

Tử Mệ

Contents

Tử Mệ	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	11
4. Chương 3	16
5. Chương 4	20
6. Chương 5	26
7. Chương 6	32
8. Chương 7	36
9. Chương 8	43
10. Chương 9	46
11. Chương 10	51
12. Chương 11	61
13. Chương 12	68
14. Chương 13	76
15. Chương 14	83
16. Chương 15	91
17. Chương 16	101
18. Chương 17	112
19. Chương 18	121
20. Chương 19	132
21. Chương 20	141
22. Chương 21	147
23. Chương 22	158
24. Chương 23	168
25. Chương 24	178
26. Chương 25	186
27. Chương 26	195

Tử Mệ

Giới thiệu

Thể loại: cung đình, ngược luyến, BEEdit: GiánXưa kia thái tử đã mang danh nam sủng Nhận được muôn vàn sủng ái,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-me>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Phượng hoàng dẫn

Phượng hoàng ơi phượng hoàng, sao không bay cao về cố hương? Sao vô cớ nơi này tự tìm lấy diệt vong?

Nơi đây không phải cung A Phòng thời Tiền Tần, cũng không có hoàng tử Yến quốc vì gặp nạn năm mười hai tuổi mà trở thành luyện đồng.

(*Cung A Phòng do Tần Thủy Hoàng xây nên, người ta truyền rằng khi cung A Phòng gặp hỏa hoạn, lửa không thể dập tắt suốt 3 ngày 3 đêm)

Nếu không phải nhất thời tham luyện phổ phường hoa lệ, bắt lấy lá thăm “Phượng hoàng”

Nếu không phải khi mệnh khó giữ vẫn cố chấp giữ một chữ “Phượng” trong cái tên, thì có sao lại rơi vào cảnh xa quê vong quốc, biến thành nam sủng của tân quốc vương kia?

Phượng hoàng phượng hoàng, chỉ tới A Phòng cung.

“Mộ Dung Xung ngày trước còn có ngô đồng làm nơi ẩn trú

Ba năm chịu sỉ nhục, một khi tuyết hận, lấy máu rửa thành Trường An.”

Trong thành câu ca dao kia còn vang vọng

Nhưng ngày hôm nay, thân là kẻ hạ lưu, vốn là thái tử Nhạn Bắc quốc, lại cúi mình quỳ gối trước hoàng cung

Dùng nhan sắc, đoạt ân sủng.

Đều là kẻ lưu lạc, vốn đã không có đường về.....

2. Chương 1-2

Đêm.

Thành Trường An rộng lớn như vậy, nhưng lại không nghe được một tiếng người. Bên tai chỉ có tiếng bước chân đi lại, tiếng vó ngựa qua.

“Điện hạ,” Người hầu nhẹ giọng nói, “Lần này từ biệt, không biết khi nào mới gặp lại.”

Chẳng hiểu sao ta nghe câu này lại có chút đỡ dằn, thản nhiên đáp: “Ta làm sao vẫn còn là điện hạ? May là người không phải cùng ta tiến cung, nếu để cho người trong cung nghe thấy, chắc chắn họ sẽ rút lưỡi người.”

Thị nhi biết tính ta, đến giờ này chẳng lẽ còn không nói thật, liền hỏi: “Tân hoàng đế này nhỏ nhen vậy sao? Ngay cả nha hoàn bên cạnh cũng không cho mang theo.”

“Không bằng Phù Kiên ngày trước?” Ta hỏi lại, nhưng lại mang theo chút ý cười. Thấy người kia khó hiểu, liền nói tiếp: “Mộ Dung Xung, tự Phượng Hoàng, nghe đồn phượng hoàng không phải ngỗng thì không đậu, không phải trúc thì không ăn, Phù Kiên liền trồng hơn mười vạn cành trúc trước điện A Phòng. Chỉ khi ấy, Xung mới chịu nhập cung A Phòng.” (đoạn này lười giải thích, thôi thì mọi người search gg hộ nha:v)

Cùng là thân hoàng tử mất nước, nhưng ta lại ở trong màn đêm thê lương này một mình một xe ngựa, côi cút mả đi. Cũng chẳng sao, giờ này xa hoa lãng phí phô trương lại hóa ra châm chọc, như vậy lại hay, chẳng qua là từ một quốc gia khác đi tới quốc gia này, không cần thiết có bao nhiêu rắc rối. Ta bây giờ là 1 kẻ nghèo túng, so đo mấy việc này chẳng hóa ra thật nực cười.

“Nghe nói hoàng cung của Tử Viên quốc bây giờ chính là cung A Phòng ngày xưa” Thị nhi đáp, “Tân điện còn chưa có tên, lại thường bị gọi là ‘A Phòng tái thế’, nói là phượng hoàng kia tái sinh trong lửa, ngay cả điện này cũng vậy.”

Ta cười mà không nói, chỉ thấy những người xây dựng điện này thật đáng thương, vất vả hơn mười năm, một câu “Tái sinh trong lửa” liền mai một công lao bọn họ, thật bất bình.

Cửa cung mở rộng, bánh xe ngựa ngừng quay, vén màn mà ra, liền thấy đám thị vệ đón chào. Cửa cung nguy nga ép người tới không thở nổi, so với Nhạn Bắc quốc quả là khác xa vạn lần, còn so với A Phòng cung, chỉ có hơn chứ không có kém.

“Điện hạ.....” Thị nhi vẫn là kia vẻ mặt ấy.

Ta vuốt cằm, nhìn đám người trước mắt nói: “Thị nhi đã theo ta nhiều năm, ta sớm coi ngươi như người thân 1 nhà, nay Nhạn Bắc quốc đã vong, ta cũng không còn là thái tử, ngươi lớn hơn ta vài tuổi, liền gọi ta Phượng Nhi đi.”

“Chuyện này không thể...” Hân chưa thôi kinh ngạc lại thêm sợ hãi “Chỉ có hoàng..... Chỉ có quốc chủ mới có thể gọi tên này, ta là 1 hạ nhân nho nhỏ, sao có thể.....”

“Thôi thôi,” Ta vung tay, thấy có chút mất hứng, “Phượng hoàng hay quốc chủ cũng bắt quá là 1 cái hư danh, làm sao còn phân quý tiện cao thấp?” Ngắc đầu nhìn cửa cung, không thể quay đầu, bỏ lại một câu: “Trở về đi.” Rồi đi theo thị vệ dẫn đường bước vào hoàng cung xa lạ.

“Thỉnh Yến thái tử lên xe.”

Ta tiến đến long xa, xe làm từ gỗ cây tử mộc vẫn còn chút mùi hương tản mát, trong xe rộng rãi được trang trí bằng lụa tím, màn xe cũng là 1 màu tím ngắt, “Khó trách gọi là ‘Tử Viên’ quốc.” Ta âm thầm nghĩ.

Tiết trời đã chớm đông, từng làn gió thổi qua mát rượi, bánh xe nghiền qua những lá ngô đồng rơi rụng, tiếng vang thật nhỏ nhưng nhẩn nhai, phóng mắt nhìn lại, toàn bộ cung điện giống như bị ngô đồng vây quanh, nguyên lai cũng là có tâm. Ta cười thầm, không biết đây là trào phúng hay bi thương. Xuyên qua đại đạo rộng lớn, trần trọc tiến vào sâu thẳm đường mòn, lại thấy một quang cảnh khác hẳn. Lẫn khuất trong rừng trúc tía mỏng manh là ánh đèn mờ mờ màu tím.

Trúc tía? Xưa nay chỉ biết phía nam ấm áp mới sinh ra trúc tía, nay thành Trường An cũng có thể gieo trồng sao? Nghĩ lại cũng không cảm thấy kỳ quái lắm, người nói xem là tại sao? Đây chính là Tử Viên quốc thống nhất thiên hạ, cái gì cũng có thể thống nhất, vài cọng thực vật nho nhỏ còn không thể “thống nhất” được sao?

Mà màu tím gì đó, là màu của đêm lạnh, cũng không cần phải hoảng hốt.

Long xa chậm rãi dừng lại, ta ngừng suy nghĩ, khẽ vuốt mái tóc dài tán loạn, chỉnh lại trang phục rồi xuống xe.

Có người đem ta dẫn tới một tấm cung, chấp tay thủ thế “mời”, liền lui xuống. Ta ngắc đầu, nhìn lên tấm biển phía trên: “Tử Mộ trai”, Ba chữ “Trai”, không khỏi thiếu chút đại khí, nhưng cùng “Tử Mộ” hai chữ hợp lại với nhau cũng dễ gọi, chính là không biết chữ “Tử Mộ” là dự gì.

Đẩy nhẹ cửa, bên trong đèn đuốc ảm đạm, nhưng cũng đủ để nhìn xem rõ ràng. Nội thất lớn, la trướng tím nhạt khẽ che chiếc giường, hoa lệ lại mang theo vài phần thanh nhã. Trong đình có 1 bể nước, thật thanh mát, chung quanh lại là rừng trúc tía. Có 1 nam tử mặc áo bào màu tím, nghiêng người mà đứng, điềm nhiên ngắm rừng trúc tía.

Không thấy rõ mặt, nhưng lại thấy sườn khuôn mặt, thân hình tuấn tú cao ngất, thêm 1 bộ dáng dương dương tự đắc, thần thái thông dong, khắp nơi đều lộ ra vẻ bất phàm. Biết ta bước đến, nhưng không quay đầu, không chút để ý hỏi một câu: “Đã nghe chuyện xưa ‘Tử Mộ’ chưa?”

Ta giật mình, dừng cước bộ, xa xôi đáp: “Chưa từng.”

Nam tử tiếp tục đưa tay mân mê từng lá trúc, tiếp tục nói: “Từng có một đôi tình nhân, nữ tử múa rất tài, thích màu tím, thường mặc áo tím mà nhảy múa, tay áo như nước chảy khinh dương, tư thái thướt tha,

khiến người xem say đắm không ngừng. Mà nam tử có tài, mỗi khi nhìn nàng múa, lại phổ 1 ca khúc tặng nàng. Có phụ nhân đổ kị chuyện 2 người ái ân, lại có ý với nam tử, liền hỏi hấn, đến tột cùng hấn yêu tử nữ kia vì gì. Hấn chỉ đáp hai chữ: ‘Tử mẹ.’ Phụ nhân hiểu được, là giai nhân kia khởi vũ phiêu phiêu tay áo, là một chút sắc tím mê hoặc lòng người, khiến người nhớ thương. Vì thế liền sai người chặt của nữ tử 1 cánh tay, khiến cho nàng cả đời này không thể múa được nữa.”

Ta nghe đến nhập thần, thấy hấn tạm dừng, nhin không được hỏi: “Sau đó thì sao?”

Một tia cười yếu ớt xẹt qua trên khuôn mặt nam nhân, hấn nói tiếp: “Có người tìm được cánh tay bị chặt của nàng ở vách núi, tràn đầy máu khô, cũng không nhìn thấy nàng, nên nghĩ nàng đã chết. Nhưng là nam tử không tin, đi tìm khắp chốn, quyết ý tìm được người yêu. Cũng không biết qua bao nhiêu năm, rốt cục gặp lại nàng ở 1 nơi hẻo lánh. Nàng vẫn như trước là một thân tử y (áo tím), nhưng dưới cánh tay áo tím nhạt (tử mẹ) lại là 1 mảnh trống rỗng, không thể nào nhảy múa như xưa kia được nữa. Nữ tử không muốn trở lại bên người yêu, chỉ nói thân thể mình không trọn vẹn, không xứng với hấn. Người đoán xem, nam tử kia nghe xong sẽ làm cái gì?”

Ta không nói lời nào, chỉ tò mò nhìn người trước mặt. Hấn quay sang, đôi mắt thâm thúy như muốn nhìn thấu cả thế gian, giờ phút này lại phảng phất một tia mê hoặc: “Hấn tự chặt đứt 1 tay của mình, sau đó hỏi nữ tử: ‘Ta đã xứng với giai nhân chưa?’”

Ta trầm mặc không nói, nhìn người trước mặt đi về phía ta.

“Về sau Tử Mẹ Trai đó là tấm cung của người.”

Mấy từ ngắt quãng đó làm ta tỉnh lại, lui ra phía sau vài bước, quỳ xuống hành đại lễ, nói: “Yến Tử Phượng tham kiến Hoàng Thượng.”

Cúi đầu, nhìn không ra thần sắc hấn, chỉ thấy hấn vươn tay vuốt ve khuôn mặt ta, nhẹ nâng cằm ta lên, nặng nề nói: “Mây như lá liễu, mắt tựa suối trào, môi đỏ tựa chu sa, gương mặt như ngọc nhưng thật lạnh.” Ngón tay theo sườn mặt chảy xuống, nhẹ nhàng thu hồi, “Đứng lên đi.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Ta đứng dậy, ngược mắt nhìn hấn.

“Người nói xem” Hấn khẽ bước đi, thì thào bên tai ta nói, “Nam tử kia sao lại muốn chém cánh tay của chính mình?”

Ta cúi đầu thở dài, đáp: “Tử Phượng nghĩ, thứ hấn chặt bỏ đâu chỉ là cánh tay mình? Một thân thể trọn vẹn và một thân thể không trọn vẹn, hai người như thuộc về 2 thế giới khác nhau, đây là chính là 1 bức tường vô hình ngăn cách, khó có thể vượt qua. Nam tử chính là phải ngăn cách này, bước vào thế giới của người yêu, không để cho nàng cự tuyệt.”

“Nói vậy,” Quân vương xoay người lại, “Hai người gặp cùng cảnh ngộ, cùng rơi vào 1 đồng bùn lầy, mặc dù là nhất tịnh trăm luân, nhưng có thể hiểu nhau không?”

“Chỉ sợ,” Ta hơi tạm dừng, cực lực suy nghĩ tìm từ thích hợp, “Đúng là như thế.”

“Trẫm cũng lấy này.” Ánh mắt trở nên sắc bén, thần nhiên nhưng lại mang theo chút mềm mại, “Người và ta cùng tồn tại nơi đây, cũng tính là cùng cảnh ngộ, cùng tồn tại 1 phương đi? Không phải quân thần, chẳng có trên dưới, càng không phải chủ khách, không phân trong ngoài, là vì Tử Mẹ Trai, mà người ta, chẳng qua là hai kẻ gặp nhau nơi này, không hơn không kém. Tử Phượng, người có hiểu ý trẫm không?”

Hiểu được, tất nhiên là hiểu được. Nhưng mà người ta, vô luận như thế nào cũng không thể coi là cùng cảnh ngộ, cùng tồn tại 1 phương. Do dự một lát, ta gật đầu nói: “Tử Phượng hiểu được.”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng,” Ngoài cửa có nội thị truyền báo, “Thừa tướng đại nhân cầu kiến.”

Quân chủ suy nghĩ một lát, ngắn gọn đáp: “Bảo hấn chờ trước cửa ngự thư phòng.” Rồi xoay người hướng ta nói: “Người đường xa mệt nhọc, chắc đã sớm mệt mỏi, hãy nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Nhìn theo bóng dáng ấy đi xa, ta đứng chôn chân tại đó, trước mắt chỉ còn làn sương mù trống rỗng mờ ảo, thật giống như góc đình cửa lâu, cửa cung tường viện, bất quá cũng chỉ là 1 hồi huả.

Tử Mộ Trai, cùng tồn tại nơi này, vì thế mà chúng ta giống nhau sao? Người là quân vương cao cao tại thượng, mà ta chỉ là vương tôn bị mang tới cầu hòa, ngay từ đầu đã thật khác nhau. Cho nên người ta vĩnh viễn cũng không cùng 1 phương, cùng 1 vùng lầy. Ta đã lún sâu, mà người chỉ là người đứng trên bờ nghe chuyện, bởi vì, người sẽ không cùng ta chìm xuống.

Quay về đã thấy nội thị cung nữ đứng 1 bên chờ sai phái. Nguyên lai, tất cả hoàng cung đều cùng 1 dạng, luôn luôn có người bị hầu hạ, cũng luôn luôn có người muốn hầu hạ người

Khẽ vuốt trường màn, xẹt qua trước mắt, là một màu tím sâu xa.

Đêm, thật nồng.

Đêm, đã lắng.

Khi tỉnh lại đã là gần buổi trưa, vẫn chưa có thói quen dậy sớm, nghĩ đến việc vua của một nước đều lâm triều từ sáng sớm, trách không được ta mặc dù thân là thái tử cũng không có mệnh làm hoàng đế, quả đúng là tự làm tự chịu.

“Điện hạ, thỉnh thay quần áo.”

Đàn thị nữ vây quanh ta toàn là sắc tím. Nhìn chính mình trong gương, lại bị chính sắc tím yêu dã này làm chói mắt. Tay áo dài nhẹ nâng, che đi sườn mặt, hé mắt nhìn ra, đây chính là thói quen mẫu hậu dạy cho ta, cũng là dáng điệu thường thấy trong hí kịch, nhưng hôm nay nhìn lại, nhìn không được muốn cười to.

“Mẫu hậu, bây giờ ước nguyện của người đã thỏa mãn rồi, nhi thần thật sự đã hóa thành nữ nhi!” Ta nhẹ buông hạ tay áo, mang theo tiểu ý không thể ngừng, bỏ mọi người qua 1 bên, tiến thẳng cửa điện bước ra ngoài.

“Điện hạ, điện hạ.....” Nội thị phía sau vội vàng đuổi theo, “Ngài muốn đi đâu, tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

“Dẫn đường?” Ta quay lại, cúi đầu nhìn tên nội thị đang khom mình thở dài, cười nói, “Hoàng cung này nói nhỏ nhưng không nhỏ, nói lớn cũng chẳng lớn. Cái danh thái tử của ta tuy là hư danh, nhưng từ nhỏ cũng lảo trong cung lớn lên, sao có thể sợ lạc đường?”

“Tiểu nhân không có đó, chính là.....” Tiểu thái giám kia vội vàng nói “Chính là..... Hoàng Thượng phân phó tiểu nhân hầu hạ người, vạn nhất có gì sai sót.....”

“Gấp cái gì?” Ta vẫn cười, “Nơi này là hoàng cung, cũng không phải đầm rồng hang hổ, hay người sợ ta biến thịt bất thành?”

“Nhưng là.....”

Không thèm nghe nội thị kia nói, ta bất chợt đón nhận một tia nhìn sáng quắc.

“Thần..... Thần quan đại nhân!” Người hầu bối rối quỳ xuống hành đại lễ.

Người phía trước đi tới, thần thái kiêu ngạo, trên gương mặt gầy yếu là một đôi mắt phượng tựa tiểu phi tiểu, vài lọn tóc đen phất qua hai gò má, một thân lưu tinh hoa phục phiêu nhiên, phong tư yếu điệu, kiết ngạo khinh mạn.

Đã sớm nghe nói Tử Viên quốc có chức Thần quan, quản lý việc tế lễ của đất nước, suy đoán vận mệnh quốc gia, phàm là sách lược quốc gia, không kể lớn nhỏ, đều phải do Thần quan tính toán, xem xem có hợp mệnh hay không rồi mới tiến hành. Mà chuyện chọn Thần quan cũng có nhiều huyền bí, nghe đâu Thần quan của Tử Viên quốc nhiều đời đều xuất thân từ bộ tộc Việt thị. Gia tộc này trực hệ nam tôn khi mười sáu tuổi sẽ phải trải qua 1 nghi thức nào đó, sau đó suy tính 1 sự kiện của quốc gia trong năm sau, nếu ứng nghiệm sẽ được coi là người thần linh chỉ điểm, thế nhân cũng nghe theo chỉ thị ấy. Mười bảy tuổi thay thế Thần Quan tiền nhiệm, vào ở trong Bắc cung, thừa hưởng thần quyền. Địa vị này có thể so với đương triều quốc quân, mặc dù không có thực quyền, nhưng lại tôn quý vô cùng, có thể dễ dàng thu phục nhân tâm. Cũng bởi vậy mà Tử Viên quốc, ngoài người trong hoàng tộc, cũng chỉ có người Việt tộc mới có được chữ “tử” trong cái tên.

Người trước mắt là đương nhiệm Thần quan Tử Mạch, khó trách một thân ngạo khí, thái độ hết sức lông bông. Từ lúc ở Nhạn Bắc quốc đã nghe người ta nói, vị Thần quan này cậy tài khinh người, phi thường

kiêu ngạo, mà y cũng nổi danh bởi dung nhan thoát tục, diễm tuyệt thiên hạ mỹ mạo, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

“Người chính là Yến Tử Phượng?” Mi mắt sụp xuống lộ rõ vẻ ngạo mạn

Ta cũng cũng không lảng tránh, hai mắt nhìn thẳng người đó, chấp tay đáp: “Đúng vậy.”

Thần quan khước môi nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, gắt gao tới gần từng bước, nhìn khuôn mặt ta như ngắm hoa lộ nguyệt: “Xinh đẹp đến vậy, từ nhỏ chắc đã mị hoặc biết bao người.”

“Thần quan đại nhân,” Còn chưa chờ ta mở miệng, liền nghe một tiếng nói ôn nhu vang lên phía sau, “Hôm nay sao lại có nhã hứng dời bước tới tân điện này?”

Ta quay người lại, chỉ thấy 1 nam tử thân khoác quan phục đẹp đẽ quý giá, mũ mào đai lưng, thông dong bước tới. Nói nói cười cười, mày kiếm mắt sao, dung mạo tuấn nhã.

“Ngự Thừa tướng,” Thần quan dời tầm mắt, gật đầu nhợt nhạt thi lễ với người vừa tới “Ngài nói xem, Hoàng Thượng có khách quý giá lâm, ta làm thần tử đương nhiên phải ghé thăm mới đúng.”

Thừa tướng lạnh nhạt cười, xoay người về phía ta, khom người thi lễ: “Yến thái tử.”

“Thừa tướng đại nhân.” Ta đáp lễ nói.

“Không biết ngài ở đây đã quen chưa?”

Ta cười liếc nhìn 2 người 1 cái, đáp: “Quen, rồi tự nhiên sẽ dần quen thôi. Tử Phượng tới đây chưa được một ngày, vinh hạnh được 2 vị đại nhân tới thăm, thật sự là vinh hạnh.”

“Thái tử nói quá lời,” Thần quan cười nói, “Ngài nói như vậy khiến chúng ta sợ hãi đấy.” Sau lại chuyển hướng Thừa tướng hỏi: “Thừa tướng đại nhân là từ Đông cung mà đến sao?”

Đối phương hình như do dự 1 chút, lại chợt nhỏm miệng trả lời: “Phải.”

“Ha ha, đại nhân trung quân chi tâm, nhật nguyệt chứng giám a.” Thần quan nói, trong lời nói chứa đầy trào phúng.

“Trung quân? Thật không dám nhận, hạ quan chỉ là có chút lấu cá gian ngoan mà thôi, làm sao được như Thần quan đại nhân hiểu sâu biết rộng?”

Hai người này, tuy lấy khuôn mặt tươi cười đối đáp nhau, nhưng lời nói sắc bén như dao nhọn.

Nói đến Đông cung, chính là điện Thái tử, hai người kia đang nói tới thái tử bị phế Ân Tử Nho. Chuyện rằng năm đó Trường An đại loạn, thái tử cũng chịu liên lụy, đào thoát trên đường bị truy binh bắt được, bản thân bị trọng thương, vẫn ở lại trong cung tĩnh dưỡng. Người sáng suốt vừa thấy liền biết, cầm đầu trận phản loạn này chính là nhị hoàng tử, cũng chính là đương kim Thánh Thượng, vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà một tay bày ra. Kết quả là, khi ấy tứ hoàng tử bộc lộ tài năng bị ban tội chết, tam hoàng tử chết thảm dưới ách loạn quân, mà thái tử cũng rơi vào kết cục bị phế. Từ trước tới nay thái tử bị phế chỉ có thể chết già, hoàng đế muốn trừ khử hẳn chỉ sợ cũng là chuyện sớm muộn mà thôi, nghĩ vậy, trong lòng lại có chút thương tâm.

Thần quan sắc mặt có chút cứng ngắc, ngay sau đó nâng mí mắt, đáp: “Đại nhân quá khen. Nhà ta còn có chút chuyện cần xử lý, không quấy rầy 2 vị trò chuyện nữa, cáo từ.” Vội vàng hành lễ, đợi chúng ta đáp lễ xong, liền vung ống tay áo, nghênh ngang bước đi.

Thừa tướng đại nhân ngẩn ngơ nhìn bóng Thần quan dần khuất xa, 1 lúc sau mới hoàn hồn nói: “Như vậy hạ quan cũng không tiện quấy rầy, cáo từ.”

“Đại nhân đi thông thả.” Ta cười đáp lễ lại, hé mắt nhìn người này rời đi.

“Điện hạ, bên ngoài gió lớn, vẫn nên trở vào buồng trong.....” Nội thị còn chưa nói hết câu, liền bị ta dùng ánh mắt lạnh thấu xương liếc đến nổi sợ hãi mà im bặt.

“Người đừng lo chuyện bao đồng” Ta nhìn chăm chăm hạ nhân quỳ dưới đất, cố ý làm khó dễ nói, “Ngay cả ta muốn ở nơi nào cũng cần người dạy bảo sao?”

“Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!”

“Người không dám?” Ta hỏi lại, “Ngoài miệng nói không dám, nhưng trong lòng không phục?”

“Điện.....Điện hạ bớt giận,” Gã sai vật run run giải thích, “Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng phân phó.....”

“Hoàng Thượng phân phó người chọc ta sinh khí?” Ta tiến lên từng bước, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Không..... Không.....”

“Hoàng Thượng phân phó người khoa tay múa chân dạy dỗ ta?”

“Không.....” Bị hỏi dồn đến mức không nói nên lời, chỉ biết nhát gan trợn tròn 2 mắt.

Nhìn đối phương tay chân luống cuống, ta lại ngược lại cười đến điểm lệ: “Nếu là ta nói cho Hoàng Thượng, nói người chọc ta mất hứng, thử đoán xem, người sẽ có kết cục gì?”

“Điện.....Điện hạ.....”

Ta đứng dậy, trên mặt mang theo ý cười trước sau như một, đi vài bước lại lên tiếng: “Yên tâm, trong vòng một nén nhang, ta nhất định trở về.”

Đông Cung thật ra là một nơi thanh tịnh, dạo quanh nửa ngày cũng tịnh không thấy 1 bóng người, hồ nước trong xanh rọi bóng thương tùng thùy trúc, quanh đình là sương phủ hư vô, hết như tiên cảnh. Ta nhìn chung quanh bốn phía, nhìn đến mức xuất thần, bất tri bất giác đã bước đến trong đình, thế nhưng lại thấy một đôi tay áo trắng thuần khê dựa vào lan can.

“Người nào?” Người trong đình thần nhiên hỏi, thanh âm ôn nhu.

Ta đi vào trong đình, trước mắt hiện ra 1 cái xe lăn. Là 1 nam tử khoác tổ y, trên ngực điểm hoa văn trúc tía, dung nhan như ngọc, không nhiễm bụi trần.

“Thanh dương tuần phát, bình tĩnh trích tiên” (ý nói anh đẹp như tiên), tám chữ này bất chợt hiện ra trong đầu, mà dung mạo người kia cùng đường kim Thánh Thượng có vài phần tương tự, chỉ là điểm đạm thanh nhã hơn.

Mơ hồ đoán người đó là thái tử, bộ dáng không trọn vẹn này là hậu quả của cuộc phản loạn xưa kia.

“Người là Yến thái tử?” Thấy ta đứng ngẩn ngơ tại chỗ, y liền mở miệng hỏi.

Ta tức khắc phục hồi tinh thần, chấp tay thi lễ: “Tử Phượng tưng bước vào Đông Cung, thật mạo phạm.....”

Đối phương nhẹ nhàng cánh tay ngắt lời ta: “Thái tử là khách quý, không cần giữ lễ tiết như vậy.”

“Điện hạ nói quá lời,” Ta trả lời, “Nước mất nhà tan, ta cũng không còn là thái tử.”

“Nga?” Lời nói có chút ý cười, “Người nếu không phải là thái tử, thì ta đây lại càng không.”

Có lẽ là thần trí bị sương mù che phủ, ta sao lại có thể hồ đồ đến vậy, cuống quýt trả lời: “Tử Phượng thất lễ!”

Thái tử chỉ lạnh nhạt cười, như trước nói tiếp: “Nước mất nhà tan? Thái tử người vì cầu hòa mà đến, mặc dù mới chỉ được nhìn thấy dung mạo của người, nhưng Hoàng Thượng cũng sẽ không để cho Nhạn Bắc quốc vong.”

“Điện hạ quá lời” Ta tự cười nói, “Tử Phượng làm sao có năng lực ấy.”

“Thái tử quá khiêm nhường rồi, Nhạn Bắc quốc chưa vong, cũng không phải chư hầu của Tử Viên quốc, chỉ là, hai nước bấy giờ ký kết hữu hảo hỗ trợ nhau, thế mới thái bình.”

Ta cúi đầu khép mắt, hồng giấu đi sự kinh ngạc trong lòng. Nếu nói Tử Viên quốc chưa thôn tóm Nhạn Bắc quốc đã là vạn hạnh, nay không chỉ có chưa bị liệt vào hàng chư hầu, lại còn là liên minh, thật sự khiến người ta không thể tin.

“Người không tin?” Thái tử hỏi, một mặt ngưng thần chăm chú nhìn ta, “Vừa rồi, Nhạn Bắc đã phái sứ thần đến triều đình ta ký hợp ước liên minh.”

Ta thu liễm thần sắc nghi hoặc, ngừng đầu đáp, “Nếu quả thực như thế, đó là phúc của Nhạn Bắc.”

“Người chắc cảm thấy thật kỳ quái, tại sao ta đối với việc chính sự lại nắm rõ đến nhường này?” Thái tử nói, tay khẽ đưa ***g chim cảnh, “Như người chứng kiến, thái tử điện này đã sớm là môn đình vắng vẻ, không người hỏi thăm, mà ta lại cử động bất tiện, giống như cánh chim này, cô độc trong 1 chiếc ***g son.”

“Một khi đã như vậy,” Ta nhìn con chim kia, “Sao không để nó tự do?”

Thái tử lắc đầu, hỏi lại: “Người chắc đã biết đây là chim gì?”

“Là họa mi.”

“Đúng, là họa mi.” Âm đạm lặp lại, mang theo chút thất thần, “Họa mi là chim không di trú, không giỏi bay xa, mặc dù được thả khỏi ***g, cũng không thể tự tìm lấy tự do, nhiều nhất cũng chỉ có thể đổi cái ***g sắt lớn hơn mà thôi.”

“Bách chuyển thiên thanh tùy ý di, sơn hoa hồng tử thụ cao đề. Thủy tri khóa hướng kim lung thính, bất cập lâm gian tự tại đề.” (Trăm ngàn âm thanh cao thấp bổng trầm. Tựa sắc hoa hồng trên núi cứ bay lên cao rồi xuống thấp. Tiếng hót khi ở trong ***g vàng không còn được như lúc tự do nữa) Ta thì thầm, “Như lời điện hạ nói, thì thiên hạ này thực chất là cái ***g giam cực lớn, chúng sinh bị vây ở giữa, nếu trong lòng đã có trời buộc, vô luận đang ở nơi nào cũng không được tự do. Thi nhân nghe tiếng họa mi hót trong rừng tự do tự tại khác xa với tiếng hót bi thương trong ***g, không khỏi than thở, chim tước còn như thế, huống chi là người. Có phải hay không là ở trong lao ngục, mặc dù chỉ vì một tiếng hót du dương, cũng nên vì chính mình mà đi tìm một phần tự do.”

Người nghe cười cười đáp: “Người nói đúng, nên để chính mình có được tự do. Nếu tìm được 1 nơi đáng để rũ bỏ tất cả, không phải chịu ràng buộc, thì hãy xem như đó là sự viên mãn của cuộc đời đi.” Dứt lời, nhẹ nhàng mở cửa ***g, hướng đình ngoại, đem chim chóc thả hết ra ngoài.

Nhìn họa mi giương cánh bay đi trước mắt, ta không khỏi lo lắng: “Lũ chim này vốn quen được chiều chuộng, không biết sau khi ra ngoài có thể sống được không?”

Thái tử dõi mắt nhìn theo mấy cánh chim bay thật xa, đạm mạc đáp: “Tự cầu phúc đi.”

Ta đứng yên tại chỗ, thu hồi tầm mắt xa xăm, đối người kia nói: “Kỳ thật, điện hạ không phải chịu nhiều cô độc. Thừa tướng đại nhân nhất định thường đến làm bạn đi?”

Đối phương không trả lời, chỉ giương mắt nhìn về phía ta, ánh mắt nhu hòa mang theo chút tò mò.

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao thái tử biết nhiều chuyện chính sự, phải không?” Ta tiếp tục hỏi.

Thái tử dịu dàng cười, trả lời: “Người mới đến một ngày, sao lại biết chuyện đó?”

Ta thu lại nụ cười, đáp: “Vừa rồi ở Tử Mộ Trai gặp Thừa tướng đại nhân đang từ Đông Cung quay về, liền tự tiện đoán như thế.”

“Phải ” Y quay đi, nhìn thẳng vào trì thủy, hình như có đăm chiêu “Đúng là như thế.”

“Điện hạ có được trung thần như thế làm bạn, thật sự khiến người ta hâm mộ.”

“Àn.” Nhợt nhạt đáp, hình như có chút không yên lòng.

“Không biết Tử Phượng có thể có chút may mắn được kết bạn với người?” Ta thử hỏi, hết sức thành ý.

Thái tử hoảng hốt quay đầu, vẻ mặt trong suốt mỉm cười: “Thật là vinh hạnh của ta.”

Sau giờ Ngọ, nơi này trở nên thật lạnh, vài ánh mặt trời hiếm hoi cũng bị tán cây chia làm nhiều vụn nhỏ. Một phen tùy ý nói chuyện phiếm, ta liền từ biệt Đông Cung, bước trên bóng cây lay động trở về.

Phụ hoàng, đến tột cùng Nhạn Bắc có được phúc phần này cũng là do người đã sớm có số liệu? Tử Viên dễ dàng buông tha chúng ta như vậy, mặc kệ trong đó có gì kỳ quái hay không, nhưng đây là một cơ hội khó tìm. Chính là thật không ngờ, hết thảy mọi chuyện lại bắt đầu nhanh như vậy.

Chim họa mi bị tù vây lâu như thế, còn có thể đi tìm tự do sao? Mà mặc dù được tự do, cũng còn có thể bay lượn trong hoang dã như xưa? Nhi thần thật sự không biết, một ngày kia có thể thoát khỏi thâm cung này

hay không. Hay là dù có thoát đi, có lẽ cũng đúng như lời thái tử nói, chỉ là thay đổi 1 cái ***g giam lớn hơn mà thôi.

Mới vào đến tiền điện, đã nhìn thấy tên nội thị kia rối loạn hoang mang, không khỏi âm thầm cảm thấy buồn cười.

“Không phải đã nói một sau nén nhang ta sẽ trở về sao?” Ta đi thẳng qua bên người hần, cười nhạo nói, “Làm sao lại biến thành như vậy?”

“Điện hạ ngài đã trở lại!” Thằng nhãi này bối rối đến mờ hai mắt, vội chạy đến trước mặt ta, “Hoàng Thượng chờ đã lâu!”

Cũng không biết là ai phái nô tài nhất gan này cho ta nữa, ta cũng không nhẫn tâm nhìn vẻ mặt thất kinh kia: “Đến đây đến đây, ai dọa ngươi vậy! Hoàng Thượng đáng sợ như vậy sao?”

Để lại hần đứng ngẩn ra ở đó, ta đẩy cửa bước vào.

“Hoàng Thượng, người nói, con chim này có thể sống sao?” Người đang nói chuyện là một tiểu cô nương thanh tú, ước chừng tám chín tuổi, ánh mắt nhìn chăm chăm ***g chim đến xuất thần.

Nam tử bên cạnh cúi xuống, trên mặt tiểu ý nhũn như hiện, ôn nhu đáp: “Có thể, tất nhiên có thể.”

Ta đứng ở phía xa, cũng không biết có nên ngắt lời hai người hay không.

“Đây là chim họa mi” Cô nương kia nói tiếp “Ta nhận ra được.”

Nam tử khẽ cười, trả lời: “Được rồi, người mang nói đi. Nếu không trở về, Thần quan đại nhân sẽ rất tức giận.”

Cô nương thông minh tiếp nhận ***g chim, thanh âm trong vắt: “Tạ Hoàng Thượng!” Rồi nhẹ nhàng tới trước mặt ta nhún mình hành lễ, hé miệng cười trộm, rồi chạy như bay ra cửa điện.

“Trong cung có thú vị không?” Hoàng Thượng đứng ở bên cửa sổ, vẫn là thần sắc hoà nhã, nhưng lại không giấu nổi một thân để vương ngạo khí cùng uy nghiêm.

Ta quay sang, thông thả đi tới bên cạnh bàn, vẻ mặt không vui đáp: “Thật sự không thú vị.”

Hần cười, vẫn chưa nói chuyện, kiên nhẫn chờ ta nói tiếp.

“Cảnh trí không thú vị, người cũng không” Ta tiếp tục nói, “Thật sự là chán nản.”

Hần tiến lên từng bước, cười cười nhìn mặt ta: “Thật ủy khuất cho người. Bất quá, trăm biết một người có thể làm cho người vui vẻ.”

“Nga?” Ta tò mò ngẩng mặt lên, mềm mại đáng yêu mà cười, “Muốn làm Tử Phụng vui vẻ cũng không dễ dàng đâu.”

Hoàng Thượng nhẹ nhàng trả lời: “Ngày mai trăm sẽ cho gọi hần vào cung, đến lúc đó liền biết.”

Giương mắt nhìn quanh một trận, ta cười mà đáp: “Tử Phụng sẽ chờ.” Nhìn trên mặt bàn vương lại một cọng lông vũ, không khỏi hỏi: “Tiểu cô nương lúc này là người phương nào?”

Tùy tay nhặt chiếc lông vũ lên, hần trả lời: “Là đồng nữ trông giữ thần khí, nhìn thấy một con chim họa mi rơi trên đường, liền chạy tới tẩm điện bên cạnh nhờ chữa trị.”

“Họa mi.....” Ta lẩm bẫm, bất giác nhớ tới thời khắc gặp thái tử sau giờ Ngọ.

“Vô thương vô bệnh,” Hoàng Thượng tiếp tục nói, “Chỉ là bay mệt mới rơi xuống, sợ là từ tẩm cung người nào trốn đi. Chính là, chim đã quen ở trong ***g, làm sao còn có thể bay xa?”

Ta không khỏi hít một ngụm lãnh khí, chỉ sợ lời này là cố ý nói cho ta nghe, đành phải cười đáp: “Xem ra là Tử Phụng không thể bay đi rồi.”

Hoàng Thượng neoh mắt nhìn ta, khuôn mặt lộ vẻ cười yếu ớt: “Người không phải họa mi, người là phượng hoàng, phượng hoàng không thể vây giữ.”

Có một khắc, lại có chút thất thần, ta vội vàng suy nghĩ, treo lên ý cười, hồi đáp: “Ta nếu là phượng hoàng, như vậy Hoàng Thượng phải thật chú ý, vận mệnh của Phù Kiên ngày trước lơ lửng trong tay phượng hoàng.”

Vẻ mặt không biến hóa, tay hất lướt qua vài sợi tóc, nhẹ nâng hai gò má của ta lên, trong thanh âm mang theo vài phần mỉa mai: “Người nếu thực sự có bản lĩnh lấy mạng trăm, liền thử xem sao.”

Câu trả lời chưa kịp nói ra đã bị một đôi môi cắt đứt, hơi thở gần bó giao hòa, cái ướt át ấm nóng đồng loạt hướng ta đánh úp lại.

Đầu lưỡi nhẹ thăm dò, cùng với tiếng rên ử dột phát ra nơi cổ họng, nhất thời làm cho ta cảm thấy một trận chao đảo.

“Hoàng..... Thượng.....” Ta vô lực kêu, sắp hít thở không thông.

“Đừng gọi ta là Hoàng Thượng,” Tiếng động nhu mì nỉ non bên tai, “Gọi tên ta đi, gọi ta..... Tử Ly.”

Như bị mê hoặc, ta trầm mê thì thầm: “Tử..... Ly.....”

Hai tay không biết từ khi nào nắm chặt góc áo hắn, mà hắn lại một tay siết chặt thắt lưng ta, mạnh mẽ hôn sâu xuống dưới, đem chút ý thức nhỏ bé còn sót lại của ta phá tan đi.

Toàn thân dần mất đi sức lực, đôi bàn tay trong cơn mê loạn chậm rãi chuyển dời, cho đến cuối cùng đã nằm trên cổ hắn.

La trưởng mỏng manh bị gió thổi tung, nhẹ lướt qua làn da như ngọc, làm rớt cả hoa phục dưới thân, nổi lên nếp gấp uốn lượn.

Ánh mắt khép hờ, tầm mắt càng thêm mờ ảo, bên tai chỉ còn tiếng hô hấp nặng nề mà mê hoặc.

Đôi môi nóng rực trên vai tùy ý lưu lại hồng ngân, mà ta, cũng giống như rơi vào giữa cơn lốc xoáy hùng hực này, càng lún càng sâu.

Nhất thường tham hoan, hôn ngấm men say, đảo mắt đã là sáng sớm hôm sau, ta nằm trong lòng hắn, nghe thấy nội thị kia đến giục hắn lâm triều, nhưng đều bị hắn im lặng cho lui. Ta làm như không biết, nhắm chặt mắt như đang ngủ, cứ thế tựa vào khuỷu tay kia. Chuyện xưa Hán Ai Đế cắt tay áo vì người thương, hôm nay ta đem cánh tay người đặt dưới thân mình, người có thể ứng phó ra sao?

Cứ như vậy qua nửa canh giờ, cánh tay ta gối đầu trở nên lạnh lạnh, sợ là bị ta dựa vào lâu lắm, đã trở nên tê dại. Ta thế này mới mở mắt, mơ hồ nói: “Giờ Mẹo đã qua, Hoàng Thượng như thế nào còn không lâm triều?”

Hắn cúi đầu nhìn ta, trong mắt tràn đầy ôn nhu: “Trẫm thấy người còn say giấc nồng, không đành lòng đánh thức người thôi.”

Ta cười, một tay khẽ vuốt ngực hắn: “Quốc sự quan trọng hơn, Hoàng Thượng nếu là bởi vì ta mà bỏ bê triều chính, Tử Phượng không kham nổi tội danh này đâu.”

Chậm rãi ngồi dậy, hắn cúi đầu nhìn xuống, ngón tay khẽ vuốt qua chóp mũi ta: “Tiểu yêu này, sao không chịu thức dậy sớm hơn đi?”

Ta cũng ngồi dậy, ghé mắt hỏi: “Tử Phượng nếu vẫn không dậy nổi, Hoàng Thượng liền vẫn không lâm triều sao?”

Hắn thông dong bước xuống, tỳ nữ hầu hạ hắn mặc triều phục. Hắn nhìn bóng ta trong gương đồng, khẽ hỏi: “Trẫm nói, người liền tin tưởng?”

Ta nghiêng người mà nằm, trả lời: “Tin.”

Hắn cười yếu ớt, nói: “Giọng người có vẻ mệt mỏi, hãy ngủ thêm một chút đi.”

“Hoàng Thượng không trả lời ta.” Ta buông thông tay đặt trên thân mình, nửa nằm trên tháp, hờn dỗi nói.

Hắn xoay người, thông thả đi tới bên cạnh, ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Ép buộc cả đêm, người vẫn không mệt sao?”

Ta giật mình, bắt giác mặt đỏ bừng, tùy tay nắm một góc chăn, che lại hai gò má, không nhìn tới hắn.

Hắn lại cười bên tai ta nói: “Người nếu muốn biết, lần tới thử lại sẽ biết chứ gì.” Nói xong, thuận tay lướt qua mấy sợi tóc của ta, đứng dậy ly khai tầm cung.

Ta nhìn hắn rời đi, lơ đãng, nhưng lại cảm thấy một tia tịch liêu.

“Điện hạ,” Nội thị đứng ngoài la trước nói, “Nhạn Bắc sứ thần Nghiêm đại nhân sắp sửa đến yết kiến.”

“Nghiêm đại nhân?” Ta suy nghĩ một lát, gật đầu đáp, “Đã biết.”

Thay y phục, ta một mình ngồi ởán tiền, rơi vào trầm tư.

Gió qua lành lạnh, đưa tới từng đợt hương thơm của trà tế phẩm, trong lòng lại sinh phiền não.

Nghiêm đại nhân, người đến lúc này, ta cũng không thể an tâm.

3. Chương 2

“Thái tử điện hạ.” Người vừa tới vẫn hành lễ như ngày trước.

“Nghiêm đại nhân cần gì phải lễ nghĩa như vậy?” Ta cười đáp, tùy ý quay đầu, nhìn ra phong cảnh ngoài đình. Vì tránh người bên ngoài, ta cố ý sửa địa điểm gặp mặt thành ngoài hiên đình, chính là, so với người kia, tựa hồ ta có cảm hứng với thời tiết hơn một chút.

“Điện hạ,” Vẫn là ngữ khí không thay đổi, “Ở nơi này có ổn không?”

Ta không quay đầu nhìn hắn, chỉ thuận miệng đáp: “Mới hai ngày, cũng không có cái gì là tốt hay không tốt.”

Hắn cười cười cho có lệ, thật sự làm người ta mất hứng thú. Nghiêm đại nhân là thân tín của phụ hoàng, cũng không có gì đặc biệt khiến cho người ta ghi sâu dung mạo, trông y hệt những người cùng tuổi khác, thích làm vẻ mặt nghiêm trọng mà giảng chút đạo lý. Có nhiều lúc ta thấy mình thật may mắn vì lúc trước không bái hắn làm Thái Phó, dù vậy, thanh âm của hắn vẫn làm cho ta cảm thấy buồn ngủ.

“Nhạn Bắc đã bình an, Nghiêm đại nhân cũng nên an tâm trở về đi.” Ta nói.

“Cũng không phải,” Hắn nghiêm mặt trả lời, “Nay Tử Viên quốc sắp thống nhất toàn bộ Trung Nguyên, mà Nhạn Bắc lại là một tiểu quốc gia vương vếu, ký hiệp ước chỉ là tạm thời, sẽ có một ngày không thoát khỏi kết cục bị thôn tóm.”

Ta quay sang, cười khê đáp: “Để hắn thôn tóm cũng hay, nghe đâu Tử Viên luôn hận đái các nước chư hầu, Nhạn Bắc nếu ngoan ngoãn thuận theo, chẳng những có thể miễn đi chiến loạn, có khi còn được hưởng vài chút hoàng ân, chẳng phải sẽ khiến lòng dân vui mừng?”

“Điện hạ lại nói chơi rồi” Nghiêm đại nhân vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, “Nếu Nhạn Bắc thật sự vong, như vậy điện hạ cũng chỉ còn lại thân phận lấy sắc sự nhân thôi (dùng nhan sắc đổi súng ai).”

“Ha ha,” Ta cười nói, “Nghiêm đại nhân cảm thấy Tử Phượng còn có thân phận khác nữa sao?”

“Tất nhiên,” Hắn bình tĩnh đáp, “Nếu Nhạn Bắc còn tồn tại, như vậy điện hạ vẫn là thái tử một quốc gia, ngài không nghĩ quốc chủ đưa ngài tới đây chỉ là để cầu hòa chứ?”

“Hết thấy lấy sắc sự nhân, sắc suy thì tình nhạt, tình nhạt thì thân tuyệt,” Ta đứng lên, chậm rãi thông thả bước tới lan can, “Đạo lý này, Tử Phượng vẫn hiểu được. Hôm nay sở dĩ chịu sỉ nhục, ngày sau sẽ trả cho kẻ kia gấp bội. Sao, đại nhân? Nói như vậy, ngài liền yên tâm đi?”

“Lão thần luôn luôn cho rằng thái tử lòng mang thiên hạ, mưu sâu kế hiểm, sẽ không dễ dàng thuận phục.” Hắn nói xong, hình như có chút tự đắc, “Quá mấy ngày, Ngự Sử đại phu sẽ tới gặp ngài, người này ở Tử Viên được coi là trọng thần, chính là ngại Thừa tướng quyền cao chức trọng, vẫn cũng không thể phát huy. Nay

hắn cùng với Nhận Bắc giao hảo, lại từng là khách quý của lão thần, làm người biết trước biết sau, làm việc khéo đưa đẩy, là người dùng được.”

“Trương Sĩ Ngạn?” Ta nghĩ lại, “Đã lên đến chức Ngự Sử đại phu của Tử Viên quốc, chắc chắn không đơn giản đâu, xem ra Nghiêm đại đã sớm an bài thỏa đáng tất cả, Tử Phụng không nên lo lắng.”

“Trương Sĩ Ngạn không hề thiếu thân tín cùng môn sinh, lại giỏi mượn sức quan viên, có hẳn là có được 1 thế lực không hề nhỏ, chính là,” Nghiêm đại nhân mặt lộ vẻ lo lắng, “Lúc này ngoại lực không đủ, cho nên bày mưu nghĩ kế, thì kế phò mưu đều nhờ cả vào điện hạ.”

“Chỉ sợ là quá sức” Ta đáp, “Tử Phụng lúc này thế đơn lực bạc, lại không tiện đi lại chung quanh, chức trách trọng đại như vậy, sợ là khó có thể đảm nhiệm được.”

“Điện hạ.....”

“Tốt lắm tốt lắm,” Thấy hắn có vẻ muốn bắt đầu một phen thao thao bất tuyệt, ta liền cười nói, “Tử Phụng chỉ nói giỡn thôi, việc này, từ trước kia đã lo chu toàn. Kỳ thật đại nhân hôm nay cũng không cần tới đây,” Ta xoay người nhìn phía xa xa, “Bởi vì mặc kệ tới hay không, chuyện đã quyết thì sẽ phải làm.”

“Phải,” Hắn đứng dậy nói, “Để nguwoif khác khỏi hoài nghi, lão thần cũng không tiện ở lâu.”

Ta gật đầu đáp ứng.

“Điện hạ có chuyện gì cần nói với quốc chủ không?”

Quơ quơ chén trà trong tay, nhìn mấy lá trà xanh chìm dần xuống đáy chén, ta ngần ngừ đáp: “Không có.”

“Lão thần hiểu rồi.”

“Đại nhân đi hảo.”

Tiến bước khách nhân, ngược lại càng phát ra nhảm chán, dựa vào lan can trông về phía xa, vẫn là cảnh sắc không thay đổi, nói đúng hơn, hoàng cung cũng bất quá là một cái lao tù nạm vàng khảm ngọc, chỉ có một bộ da kim bích huy hoàng, còn bên trong héo khô xơ xác.

Đang nghĩ ngợi mông lung, lại nghe phía sau có tiếng người lạ.

“Vị tiểu ca này.”

Ta quay lại, đã thấy một vị nam tử tố y khoan bào đứng đó, mặt như quan ngọc, đáy mắt như sao, lúc nào cũng mỉm cười như chìm vào 1 thế giới riêng. Bốn phía gió nổi lên thổi tay áo dài phiêu phất, hất tung mấy lọn tóc dài, càng thấy vẻ tuấn kiệt xuất trần, khí chất thoát tục.

“Vị tiểu ca này,” Hắn tiến lên từng bước, trong mắt mang ý cười, ra vẻ thân thiết, “Người có biết tân điện kia ở nơi nào?”

Ta nhìn vẻ mặt nghi hoặc của hắn, nhưng lại không hiểu sao có chút muốn cười: “Tân điện trong cung rất nhiều, không biết người muốn hỏi chỗ nào?”

“A,” Nam tử nhàn mi, tay vịn lan can, suy nghĩ hồi lâu mới đáp, “Gọi là cái gì trai, nghe đâu là vì ghen ghét hoàng tử Nhận Bắc quốc mà xây nên.”

Ta nghiêng mặt, âm thầm cười, Tử đệ trai cách nơi này có vài bước chân, hắn lại chạy tới nơi này hướng ta hỏi đường, cũng tính là hắn tìm rất chuẩn, tìm được ngay chủ nhân nơi này.

“Người nói như vậy thật không minh bạch, ta nào biết chỗ đó ra sao?” Ta ra vẻ không biết trả lời.

“Người cũng không biết?” Người nọ như là tìm được tri âm, vẻ mặt thản nhiên ngồi vào ghế đá, tùy tay cầm lấy cái chén tự rót trà, “Còn tưởng rằng trong cung này có mỗi mình ta không biết.”

“Đúng rồi,” Ta cũng ngồi xuống đối diện, “Người muốn tới điện kia làm cái gì?”

“Ngô,” Nhấp 1 ngụm trà, hắn liền buông chén nói, “Đương nhiên là đi gặp vị hoàng tử kia.” Thấy ta làm như khó hiểu, lại bổ sung: “Người không nghe nói sao? Hoàng tử kia là 1 đại mỹ nhân.”

Ta híp mắt mà cười, lại chợt thu liễm tiểu ý, hỏi ngược lại: “Vậy thì sao?”

“Cái gì sao?” Hấn tiêu sái thu tay áo, một tay tựa vào trên bàn, nhẹ nâng sườn mặt, “Nhân sinh trên đời căn bản không có nhiều ham muốn, chỉ có một lòng thương thức cái đẹp mà thôi. Việt Tử Thiên ta cái gì cũng không để, chỉ có thể luyến tiếc giai nhân, hưởng hồ, đây là kẻ đã khiến Hoàng Thượng động tâm.”

Ta cười mà không nói, trong lòng thấy người này thật thú vị. Việt Tử Thiên, xem ra là người Việt tộc, cùng Thần quan đại nhân có dây dưa không ít. Có thể trong cung tự do hành tẩu, lại mang bộ dáng tự do tự tại, ăn nói vô tư, chắc hẳn là nhân vật không nhỏ.

“Người là người mới tới?” Hấn nâng cằm, cẩn thận nhìn ta, “Nhìn y phục chắc chắn không phải hạ nhân, chẳng lẽ là thầy tế mới tới?”

Ta im lặng không đáp, chỉ nghe hấn tự lẩm bẩm.

“Thấy sao?” Hấn hỏi, “Có phải trong cung chẳng có gì thú vị?”

Ta suy nghĩ, gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

“Vậy theo ta ra ngoài cung chơi.” Hấn hưng trí bưng bưng đề nghị.

“Như thế nào?” Ta hỏi, “Không đi gặp vị hoàng tử kia?”

“Không đi,” hấn đáp, nhưng dường như lại cảm thấy có chút không ổn, liền bổ sung: “Nguyên bản ta rất muốn đi, nhưng thấy người rồi ta lại đổi ý.”

“Nga? Vì sao?”

“Bởi vì.....” Hấn tuwôi cười nhìn ta, cố dài giọng, “Bởi vì, y chắc chắn không xinh đẹp bằng người.”

Ta nhẹ nhàng cười, từ chối cho ý kiến.

“Là thật!” Hấn vẽ mặt chắc nịch, “Ta bình sinh nhìn thấy vô số mỹ nhân, nếu bàn về mỹ mạo, sánh được với người chỉ sợ cũng chỉ có một người.”

“Phải không?” Ta nâng chén trà, “Ai?”

“Đương triều Thần quan Việt Tử Mạch,” Cái tên phát ra từ miệng hấn, diễm nhiên đậm mạc, không mang theo sắc thái gì “Chỉ tiếc, tính tình kém một chút.....” Hấn nói, trên mặt tựa hồ lộ ra chút tiếc nuối, “Không nói chuyện này nữa, hôm nay gặp gỡ người coi như là duyên phận, lại vừa lúc thành Trường An có hội chùa hàng năm, không bằng cùng ta ra ngoài đi dạo?”

Ta do dự, kì thực là hoài nghi, hấn thật có thể dễ dàng mang ta ra khỏi hoàng cung sao?

“Đến đến đến,” Hấn một phen dắt tay ta, “Nhìn người cũng không giống người ở đây, nhất định chưa tham dự lễ hội nào ở Tử Viên quốc, hôm nay nên thử xem.”

Lưu lại nơi này hồi lâu, chúng ta mới lại tiếp tục đi. Khi tới con phố tiếp theo sắc trời đã qua chạng vạng, ngẩng đầu nhìn tên phố mới, chợt nghĩ cái tên này cùng ta có quan hệ.

“Phượng Lai Nghi?” Ta thì thầm.

“Tên rất hay” Tử Thiên hắc hắc cười, “Như là sinh ra để đón tiếp người vậy.”

Nơi này bốn phía phồn hoa thanh bình, tụ tập không ít tửu lâu giáo phường.

“Theo ta đến chỗ này.” Tử Thiên vừa nói vừa kéo ta tiến vào một chỗ tên là “Túy Nguyệt Phường”.

“Này..... Này không phải Tử Thiên thiếu gia sao?” Vừa vào cửa đã thấy một nữ tử hoa lệ chạy ra nghênh đón, một mặt quay lại hướng các cô nương trong quán: “Mau tới mau tới! Các người xem là ai đến đây!”

Một tràng âm thanh liên tiếp vang lên “Tử Thiên thiếu gia”, nữ tử trong quán chen chúc nhau chạy tới. Ta nhân cơ hội nhìn xung quanh xem xét, nơi này tuy là phố phường hoa lệ, nhưng không tục tĩu, chắc là một giáo phường nổi danh.

Đang nghĩ ngợi đến mức xuất thần, đã thấy nàng kia từ trên cao nhìn xuống nơi ta đứng, mắt mang ý cười hướng Tử Thiên nói: “Người lâu như vậy không ghé qua, nguyên lai là có công tử mỹ mạo này làm bạn!”

“Phải đấy,” Một cô nương nói, “Hôm nay không ngờ có mỹ nhân bậc này ghé quán, chẳng phải là muốn chúng ta phải tức giận vì thua kém sao?”

“Á? Nói cái gì vậy?” Cô nương lớn tuổi lúc này nói, “Được hai vị khách quý này đến thăm, cho dù khách nhân trong quán đi hết vẫn là xứng đáng.”

“Nhìn xem, vẫn là Nguyệt Nương miệng lưỡi lợi hại,” Tử Thiên đắc ý cười, “Các người a, còn phải học hỏi nhiều, bằng không sao có thể đoạt cần câu cơm của bản nương này?”

Nguyệt Nương lắc đầu nói: “Người nha, vài năm không thấy vẫn là bộ dáng cũ, không nói nổi 1 câu đứng đắn.”

Bên kia kẻ tung người hứng, ta bên này lại bị vây thành đàn oanh oanh yến yến, bị ngắm nghía từ đầu đến chân như xem động vật quý hiếm, ta cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Xem đã đủ chưa?” Tử Thiên một tay choàng qua vai ta, đối với những nữ tử này nói, “Mau hoàn hồn đi, đừng dọa người ta chứ.” Lập tức lại nhìn về phía ta nói: “Đi, cho người biết thế nào là giáo phường bậc nhất thành Trường An.”

Dứt lời ta liền bị hấn kéo đi xem ca múa, ngồi ở hàng ghế trên cùng. Thừa dịp ngừng giữa đoạn diễn, ta hỏi nhỏ vào tai hấn: “Hình như tất cả người trong thành Trường An đều biết người?”

“Thật sao,” Hấn ngược mắt nghĩ ngợi rồi trả lời, “Người nhận ra ta..... thật sự là không ít.”

“Tử Thiên,” Ta nói, nhưng không có nhìn hấn, “Người rốt cuộc là ai?”

Không chút do dự, hấn quay sang đáp: “Là một người rảnh rỗi.”

“Vị công tử này,” Vừa dứt lời, chỉ thấy một cô nương tú lệ xuất trần chậm chậm đi về phía ta, “Khúc tiếp theo, ngài nhất định phải lắng nghe, đây là có người vì công tử mà ca.”

“Cho ta?” Ta khó hiểu hỏi, xoay mặt nhìn về phía Tử Thiên, cũng không thấy hấn tỏ thái độ gì, nhưng thật ra người chung quanh cũng đều như ta, lòng tràn đầy nghi hoặc.

Tiếng đàn uyển chuyển đột nhiên phiêu tới, vũ giả (diễn viên múa???) nhẹ nhàng phát cao tay áo, đập tiếng đàn mà cất bước, phong tư mạn diệu, ý thái thông dong, dung nhan xinh đẹp khiến tiếng vỗ tay vang lên như thác đổ. Trước khi ca khúc hết, cánh môi đỏ tựa chu sa hé mở, giai điệu du dương, giống như chim hót, nhưng lại thật êm tai, là khúc [Mỹ nhân từ]:

“Kim hữu mỹ nhân hề, ý thái thiên nhiên cổ phán thần phi dương, kiến chi nan vong, tư chi dục thành cuồng.

Nhất nhật bất kiến hề, loạn ngã sầu tràng

Triêu triêu mộ mộ tương tư trường, mi gian tâm thượng, vô kế khả tiêu tang

Bá tửu đối tàn dương, nhất khúc cao ca dẫn phượng hoàng, sở vị hà cầu? Y nhân tương cố thưởng.

Nùng túy khởi thị nhân túy thương, mỹ nhân nhất tiếu nhĩ

Nhược vi thử tiểu, khởi độc nhất túc túy, nguyên tẫn bình sinh, trường túy tam vạn tràng.”

< tạm=“” dịch=“” (chém)=“” “nay=“” có=“” mỹ=“” nhân=“” hồn=“” phách=“” như=“” bay=“” mất=“” thật=“” khó để=“” gặp=“” lại=“” thâm=“” tâm=“” thành=“” cuồng.=“” một=“” ngày=“” không=“” thấy=“” ta=“” thật=“” khổ=“” tâm.=“” sớm=“” tối=“” tương=“” tư=“” dài=“” đằng=“” đăng=“” quần=“” quanh=“” trong=“” lòng=“” vô=“” kẻ=“” tiêu=“” tan.=“” nâng=“” cốc=“” dưới=“” ánh=“” tà=“” dương=“” một=“” khúc=“” hát=“” vang=“” dẫn=“” phượng=“” hoàng=“” tâm=“” tư=“” nguyệt=“” ước=“” gì?=“” người=“” người=“” nhìn=“” nhau=“” tán=“” thưởng.=“” nâng=“” cốc=“” uống=“” say=“” để=“” mỹ=“” nhân=“” cười.=“” nếu=“” vì=“” thể=“” mà=“” người=“” cười.=“” vậy=“” cứ=“” thể=“” mà=“” uống=“” tiếp.=“” nguyệt=“” suốt=“” đời=“” này.=“” đến=“” ba=“” vạn=“” kiếp=“” sau.=“”>

Một khúc này kết thúc, dư âm chưa tan, nhưng người nghe đều bắt giác trầm mê trong đó. Thật sự là kinh diễm tài hoa, ta không khỏi tò mò: “Ai viết ra khúc này vậy?”

“Đừng nhìn ta,” Tử Thiên nói, “Ta cũng không biết, dù sao, chắc chắn không phải ta.”

Ta chưa bao giờ đến Trường An, lúc này lại không có người quen, chưa kết giao với ai khác, nhưng cô nương kia lại nói khúc này là vì ta mà hát, thật sự vô cùng khó hiểu.

Đang bận nghĩ ngợi, lại nghe có thanh âm nào động.

“Đi mau đi mau,” Tử Thiên vội vàng đứng lên, kéo ta chạy theo, “Dạ hành bắt đầu rồi!”

Hắn túm ta chạy vội đến chợ đêm, trước mặt người như lưu thủy, vô cùng náo nhiệt.

“Đeo vào.” Tử Thiên đưa cho ta một chiếc mặt nạ, bắt ta đeo vào, sau đó chính mình cũng cầm lấy 1 cái, “Lát nữa, người cứ nhìn theo ánh sáng đèn mờ.”

Ta nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, một bên đường lung linh huyền ảo, dây thừng bện bằng tơ, nhưng cũng không có nhiều.

Ánh sáng rực rỡ kia làm ta lóa mắt, đến khi khôi phục lại tinh thần thì Tử Thiên đã sớm biến mất trong đám đông.

Mờ mịt nhìn về phía trước, nhưng tầm mắt chỉ nhìn thấy những chiếc mặt nạ sáng mờ, sắc thái như có như không, yêu yêu mị mị, mê loạn nhân tâm, trói buộc con người, thật thật giả giả.

Hồ hững bước về phía trước, hòa vào đám người đông nghịt, mới giật mình nhận ra sự xa lạ của trần thế ồn ào.

Ta đi ngược lại với đám người, men theo sườn phố, đứng dưới ngọn đèn đầu tiên. Dưới ánh sáng ấm áp nhu hòa, ta nhìn thấy một câu thơ. Bảy chữ ngắn ngủi, ba chữ đầu là “Độc Mạc Uyển” - tên con phố ta vừa thấy hôm nay. Ta quả thực không ngăn nổi tò mò, lại nhìn xuống 4 chữ sau.

Dọc theo sợi dây thừng bện bằng tơ thật dài, chỉ mất bốn chén trà đã tới cuối đường, đem tất cả những câu thơ đọc được xâu thành một chuỗi, nhả lại trong đầu, chợt kinh hãi nhận ra tất cả ám chỉ hành tung của ta cả ngày hôm nay.

Càng kinh ngạc hơn là lúc một tà áo tím xẹt qua nơi khóe mắt, người kia ung dung đi tới, dừng lại cước bộ. Hệt như lần đầu tiên gặp mặt, hắn chỉ là đứng ở nơi đó, trên mặt lơ đãng ý cười, mông đến nỗi người ta khó có thể nhận ra. Giữa hàng ngàn khuôn mặt giả, chỉ có dung nhan kia là thật, vẫn như thường ngày, lóa mắt như thế, khiến đối phương không thể dời mắt. Bàn tay chậm rãi nâng lên, hắn nhẹ nhàng tháo mặt nạ của ta xuống. Trong chớp mắt pháo hoa ngập tràn, ánh sáng huyền ảo chiếu rọi dung nhan diễm mị.

“Hoàng Thượng.....” Ta không nhớ rõ ngữ điệu của bản thân khi thốt ra hai tiếng này như thế nào, có lẽ bởi ánh mắt người kia khiến tâm thần ta hoảng hốt, thế nhưng lại không thể thoát ra.

Tay hắn đưa nhẹ theo đường nét khuôn mặt ta, không nói nhiều lời, chỉ ghé tai ta thì thầm nhàn nhạt: “Trường An có thú vị không?”

Hết thấy đã sáng tỏ, việc này là do người an bài. Khúc ca vì ta mà viết, người cũng vì ta mà đến, đi về phía nào, vui vẻ hay nhăn mày, nguyên lai là 1 tay người sắp đặt.

Nhớ lại những câu thơ treo dưới ánh đèn rực rỡ, đem xâu thành một chuỗi, hiện tại ta cũng hiểu ra:

Độc Mạc Uyển lý sái hoa khang,

Ái thính phong vũ khuyết đoãn trường.

Ngô phi ngô nhan an khả biện,

Phượng lai nghi trung giai nhân thưởng.

Ghép các đầu dòng lại được câu: “Độc ái ngô phượng”. (Chỉ yêu 1 mình Phượng của ta... Clgt =.=)

4. Chương 3

Tử Thiên Tử Mạch, thiên mạch thác lạc.

Tung chi vi Thiên, hoành chi vi Mạch.

Khinh dương tử mộ, lạc lạc ngã kiến.

Thử sinh vi bán, bất khả tuyệt đoạn.

(Tử Thiên Tử Mạch, ngang dọc khác nhau

Dọc là Thiên, hoành là Mạch

Áo tim nhẹ bay, lạc trong ánh mắt

Nửa đời này không thể rời xa)

Bóng đêm đã nồng, trên con phố xa hoa là cảnh ca múa mừng thiên hạ thái bình, sắc màu lung linh rực rỡ. Nam tử nửa nằm trên tháp uống rượu, cầm chén ngọc trong tay, trên vạt áo nhuộm dấu môi son, bốn phía mỹ nhân vây quanh tả hữu làm nũng lầy lòng.

Cách đó 1 chút có một nữ tử áo trắng thuần khiết đang đứng, so với không khí tục diễm này thật chẳng hợp chút nào.

Nam tử quay đầu nhìn nàng, mang theo ý cười nói: “Tử Nhan, sao một cô nương con nhà gia giáo như ngươi lại chạy đến nơi tũn sặc này?”

Người tên Tử Nhan vén màn che, ánh mắt sáng quắc nhìn nam tử nói: “Theo ta trở về, Tử Thiên.”

Chén rượu dừng giữa không trung, dường như chủ nhân nó đang nghĩ ngợi điều gì sâu xa lắm, nhưng sau đó lại uống một hơi cạn sạch, mang theo men say khó giấu. Tử Thiên đáp: “Ta đã nói, ta sẽ không trở về.”

Như đã sớm đoán trước được, Tử Nhan cũng không tỏ vẻ tức giận, so với lúc trước ngược lại còn thêm chút nhu hòa: “Là Tử Mạch bảo ta đi tìm ngươi.”

Nghe được cái kia tên, hấn dường như dao động. Tử Thiên buông chén rượu, đặt trên bàn rồi cười cợt: “Sao? Thần quan đại nhân đã trở về? Trong nhà nhất định có chuyện đi? Thời điểm thế này sao ta dám làm phiền?”

Thấy đối phương vẫn không thay đổi thần sắc, hấn tiện dề cười nói: “Lúc trước, người đem ta đuổi ra khỏi gia môn chẳng phải là y sao?”

Tử Nhan im lặng thở dài, khuyên giải: “Các ngươi vốn là huynh đệ, làm sao có thể đoạn tuyệt ân tình? Tử Mạch y đã sớm nguôi giận.”

“Huynh đệ.....” Tử Thiên bất giác lặp lại từ này trong miệng “Hắn đã nguôi giận, còn Lan Nhược thì sao? Nàng rốt cuộc vẫn không thể sống.”

Nữ tử nghiêm mặt: “Chuyện Lan Nhược, Tử Mạch thật sự đã làm quá phận một chút, nhưng ngươi thì không có trách nhiệm sao? Hơn nữa, không phải tất cả đều là họa của ngươi gây ra?”

“Đại tỷ giáo huấn thật đúng,” Tử Thiên trả lời, “Cho nên, ta mới càng không nên trở về, không phải sao?”

“Tử Thiên,” Trong giọng nói lộ ra một chút bất đắc dĩ, “Ta biết ngươi còn giận dỗi, nhưng như vậy thì có ích lợi gì đâu? Ngươi ngàn lần không nên vạ lần không thể, cố tình đắc tội Tử Mạch, ngươi cũng không phải không biết tính tình của y, lại còn muốn trêu chọc y, liên lụy Lan Nhược.” Tạm dừng 1 lát, Tử Nhan tiếp tục nói: “Lan Nhược là người con gái tốt, nếu nàng biết mình là nguyên nhân khiến huynh đệ ngươi tương tàn, nhất định cũng sẽ không an tâm. Mặt khác, với tính cách của Tử Mạch, ở trong triều tất gây không ít thù hằn, không có huynh trưởng như ngươi giúp đỡ, chỉ sợ y mất đầu cũng không hay, ngươi có thể nhẫn tâm nhìn y đơn thương độc mã sao?”

“Được được,” Tử Thiên phất tay đuổi hết mọi người đi, đứng dậy chỉnh chỉnh vạt áo, cười khổ nói, “Ta trở về là được.”

Tử Nhan nhất thời nhẹ nhàng thở ra, phân phó hạ nhân đi theo mang trang phục tới cho hắn.

Nhìn áo bào màu tím trước mắt, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn chất vải mềm mại nhưng nặng nề, Tử Thiên không khỏi bật cười: “Rốt cuộc, ta vẫn không thoát khỏi sắc màu này.”

Một lần nữa trở lại nơi trống trải mà thâm sâu vô tận này, chỉ cảm thấy hết thảy cũng không từng thay đổi. Khi thì trong trẻo nhưng lạnh lùng đáng sợ, khi lại huyền ảo ồn ào đến mức phiền lòng, bất luận là tâm u sầu ra sao thì miệng vẫn phải cười, tất cả đều là giả dối.

Ở Việt tộc, mọi người phân theo 4 cấp. Cấp cao nhất là bản tộc trực hệ, có thể coi như người hoàng tộc, lấy chữ “Tử” mệnh danh. Sau đó là chi thứ thân tộc cùng bí mật gia thần, có thể lấy “Thanh” làm tự nhập danh. Tiếp đó là nha hoàn cùng người hầu thân cận, trong tên có 1 chữ “Lan”. Cuối cùng là tạp dịch gia nô, những kẻ ngay cả nhà chính cũng không thể bước vào, được lấy chữ “Hong” làm tự nhập danh.

Tử Thiên, trong tên mang chữ “Tử”, toàn thân là sắc tím, nhưng lại ghét nhất màu này, có lẽ nguyên nhân đã thật rõ ràng.

“Người đã đến rồi, Tử Thiên.” Vừa vào chính sảnh liền nghe được 1 câu ân cần hỏi thăm, làm cho hắn cảm thấy có chút mất hứng.

“Thúc phụ.” Hắn thi lễ, cung kính đáp.

“Tử Mạch ở thư phòng chờ người,” Thúc phụ đại nhân bình tĩnh nói, “Đi thôi.”

“Vâng.” Lại thi lễ, rồi cáo lui đi ra.

Không thể không thừa nhận, 1 trong những nguyên nhân khiến Tử Thiên không muốn về là lễ tiết cổ xưa trong nhà này, còn nguyên nhân trực tiếp kia hắn càng không muốn nghĩ tới.

Bước ra cửa một khắc, mới giật mình nhìn phía sau điện. Nó giống như một cỗ quan tài sâu không thấy đáy, cao không thấy ngọn. Chính tại nơi này, hắn lần đầu tiên gặp Tử Mạch.

Vào sáng sớm ngày sinh nhật mười hai tuổi, Tử Thiên vẫn không thể minh bạch, vì sao ngày đó mẫu thân bỏ lại đứa con bảy tuổi là hắn, mà lại mang theo đệ đệ 4 tuổi rời Việt tộc. Nhưng hết thảy đều sắp tiêu tan, bởi vì Lan Nhược nói cho hắn, Vân Nhi, đệ đệ hắn đã trở về.

Khi đó, Lan Nhược mười bốn tuổi, đã sớm trở thành một cô nương xinh đẹp. Nàng là nha hoàn thân cận của hắn, cũng có thể nói là tri kỷ, nếu là nàng nói, liền nhất định là sự thật.

“Vân Nhi trở về?” Rất háng hái, Tử Thiên không thềm để ý đến đàn tùy tùng bên cạnh, tự mình đi suốt hành lang dài, đi ngang qua đình viện, lập tức vào chính sảnh.

“Thiên nhi, người tới vừa lúc,” Thúc phụ nói, “Đây là Vân Nhi.”

Tử Thiên đứng tại chỗ, ánh mắt trong suốt lạc tới trên người tiểu nam hài gầy nhỏ. Y dung mạo tinh tế, nhưng lại có chút gì nhu nhược. Các đường nét tinh xảo đến nỗi làm cho người ta không đành lòng đụng chạm, ánh mắt trong vắt lại mang theo vẻ quật cường, nhưng là, y không phải Vân Nhi, người này, không phải đệ đệ của mình.

“Mẫu thân đâu?” Tử Thiên hỏi, không có dời tầm mắt.

“Thiếu gia,” Phụ nhân đứng cạnh nam hài, thoát nhìn như là nữ nô đi theo, vẻ mặt đau thương hồi đáp, “Phụ nhân đã mất trong một trận hỏa hoạn, già trẻ lớn bé đều không thoát, chỉ trừ tiểu thiếu gia ở bên ngoài.....”

Đúng vậy, Tử Thiên đã hiểu rồi, ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn vào mắt nam hài, hắn liền hiểu được. Vân Nhi không về, Vân Nhi của hắn đã sớm cùng trận hỏa hoạn kia bụi phi yên diệt, vĩnh viễn không thể trở về.

Hắn không biết tại sao thiếu niên kia phải giả làm thân nhân của hắn, chỉ là hắn không thể cự tuyệt ánh mắt đối phương. Hắn là ai vậy? Vì sao mà đến? Là vì danh, hay là vì lợi? Vì sao cố tình xuất hiện lúc này? Vì sao cố tình xuất hiện lúc người khác đã mất đi? Nhưng mà, nó sao có thể biết? Nó chẳng qua là một đứa trẻ chín tuổi, trong mắt không có tà mị, trong lòng cũng vô tham niệm, có lẽ chỉ vì thay thế Vân Nhi mà đến, để lấp chỗ trống trong lòng hắn.

Nhưng thật không công bằng. Người vẫn đang là người, lại vì sao phải làm thể thân cho người khác? Sai lầm rồi, người không nên thay thế cho bất luận kẻ nào, người là một người khác biệt.

Tử Thiên lẳng lẳng nhìn, trên mặt không có chút gợn sóng, nhìn không ra tâm tình, phi thường bình tĩnh nói: “Y không phải Vân Nhi.”

Trong mắt nam hài xẹt qua một tia lo sợ.

“Người nói y không phải.....” Thúc phụ khó hiểu hỏi.

Mọi người ở đây nhìn nhau, đầy bụng hồ nghi, Tử Thiên lại nói tiếp: “Vân Nhi là tên mẫu thân gọi khi ở bên ngoài, hiện tại đã trở về, không còn là mây bay du tử, hẳn nên đổi 1 cái tên khác.”

Mọi người như bừng tỉnh đại ngộ, thở phào một cái.

“Vậy thiếu gia muốn gọi y là gì?” Lan Nhược ở một bên hỏi.

Tử Thiên mang theo vẻ mặt không thay đổi, thản nhiên trả lời: “Kêu Tử Mạch.”

Tử Mạch, từ lúc ấy hẳn đã mang cái tên này; Tử Mạch, đối với hẳn mà nói đây sự ban ơn trân quý, bởi vì đó là sự ràng buộc khắc sâu nhất trong lòng hẳn, là số phận của hẳn.

“Một bên Thiên, một bên Mạch, thật đúng là huynh đệ,” Thúc phụ liên tiếp gật đầu, “Vậy cứ kêu Tử Mạch đi.”

Cứ như vậy, nam hài trở thành huynh đệ hẳn, cả ngày như hình với bóng. Tử Thiên trông chừng y, sủng y, dung túng y, có lẽ là bắt đầu từ ngày đó, Tử Thiên đã coi y là người thân duy nhất, muốn dồn hết sự sủng ái vốn phải dành cho đệ đệ bao năm nay.

Nhưng đến một ngày, Tử Thiên rốt cục hiểu được lựa chọn của mẫu thân. Rời khỏi gia tộc này, giống như rời khỏi lời nguyện Thần quan của thị tộc, Vân Nhi tài năng thoát khỏi trói buộc này, để bay thật cao thật xa tìm kiếm tự do.

Ai cũng không thể ngờ, Vân Nhi từng trốn khỏi gia tộc lại trở thành Thần quan của quốc gia, đối với gia tộc, đó là vinh quang. Mà đối với Tử Thiên, là phản bội.

“Tử Thiên, chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ.” Y đã nói như vậy, nhưng một ngày kia, người thay thế Thần quan tiền nhiệm, một thân quan bào, quên lời thề cũ.

Tử Mạch, người thật thông minh, người tinh thông chiêm thuật, lại hiểu được các loại văn tự, thay đổi vận mệnh với người là điều quá dễ dàng. Người nói, trên đời này vận mệnh là thứ không thể biết trước, truyền thuyết thần quỷ, bói toán đo lường tính toán, tất cả đều là nói dối, là mảnh khoé bịp người. Mà nay người lại dùng những thứ dối trá này làm mảnh khoé bịp người, chấp chương quyền thế. Thôi được, đó là lựa chọn của người, vô phương, chỉ cần đó là khát vọng của người.

Nhưng mà, người lại chìm vào đó thật sâu. Người lấy lòng thái tử, hết sức xảo ngôn; Đến khi thái tử thất thế, người lại không chút do dự đem hẳn vứt bỏ, e sợ tránh không kịp.

Người đã không còn là Tử Mạch khi trước, hoặc có thể người vốn là như vậy, là tại ta tự dối lòng mà thôi. Hiện tại người, thân thể không có độ ấm, cũng không giữ lời, tự người không làm theo ước định, ta hà tất gì phải giữ lời?

“Lan Nhược, chúng ta rời đi đi, đi khỏi cái nhà này.” Tử Thiên lơ đãng nói, ánh mắt ôn nhu.

Nhưng mà trên mặt nữ tử lại tràn ngập sầu lo, bởi vì nàng biết rõ, trưởng nam không thể nào ly khai gia tộc: “Thiếu gia, người thật sự có thể dẫn ta đi sao?”

“Đương nhiên.” Hẳn gật đầu.

Nàng tin.

Đêm đó, ở khuê phòng, hai người nếm thử trái cấm, say rượu thâu hoan. Hết thấy như hẳn sở liệu, Tử Mạch nghe được liền giận dữ. Nhưng mà hẳn không có dự đoán được, Tử Mạch vẫn chưa đuổi hẳn ra khỏi gia môn, y lại nhắm vào Lan Nhược

“Ta nghĩ ngươi là người thông minh, không thể tưởng được ngươi lại ngu xuẩn đến thế,” Tử Mạch thanh âm trầm ngập trách cứ cùng uy hách, “Lan Nhược, ngươi cho là hấn thực sự muốn mang ngươi đi sao? Mà dù hấn thật sự mang ngươi rời đi, cũng cũng không phải bởi vì yêu ngươi. Hấn muốn chọc giận ta, buộc ta đuổi hấn ra ngoài, nhưng sao ta có thể thả hấn đi?”

Lan Nhược cúi đầu, quỳ trên mặt đất, một chữ cũng không nói.

“Hơn nữa,” Tử Mạch tiếp tục, “Ra bên ngoài, các ngươi có thể có tương lai lâu dài sao? Ngươi làm bạn với Tử Thiên lâu hơn ta, hấn là rõ tính tình hấn hơn ta, hấn là đại thiếu gia phú quý, bản tính phong lưu, làm sao có thể toàn tâm toàn ý cùng ngươi thanh tịnh? Tử Thiên thực thông minh, chỉ là hơi thiếu kiềm chế, nếu ta góp lời vài câu, một chức quan đối với hấn chắc không thành vấn đề. Các ngươi muốn đi, chẳng phải sẽ liên lụy hấn sao? Ngươi nếu thật sự thương hấn, sẽ không liên lụy hấn!”

“Lan Nhược sao có thể liên lụy?” Nữ nô buồn bã đáp, “Lan Nhược biết thân phận của mình, nào dám trèo cao? Đúng vậy, người thiếu gia yêu không phải ta, nhưng mà người hấn yêu lại chà đạp thâm tâm hấn, còn có thể trách ai? Ta, thân là hạ lưu, không xứng với hấn, ta nhận tội, chỉ xin đại nhân đừng giẫm lên tâm ý của nô tỳ. Nô tỳ yêu thiếu gia không kém bất cứ kẻ nào, nhưng mà ta sẽ không ích kỷ như đại nhân, bức hấn lưu lại bên người, lại càng không xin hấn bố thí. Nô tỳ thương hấn, mới muốn giúp hấn có được tự do, nhưng mà nô tỳ không thể cùng hấn rời đi, bởi vì người hấn muốn mang đi không phải ta. Đại nhân, người hấn đã biết người thiếu gia muốn mang đi là ai?”

Tử Mạch giật mình đứng sững tại chỗ, im lặng thất thần. Y sao có thể không biết, người Tử Thiên muốn mang đi, là y. Đúng vậy, người và ta có ước định, nhưng tại sao ta lại phải rời đi cùng người? Vì sao không phải là người cùng ta lưu lại? Người cũng biết quyền lực không dễ nắm, ngày đó để ta ở lại mới quyền quý này là người, mà nay người lại muốn ta rời đi sao? Không, đã quá trễ, chúng ta đều đã vô pháp quay đầu.

Ngày ấy, Lan Nhược tự vẫn trong khuê phòng.

Ngày hôm sau, Tử Thiên rời Việt tộc.

“Đừng đi, Tử Thiên!” Hấn nghe tiếng Tử Mạch la lên phía sau, “Người hôm nay đi, liền vĩnh viễn không được trở về!”

Tử Thiên không có quay đầu, trong lòng hấn là thi thể lạnh lẽo của một cô gái, tâm áy náy hối hận vô cùng. Hấn sai lầm rồi, hấn không nên lừa gạt một người yêu mình tha thiết. Hấn sai lầm rồi, hấn không nên lợi dụng nàng. Hấn sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi.

Cửa thư phòng mở ra, đèn đuốc sáng trưng, bên trong rộng rãi. Tử Mạch yên lặng chờ ở đó, gắm vóc hoa lệ khiến y nhìn thật chói mắt, tưởng như mặc cho dòng thời gian lưu chuyển, ánh sáng của y vẫn mãi mãi trường tồn, suốt đời không tắt.

“Tử Thiên.” Y bước nhanh về phía người vừa tới, trong mắt ánh lên vui sướng.

“Đại nhân.” Đáp lại là tiếng hỏi thăm ân cần nhưng lạnh lẽo.

Tử Mạch đứng tại chỗ, trên mặt biểu tình có chút cứng ngắc, nhưng miệng vẫn cười, vui vẻ nói: “Ta biết ngươi sẽ trở về.”

“Đại nhân sợ là có điều hiểu lầm,” Tử Thiên trả lời, hai tay vẫn hành lễ, “Không có sự chấp thuận của ngài, Tử Thiên làm sao dám tự tiện hồi phủ? Lần này đến là muốn mang đi vài thứ, lấy được rồi sẽ tức khắc bước đi.”

Ý cười giương lên nơi khóe miệng, Tử Mạch đùa cợt nói: “Nga? Thứ gì mà quan trọng vậy, phải khiến ngươi đường xá xa xôi lận lộn tìm về?”

“Cũng không có gì,” Tử Thiên cười nhạt, “Là di vật của Lan Nhược. Lần trước đi rất vội vàng, không kịp thu thập.”

Tử Mạch buồn bực quay sang, nhíu mi: “Người quả nhiên..... Vẫn là nhớ mãi không quên nàng.”

“Tử Thiên ngày thường tuy có chút vô tâm,” Đối phương cười yếu ớt đáp, “Nhưng lật đổ với tình nhân, một khắc cũng không từng quên.”

“Người nói dối!” Thần quan ánh mắt sắc bén dọa người, uất hận lại âm thầm u oán, “Tình nhân? Tình nhân của người... sao có thể là nàng?”

“Nga? Không phải nàng?” Tử Thiên hỏi lại, “Vậy có thể là ai?”

Không thể nói được gì, Tử Mạch chỉ có thể cường chế lửa giận trong lòng, lảng sang chuyện khác: “Nghe nói, người lần này trở về là phụng chỉ Hoàng Thượng?”

Tử Thiên ra vẻ kinh ngạc đáp: “Quả thực không có chuyện gì qua nỗi cơn mắt Thần quan đại nhân!”

“Quả nhiên,” Tử Mạch nhợt nhạt cười, “Ta đâu thể so với Hoàng Thượng, làm sao có thể mời Việt đại thiếu gia?”

“Á?” Tử Thiên cười nhìn đối phương, “Đại nhân sao lại nói thế? Chẳng lẽ là đường công danh trắc trở, mất thế lực trong triều?”

Tử Mạch trầm mặc không hồi đáp.

“Chỉ trách khi xưa người chọn sai chủ nhân,” Tử Thiên tiện đà nói, “Nếu người khi đó người người nịnh hót không phải là thái tử mà là nhị hoàng tử, thì hiện tại cũng không đến nỗi phải nếm trải tư vị thất sủng.”

“Thất sủng?” Tử Mạch lộ vẻ tức giận, “Ta cũng không phải cơ thiếp của ai, tại sao nói thất sủng?”

Tử Thiên trong mắt dâng đầy tiểu ý, nhìn thẳng mắt người kia: “Không phải cơ thiếp? Vậy tại sao lại có khả năng làm những chuyện mà chỉ cơ thiếp có thể làm?”

“Làm càn!” Bàn tay y sượt qua hai má đối phương, khoe mắt hấn lưu lại năm vết ngón tay đỏ rực.

“Tử Thiên,” Một khắc thu tay lại, Tử Mạch đã có chút hối hận, “Thực xin lỗi,” Y nâng mặt hấn lên vuốt ve, một lần lại một lần nói xin lỗi, “Ta không phải cố ý, ta không phải.....”

“Đại nhân nói quá lời,” Tử Thiên giữ tay y lại, “Là Tử Thiên nói năng lỗ mãng, đừng nói là một miệng vết thương nho nhỏ, cho dù là ngài muốn lấy tính mạng tiểu nhân, tiểu nhân cũng không có lời nào để nói.”

Vì cái gì? Vì cái gì nói với ta nói như vậy? Người cũng biết ba năm này, người mà ta ngày đêm thương nhớ là ai? Mà người, người nõđáp lại tâm ý của ta bằng cách đó sao?

“Người đi đi!” Tử Mạch rút tay ra, giận dữ xoay người.

Nắm thật chặt hư không trong lòng bàn tay, Tử Thiên cúi đầu hành lễ, chỉ nói một tiếng: “Tuân mệnh.” Liền xoay người rời khỏi thư phòng.

Gió đêm lạnh thấu xương, phất qua hai gò má, chỉ cảm thấy lãnh ý thấm nhập tâm tì, trong tay còn lưu lại độ ấm của y, nhưng chẳng hiểu sao, hai bàn tay y lại thật lạnh so với hấn.

Vết thương trên mặt có chút đau đớn, Tử Thiên không đành lòng đụng chạm, bởi nơi đó, chất chứa tâm tư của hấn.

5. Chương 4

Từ lần dạo phố Trường An đêm đó đã qua 1 thời gian, cuộc sống trong cung vẫn như cũ, không hề gợn sóng. Hoàng Thượng mỗi đêm đều giá lâm Tử Mệ trai, dần dần, tựa hồ đã quen với việc hấn đến làm bạn. Chính là cuộc sống quá mức thanh thản nên muốn tìm người nói chuyện.

“Người tên là gì?” Chiều hôm ấy nhàn rỗi đến nhàn chán, ta cứ như vậy hỏi một người hầu bên cạnh.

“Tiểu nhân tên là Tiểu Tứ.” Hấn trả lời.

“Tiểu Tứ?” Ta nói, “Không có tên chính thức sao?”

“Chúng ta làm nô tài, đã sớm không có gia đình, làm sao còn có tên họ gì nữa?” Hấn trả lời, nhưng thật ra so với những lần trước chỉ biết hoang mang rối loạn, lần này đã trầm ổn hơn nhiều.

“Nga? Chẳng giống như Nhạn Bắc quốc,” Ta nghiêng đầu nói, “Ngày nào đó cùng ta trở về đi, người có thể lấy lại tên họ ban đầu.”

Hấn khó hiểu nhìn ta, không biết nên đáp lại thế nào.

Ta không để ý tới hấn, hỏi: “Người nói xem, lúc này Hoàng Thượng đang ở nơi nào?”

“Này.....” Hấn do dự một lát, hồi đáp, “Tiểu nhân không dám đoán bừa. Bất quá, chắc hẳn trong ngự thư phòng đi.”

“Phải không,” Ta đứng dậy, đi ra ngoài cửa, “Ta đi nhìn một cái.”

“Điện.....Điện hạ.....” Hấn định tiến lên ngăn ta lại, nhưng là vài lần trước ta dọa sẽ bỏ về, thêm việc Hoàng Thượng vừa chuẩn tấu hứa để ta ở trong cung tự do hành tẩu, hấn ậm ừ hai tiếng liền không dám đuổi theo nữa.

Ta dọc theo hành lang dài u ám, một đường trần trọc, dừng cước bộ trước một thiên điện cửa mở rộng, ngẩng đầu nhìn, trên đó đề “Ngự thư phòng” Ba chữ ấy, dưới ánh mặt trời lóe lên một sắc màu chói mắt.

“Xin dừng bước.” Đang muốn bước vào trong phòng, thị vệ canh cửa ngăn cản lại.

“Thật to gan,” Ta nhìn người trước mắt, nửa như giận nửa như cười, “Người không biết ta là ai?”

“Tiểu nhân hai mắt vụng về,” Hấn trả lời, “Chính là, Hoàng Thượng phân phó, bất luận kẻ nào cũng không thể vào trong.....”

“Để hấn vào.” Không đợi thị vệ nói hết lời, phía trong liền truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Ta cười nhìn hấn, đợi hấn nhìn thấy ta, rồi mới đi vào trong.

Vào đến bên trong, đã thấy Hoàng Thượng cùng Thừa tướng hai người ngồi trên án đánh cờ.

“Hoàng Thượng, Thừa tướng đại nhân.” Đến gần, ta hướng hai người hành lễ.

“Yến thái tử.” Thừa tướng trả lời.

“Đến đây, Tử Phụng,” Hoàng Thượng cười hướng ta vẫy vẫy tay, ý bảo ta ngồi vào bên cạnh hấn, “Người nói xem ta nên đi tiếp như thế nào.”

Ta quét ánh mắt trên bàn cờ một lượt, hồi đáp: “Tử Phụng kì nghệ làm sao so với được với nhị vị? Đến lúc đó, sợ là khiến Hoàng Thượng chê cười.”

Hai người nhẹ giọng cười, lại đem tầm mắt lạc tới ván cờ.

“Hoài Viễn, đừng nhường trầm nữa,” Hoàng Thượng nói, thuận thế hạ xuống một quân cờ, “Lúc này có Phụng Nhi ở một bên nhìn, trầm cũng không muốn để hấn giấu cột.”

Ta nhìn hấn, lạnh nhạt cười, không khỏi có chút đắc ý, “Phụng Nhi” cái từ xưng hô như vậy cứ từ trong miệng hấn phát ra thật tự nhiên, nhưng lại khiến cho kẻ khác thấy chẳng tự nhiên chút nào.

“Sao?” Thừa tướng đáp, “Hoàng Thượng kì nghệ cao siêu, không cần Hoài Viễn nhường mà”

Hoàng Thượng cười yếu ớt, tiện đà nói: “Chức Thị trung, Thừa tướng đã chọn được ai?”

“Thật ra là có,” Thừa tướng đáp, “Chính là, sự an nguy của Hoàng đã có thủ vệ trong cung lo, còn nhiều thời gian, nên cẩn thận chọn lựa thì hơn.”

“Người thấy Tử Thiên thế nào?” Hoàng Thượng thản nhiên nói, mắt vẫn không rời khỏi bàn cờ

“Việt Tử Thiên?” Thừa tướng lặp lại, “Hoàng Thượng sao lại nghĩ đến người này?”

“Người chẳng lẽ đã quên, năm đó Trường An biến loạn, nếu không phải có Tử Thiên tạm thời nhận chức Thị trung, trong cung sợ là đã sớm lâm vào đại loạn. Chính là,” Hoàng Thượng tạm dừng một lát, “Hấn làm

người phóng khoáng, lại không màng danh lợi, lần đó cứ nghĩ hẳn sẽ thuận lợi thăng quan tiến chức, không ngờ hẳn lại rời thành Trường An, một mình tiêu dao thăm thú khắp nơi.”

Thừa tướng nhíu mày suy nghĩ, đáp: “Người này thật sự có điểm hơn người, đối với bộ hạ có cách chỉ huy độc đáo, lại vốn là chỗ quen biết của Hoàng Thượng, nếu nhậm chức này, nhất định làm hết phận sự, chẳng qua hẳn trời sanh tính tự do, sợ không chịu được sự quản thúc.”

Hoàng Thượng trầm tư, quay sang nói với ta, “Phượng Nhi, người cảm thấy Tử Thiên như thế nào?”

“Rất thú vị,” Ta không cần nghĩ ngợi mà đáp, “Tử Phượng chỉ cùng hẳn gặp qua một lần, không đoán được gì nhiều. Nhưng là, Hoàng Thượng nếu đã tin tưởng để hẳn dẫn ta ra khỏi cung, nói vậy hẳn cũng là người đáng tin cậy.”

Hoàng Thượng cười cười, nói: “Việc này tạm thời gác lại đi. Đúng rồi,” Hẳn ngẩng đầu nhìn Thừa tướng, “Hoài Viễn, người đã bao lâu rồi không gặp Thiên nhi?”

“Công chúa?” Đối phương trên mặt hiện ra chút kinh ngạc, “A, từ khi công chúa làm bạn cùng Thái hậu ở Tĩnh An đường liền không có tái kiến qua.”

“Đúng vậy,” Hoàng Thượng vuốt cằm suy nghĩ một phen, rồi sau đó hạ xuống, “Nàng cá tính bất hảo, lại bị cái chỗ an tĩnh kia giam giữ nửa năm, nhất định là bệch nên đến hỏng rồi.”

“Nghe nói, ít ngày nữa sẽ hồi cung?” Thừa tướng lơ đãng hỏi.

“Àn,” Hoàng Thượng trả lời, “Vừa hay trẫm muốn xem xét về hôn sự của nàng. Hoàng muội này, cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình rất tùy hứng, đối với người ngoài hà khắc, trẫm vài lần vì nàng chỉ hôn, đều bị nàng cự tuyệt. Mặc kệ, cứ theo ý nàng đi, đến lúc gả không được, trẫm cũng không xen vào.”

Thừa tướng cười, nói: “Công chúa thông minh hơn người, làm sao có thể không gả cho ai nổi?”

“Nga?” Hoàng Thượng dừng quân cờ trong không trung, “Trẫm lần đầu tiên thấy người khen 1 nữ tử. Lại nói, Hoài Viễn người cũng đến tuổi rồi, lại còn chưa thành gia, không phải là đang đợi người nào chứ?”

Thừa tướng ngẩng đầu nhìn quân vương, lạnh nhạt đáp: “Sao lại có thể như thế?”

Hoàng Thượng lắc đầu: “Người không cần lừa trẫm. Thiên nhi kia cao ngạo, nhưng riêng người nói gì nghe nấy. Mà người cũng ở trong cung đã lâu, cùng Thiên nhi sớm chiều kề cận nhiều năm, lâu ngày sinh tình cũng là tự nhiên, trẫm quả thật là hồ đồ, lại không sớm nhìn ra.”

“Hoàng Thượng.....” Thừa tướng hình như có do dự, nhưng mà mở miệng lại tìm không ra lý do.

“Như thế nào?” Thấy hẳn giống như định từ chối, Hoàng Thượng hỏi ngược lại, “Người không thích Thiên nhi?”

“Không phải.....”

“Như vậy,” Quân vương từng bước ép sát, “Người quả nhiên có ý với nàng? Hôm nay trẫm thay người làm chủ, định liệu hôn nhân.”

Lời vừa nói ra, không chỉ là Thừa tướng, ngay cả ta cũng vô cùng kinh ngạc.

“Hoài Viễn,” Hoàng Thượng tiếp tục nói, “Người phải hảo hảo đối đãi công chúa.”

Ta thấy Thừa tướng có chút thất thần, liền cười nói: “Chúc mừng Thừa tướng đại nhân.”

Hẳn thế này mới phục hồi tinh thần, chấp tay hành lễ nói: “Tạ Hoàng Thượng ban ân.”

Ta yên lặng nhìn hai người, không khỏi cảm thán, bọn họ một người vì bề cánh mà đem hoàng muội ra gả để thu phục tay chân, một người dù có ngàn vạn khúc mắc nhưng vẫn nhất định giữ trong lòng, khiến người bên ngoài nhìn vào cũng thấy thật mệt mỏi.

Mãi suy nghĩ, ván cờ rốt cuộc cũng đã đến hồi kết.

“Thần thua.” Thừa tướng nhìn bàn cờ trước mặt, trầm tĩnh nói.

Hoàng Thượng nhìn xuống, đùa nghịch mấy quân cờ, cười nói: “Xem ra là trăm nhân thoại vài câu, làm người phân tâm.”

“Thua là thua,” Đối phương trả lời, “Hoài Viễn tài năng không bằng người, sao có thể thắng Hoàng Thượng?”

Quân vương cười gật gật đầu: “Được rồi, trăm biết người cũng là công vụ quần thân, sẽ không khiến người chậm trễ nữa.”

Thừa tướng nghe vậy, đứng dậy thở dài nói: “Như vậy vi thần cáo lui.”

Ta nhìn theo bóng hắt ra khỏi ngự thư phòng, tư thái thông dong không đổi, chỉ là thần sắc vẫn mang chút giddo trầm trọng.

“Đến đây,” Thừa dịp nô tài thu dọn lại bàn cờ, Hoàng Thượng nói với ta, “Giờ đến phiên người.”

Ta đứng dậy ngồi xuống đối diện, ngữ khí xấu hổ nói: “Nói trước, Tử Phượng không biết chơi cờ, lát nữa Hoàng Thượng không được chê cười ta.”

Hắn mỉm cười, ý bảo ta bắt đầu.

Ta tùy ý đem quân trắng điểm tuyệt bàn cờ, chính mình cũng không biết tồn bao nhiêu suy tư, có thể gọi là bố cục, có lẽ trong lúc vô tình bày ra trận thế, nhưng cũng hồn nhiên bất giác.

“Tử Phượng,” Hoàng Thượng nói, hai mắt như trước nhìn chăm chú vào ván cờ, “Người nói người không biết chơi cờ, kì thực là giấu tài.”

“Nga?” Ta tò mò hỏi, “Tử Phượng chỉ xếp lung tung thôi, lại khiến Hoàng Thượng nhìn ra chút môn đạo sao?”

Hắn cười mà không đáp, trong tay giơ quân cờ, lại thủy chung không có hạ xuống: “Người thắng, Tử Phượng.”

Ta kinh ngạc cúi đầu, nhìn bàn cờ 2 màu đen trắng, mới giật mình thấy, thế cờ đã đi vào nước chết, nhưng không phải là ta thắng người, mà là người bại bởi ta.

“Hoàng Thượng nói Thừa tướng đại nhân nhường ngài, nhưng chính mình lại nhường nhện Phượng Nhi,” Ta nói, “Nếu không, Tử Phượng sao có thể thắng?”

Hoàng Thượng lắc đầu, trên mặt ý cười lui đi nửa phần, nói với ta: “Thắng chính là thắng. Nếu đã thắng, vô luận đối thủ là ai, cao siêu cỡ nào, vẫn là thắng; Cũng như vậy, nếu đã thua, mặc kệ đối phương nhường nhện thế nào, cuối cùng vẫn là thất bại. Cho nên, Tử Phượng,” Hắn dừng lại nơi ánh mắt của ta, lạnh lùng nói, “Người thắng.”

Khi được chấp nhận cho tự do xuất nhập hoàng cung, cũng là lúc ta và Trương đại nhân gặp gỡ.

Địa điểm là một chỗ trong tửu lâu của thuộc hạ hắn, mới nhìn qua không có gì đặc biệt, thật là một người biết cách che giấu.

“Điện hạ.” Hắn cung kính hành lễ.

Ta bảo hắn đứng dậy, trả lời: “Lúc này không cần giữ lễ tiết, để tránh tai vách mạch rừng. Người và ta cũng không phải lần đầu gặp mặt, đi thẳng vào vấn đề đi.”

“Vâng.” Hắn gật đầu mà đáp.

“Trương đại nhân làm quan đã bao nhiêu năm?”

“Ước chừng khoảng mười năm.”

“Mười năm,” Ta lặp lại, “Nghe nói Ngự Sử đại phu chính là do Nhâm Thừa tướng tuyển chọn, mà Ngự Thừa tướng hiện nay thế lực rất thịnh, lại thêm tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cũng không biết sẽ ngồi tại vị trí này đến năm tháng nào. Đại nhân sẽ không cam lòng chờ đợi như thế chứ?”

“Điện hạ nói phải,” Hắn đáp, “Chính là Thừa tướng quyền cao chức trọng, thế lực trải rộng trong ngoài triều đình, có thể nói là không chê vào đâu được, thật sự khó có thể đối phó.”

“Không chê vào đâu được?” Ta cười nói, “Người sai lầm rồi, Trương đại nhân, là người ắt sẽ có sơ hở.”

Hắn lộ vẻ tò mò nhìn ta: “Phải chăng điện hạ đã tìm được sơ hở của hắn?”

“Sơ hở thì cũng không hẳn,” Ta trả lời, “Nhưng thật ra là có một chỗ để uy hiếp.”

Trương Sĩ Ngạn chuyển ánh mắt, nói: “Ý ngài muốn nói..... Thái tử?”

Ta nâng chung trà lên, thổi nhẹ, tinh tế nhìn vẩn nước rung rung giữa chén, rồi dần dần lắng lại.

Quân thần quyết

Quân ở thượng, thần bạn trác,

Độc ngưỡng cao các,

Nhất tịch tiêu tụy sắc.

Tối nan tiêu, tương tư kết,

Bằng thù ca khuyết,

Nhất khúc quân thần quyết.

(Vua ở trên cao, thần tử làm bạn bên cạnh

Một mình ngắm lầu cao

Sắc trời đêm tiêu tụy

Tương tư đã kết, thật khó để tiêu tan

Cây nhờ ai hát đoạn kết

Một khúc quân thần quyết)

Trời đã nhập đông, Đông Cung vốn trong trẻo nhưng lạnh lùng càng phát ra vẻ tiêu điều. Màn đêm lạnh lẽo buông, sáo ngọc thanh thanh, giống như u oán, như than khóc, văng vẳng bên tai, bóp nghẹn trái tim, đuổi không đi, lại lan tỏa đến tận cùng.

Ánh trăng sáng chiếu trên đình viện, giống như giọt nước không tan. Bóng cây trải rộng, loang lổ sinh tư. Thái tử buông sáo ngọc, ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, hai tròng mắt trong suốt tựa ngọc lưu ly: “Hoài Viễn, không cần làm chuyện gì cho ta cả.”

Thừa tướng cúi đầu nhìn thân hình nhu nhược trên xe lăn, bóng tối che khuất gương mặt giấu đi thần sắc. Không cần làm cho ta chuyện gì, người luôn nói như vậy, nhưng mà vì sao ẩn ẩn trong lời nói, đối với ta, lại đau lòng đến vậy?

“Tử Ly sẽ là một vị minh quân,” Từ rất lâu người đã từng nói như thế, “Phò trợ hắn, giống như năm đó phò trợ ta, khiến ta dù thua ngôi vị hoàng đế cũng sẽ không luyến tiếc, để hắn thay ta làm nên 1 thiên hạ thái bình. Đáp ứng ta, Hoài Viễn, vĩnh viễn không được phản bội hắn, trừ lần đó ra, ta không cần người làm cho ta bất cứ chuyện gì.”

Bàn tay Thừa tướng nhẹ mơn trớn khuôn mặt y, mềm nhẹ như thế, ôn nhu như thế: “Người có biết, ta chưa bao giờ làm trái ý tứ của người.”

Y giữ lấy bàn tay hắn, kẻ sát trên má: “Thực xin lỗi, Hoài Viễn, ta cái gì cũng không thể để người làm.”

“Cái gì cũng không cần,” Hắn thấp giọng trả lời, “Tại sao cái gì cũng không cần để ta làm.”

Vì sao? Vì sao người còn suy nghĩ nên làm chút gì đó cho ta? Người cũng biết, người thật thiện lương, thật khoan dung, nhưng không cách nào đổi lấy sự tự do tự tại? Tâm của người, thân thể người, căn bản không đáng để bị giam cầm nơi địa phương nhỏ hẹp, mà ta cũng không thể giải cứu người, ta như vậy, còn có thể yêu cầu người làm cho ta chuyện gì sao?

Ta từng đồng ý sẽ dẫn người đi thật xa, nhưng giờ phút này, lại chỉ cảm thấy bất lực, bởi vì người mà người muốn bảo hộ sẽ không để ta đem người đi. Nói cho ta biết, Tử Nho, ta đến tốt cùng phải làm gì để đoạt lấy tự do cho người, lại không cần rời bỏ người kia?

“Hoài Viễn,” Nhẹ nâng mi mắt lộ ra một chút sầu lo, “Người có tâm sự?”

Thừa tướng lắc đầu, thủy chung trầm mặc.

“Người không lừa được ta,” Tử Nho nói, “Nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn nhìn y, không tiếng động mà cười: “Ta sẽ nói cho người, bất quá, không phải hôm nay.” Hắn cúi đầu, hôn môi y thật lâu, giữ chặt hai tay y rồi nhẹ nhàng nâng y dậy.

“Hoài Viễn,” Y dựa trong lòng hắn, hai chân suy yếu vốn không thể chống đỡ lâu dài, “Người biết không, con người chỉ khi hai chân chạm đất mới cảm nhận được sức nặng của sinh mệnh. Nếu không có người, ta có lẽ vĩnh viễn cũng vô pháp có được cảm nhận này 1 lần nữa.”

Hắn không nói lời nào, hai tay nhẹ vén mấy sợi tóc xõa xuống mặt y.

Tử Nho của ta, đối với người, cảm thấy còn sống cũng là một loại hy vọng xa vời sao? Người chẳng lẽ không biết, người người muốn bảo hộ chính là người đã hại người thành ra thế này. Nhưng mà, người lại cố chấp không tin. Người nói, ở nơi đấu tranh giành quyền lực này, đã có biết bao người ra đi, cha mẹ, thân nhân, người mất đi nhiều lắm, cho nên hiện tại, người không thể mất đi hắn.

Nhưng chẳng lẽ người liền nhẫn tâm để cho ta mất đi người sao?

“Tử Nho,” Hắn thì thầm vào tai y: “Về sau, ta có lẽ sẽ không có thể đến đây thường xuyên.”

Có một khắc, trên mặt y không khỏi xẹt qua một tia lo sợ cùng nghi hoặc: “Phải không,” Thanh âm y hòa trong gió, “Sớm nên như thế. Hoài Viễn, hiện tại Tử Ly mới là quân vương của người, người nếu luôn tới đây, sẽ bị người ta ngờ vực.”

“Người đến sao?” Hắn nâng mặt y, ngưng thần hỏi.

“Đương nhiên,” Y trả lời, “Nếu người ra chuyện gì.....”

“Như vậy, người đến chuyện gì? Là sợ hắn ngờ vực vô căn cứ, hay là sợ ta phản bội?”

Y trầm mặc.

“Nếu có một ngày hắn muốn giết ta,” Thừa tướng tiếp tục truy vấn, “Ta nên làm thế nào?”

“Sẽ không,” Y vội vàng nói, “Hắn sẽ không làm như vậy, nhất định sẽ không!”

“Không cần lo lắng,” Hắn cười trấn an y, “Mặc cho hắn muốn giết ta, ta cũng sẽ không phản bội hắn, bởi vì đó là nguyện của người.”

“Không,” Y lắc đầu, “Không phải, đó không phải là nguyện của ta. Ta chỉ hy vọng các người không ai bị thương tổn. Chỉ như vậy mà thôi.”

Tử Nho, người luôn muốn tất cả đều tốt đẹp, nhưng lại không biết, trên đời này thứ gì cũng phải có cái giá của nó.

“Ta hiểu,” Hắn ôn nhu nói, nhẹ nhàng ôm lấy thất lưng y, “Ta không nên hỏi những chuyện như thế này.”

Đúng vậy, đối với người mà nói, lựa chọn như vậy quá mức tàn nhẫn, người là người thiện lương, tình nguyện lựa chọn lòng tin mù quáng. Người vẫn đang tin tưởng tại nơi thâm cung vẫn còn có cái gọi là nhân tình nghĩa lý, đối với người như người, ta có thể nào đưa ra những vấn đề tàn khốc?

“Hoài Viễn,” Y chôn mặt ở vai hắn, “Đem người vây ở chỗ này là ta, tùy hứng muốn nhìn thấy người cũng là ta, ta thật sự quá ích kỷ. Nếu có một ngày, người cảm thấy mệt mỏi, hãy rời khỏi nơi này. Nếu người lựa chọn lưu lại, cũng mong người đừng đến nữa, bởi vì ta không thể vì thế mà mất đi người.”

Hắn nhìn sâu vào mắt y, nặng nề nói: “Lưu lại là quyết định của ta, mà nếu lưu lại nhưng không cách nào nhìn thấy người, hết thấy còn có ý nghĩa gì? Nếu không thể mang người đi, vậy ít nhất hãy để ta ở bên làm bạn, để ta có thể nhìn thấy người, để ta biết người còn bình an vô sự.”

Dưới ánh trăng, hai thân ảnh quấn quýt nhau hòa với bóng trúc trải dài.

Hoài Viễn, người nói muốn dẫn ta đi thật xa thật xa, nhưng chắc người cũng tự biết, chúng ta vĩnh viễn cũng vô pháp thoát khỏi nơi này. Thân thể này đã sớm bị cửa cung vây hãm, nguyên kiếp sau ta không là thái tử, người cũng không là một quyền thần, tầm thường như nhau, hoa điều trùng ngư, tuyệt đối không rời xa nữa.

Hắn cúi người ôm lấy y, xuyên qua ánh trăng tán loạn, đi vào trong điện.

Tay hắn luôn ấm áp như thế, tại cung điện lạnh thấu xương này, đó là thứ ấm áp duy nhất còn tồn tại.

“Hoài Viễn,” Y nằm trên tháp, tùy ý để cho thân thể hắn, hơi thở hắn bao quanh chính mình

“Hoài Viễn.....” Y chỉ có thể một lần lại một lần lặp lại tên hắn.

Đừng đi, chỉ một câu này thôi mà vĩnh viễn chẳng thể nói thành lời.

Tử Nho, có lẽ ta vốn nên như chính mình nói, giống như vậy, luôn luôn ở bên cạnh nhìn người, đáng tiếc, người kia không cho phép. Hắn muốn ta rời khỏi người, hắn đoạn tuyệt hết những quan hệ của hai ta, mà ta, sắp sửa nghe theo người, vĩnh viễn không trái lời kẻ đó. Ánh mắt người không nhìn ra khoải hoạt, bởi vì người căn bản không thuộc về nơi đây, cho nên, mặc dù không thể ở bên cạnh người, ít nhất cũng muốn để cho người rời đi.

“Hoài Viễn,” Đêm đó, y gọi tên hắn lần cuối cùng, “Thật ấm áp.”

Bức rèm che cuộn cuộn nổi lên một đêm thanh huy, gió đêm réo rất thấu vào tâm tư. Chút dây dưa dập nát, phân tán khắp không gian.

6. Chương 5

Đã rất lâu rồi chưa được tự do như vậy, đó là một bãi săn bắn, nhưng không khiến người ta có cảm giác nguy hiểm. Cứ như vậy một mình cưỡi ngựa đi trước, tránh tầm mắt mọi người, mặc dù chỉ là tạm thời, cũng đủ để khiến người lòng say thần mê.

Mùa đông săn bắn đã bắt đầu, bên ngoài khu vực săn bắn là đoàn quân nghiêm mật coi giữ. Các vương công đại thần đã đến, núi rừng vốn thường ngày yên tĩnh cũng trở nên huyền ảo.

Ta nhìn hắn cưỡi ngựa rong ruổi phía trước, ở cái không gian rộng lớn này, trông hắn thật hăng hái.

“Phượng Nhi!” Quân vương trẻ tuổi quay đầu nhìn ta, chờ ta đi lên.

Ta gật đầu, nhìn hắn giục ngựa đi trước, nhưng chưa đuổi kịp.

Đoàn quân hộ giá vội vàng vượt qua, ta quay ngựa lại, tiến vào một đường mòn u tịch. Gió thổi luôn qua khe núi, trong suốt thấm nhuần. Chợt lơ đãng nhớ lại, bộ dáng của hắn cùng vị thiếu niên nhiều năm trước giống nhau đến kỳ lạ, chỉ là, cảnh tượng kia vĩnh viễn không cách nào tái hiện.

Đắm chìm trong dòng suy nghĩ xa xôi mà hỗn loạn, nhất thời lại có chút thất thần, thẳng đến khi bên tai truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, ta mới nghiêng mặt nhìn lại, đã thấy vị tướng quân vội vàng đi tới. Ánh mắt hắn lạnh thấu xương mà sắc bén, khuôn mặt lạnh lùng không mang theo chút tình cảm nào.

Tướng quân viễn chinh có lẽ đều có ánh mắt này chẳng, nhưng mà Trần Duệ, một tướng quân trẻ tuổi, sao lại có ánh mắt lão luyện thâm trầm này, tựa hồ có chút không hợp.

Ta nhìn hắn giảm dần tốc độ mà tiến đến, trong lòng sinh nghi hoặc, đã thấy hắn giơ lên cung tiễn, hướng về phía ta.

“Trần..... Tướng quân!” Ta kinh ngạc nhìn hắn, gắt gao nắm lấy dây cương, trong lúc nhất thời bối rối không biết làm sao.

Ánh mắt lạnh như băng vẫn chưa tan biến, hần buông tay, mũi tên bén nhọn sượt qua tai ta, trúng giữa ngực tên thị vẫn núp phía sau.

“Có thích khách!” Thủ vệ hô to một tiếng, đội mã xa vốn dãi xa đồng loạt quay đầu hướng phía đường mòn.

“Phượng Nhi,” Hần vội vàng tới bên cạnh ta, trong mắt sầu lo đều hiện, “Người không sao chứ?”

Ta lắc đầu: “Phượng Nhi không có việc gì.”

Thấy ta khoẻ mạnh bình an, Hoàng Thượng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Trần tướng quân đâu.” Ta ghé mắt nhìn về phía hần, ánh mắt kia dường như thay đổi, nhưng vẻ băng lãnh vẫn ở trên gương mặt.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng,” Thị vệ quan tiến lên bẩm báo, phía sau là thích khách bị trói, “Người này là là người Nhạn Bắc, nhưng lại trà trộn vào đội thị vệ, ý đồ ám sát. Thần chỉ sợ hần là gian tế Nhạn Bắc phải tới, nên nghiêm hình khảo vấn, tra rõ ngọn nguồn!”

Thích khách biếp chế trên mặt đất khịt mũi cười: “Ám sát là một mình ta gây nên, không liên quan tới ai khác, tại hạ chỉ là 1 thứ dân, làm sao lại là cái gì gian tế!”

“Nói cũng phải,” Hoàng Thượng nhìn hần, “Nếu hần là gian tế của Nhạn Bắc, phải ám sát trẫm mới đúng, sao lại ám sát hoàng tử Nhạn Bắc được?”

“Ha ha,” Người nọ cười nói, “Người thực sự nghĩ vậy sao? Chính là ngại đám đông thị vệ bên cạnh người, không tiện xuống tay thôi. Chẳng qua, so với người, tên thái tử nhập đầu vào quốc gia đối địch mới thật là đáng giận!”

Vừa dứt lời, chỉ cảm thấy ánh mắt bốn phía đều đồng loạt hướng về ta.

“Có ý tứ,” Ta cười nói, đảo mắt hướng Hoàng Thượng nhìn lại, “Không biết Hoàng Thượng định xử trí hần thế nào?”

“Mưu đồ ám sát,” Hần đáp, “Theo luật xử trảm.”

Ta khó xử lắc đầu: “Phượng Nhi thật sự là không đành lòng nhìn con dân của mình chịu chết như vậy..... Hay là đem hần giao cho Phượng Nhi đi?”

Hoàng Thượng suy nghĩ một lát, hướng mắt về mã tiền thị vệ. Chỉ thấy hần lĩnh mệnh tiến lên, đánh mấy chiêu trên người thích khách, đem hần đánh xỉu rồi bẩm báo: “Đã phế bỏ võ công của hần.”

Quân vương quay sang, mỉm cười nói với ta: “Tùy người xử trí.”

“Tạ Hoàng Thượng,” Ta cười đáp.

Mượn cớ gặp chuyện ám sát, ta cùng vài tên thị vệ hồi cung trước.

Trong đại điện, trên chiếc giường thật rộng, tên thích khách bị thương chậm rãi mở 2 mắt.

“Người tỉnh?” Ta ngồi ở bên cạnh hần, cúi đầu hỏi.

“Người.....!” Hần mở to mắt, ngạc nhiên nhìn ta.

“Đến đây, đem dược uống vào.” Ta bảo hạ nhân đem chén thuốc bưng lên.

Hần lại quật cường hất ra, cũng không thèm liếc mắt 1 cái.

“Người không phải muốn giết ta sao?” Ta cười nói, “Nếu là không đem vết thương dưỡng hảo, sao có thể giết được ta?”

“Thật kỳ quái,” Hần hoang mang nhìn ta, “Sao lại có kẻ muốn người khác đến giết mình như vậy?”

Ta tiếp nhận dược từ tay người dưới, không chút để ý đáp: “Trên đời này, bất hạnh nhất là chết không nhắm mắt. Người một lòng muốn giết ta, lại chết trước ta, tất nhiên là sẽ không thể yên tâm. Chuyện thê thảm

như vậy ta thật không đành lòng, cho nên tạm thời tha người một mạng, chờ người giết ta rồi chết cũng không muộn.”

“Người.....” Hấn nhìn thẳng vào ta, “Người muốn chết?”

Ta lắc đầu, trả lời: “Con người nếu muốn chết, cần gì phải phiền người khác động thủ? Ta mặc dù đã chẳng còn gì lưu luyến, nhưng vẫn chưa muốn chết a.”

“Người nói người không còn gì để lưu luyến,” Hấn hỏi lại, “Tại sao lúc này vẫn nhân nhượng vì lợi ích toàn cục?”

Ta lạnh nhạt cười, hồi đáp: “Nếu ta chết, là đắc tội với Hoàng Thượng, đến lúc đó, toàn bộ Nhạn Bắc chỉ sợ đều phải tao ương. Cho nên ta không có quyền chết, bởi vì ta mệnh sớm không thuộc về bản thân mình.”

Nhuệ khí trong mắt lui đi phân nửa, hấn chăm chú nhìn ta nói: “Xem ra, người cũng không khoái hoạt.”

“Khoái hoạt?” Ta cười, “Người mất nước, làm sao còn có cái gì khoái hoạt?”

Hấn xuất thần nhìn ta, trầm mặc không đáp lời.

“Đến đây,” Ta đưa tay về phía hấn, “Thân thể là máu thịt cha mẹ ban, mặc dù không vì họ mà suy nghĩ, thì cũng nên vì bản thân mình mà yêu quý thân thể mới phải.”

Hấn do dự tiếp nhận bát thuốc, nhìn ta khó xử đem được uống hết, rồi sau đó hỏi: “Người không sợ ta thật sự giết người?”

“Sợ, đương nhiên sợ,” Ta đáp, “Ta sợ người giết ta sẽ bị Hoàng Thượng bắt được, làm hỏng mối quan hệ 2 quốc gia, sợ người mặc dù có thể giết ta hay là muốn tự làm hại chính mình, thì người thân của người cũng không còn nơi nương tựa. Ta nghĩ, không chỉ là ta, người cũng sẽ sợ đi?”

Hấn cúi đầu không nói.

“Đúng rồi,” Ta cúi người nói, “Trước khi giết ta, hãy cho ta biết tên của người đi?”

“Ta.....” Hấn do dự nửa ngày mới đáp, “Ta họ Trịnh, tên..... Dục Thành.”

“Dục Thành,” Ta lặp lại, “Nếu không chê liền gọi ta Tử Phượng đi. Được rồi,” Ta đứng lên, “Nếu cần gì, hãy phân phó hạ nhân.” Sau đó, ta rời đi.

Từ đó đã qua 3 ngày, mỗi ngày ta đều vì hấn mà đưa thuốc đến, xem xét thương thế, lâu dần, hấn không còn phòng bị nữa. Một ngày kia, khi ta vào trong phòng, chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo. Hấn từ phía sau đem ta chế trụ, chủy thủ trên tay đặt tại huyệt cổ họng ta.

“Xem ra, người thật sự không để ý việc sống chết,” Ta nghiêng mặt đối hấn nói, “Ngay cả cha mẹ, người nhà, người cũng mặc kệ sao?”

“Người nhà?” Hấn cười nói, “Người nhà ta đã sớm chết hết dưới đao của Tử Viên quốc.”

“Thì ra là thế,” Ta trả lời, “Cho nên người mới liều lĩnh đi vào nơi này, tìm thời cơ báo thù?”

“Nếu không phải các người sợ chết không chống cự, sẽ không có nhiều người vô tội phải nhận lấy cái chết!” Thanh âm hấn trầm đầy phẫn nộ.

“Nhưng là,” Ta đáp, “Hiện tại hai nước không phải đều bình an vô sự sao?”

Hấn không trả lời, vũ khí trong tay kề sát vào cổ ta hơn

Một trận trầm mặc qua đi, ta mở miệng nói: “Trước khi giết ta, có thể trả lời ta một chuyện không?”

“Nói.” Hấn ngắn gọn trả lời.

“Khi đó, vì cái gì mà do dự?” Ta thừa dịp hấn thả lỏng, chợt xoay người, đối diện trước mặt hấn, “Khi Trần tướng quân phát hiện người, giường cung bắn chết người. Trong lúc ấy, người cũng có đủ thời gian có thể giết ta, vì cái gì lại không xuống tay?”

Ta nhìn thẳng hai mắt hấn, thần sắc hấn đã có chút hoảng hốt.

“Hay là,” Ta tiếp tục nói, miệng dính sát vào môi hắn, “Ánh mắt ngươi bị cái gì mê hoặc?”

Hắn buông chủ thủ trong tay, dừng lại tại đôi mắt của ta: “Ngươi cùng ta không giống nhau.”

“Phải không?” Ta vẫn như cũ tựa trong lòng hắn, ngửa đầu nhìn hắn, “Trong suy nghĩ của ngươi, ta là người như thế nào?”

“Ta.....” Hắn ấp úng đáp, “Ta không biết, tóm lại, không phải cái dạng này.”

“Như vậy,” Tay của ta phát nhẹ vài sợi tóc của hắn, “Cái dạng này.....Được không?”

Hắn thất thần đứng ở tại chỗ, trầm mặc không nói.

“Ngươi có biết, ta vì cái gì mà một mình đi vào đường mòn hẻo lánh?” Ta hỏi.

Hắn chăm chú nhìn ta, chờ ta trả lời.

“Ta đang đợi 1 người,” Ta đáp, tầm mắt không có dời đi, “Một người có thể mang ta đi. Ta nghĩ người ấy sẽ là người, chỉ tiếc..... hình như không phải.”

Ta giãy ra khỏi lòng hắn, lập tức đi thẳng ra phía cửa.

“Tử Phượng.” Hắn ở phía sau nhẹ giọng hô tên ta, thế nhưng ta không hề dừng lại.

Nửa tháng sau, đội săn bắn sẽ trở về, ta theo thường lệ đi vào phòng Dục Thành, vì hắn bưng lên chén thuốc.

“Tử Phượng, theo ta đi đi.” Hắn bỗng nhiên bắt lấy tay ta, nói với ta như vậy.

“Đi?” Ta hỏi lại, “Đi như thế nào?”

“Mặc kệ thế nào,” Hắn trả lời, “Tóm lại, cùng ta rời đi.”

“Vì cái gì?” Ta lại hỏi.

“Ngươi không phải đã nói, ngươi đang đợi 1 người có thể mang ngươi đi sao?” Hắn đáp, “Ta hiểu, ngươi cũng bất quá là bị người lợi dụng, chỉ có thể ở lại chỗ này khô héo tiêu hao sinh mệnh, không có tôn nghiêm, không có khoái hoạt. Theo ta đi, sẽ không phải chịu thêm 1 phần khuất nhục nào nữa, cho dù cuối cùng vẫn là không thể thoát đi, cũng tốt hơn lúc này, nhẫn nhục sống tạm bợ.”

“Chỉ là như vậy sao?” Ta hồ hững hỏi, “Không có lý do nào khác?”

“Lý do khác?” Hắn hoang mang lặp lại.

“Ngươi nguyên bản là muốn tới giết ta,” Ta tiện đà nói, “Hiện tại lại nói muốn dẫn ta đi, sao ta có thể biết được ngươi sẽ hại ta như thế nào?”

“Hại ngươi?” Hắn vẻ mặt kinh ngạc, “Ta sao có thể hại ngươi?”

“Sao lại không có khả năng?” Ta trả lời, “Ngươi không phải rất hận ta sao?”

“Ta.....” Hình như có chút nghẹn lời, “Đó là trước kia, hiện tại.....”

“Không hận?” Ta hỏi.

“Không hận.” Hắn khẳng định.

“Chỉ là không hận sao?” Ta truy vấn, “Bởi vì không hận, nên ta có thể mạo hiểm?”

“Này..... Này chẳng lẽ không đủ sao?”

“Đương nhiên không đủ,” Ta cười nói, “Trên đời này chắc có rất nhiều người mà ngươi không hận, chẳng lẽ ngươi đều phải đi cứu sao?”

“Ta.....” Hắn lại một lần nữa lâm vào khốn đốn.

“Nói, rốt cuộc là vì cái gì?” Ta gắt gao ép hỏi.

“Bởi vì..... Bởi vì ta.....”

“Bởi vì người thích ta?”

Vừa dứt lời, hắc tựa như bị sét đánh kinh ngạc nhìn ta.

“Không phải?” Ta hỏi ngược lại, “Xem ra là ta suy nghĩ nhiều.”

“Đúng!” Hắc đột nhiên bắt lấy hai vai ta, lớn tiếng nói, “Ta thích người! Ta.....” Vừa mới toàn tâm toàn ý, bỗng khí tựa hồ lại lui đi nửa phần.

“Thích ta?” Ta cười, “Người và ta biết nhau bắt quá mới nửa tháng, nhanh như vậy người liền từ hận chuyển thành yêu? Cái này làm sao ta có thể tin tưởng? Huống hồ, lúc trước người vẫn còn muốn giết ta.”

“Người muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng?” Hắc vội vàng hỏi.

“Người đã thích ta,” Ta nói, “Vậy chắc không phiền làm cho ta một chuyện chứ?”

“Lên núi đao, xuống biển lửa, quyết không từ nan.” Hắc không chút do dự trả lời.

“Hảo,” Ta cười nhìn hắc, vui vẻ nói, “Ta tin tưởng người.”

“Người thật sự tin tưởng?” Hắc vừa mừng vừa sợ truy vấn, “Nhưng là, ta còn không biết người muốn làm chuyện gì.”

“Không,” Trên mặt ta nét cười vẫn chưa biến, “Người đã làm rồi.”

“Cái gì.....” Biểu tình hoang mang trên mặt hắc còn chưa kịp tiêu tan, liền có một dòng máu đen ngòm theo khóe miệng chảy ra. Hắc thống khổ ngã trên mặt đất, hai tay nắm chặt cổ họng, từ nơi đó, máu độc cũng không ngừng trào ra

Ta sửa sang lại vạt áo bị hắc làm xộc xệch, nhặt bát thuốc trống trơn lên nhìn một lượt, rồi tiện tay ném sang một bên.

“Được.....” Hắc nhìn chằm chằm chén thuốc, vẻ mặt không rõ là hoảng sợ hay tuyệt vọng.

Ta nhìn hắc, rút trong tay áo ra 1 phương thuốc nói: “Ta gần đây biết đến phương thuốc này, đang muốn tìm người thử độc tính của nó xem sao. Người không phải nói nhất định sẽ làm cho ta chuyện gì đó sao? Chút việc nhỏ này thì có là gì?”

“Người.....” Đau đớn khiến cho hắc nói không ra lời, dùng hết chút khí lực còn sót lại mà liều mạng giãy dụa.

“Đây là một loại kịch độc tác dụng chậm,” Ta tiếp tục nói, “Nghe nói người trúng động sẽ vỡ hết nội tạng mà chết. Chỉ là,” Ta mê hoặc lắc đầu, “Vỡ hết nội tạng đến tột cùng là thế nào? Nhất định là rất thống khổ. Ân, nhìn người như vậy, hắc là đúng rồi.”

“Yến..... Tử..... Phượng!” Hắc dùng chút sức lực cuối cùng gằn từng chữ trong miệng.

“Vâng,” Ta cười đáp, “Tử Phượng nghe.”

Hắc không trả lời, lý trí đã bị thống khổ rút cạn, mà thân thể vẫn như cũ kịch liệt run rẩy.

Ta ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn khói trầm hương chậm rãi bay cao, tính toán thời gian hắc phát độc.

Ước chừng qua một nén nhang, thân thể hắc mới đình chỉ run rẩy.

Ta cúi xuống, kiểm tra mạch nơi cổ hắc, kết luận hắc đã chết, rồi sau đó mới khẽ vuốt đôi mắt trơn trũng kia khép lại.

“Cái này chính là chết không nhắm mắt, phải không Thừa tướng đại nhân?” Ta đứng lên, nói với người phía sau lưng.

Thừa tướng vốn đã đứng bên ngoài từ rất lâu, chậm rãi từ sau bình phong đi ra, nhìn thi thể, hỏi: “Người mang hắc về đây, vì muốn dùng hắc để thử độc sao?”

Ta che mặt mà cười, trả lời: “Thừa tướng đại nhân, hắc là kẻ muốn giết ta, nếu để cho hắc được chết dưới 1 đao ở khu sân bắn, chẳng phải là rất tiện nghi cho hắc sao?”

Hắc nhìn ta, nhặt nhẹo cười, xua tay thay câu trả lời.

“Này,” Ta cầm lấy phương thuốc trên bàn, “Đây chính là phương thuốc Thái tử đang dùng. Đương nhiên, liều dùng của ta dành cho kẻ đã chết kia cao hơn gấp mấy chục lần, không tới nửa tháng đã thấy hiệu quả. Về lâu về dài, chỉ sợ thái tử diện hạ cũng sẽ có kết cục giống như vậy.”

Thừa tướng nhìn thẳng phía ta, thần sắc ác liệt hỏi: “Người từ khi nào phát hiện ra?”

Ta cười đáp: “Thừa tướng đại nhân chẳng lẽ không biết sao? Người Nhạn Bắc vốn nổi tiếng với tài dùng độc, từ quân thần, cho tới dân chúng, ai ai cũng biết một chút. Đối với độc vật, ta so với dân thường tất nhiên miễn cảm hơn 1 chút. Được liệu này,” Ta chỉ phương thuốc trên bàn, “Mỗi một vị đều tưởng như bình thường, nhưng hợp cùng một chỗ lại là kịch độc, nếu không lưu ý, xác thực rất khó nhìn ra sơ hở.”

“Phải không,” Hãn đậm mặt nói.

“Chẳng qua,” Tạm dừng một lát, ta tiếp tục, “Độc này tuy tác dụng chậm, nhưng cũng không đến mức mấy tháng sau vẫn chưa có bệnh trạng gì, mà Thừa tướng người lại bình tĩnh như vậy, chắc là sớm phát hiện, hãn đã có đối sách đi?”

Hãn ra chiều suy nghĩ sâu xa, trầm mặc không đáp.

“Chỉ tiếc,” Ta nói tiếp, “Người cứu được y một lần, lại cứu không được y cả đời, lần này là hạ độc, lần tới không biết là chiêu thức gì nữa. Thân phận y đặc biệt như vậy, thật khó mà thoát khỏi cái chết.”

Thừa tướng naangmi mắt rồi lại hạ xuống, rồi nhìn thẳng vào mắt ra: “Yến thái tử có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

“Ta sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn,” Ta đáp, “Đối sách của Thừa tướng đại nhân, Tử Phượng đại khái đều đã đoán được. Chỉ là mấu chốt cụ thể, đại nhân đến nay vẫn chưa thể thực hiện. Như vậy, hiện tại ta nói cho người, từng bước này chỉ có Tử Phượng có thể thực hiện giúp người.”

Ánh mắt hãn lóe lên 1 tia chớp động, rồi sau đó lại biến thành nghi ngờ: “Vì cái gì phải giúp ta? Mục đích của người là gì?”

“Tử Phượng tất nhiên có lý do,” Ta trả lời, “Bất quá, ta với y đều là thái tử thất thế, coi như là đồng bệnh tương lân đi, giúp hãn, cũng là phải đạo.”

“Ngài vẫn nên nói rõ đồ của mình đi,” Thừa tướng lạnh lùng nói, “Hoài Viễn không dám mang tính mạng Thái tử ra đùa giỡn. Nói, người rốt cuộc muốn cái gì?”

Ta thu liễm nụ cười, nhìn thẳng hai mắt hãn: “Rất đơn giản – Chức Thừa tướng.”

“Chỉ như vậy?” Hãn hỏi ngược lại.

“Đại nhân thấy sao?”

Thừa tướng tiểu ý hiện trên gương mặt: “Đối với ta mà nói, cái giá này quá rẻ.”

Ta giương mắt nhìn hãn, ánh mắt của cả hai đều dường như chứa ý cười.

Ngày hôm sau, Hoàng Thượng hồi cung, vẫn như cũ, trước hết giá lâm Tử Mộ trai.

“Ai ngờ trong người hãn lại giấu sẵn kị độc,” Ta tràn đầy ủy khuất vừa khóc vừa kể với hãn, “Tử Phượng còn tưởng rằng có thể thuyết phục hãn, nhưng ai biết.....”

“Được rồi được rồi,” Hãn đem ta ôm vào trong lòng, ôn nhu nói, “Người không phải đã kéo dài tính mạng hãn thêm nửa tháng sao?”

Ta chột dạ, cảm thấy trong lời nói của người kia còn ẩn chứa cái gì đó thật sâu xa, không khỏi thềm cả kinh trong lòng. Nhưng hãn vẫn giữ thần thái nhu hòa, khiến người khác cái gì cũng không đoán ra, cái gì cũng không thấy rõ.

7. Chương 6

“Theo ta đi.” Thiếu niên vươn tay về phá ta, trên khuôn mặt non nớt lầy cười trong veo không tỳ vết.

Ta nhìn hẩn, rồi bước lui về.

Thực xin lỗi, ta không thể.

Là mộng?

Khuôn mặt kia vốn mờ ảo, lại chỉ có thể thấy xuất hiện ở trong mộng.

Vì cái gì?

Vì cái gì chưa cùng hẩn đi?

Rất nhiều năm nay ta thường tự hỏi mình như vậy.

Vì cái gì không muốn đi cùng hẩn?

Vẫn là nói,

Ngay từ đầu đã chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Ta từ trong mộng tỉnh lại, nhìn bên cạnh, trong lúc vô ý, dòng suy nghĩ tạm dừng. Từ từ đứng dậy, mặc tạm áo khoác áo khoác, đối với bóng mình trong gương, lần đầu tiên cảm thấy thật chán ghét.

“Yến Tử Phụng, người là ai? Người rốt cuộc muốn cái gì?” Ta tự hỏi, nhưng tìm không ra đáp án.

Cây tử đàn hương khí bao quanh, ta tựa vào trước bàn, một tay nâng sườn mặt, tay áo rộng thùng thình tùy ý trải trên mặt bàn, lộ ra cổ tay mảnh khảnh.

“Điện hạ,” Tiểu Tứ từ ngoài đi vào truyền tin, “Ninh phi nương nương phái người đến gọi ngài đến Ngọc Ninh điện 1 chuyển.”

“Ninh phi?” Ta hỏi, tầm mắt vẫn hướng về nơi khác, “Ninh phi là ai? Nàng bảo ta đi, ta sẽ đi sao?”

“Hồi bẩm điện hạ,” Hẩn đáp, “Ninh phi chính là chất nữ của Thái hậu, ở hậu cung địa vị gần với Thái hậu, được xem như hoàng hậu.”

“Nga?” Ta ngồi dậy, nhìn hẩn nói, “Nói như vậy, ta là nhất định phải đi?”

“Kia..... không phải,” Hẩn ấp a ấp úng đáp, “Chính là.....Đắc tội Ninh phi thì.....”

Ta đứng dậy đi tới cửa, nhìn nội thị bên ngoài, khí vũ hiên ngang, không khó để đoán ra chủ nhân hẩn có địa vị đặc biệt thế nào.

Cũng là vô tình dây dưa đến chuyện hậu cung, nếu là không cho nàng chút mặt mũi, tựa hồ sẽ phiền toái không ít, ta không khách khí mà đi về phía tên nội thị, khuôn mặt tươi cười đón chào.

“Yến thái tử.” Hẩn cung kính hành lễ.

Ta hướng hẩn gật đầu đáp lễ.

“Thái tử tới đây đã nhiều ngày, hôm nay mới đến thỉnh an ngài, thật sự là thất lễ,” Hẩn tiếp tục nói, “Nương nương vẫn luôn canh cánh trong lòng, cố ý sai nô tài đến thỉnh thái tử điện hạ đến Ngọc Ninh điện 1 chuyển.”

“Làm phiền người lo lắng,” Ta đáp, “Vậy chúng ta đi.”

Đang định đi, nội thị kia lại cản Tiểu Tứ lại: “Nương nương chỉ mời 1 mình thái tử, đã có thị vệ của chúng ta hộ giá thái tử, sẽ không phiền hà công công đi theo nữa.”

Ta nghe vậy, cảnh giác xoay người sang chỗ khác, hướng Tiểu Tứ nhìn một cái ra hiệu, bảo hẩn lui xuống.

“Thái tử, thỉnh.” Hẩn vén màn xe lên, đỡ ta vào long xa.

Một hồi lâu, người hầu nâng tay ta đỡ xuống xe ngựa, cung điện trước mắt cũng không có gì đặc biệt, nhưng so với hành cung bình thường có khí phái hơn 1 chút.

Đi vào cửa điện, xuyên qua chính sảnh rộng mở, lại qua 1 hành lang thật dài mới vào đến bên trong.

Nhìn thấy bóng lưng một người, ta cười nói: “Tầm cung của nương nương quả nhiên rộng lớn, từ cửa điện đi đến nơi này, ước chừng mất của Tử Phượng nửa nén hương.”

“Thái tử quá khen,” Nàng từ trong bước ra, lập tức hướng về phía ta, “Cung điện dù có sâu, cũng không sâu bằng tâm cơ thái tử a.”

Ta cẩn thận nhìn thẳng đôi mắt nữ tử đoan trang kia, cũng không thấy nàng có chỗ nào hơn người, nếu không dựa vào quyền thế của Thái hậu, chỉ sợ cả đời này không thể hưởng thánh ân.

“Tử Phượng ngu dốt,” Ta đáp, “Không biết ý của nương nương là gì?”

Nàng nhún mày, cười yếu ớt nói: “Ta chỉ là cảm thán, thái tử điện hạ chẳng những có mỹ mạo tuyệt thế, còn có tài trí hơn người, có thể mê hoặc Hoàng Thượng, cũng có thể khiến một tên thích khách quay cuồng.”

Ta giấu diếm thanh sắc nhìn nàng, cười khổ nói: “Nương nương khiến ta có chút hồ đồ rồi.”

“Thái tử cũng là người hiểu biết, chẳng lẽ muốn ta nói toẹt ra sao?” Nàng từng bước tới gần, “Thích khách này sớm không đến muộn không đến, lại cố tình xuất hiện khi thái tử ở đây, sau đó được người cứu, rồi chết trong cung 1 cách kì lạ. Việc này nghe thế nào cũng cảm thấy kỳ quái, nói là tự sát, rốt cuộc như thế nào cũng không tra được. Theo ta thấy, thích khách kia rõ ràng là cùng điện hạ âm thầm cấu kết, mưu đồ ám sát Hoàng Thượng. Mọi chuyện thất bại, hẳn bị người diệt khẩu, ta nói đúng không, thái tử điện hạ?”

Ta nghe mà không khỏi cười to: “Sức tưởng tượng của nương nương, không đi viết lách chút tiết mục văn vẻ thật sự là đáng tiếc.”

Nàng không nhiều lời, đem tờ văn thư đặt trên bàn, nói với ta: “Thái tử nhất định là thấy việc viết chiếu nhận tội rất phiền phức, cho nên ta sớm vì ngài chuẩn bị rồi, điện hạ chỉ cần ghi tên vào thôi.”

Ta cầm lấy văn thư, tinh tế nhìn, trong này kể tường tận chi tiết ta cấu kết với thích khách ám sát vua như thế nào, không khỏi làm người ta cảm thán, miêu tả sinh động chân thật bậc này, tựa như người trong cuộc tận mắt chứng kiến.

“A, Tử Phượng hiểu mà,” Ta buông văn thư, cười nói, “Hoàng Thượng gần đây luôn luôn tới Tử Mộ trai, thời gian dài chưa từng giá lâm hậu cung, có lẽ nương nương cảm thấy nhàm chán, mới dựng chuyện trên đũa Tử Phượng đi.”

“Có phải hay không, trong lòng điện hạ rõ nhất,” Nàng đáp, “Ngài vẫn nên ngoan ngoãn ghi đại danh vào đây đi, bằng không, đừng trách ta làm khó ngài.”

“Nga?” Ta hỏi lại, “Hay là nương nương muốn dựng hình với ta?”

“Dựng hình?” Nàng cười nói, “Ta sao dám làm vậy? Nếu lưu lại nửa điểm thương tích trên da thịt non mịn này, Hoàng Thượng sẽ chất vấn ta. Người yên tâm, ta chẳng những sẽ không dựng hình với người, mà còn hảo hảo hầu hạ người.”

Không kịp phản ứng gì, chỉ cảm thấy hai tay đã bị hung hăng chế trụ từ phía sau.

“Người không phải thích nhất chuyện mê hoặc nam nhân sao?” Nàng nâng mặt ta lên, “Hôm nay ta sẽ ban thưởng cho người 1 màn mây mưa chi hoan, thỉnh thái tử hảo hảo hưởng dụng đi.”

Nam nhân phía sau giữ chặt 2 tay khiến ta không thể nhúc nhích, một người khác đi tới trước mặt ta, xé rách vạt áo.

“Ninh phi,” Ta liều mạng muốn rút cổ tay ra, “Người không sợ ta đem việc này bẩm báo Hoàng Thượng sao?”

“Như thế nào?” Nàng cười, “Chẳng lẽ người muốn nói cho Hoàng Thượng rằng thân thể người đã bị kẻ khác làm vậy bần?”

Không rảnh tự hỏi càng không kịp đáp lại, ta đã bị kia hai người kia lột quần áo, ấn ngã xuống đất. Hai bàn tay thô ráp luồn vào trong vạt áo tùy ý di chuyển, thẳng xuống hạ thân, tiếng hít thở ồn bên tai chỉ làm cho ta cảm thấy dơ bẩn khôn xiết.

“Thái tử cần gì làm khó mình như vậy?” Ninh phi đem tờ giấy kia phe phẩy trước mắt ta, “Chỉ cần ghi tên vào đây, sẽ không phải chịu lắng nhục như vậy nữa.”

Ta thống khổ thở phì phò, đôi mắt sau những sợi tóc tán loạn nhìn thẳng hướng nàng, cười nói: “Ta nếu ghi tên vào đó, chỉ có thể nhận lấy tội chết. Tính mạng so với sự trong sạch, người nói xem ta sẽ chọn cái gì?”

Nàng mang theo thần sắc hèn mọn lắc đầu, đứng dậy nhìn xuống ta: “Xem ra người trời sinh đã *** loạn, vậy cứ để hai người họ hảo hảo thỏa mãn người đi.”

Động tác dưới thân trở nên không kiêng nể, ta cắn chặt đôi môi, liều mạng nhẫn nại mới không khiến bản thân bật ra tiếng kêu.

“Không được dừng lại,” Nàng nói với hai người kia, “Trước khi ta nói dừng tay, các người cứ đem hết khả năng mà hảo hảo hầu hạ thái tử.”

Nhục nhả, thống khổ, cảm hận, mặc cho kháng cự như thế nào vẫn không thể thoát khỏi sự dâm dục kia. Giấy dựa thật lâu đã hao hết khí lực, lần đầu tiên đối với thân thể nam nhân lại thấy chán ghét đến như vậy. Nhưng là, Yến Tử Phượng, người còn có thể cảm thấy cảm thấy thẹn sao? Thân thể của người sớm đã bị hấn giẫm lên, chẳng lẽ có gì khác lúc này? Vô luận người đem thân thể này giao cho ai, linh hồn người đã bị chính bản thân mình bán đứng rồi, đã rẻ mạt như thế, hiện tại, người dựa vào cái gì mà cảm thấy nhục nhã, dựa vào cái gì mà cảm thấy chán ghét?

Hai tay bị nắm đũa đau đến chết lặng, ý thức bắt đầu mơ hồ, nhưng sao khóe mắt lại có chút cay cay. Người cũng sẽ khóc sao? Nước mắt của người trước giờ luôn là gian dối, mà hiện tại, lại là vì cái gì? Cái gì cũng không có, nước mắt này cũng sẽ không giúp người tìm được sự đồng tình, cũng vô pháp giải cứu người. Giờ phút này người thật nực cười biết bao, bởi vì thời điểm này, giọt nước mắt thực sự của người rơi xuống cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Vì cái gì lại khóc? Không phải nói sẽ không đến sao? Đã sớm dứt bỏ liên hệ rồi, cần gì phải dối trá như vậy? Vẫn là nói, người chung quy chỉ lừa gạt chính mình? Đúng vậy, như thế nào lại không cần? Thân thể Yến Tử Phượng là thứ để cho người khác tùy ý giẫm đạp sao? Nhưng người kia đâu? Người mà người không chỉ một lần trao thân cho hấn, chẳng lẽ người chưa từng một lần thấy thẹn? Hấn cùng hai người trước mắt, đối với người mà nói, thì có cái gì khác nhau đâu? Biết rõ như vậy, nhưng mà trong lòng cũng không nguyện thừa nhận. Không đúng, không phải như vậy, người kia không giống, hấn là không như vậy! Trừ bỏ hấn, không ai có thể chạm vào ta, trừ bỏ hấn!

“Buông..... ra!” Ta dùng hết khí lực hô to, âm thanh mỏng manh như xé rách cùng dập nát

Nàng phóng túng cười to, đối với ta lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

“Không được..... chạm vào ta! Ai cũng..... không được.....” Ta ngẩng đầu, chậm rãi tới gần kề phía trên thân, nhắm ngay cổ hấn gât gao cắn xuống.

“A!” Hấn phát ra tiếng kêu làm cho người ta sợ hãi, dùng sức đem ta đẩy ra. Ta không buông, răng nanh sắc nhọn cắn chặt bên gáy đã nổi gân xanh, thẳng đến khi đem nó hoàn toàn đâm thủng, bên tai là tiếng gân mạch đứt gãy kêu vang. Máu tươi từ miệng vết thương chảy ra, theo cổ hấn chảy ròng xuống, tràn đầy trong miệng ta. Cái mùi ấy thật nồng, khiến người ta dâng lên 1 cảm giác ghê tởm khó nhin. Ta kiệt sức ngã sang 1 bên, máu lưu lại trong miệng chậm chậm chảy xuống. Tên còn lại thở hồng hộc giữ chặt cầm ta, mắt trợn lên, đang muốn phát tác, lại nghe thấy ngoài cửa thị vệ kích động kêu la: “Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng.....”

Cửa chính bị một cước đá văng ra, ỏ đó xuất hiện một thân ảnh, ánh sáng mỏng manh mơ hồ che khuất tầm mắt, nhưng mà, sẽ không nhìn lầm, là hấn!

Ninh phi hoảng sợ đứng lên, kinh ngạc nhìn người tới: “Hoàng..... Hoàng Thượng!”

Đáp lại là một cái tát vang dội. Quân vương nặng nề chém mu bàn tay trên mặt phi tử, đem nàng đánh ngã, uy lực kinh người khiến tất cả đều quỵ xuống đất.

Đó là lần đầu tiên ta thấy hấn phản nộ.

“Hoàng Thượng tha mạng! Hoàng Thượng tha mạng!” hai người trên thân ta bối rối rút lui, khóc nức nở cầu xin.

“Mang ra ngoài!” Trả lời bọn họ chỉ có một mệnh lệnh ngắn ngủi.

“Điện hạ, điện hạ.....” Tiểu Tứ vẻ mặt đau lòng chạy đến bên ta, đem áo khoác choàng vào cho ta.

Ta nhìn hần, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Yến Tử Phượng, nhất định đây là quả báo của người, là trời cao đối với người trừng phạt, trừng phạt người làm nhiều việc ác, trừng phạt người tâm địa ác độc, cũng là báo ứng việc không giữ thân giữ phận. Vì là báo ứng, nên không cần oán giận. Nhưng vì sao trong lòng vẫn dâng đầy ủy khuất? Vì sao rõ ràng đã muốn không rơi nước mắt, lại vẫn khóc đến tê tâm liệt phế?

Hần đi về phía ta, cúi người đem ta ôm lấy, trên mặt đã không còn uất giận, chỉ còn thần sắc buồn đau. Ta cúi đầu, gấu gao tựa vào trong lòng hần, chưa bao giờ từ trong sâu thẳm ta cảm thấy bản thân yếu ớt đến thế, chưa bao giờ khát khao muốn có một bờ vai để tựa vào như lúc này. Vì cái gì vòng tay người lại rộng đến vậy, làm cho người ta không nhịn được mà chết chìm trong đó? Vì cái gì đôi bàn tay người lại ấm áp như thế chứ, làm cho người ta nhịn không được nữa?

“Tử Phượng,” Thanh âm của hần vang lên bên tai, thật ôn nhu, thật từ tốn, “Trẫm sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương người nữa.”

Hết thủy đã chấm dứt rồi, người nên thấy may mắn vì tránh được trận kiếp này, nhưng là, vì cái gì, nước mắt đã muốn đình chỉ giờ khắc này lại một lần nữa tuôn rơi? Người hồ đồ sao? Người này, là người người hận nhất. Tất cả nét ôn nhu giả dối trên khuôn mặt người, hết thủy thiện ý của người, đều chỉ là vì mê hoặc hần, mà giờ phút này, chẳng lẽ là bởi vì chính mình yếu ớt, người lại kìm lòng không được mà tin tưởng đối phương? Không phải, sẽ không là như thế này, nhất định không phải, nhưng hiện tại đã không còn khí lực mà suy nghĩ nữa. Mặc kệ sự thật như thế nào, cũng chỉ hôm nay thôi, để cho ta như vậy ỷ lại vào hần một lần được không, chỉ hôm nay thôi.

Hần ôm lấy ta, một đường trở về tẩm điện. Tại bờ vai vững chãi ấy, thân thể ta trở nên nhẹ bẫng. Ta lặng lẽ dựa sát vào hần, không lo lắng nữa.

Lau đi vết máu nơi khóe miệng, tẩy đi thân thể dơ bẩn, ta thay xiêm y đơn bạc, vẫn cảm thấy khó nén hờn trầm. Hần đem ta ôm tới giường, nhẹ nhàng vuốt ve, nằm xuống bên ta một lát rồi mới rời đi.

“Hoàng Thượng,” Ta bắt lấy cánh tay hần, “Đừng đi.”

Hần quay lại, cúi đầu nhìn ta, gấu gao đem tay ta áp sát vào ngực.

“Đừng đi,” Ta nâng người lên, đón nhận đôi môi nóng rực của hần, “Ta muốn..... người, Hoàng Thượng.....” Lần đầu tiên khát vọng thân thể hần như thế, ta đem hết toàn lực ôm lấy hần, hôn hần thật sâu, ngực bởi vì dồn dập hô hấp mà kịch liệt phập phồng.

Hần cúi người cởi áo khoác của ta, nâng thân thể ta lên, ấm áp đáp lại nụ hôn nồng nhiệt, đầu lưỡi giao triền, khiến ta không thể hô hấp. Hần khê cắn môi dưới của ta, đầu lưỡi ướt át triền miên di chuyển xuống phía dưới, cắn mút nhũ hoa nổi trên trước ngực. Ta nghe được tiếng hô hấp hỗn loạn của chính mình, cảm thụ sự dây dưa cùng đầu ngón tay mềm nhẹ. Hần nâng hai chân ta lên, phân thân ở giữa hai chân đưa đẩy, nhu mĩ mà mê hoặc xúc cảm con người, muốn ngừng mà không được. Ta nắm chặt đệm giường, không tự chủ mà rên rỉ, mặc cho dục vọng cương cứng ở trong miệng hần hòa tan, vỡ òa.

“Phượng Nhi.” Hần cầm tay ta, mười ngón đan nhau, thanh âm trầm thấp bên tai thật mê mị.

“Hoàng..... Thượng,” Ý loạn thần mê, ta cơ hồ đã không nghe được thanh âm của chính mình, chỉ cảm nhận được vài lọn tóc mềm mượt lướt qua xúc giác, còn có hần quần quýt si mê trên thân thể phập phồng.

“A..... A!” Tiếng rên *** mĩ từ khe khẽ trở thành tiếng hét thật to, ta nhần nạy đẩy hần ra, không muốn hần tùy ý xâm nhập. Nhưng hần cứ như vậy tiến vào cơ thể của ta, làm cho ta dù ngượng ngùng hay đau đớn cũng không thể kháng cự khoái cảm đang trào dâng.

Ta gắt gao ôm lấy hắn, thân thể bắt đầu không tự chủ được mà run run, nhưng lại nóng bỏng hút hồn. Ta rên rỉ ngẩng đầu lên, theo tiết tấu của hắn mà phối hợp.

“Phượng Nhi muốn..... nhiều hơn..... nhiều hơn nữa.....” Ta hờn dỗi nỉ non, không ngừng hướng hắn đòi hỏi.

Hắn khẽ vuốt hai má ta, ánh mắt mê ly xuyên thấu ta, trên mặt mang theo ý cười mỉa mai. Ta mở to mắt, không kiềm chế được, chỉ cảm thấy thân thể bị một phen mạnh mẽ nâng lên. Hắn đem ta ôm ở trên người, đôi môi kề sát trước ngực ta. Những sợi tóc lòa xòa sớm bị mồ hôi làm ướt sũng dính chặt trên trán, ta ngồi ở hạ thân hắn, hai tay bám chặt bờ vai hắn, rướn người đón lấy nụ hôn cuồng nhiệt, tùy ý để phân thân hắn làm bừa trong thân thể.

Vô luận như thế nào tình bì kiệt lực, vô luận như thế nào mãnh liệt chúc nhân, vẫn là không ngừng mà muốn thật nhiều, thật nhiều. Hắn vượt qua cả khát vọng của ta, nhất định là tội nghiệt của ông trời, muốn dùng hắn để khiến ta trầm mê, để dục vọng của ta rơi vào vực sâu không lối thoát.

Nhưng chỉ lần này, ta lại một lần nữa nói với chính mình, chỉ có lúc này đây, vô luận người muốn hắn cỡ nào, cũng chỉ có thể hôm nay thôi, sau đó hãy đem hết thảy quên đi, bởi vì, người chỉ có thể hận hắn.

※※※

Đêm đó, lại là cơn mộng cũ.

Thiếu niên vươn tay về phía ta,

Nhưng mà,

Mở mắt ra, lại nhìn thấy khuôn mặt hắn,

“Phượng Nhi,” Hắn cúi người nhìn ta, ôn hòa sờ trán ta, “Người phát sốt.”

Trước mắt có chút mơ hồ, thân thể nóng bừng cảm thấy từng trận tê dại.

“Mau truyền Thái y.” Hắn đứng dậy hô to.

Ta nắm tay hắn, dán mặt trên khuôn mặt kia, nhìn đến xuất thần: “Đừng đi.....”

Hắn cúi đầu, hôn lên trán ta, đôi môi lạnh lạnh dán trên da thịt nóng bừng, làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái: “Trầm ổn đây rồi.”

8. Chương 7

Ta hỗn loạn nằm trên giường liên tục ba ngày, đến ngày thứ tư tỉnh lại, phát hiện hắn không ở bên người, nhin không được cảm thấy có chút bất an cùng mất mát, nhưng mà dần dần lại bắt đầu cảm thấy may mắn, bởi vì chỉ khi không nhìn thấy hắn, ta mới không miên man suy nghĩ, mới không rối loạn mọi bề.

Ta khởi khộng thân mình, tựa ở trên giường, cảm thấy vô cùng thoải mái tự tại.

“Tiểu ca, tiểu ca,” Bên ngoài đột nhiên có tiếng nói, “Nơi này là nơi nào?”

“Nơi này?” Ta trả lời, “Không phải là tẩm cung người muốn tìm sao?”

“Hà? Thế, người là ai?”

“Ta sao, đương nhiên chính là chủ nhân nơi này.”

“Không không, người gạt người, người rõ ràng là thầy tế mới, chẳng qua cùng tên với hoàng tử kia, hơn nữa, người không phải ngay từ đầu đã trêu đùa ta?”

“Ha ha, người hồ đồ rồi sao, người muốn tìm ở ngay trước mắt, nơi muốn đến ở ngay dưới chân, rõ ràng đã nói cho người, người vẫn không hề nhận ra, người nói xem, không phải người có mắt không trông chứ?”

Ta hé miệng cười, cách màn kêu:“Tử Thiên.”

Hắn buông tay, theo la trưởng nhô đầu ra, mở to mắt ngạc nhiên:“A nha, Tử Phượng, vài ngày không thấy, vừa nghe thấy tiếng ta đã nhận ra luôn sao? Còn tưởng rằng, người đã sớm quên ta.”

“Đã quên người? Sao có thể như vậy?” Ta ra vẻ nghiêm túc đáp,“Ta như thế nào lại quên, người lừa ta đến Trường An rồi bỏ ta lại trên đường, để ta một mình giữa phố xá sầm uất không biết phải làm sao.”

Tử Thiên nhăn mặt, bất mãn nói:“Người không phải cũng lừa ta sao? Rõ ràng biết rõ nơi ta hỏi, lại không nói cho ta biết. Rõ ràng người ta muốn tìm là người, lại làm bộ như không phải. Ai lừa ai trước không biết nữa. Thôi, chúng ta coi như hòa nhau đi.”

Ta cố nhịn cười mà gật đầu.

“Đúng rồi, Tử Phượng,” Hắn thân thiết nói,“Bệnh của người sao rồi?”

“Ân.....” Ta cần tay hắn áp vào trán mình, hỏi,“Người thấy thế nào?”

Hắn đầu tiên là sững sốt, rồi sau đó vui vẻ ra mặt sờ sờ cái trán của ta, đáp:“Ân, bản Thái y ta khẳng định, người thật sự khỏe rồi!”

“Nga? Như vậy xin hỏi Thái y, Tử Phượng có thể xuất môn sao?” Ta xốc chần, đang định xuống giường.

“Cái này.....” Tử Thiên vuốt tóc do dự.

“Không được.”Ở cửa có tiếng nói vang lên, là Tư Mã Thái y.

“A a, đây không phải Tư Mã huynh sao?” Tử Thiên sôi nổi nghênh hướng người vừa tới, khoác vai hắn nói,“Người sao lại làm Thái y?”

Tư Mã nét mặt không thay đổi nhìn hắn, hỏi đáp:“Ta không làm Thái y thì còn có thể làm cái gì?”

“Hắc hắc,” Tử Thiên cười nói,“Ta là nói a, người vẫn giữ bộ dáng cũ, chuyên môn chọn người tuổi trẻ xinh đẹp mà xem bệnh.”

Thái y ngồi vào trước giường ta bắt mạch, ngay lúc mọi người đều nghĩ hắn sớm đem câu nói vui đùa của Tử Thiên ném ra sau đầu, thì hắn bất ngờ quay đầu lại, bất động thanh sắc đáp:“Người nghĩ rằng ta và người giống nhau sao?”

“Phốc!” Tử Thiên che miệng lại cố nín cười, còn ta chỉ có thể liều mạng nắm chặt tay mới có thể không phát ra tiếng cười to.

“Á? Điện hạ,” Thái y nhìn bàn tay siết chặt của ta, vẻ mặt nghi hoặc hỏi,“Chẳng qua chỉ chẩn mạch thôi mà, cần gì phải khẩn trương như thế?”

“Ha ha ha,” Tử Thiên cười bỏ nhào vào sau lưng hắn,“Tư Mã, Tư Mã, người quả nhiên vẫn là bộ dáng ngày xưa, thích trưng ra vẻ mặt nghiêm túc nhưng lại toàn nói những câu khiến người ta phải bật cười.”

“Ta nói chuyện buồn cười lắm sao?” Thái y vẫn giữ vẻ mặt hờn nhiên mà hỏi.

“Được rồi được rồi,” Tử Thiên nói,“Nói chuyện khác, ta thấy Tử Phượng đã đỡ hơn nhiều, như thế nào còn không cho y xuất môn?”

“Bệnh phong hàn cũng không nên coi thường,” Tư Mã đại phu nghiêm cẩn đáp,“Bệnh tình thái tử điện hạ vừa mới vừa mới chuyển biến tốt, nếu lại bị lạnh, thực dễ dàng tái phát, đến lúc đó.....”

“Người nha, luôn thích chuyện bé xé ra to,” Tử Thiên ngắt lời hắn,“Ai chẳng bị cái bệnh nhỏ này rồi? Còn không phải đều hảo hảo mà sống sao? Hơn nữa, cả ngày bị nhốt tại nơi chướng khí mù mịt này, không ra ngoài thay đổi không khí mới thật sự là buồn đến phát bệnh.”

“Đúng rồi,” Ta cũng hòa vào,“Tư Mã Thái y muốn đến Đông Cung? Vừa lúc ta cũng phải đến nơi đó, người nếu lo lắng, liền cùng đi đi.”

“Này.....”

Không đợi hắn nói xong, ta đã đứng dậy, thay áo khoác.

“Đi thôi đi thôi,” Tử Thiên vừa nói vừa lôi hần ra ngoài cửa, “Hôm nay người thay thế Hồ Thái y chẩn trị cho Thái tử lần đầu, đến muộn sẽ không hay.”

Ta cũng đuổi kịp hai người họ.

“Đến đây,” Tử Thiên kéo cánh tay của ta, nói, “Người là bệnh nhân, theo quy củ, phải để người khác giúp đỡ.”

“Nga?” Ta cười nói, “Quy củ này ở đâu ra? Ta thấy là người tự định ra đi?”

“Như thế nào? Người không nghe nói qua?” Hần trả lời, “Quy củ nhà chúng ta trước giờ vẫn là như thế.....”

Cứ như vậy một đường cười nói, nhưng lại không thấy Thần quan đang đi tới.

“Đại nhân.” Thái y dừng cước bộ, hướng người vừa tới thi lễ.

“Tư Mã Thái y.” Thần quan đáp lễ nói.

Vừa lúc nhìn thấy Tử Thiên cùng ta, y mới đứng ở tại chỗ hành lễ.

Thần quan nhìn cánh tay ta bị Tử Thiên ôm sát ***g ngực, bất giác nhú mảy, rồi sau đó lại hơi lộ ra ý cười nói với ta: “Nghe nói điện hạ gần đây thân thể mang bệnh, vì thần đặc biệt đến thăm, bất quá..... Xem ra là không có gì đáng ngại đi?”

“Đa tạ đại nhân quan tâm,” Ta đáp, “Tử Phượng đã khỏe rồi.”

“Vậy là tốt rồi,” Y trả lời, hai mắt lại nhìn Tử Thiên, “Vi thần không làm các vị chậm trễ nữa, cáo từ.”

“Thỉnh.” Ta chấp tay hướng y nói lời từ biệt, nhìn y lướt qua bên cạnh, phẩy tay áo bỏ đi.

Tử Thiên vẫn không hề lên tiếng, cũng không có nhìn y. Đợi cho người kia đi xa, cơ hồ biến mất khỏi tầm nhìn, hần mới quay đầu lại, vội vàng nhìn thoáng qua, rồi sau đó lại lập tức xoay người, tiếp tục đi.

“Ha ha, Tử Phượng,” Hần cười nói, “Người không biết người bệnh mấy ngày nay, trong cung có chuyện ồn ào muốn chết.”

“Nga?” Ta tò mò hỏi, “Có đại sự gì sao?”

Hần ra chiều suy nghĩ 1 chút, rồi sau đó ngẩn ngơ nói: “Ninh phi đã chết.”

Ta trong lòng chấn động lặp lại: “Đã chết?”

“Ân,” Hần trả lời, “Ba ngày trước, bị phát hiện tự tử trong tắm cung.”

Tự tử? Ta không khỏi cảm thấy buồn cười, nàng sao có thể là loại nữ nhân dễ dàng hoài phí bản thân mình? Nhưng mà, nếu là bởi vì chuyện của ta, tựa hồ lại có chút hợp lý. Ai biết được, có lẽ hần là người tâm ngoan thủ diu, bằng không làm sao có thể đập lên máu tươi cha anh để chiếm lấy ngai vàng?

“Bất quá,” Tử Thiên nói tiếp, “Thái hậu nói cái gì cũng không tin chuyện Ninh phi tự sát, kiên trì yêu cầu tìm hiểu hậu cung, tìm ra thủ phạm, khiến trong cung 1 phen gà bay chó sủa.”

Ta âm thầm bật cười, Thái hậu là lão hồ đồ sao? Có thể khiến Ninh phi toi mạng trong hoàng thành, trừ bỏ hần còn ai? Nàng làm như vậy, không phải rõ ràng cùng Hoàng Thượng đối nghịch sao?

“Hoàng Thượng không quản sao?” Ta hỏi.

“Quản như thế nào?” Tử thiên trả lời, “Hoàng Thượng a, đã sớm đem mấy kẻ Thái hậu phái đi điều tra ra phán tội nhiều loạn hậu cung mà xử.”

“Phải không,” Ta cười nói, “Bất quá thật ngạc nhiên, bọn họ có tra ra được gì không?”

“Cái này phải hỏi Tư Mã,” Hần dùng khuỷu tay huých vào người Thái y, “Người không phải đại phu sao, người nói xem, Ninh phi quả thật tự sát sao?”

Tư Mã nhú mảy, vô lực nhìn hần một cái, hồi đáp: “Người nên khóa miệng lại đi, Hoàng Thượng không phải đã hạ lệnh nghiêm cấm đàm luận việc này sao? Người còn dám ở đây nói ồn ào. Nói sau đi, ta bất quá chỉ là đại phu, cũng không phải người khám nghiệm tử thi, sao có thể được khám nghiệm tử thi?”

Tử Thiên quay đầu, hướng ta thề lưởi, ta cười nhìn hấn, nói: “Xem ra, đã nhiều ngày nay trong cung thật là náo nhiệt.”

“Ân, còn có chuyện náo nhiệt hơn nữa cơ,” Hấn đáp, “Vài ngày tới là ngày đại hôn của công chúa, trong cung từ trên xuống dưới tất cả đều bận rộn chuẩn bị tiệc cưới.”

“Không thể tin lại nhanh như vậy.” Ta lẩm bẩm.

“Á?” Tử Thiên tò mò nhìn ta, “Người đã biết rồi sao?”

Ta làm bộ dạng phục tùng, cười mà không đáp.

Khi vào tới Đông cung, thái tử đang ở trong đình viện nhân tọa, nhìn ba người chúng ta tiến đến, không khỏi có chút ngạc nhiên, nhưng mà trên mặt ý cười cũng không che giấu.

Tất cả cùng ngồi xuống bên bàn đá trong đình, sau một trận hàn huyên, thái tử nói với ta: “Tử Phượng, nghe nói người bị bệnh?”

“A,” Ta trả lời, “Đã không sao nữa rồi.”

“Ta luôn muốn tới hỏi thăm người,” Y kéo tay ta, “Lại sợ quấy rầy người nghỉ ngơi, hơn nữa ta cũng không tụi được, cứ như vậy mà trì hoãn, kết quả lại để người đến thăm ta.”

“Được rồi được rồi,” Tử Thiên cười nói, “Ai đến thăm ai cũng như nhau thôi mà. Bình an vô sự là tốt rồi.”

“Tử Thiên,” Thái tử lẳng lặng nhìn hấn, “Người rốt cục đã trở lại.”

Hấn nhìn y, vẻ mặt lần đầu tiên trầm tĩnh đến thế: “Ân, đã lâu không thấy, Tử Nho.”

Y thản nhiên cười: “Vẫn chưa làm hòa với Tử Mạch sao?”

Tử Thiên ngăn người nhìn y, không nói tiếng nào.

Thái tử dừng tầm mắt, vẫn giữ ý cười: “Tử Thiên, trở về bên y đi, Tử Mạch không phải như người nghĩ đâu.”

Ta tò mò nhìn hai người, trầm mặc không lên tiếng, một bên Thái y đã chẩn mạch xong cho thái tử, nói: “Điện hạ mạch tướng đả ổn, cũng không có bệnh gì.”

“Làm phiền Tư Mã Thái y.” Y đáp, thu hồi cánh tay.

Mùi hoa mai hòa trong gió quanh quần nơi chớp mũi, ta ngẩng đầu, nhìn cây hồng mai đã chớm nở, tại nơi xơ xác tiêu điều này sắc hoa mai bỗng trở nên diễm lệ đến chói lóa.

Nhìn ta ngắm hoa mai đến xuất thần, thái tử cũng ngẩng đầu nói: “Mấy ngày nữa, có thể hoa sẽ nở hết.”

Ta cười nói: “Hoa này cũng thật biết chọn thời gian, tính đúng ngày vui mà nở rộ.”

Y dừng chén trà, khó hiểu nhìn ta.

“Sao? Thừa tướng đại nhân không có nói cho người sao?” Ta ra vẻ kinh ngạc nói, “Ít ngày nữa, chính là đại hôn của Thừa tướng cùng công chúa, trong cung trên dưới đều vì thế mà bận rộn.”

Chén trà trong tay rơi xuống, y thất thần nhìn ta, thật lâu thật lâu cũng không nói thành lời.

Tử Thiên đột nhiên đứng lên, cúi người nhặt chén trà đã vỡ: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Y chậm rãi quay đầu, chăm chú nhìn hấn, trên mặt là một tầng thâm đạm ý cười: “Ta không sao.”

Sắc mặt y cứ thế tái nhợt, tái nhợt như 1 áng mây tàn, bất giác làm cho ta có chút hối hận đã lấy phương thức này để thông báo cho y.

“Thật là chuyện vui hiếm có,” Y nhìn chúng ta, vẫn như cũ mang theo ý cười, “Ta thấy Hoài Viễn cùng Thiên nhi, một người là quan to trong triều, một người là cành vàng lá ngọc, một bên ổn trọng, một bên kiêu ngạo, một kẻ tĩnh, một kẻ động, đúng là quần anh tụ hội một đôi.”

Tử Thiên đứng im tại chỗ, trầm mặc không nói, cùng Tư Mã trao đổi ánh nhìn khó xử, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

“Người cũng cảm thấy như vậy?” Ta nói, “Tuy rằng còn chưa nhìn thấy công chúa lần nào, nhưng thường nghe nàng mỹ mạo hơn người, lại có tin đồn hai người sớm tình đầu ý hợp, quả là 1 hôn sự mỹ mãn.”

“Đương nhiên,” Y đáp, ngay cả một chút thần sắc ngạc nhiên ban nãy cũng hoàn toàn biến mất, “Bọn họ..... Nhất định sẽ hạnh phúc.”

Hạnh phúc? Đối với người mà nói, khi mà bọn họ hạnh phúc bên nhau như người nghĩ, người sẽ mất đi hạnh phúc của bản thân. Mà thực bất hạnh, bọn họ cũng vĩnh viễn không thể có được hạnh phúc mà người đã nói.

Ta nhìn người trước mắt tái nhợt, suy yếu như thế, trong lòng sinh ra chút thương hại. Nhưng ta nghĩ, y nhất định không cần ai thương hại, mà ta càng không rảnh bổ thí.

Tử Thiên ngồi đối diện tầm mắt ta, trong mắt hần tràn đầy vẻ bất đắc dĩ. Đừng trách ta, Tử Thiên, việc này tuy tàn khốc, nhưng ta phải dùng tư thái ấy để nói ra, bởi vì, y sẽ không nguyện ý nghe chuyện này từ chính miệng người kia.

Thu thập hết các mảnh vỡ, hạ nhân lại bưng lên một chén trà nóng, sương mù nồng đậm bốc lên ở không trung cũng không sao che được dung nhan tiêu tụy của y.

Trong lúc vô ý, cảm thấy trên gương mặt một tia thấm lạnh, là băng tuyết vừa tan.

Từng đợt tuyết phiêu diêu tán loạn trong không gian, như cánh chim nhẹ nhàng hạ xuống đầu cành, điểm nhẹ cánh hoa, tạo thành một sắc hồng kiều diễm.

Y vươn tay đón lấy vài hạt tuyết. Chúng như biến mất trong làn da trắng ngần, bạch y thuần khiết cũng như ẩn trong biển tuyết, nhưng mà, hồng mai rực rỡ không tỳ vết kia lại chỉ có thể làm nền cho y, đến giờ phút này, ta mới hiểu được, nguyên lai, y vô cùng diễm lệ.

Khi rời khỏi Đông Cung, tuyết đã ngừng rơi, trên những khúc quanh ngay cả một chút dấu vết tuyết rơi cũng không từng lưu lại. Từ Mã cùng Tử Thiên giữa đường bị gọi đến ngự thư phòng, bọn họ có chút không yên lòng để ta tự trở về, ta phải khuyên bảo 1 phen, bọn họ mới đi theo người hầu.

Đây là đường tắt về Tử Mộ trai, phía sau nối thẳng Đông Cung, hướng nam là cửa cung, về phần phía bắc ta chưa từng đặt chân đến. Nửa là do tò mò, nửa là bị cảnh sắc nơi đây hấp dẫn, ta xoay người hướng tới con đường xa lạ.

Con đường dần dần trở nên rộng lớn, trước mắt xuất hiện một cái đền, đình đài lầu các đều chạm trổ hoa văn tinh tế, nhưng lại khó giấu sự trống trải

Ta chuyển tầm mắt, điện này nhìn gần giống miếu thờ, liền đoán nơi này hẳn là Thần quan điện. Cửa khép hờ, từ bên trong truyền ra âm thanh mơ hồ. Ta theo tiếng động mà đến, nhẹ đẩy cửa lớn, lại nhìn màn che rộng thùng thình dựng lên giữa chính sảnh, phía sau lộ ra ánh sáng chói mắt, đem những hình thù biảnh hắt lên tấm màn trắng. (bì ảnh – rối bóng là 1 hình thức múa rối bằng cách tạo bóng vật thể và ***g tiếng, hơi khác vs rối nước của mình 1 tí thôi:3)

“Người xem khuê nữ gả chồng, mũ phượng khăn quàng vai, gả cho một lang quân như ý, làm vợ hần,” Bóng người sau màn che xuất hiện, theo lời hát tự nhiên hoán chuyển tư thái, “Lại tại sao ngồi một mình bên bàn trang điểm ở khuê phòng, về mặt u sầu?”

“Tân nương” Thở dài 1 hơi, bàn tay áp má, tựa vào trước bàn.

“Chẳng lẽ chú rể không xứng tâm ý của người, không phải là 1 binh sĩ khai thiên lập địa?”

“Tân nương” Lắc đầu.

“Hay là, trong lòng người sớm đã cóy trung nhân?”

“Tân nương” Vẫn như cũ lắc đầu.

“Aha cấp, là nha đầu người tả chờ hữu chờ, lại chờ không thấy kiệu hoa, nên gấp đến độ phiền lòng nôn nóng, đây mặt ưu sầu?”

“Ai!” “Tân nương” Lại là thở dài, “Đến cũng được, không đến cũng được, chồng, luân huệ, lấy trung nhân, nhưng ý trung nhân của hân không phải là ta.”

Thanh âm nữ tử ngừng lại, những con rối bóng trên tay dần biến mất, rơi xuống.

“Công chúa, công chúa,” Từ phía sau màn là thanh âm của một nô tỳ, “Vì cái gì người lập gia đình, thỉnh thoảng đến nhưng không đi xem diễn? Kịch rất hay, người đi nói với bọn họ đi, đến ngày đại hôn, lại mời bọn họ diễn một ngày một đêm.”

“Có gì hay?” Nữ tử không vui đáp, giống như còn mang theo chút uất giận, “Người nha đầu kia, rốt cuộc là nghe câu chuyện này lung tung ở đâu?”

“Công chúa người đã quên sao, Thanh Trần trước khi vào cung từng ở trong gánh hát, nghe kịch cũng không ít,” Thanh âm non nớt không che giấu niềm tự hào, “Công chúa nói vở diễn này khó coi, nhưng khi ta diễn, không phải người cũng tận hứng xem đó sao?”

“Ta trước nay vẫn tự hỏi sao người nhanh mồm nhanh miệng đến thế, nguyên lai là xuất thân từ con hát.” Nữ tử nói thầm.

Không nghĩ lại gặp công chúa ở chỗ này, ta có chút thất thần, lơ đãng nhìn không gian rộng mở, nhất thời phát ra tiếng ồn. Ngoài cửa ánh nắng chiếu thẳng vào trong, sắc màu nhàn nhạt.

Từ sau màn che, một tả một hữu, hai cái đầu, một là công chúa dung mạo tú lệ, một là đồng nữ lần trước, hai người đều giống nhau mở to mắt, vẻ mặt tò mò nhìn ta.

“Ta nhận ra người,” Đồng nữ chạy ra, hướng ta nói, “Người là thái tử Nhạn Bắc quốc.”

Ta cười chờ nàng chạy đến trước mặt, cúi đầu hỏi: “Chim họa mi lần trước sao rồi?”

“Ân, ân,” Nàng dùng sức gật đầu, “Chỉ là nó sống một mình tịch mịch, điện hạ khi nào kiếm bạn cho nó được không?”

Ta hơi trầm mặc, gật gật đầu, sau đó hướng công chúa hành lễ: “Công chúa.”

Nàng gật đầu, cười đến đoan trang: “Yến thái tử.”

“Công chúa thật sự là hảo nhãi húng,” Ta nhìn rối bóng trong tay nàng, cười nói, “Không nghĩ tới trong Thần quan điện còn có thể xem rối bóng của dân gian.”

Công chúa lắc đầu, nhìn đồng nữ bên cạnh: “Đáng tiếc, đây là thứ Thần quan đại nhân muốn vứt bỏ. Nhớ rõ trước kia có đào kép muốn vì tiên hoàng biểu diễn biễn kịch, nhưng lại ngại nó quá mức dân dã, không dám diễn trước ngài vàng. Nơi này vốn là nơi ở của đào kép, sau lại biến thành Tế Tự triều đình, nhưng vẫn còn chút vật cũ lưu lại.” Nàng nhắc con rối bóng lên, đắm chìm trong ký ức, “Ta trước đây thường chạy tới bắt họ diễn cho ta xem, lâu dài, chính mình cũng sẽ thân thuộc. Bọn hân đi rồi, những vật cũ đều do ta bảo quản, nhưng Thần quan đại nhân hình như không thích, ngại chúng chiếm chỗ, đã ném đi gần hết. Mấy ngày tới ta cũng sẽ đi, nhưng không biết phải bảo quản chúng thế nào.”

“Điện hạ,” Đồng nữ kéo tay áo ta, “Người cũng thích biễn kịch sao?”

Ta nhìn hai người bọn họ, nhẹ nhàng gật đầu: “Ân, trước đây thường xem, bởi vì mẫu thân ta rất thích.”

“Phải không?” Công chúa vui vẻ hỏi, “Như vậy, thái tử nguyện ý bảo quản giúp ta sao?”

Thật không ngờ cứ như vậy bị nhờ vả, nhưng ánh mắt tha thiết cầu xin của hai người khiến ta không nỡ cự tuyệt, đáp: “Được rồi, lát nữa ta sẽ gọi người mang mấy thứ này đi.”

“Tạ ơn thái tử,” Công chúa vui sướng địa nói, “Đúng rồi, thái tử sao lại tới đây?”

“Từ Phượng mới từ Đông Cung trở về,” Ta trả lời, “Dọc đường tới Đông Cung hoa mai nở rộ, liền một đường đi tới, không nghĩ lại lạc đến nơi này.”

Sắc mặt nàng trầm xuống, cúi đầu nói: “Người đã gặp qua hoàng huynh?”

“Đúng,” Ta đáp, “Công chúa trở về đã mấy ngày, còn chưa đến thăm điện hạ sao?”

“Ân,” Nàng không yên lòng đáp, “Tại ta còn bận một chút việc vặt.”

“A, xem đầu óc ta này,” Ta bưng tỉnh đại ngộ nói, “Công chúa sắp đại hôn, nhất định là không hề thiếu lễ cao trọng vọng. Tử Phụng chỉ xin có lời chúc mừng công chúa.”

“Tạ ơn thái tử,” Nàng cười đáp lễ, lại có chút thất thần, “Y..... Hoàng huynh, y có khỏe không?”

“Điện hạ khỏe lắm,” Ta hồi đáp, “Y nghe nói công chúa cùng Thừa tướng đại nhân sắp thành hôn, cũng thay nhị vị cảm thấy cao hứng.”

“Y đã..... đã biết sao?” Công chúa như tự hỏi.

“Ân,” Ta gật đầu, “Điện hạ còn nói, người cùng Thừa tướng là quần anh tỵ hội một đôi, nhất định là một hôn sự mỹ mãn.”

Nàng nghe, cúi đầu nở nụ cười, nụ cười mang theo hàm ý phức tạp, không biết chứa bao nhiêu bất đắc dĩ cùng tịch liêu.

Xem ra, công chúa đối với chuyện hai người đã sớm sáng tỏ, nhưng nàng không cự tuyệt, có lẽ là vì nàng thật sự yêu người kia đi.

Hoàng Thượng của ta, chỉ một câu ban hôn ước của người đã làm khổ cả ba người

Không lâu sau, ta rời Bắc cung, mang theo đồng đạo cưỡi đó.

Sắc trời âm đạm, ta nhìn tấm màn chiếu rực rỡ trước mắt, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh thật xa xưa.

“Tiểu Tứ,” Ta nghịch con rối bóng, nói với người phía sau, “Muốn xem biảnh kịch không?”

Hắn nghi hoặc nhìn ta, gật gật đầu.

“Lại đây,” Ta nói, “Chúng ta cùng chuẩn bị một chút rồi diễn.”

Tất cả cửa sổ đóng chặt khiến cả tấm điện rơi vào 1 mảnh hắc ám, bốn phía chỉ còn mấy chiếc đèn ***g phát ra ánh sáng, ta giờ hình người sắc màu rực rỡ, đôi tay uyển chuyển. Tiểu Tứ ở một bên nhìn, trên mặt tràn đầy ngạc nhiên cùng vui mừng.

Ta nhặt lên bóng một lão tăng nhân, đưa hắn xem, bên tay phải ta lại là hình một thiếu niên, thì thầm: “Chúc mừng thí chủ, đây là một lá thăm không chữ.”

Thiếu niên nói: “Chúc mừng? Ta đang muốn hỏi lá thăm lại sao lại không có chữ, chỉ sợ ngôi miếu đồ nát này đã bại hoại đi?”

“Ha ha,” Tăng nhân cười nói, “Thí chủ không biết rồi, lá thăm này không có chữ là vì chữ đó không thể nói ra. Ngày xưa có người bắt được lá thăm để vương, rồi sau đó quả thực khoát hoàng bào. Sau từ này bị cho là phạm thượng, xuất phát từ kiêng kỵ, người đời sau liền xóa chữ trên lá thăm này đi, biến nó thành thăm vô tự. Như vậy, lá thăm này là lá thăm để vương.”

Nói xong, tăng nhân lại cầm lấy một lá thăm khác, ta thay bằng hình 1 cô gái đang đọc lá thăm trên tay: “Phượng hoàng..... đây là lá thăm mang mệnh mẫu nghi thiên hạ, cùng thăm để vương kia là 1 đôi, xem ra, cô nương tương lai cũng là 1 quý nhân.”

“Cô nương?” Dời bước tiến lên, mắng tăng nhân trước mặt: “Người xú hòa thượng có mắt không trông, ngay cả nam nữ cũng không phân biệt nổi, còn dám ở nơi này yêu ngôn hoặc chúng, tin ta cắt đầu lưỡi người không, xem người làm cách nào có thể nói năng bậy bạ nữa!”

Vỡ kịch đến đây ngừng lại, ta buông biảnh trong tay, nhìn theo bóng người giữa huỳnh quang nơi cửa lớn. Ánh sáng trắng lóa chiếu thẳng vào mặt làm ta chói mắt, không nhìn rõ người vừa tới, thẳng đến khi hắn chậm rãi tới gần, đứng ngay trước mắt, ta mới nhận ra.

“Người vừa diễn gì vậy?” Hắn ngồi vào bên cạnh, khoác vai ta, chăm chú nhìn thẳng hai mắt ta mang theo tò mò cùng ôn nhu.

Ta cười nhìn hắn, đáp: “Mẫu hậu ta sinh tiền thích nhất xem diễn kịch, thường đem ta hóa trang thành vai nữ. Có một ngày, ta mặc diễn phục trộm lên ra khỏi cung, đến hội chùa trong thành. Trong lúc vội rút ra 1 lá thăm, lại bị hòa thượng kia tưởng nhầm là nữ tử rồi phán bùa.”

“Nga?” Hắn nói, “Là lá thăm nào?”

“Giống như trong vở diễn ban nãy thôi,” Ta trả lời, “ Là ‘Phượng hoàng’.”

Hắn nhìn ta, cười nói: “Xem ra lá thăm thật chuẩn xác.”

“Chuẩn xác sao?” Ta hỏi lại.

Hắn không đáp, chỉ cười, ngược lại hỏi: “Người thật sự làm như trong vở diễn, mắng hòa thượng kia?”

“Àn.” Ta gật đầu.

“Người đúng là tiểu độc phụ,” Hắn dí đầu ngón tay lên chóp mũi ta, “Ngay cả hòa thượng cũng dám mắng!”

“Độc phụ?” Ta sinh khí, “Ta không phải nữ nhân!”

“Như thế nào, người thực ghét chuyện bị xem như nữ tử sao?”

“Đương nhiên!” Ta không cần nghĩ ngợi mà đáp.

“Như vậy, người thật sự cắt lưỡi hắn?” Hắn nhìn ta chăm chú, mang theo vẻ mặt nghi hoặc.

Ta không khỏi âm thầm cười, trả lời: “Cắt thì sao? Không cắt thì sao?”

“Nếu là không phải thì trầm an tâm,” Hắn vẫn như cũ chuyên chú nhìn ta, “Nếu đã cắt, từ nay về sau trầm cũng không dám gần người nữa.”

Ta ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hắn.

Hắn nâng tay vuốt ve khuôn mặt ta, đôi môi ghé sát vành tai ta, thấp giọng nói: “Trầm sợ người cắt lưỡi trầm.”

Ta nhìn hắn không chuyển mắt, thoải mái mà cười.

“Thiếu niên kia.....” Hắn bỗng nhiên nói.

“Àn?” Ta nhẹ giọng đáp lại.

“Thiếu niên bắt được lá thăm không chữ..... Người biết hắn sao?”

“Không.” Ta tựa vào vai hắn, nặng nề đáp.

Không quen biết, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp lại, nhưng sao ta lại không thể quên hắn? Đó là lần đầu tiên ta thấy hắn, cũng là lần cuối cùng.

9. Chương 8

Hôm nay là ngày đại hôn của công chúa, đội quân đón dâu chậm rãi xuất phát từ hoàng cung, men theo thành Trường An tới phủ Thừa tướng. Dọc đường đi người xem tấp nập, thị vệ phải chặn vòng vây của dân chúng, không để họ vọt tới xe hoa.

Tiếng chiêng trống ồn ào dần mất hút khỏi cửa cung, sắc màu rực rỡ. Long xa hoa lệ rời đi trong chớp mắt, biến mất như không còn vết tích.

Ta bẻ một cành hoa mai, đặt nó trong tay Tử Nho, sắc hồng lung linh chói mắt, khác hẳn với khuôn mặt của y.

“Tử Phượng,” Y ngồi dưới tàng cây nghiêng mặt hỏi ta, “Người không theo Hoàng Thượng đi tham dự tiệc cưới sao?”

Vốn dự định sẽ không đề cập đến chuyện này, ta không nghĩ y lại tự nhiên nhắc tới, chỉ đáp: “Tử Phượng không thích nơi nào nhiệt.”

“Phải không,” Y mỉm cười nói, “Khó trách người ở đâu là nơi đó yên ắng lạ thường. Hoàng Thượng nhất định là sợ tiếng ồn gây phiền phức cho người, mới an bài cho người tới Tử Viên quốc vào ban đêm.”

Ta cúi đầu nhìn y, có chút thất thần. Đúng vậy, có lẽ thật sự như lời y nói, quần thần ngênh giá phô trương, đối với một thái tử vong quốc mà nói, đây là sự vũ nhục lớn nhất cùng trào phúng.

“Có lẽ là vậy.” Ta lạnh nhạt trả lời, trong lòng không khỏi than thở, mặc dù đang trong thời điểm này, y vẫn để ý đến tâm tư kẻ khác

“Thừa tướng đã lâu không ghé qua đây?” Ta hỏi.

Hắn nhìn cành mai trong tay, lẳng lặng đáp: “Đúng vậy, hần làm sao còn có thời gian rảnh để tới đây?”

“Chỉ còn lại mình người..... sẽ thực tịch mịch đi?” Ta đặt tay lên vai y, thấp giọng hỏi.

Y trầm mặc cúi đầu.

“Hần có lẽ sẽ không bao giờ đến nữa.” Nghe được câu nói của chính mình, ngay cả bản thân ta cũng thấy vài phần tàn nhẫn.

“Ta biết.” Y trả lời, quay đầu che đi ánh mắt.

Hoàng hôn, tuyết bắt đầu rơi.

Ta ngồi trong điện ấm áp, lò than hừng hực, nằm trên tháp trải đệm nhung.

Sau khi tỉnh lại, sắc trời đã có chút hôn trầm, những vẫn không thấy thân ảnh hắn.

“Hoàng Thượng chưa trở về sao?” Ta nửa nằm trên tháp hỏi.

“Nghe nói đã hồi cung,” Tiểu Tứ trả lời, “Vừa mới tới Đông Cung.”

Ta nghiêng người, tiếp tục ngủ, mơ mơ màng màng thế nhưng trong lòng không khỏi tò mò, lúc này, hần lại định nói cái gì với huynh trưởng của mình đây. Nhưng chuyện đó cùng ta không quan hệ, bởi vì ta, chẳng lẽ còn có thể nhân hạp quan tâm vận mệnh của kẻ khác sao?

“Tử Nho.” Quân vương một mình tiến đến, đứng dưới tàng cây mai, tay áo rộng thùng thình phiêu phiêu trước ngực, vì thái tử chần từng đợt tuyết rơi.

“Hoàng Thượng.” Y ngẩng đầu, chăm chú nhìn đối phương.

“Coi chừng cảm lạnh.” Thanh âm kia cứ như vậy thật mềm mại, khiến người khác không thể kháng cự.

Thái tử nhìn đùng hạt tuyết rơi phiêu phát, hồi đáp: “Chỉ là cảnh tượng này khiến ta ngấm đến nỗi xuất thần, dẫu để người lo lắng rồi.”

Hần cúi đầu, ý cười trong mắt như có như không: “Phong cảnh dù đẹp đến thế nào, thì trong đêm cũng đâu thể nhìn thấy. Có nhiều thứ, cho dù rất thích, nhưng sẽ có lúc phải buông tay.” Không nói lời dư thừa, hần cầm vào tay vịn phía sau, đem xe lăn đẩy vào trong điện.

“Hoàng Thượng.” Trở vào cung điện ấm áp, y lên tiếng gọi người bên cạnh.

“Có phải hay không một khi đã lên ngôi hoàng đế, cũng chỉ còn lại cái danh xưng ‘Hoàng Thượng’?” Tay hần phát qua sợi tóc mai, không chút để ý hỏi.

Y cười: “Tử Ly”

Hắn gật đầu.

“Nếu là người, người có thể buông tay sao?” Y hỏi, “Nếu có một ngày, người buộc phải vứt bỏ tình yêu, khi ấy người có thể làm gì?”

Hoàng Thượng buông tay, suy nghĩ sâu xa đáp: “Ta nghĩ, ta không thể. Điểm này, ta không bằng người.”

“Buông tha gì đó có ba loại, một loại là không có quyền mong muốn, một loại là muốn nhưng không đủ tầm vóc mà với tới, một loại khác là có thể mong muốn và đã đạt được rồi. Rõ ràng có thể nắm lấy, có đủ năng lực nắm lấy, nhưng lại buông tay, đó là ngu xuẩn. Mà nếu là không thể đạt được, nếu cố chấp níu lấy sẽ chỉ có bất hạnh mà thôi, buông tay lúc này là sáng suốt. Cuối cùng, đối với những thứ không thể với tới kia, không buông tay liệu sẽ có lựa chọn nào khác sao, đây cũng là một loại yếu đuối. Tử Ly, người sở dĩ sẽ không buông tay, là vì người luôn đạt được; Mà ta sở dĩ chấp nhận buông tay, bởi có thật nhiều thứ ta không thể với tới.” Y ngừng đầu nhìn hắn, “Hay nói cách khác, ta là 1 kẻ yếu đuối.”

“Không,” Hắn cười đáp, “Ta thật ra cảm thấy người thực sáng suốt, bởi lẽ người buông tay, là do người không có quyền khát vọng.”

“Không thể sao?” Y cúi đầu lặp lại, “Có lẽ là vậy đi.”

“Tử Nho,” Hắn ôn hòa nói, “Lựa chọn của người, đối với tất cả đều là tốt nhất.”

“Lựa chọn?” Y nói, “Ta vốn không có lựa chọn nào khác.”

“Nhưng, người đã lựa chọn để người đó đi theo ta.”

Y quay đầu, mờ mịt nhiên nhìn phía trước: “Chỉ riêng lựa chọn này, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận.”

Đúng vậy, ta trước giờ vẫn luôn tin tưởng người, ta biết người sẽ không làm cho ta thất vọng, ta cũng biết, người vĩnh viễn cũng sẽ không buông.

Đêm đại hôn trong Thừa tướng phủ, tiễn bước quần thần dự tiệc, không gian ồn ào huyền ảo lập tức trở nên tĩnh lặng.

Tân phòng hoa lệ, ánh nến lung linh. Màn đêm mịt mù cũng không làm át đi tia sáng.

Tay thừa tướng lướt nhẹ trên khuôn mặt công chúa, có chút gì đấy lạnh thấu xương.

“Hoài Viễn.” Nàng nhìn hắn, ánh mắt dịu dàng cùng mong đợi

Khuôn mặt hắn ở ngay trước mắt, nhưng nàng không dám động vào; Thân thể hắn ở ngay bên cạnh, nhưng không cách nào dựa sát vào nhau. Vì cái gì, rõ ràng đã gần như vậy, lại giống như ngàn núi cách xa, vĩnh viễn cũng vô pháp tới bên nhau.

“Một mối?” Hắn thanh âm nhu hòa mà trầm thấp, “Sớm nghỉ ngơi đi.”

Hắn đứng dậy, để lại nàng cùng chiếc bóng phân tán tịch liêu.

Nàng cười, cười chính mình si ngốc, cười giờ phút này vô lực, cười nhân duyên nhắm nhĩ. Công chúa của ta, hoàng nữ tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì đã biến mất nơi nào? Khi đó người ít nhất còn có kiêu ngạo, nhưng giờ phút này đây, người lại chỉ mong đợi một chút bố thí hay sao?

Đáng lẽ ngay từ đầu người không nên chấp nhận hôn sự này, người làm như vậy, trừ bỏ mang đến sự nhục nhã cho chính mình, còn có thể được thêm cái gì? Cái gì cũng không thể, không chiếm được tâm hắn, cũng không chiếm được thân thể đối phương. Người là quân cờ trong tay huynh trưởng, là thứ trói buộc bên người trượng phu người. Người là nhân vật nực cười nhất trong trận tranh đấu giành quyền thế, cũng là một vật hi sinh đáng thương.

Tiết trời mùa đông giá rét len lỏi trong phòng, vô luận lò sưởi có lớn đến mức nào, thì thứ cảm nhận được vẫn chỉ là cái lạnh đến thấu xương.

Nghe nói con người ta ngủ là vì chán ghét, là vì hết thấy mọi thứ chung quanh đều dường như uế oải, cho nên, cóđôi khi đã suy nghĩ thật lâu vẫn nặng nề chìm vào giấc ngủ, vĩnh viễn không cần tỉnh lại nữa.

Hoàn toàn không nhận thấy sự hiện diện của hấn, khi ta mở mắt ra, hấn đã ngồi bên cạnh tự bao giờ.

“Hoàng Thượng,” Ta ngái ngủ mông lung nói, “Sao không đánh thức ta?”

Hấn bất động thanh sắc nhìn ta, nâng tay vén sợi tóc lò xo trước mặt: “Trẫm muốn cứ nhìn người như vậy.”

Ta hướng hấn thản nhiên cười, nhắm mắt lại, để tay lên ngực hấn, lại tiếp tục ngủ.

Lúc này đây, rốt cục không mơ về giấc mơ kia nữa.

“Mệt mỗi?” Hấn thanh âm nhu hòa mà trầm thấp, “Sớm nghỉ ngơi đi.”

Hấn đứng dậy, để lại nàng cùng chiếc bóng phân tán tịch liêu.

Nàng cười, cười chính mình si ngốc, cười giờ phút này vô lực, cười nhân duyên nhảm nhí. Công chúa của ta, hoàng nữ tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì đã biến mất nơi nào? Khi đó người ít nhất còn có kiêu ngạo, nhưng giờ phút này đây, người lại chỉ mong đợi một chút bố thí hay sao?

Đáng lẽ ngay từđầu người không nên chấp nhận hôn sự này, người làm như vậy, trừ bỏ mang đến sự nhục nhã cho chính mình, còn có thểđược thêm cái gì? Cái gì cũng không thể, không chiếm được tâm hấn, cũng không chiếm được thân thểđối phương. Người là quân cờ trong tay huynh trưởng, là thứ trói buộc bên người trượng phu người. Người là nhân vật nực cười nhất trong trận tranh đấu giành quyền thế, cũng là một vật hi sinh đáng thương.

Tiết trời mùa đông giá rét len lỏi trong phòng, vô luận lò sưởi có lớn đến mức nào, thì thứ cảm nhận được vẫn chỉ là cái lạnh đến thấu xương.

※※※

Nghe nói con người ta ngủ là vì chán ghét, là vì hết thấy mọi thứ chung quanh đều dường như uế oải, cho nên, cóđôi khi đã suy nghĩ thật lâu vẫn nặng nề chìm vào giấc ngủ, vĩnh viễn không cần tỉnh lại nữa.

Hoàn toàn không nhận thấy sự hiện diện của hấn, khi ta mở mắt ra, hấn đã ngồi bên cạnh tự bao giờ.

“Hoàng Thượng,” Ta ngái ngủ mông lung nói, “Sao không đánh thức ta?”

Hấn bất động thanh sắc nhìn ta, nâng tay vén sợi tóc lò xo trước mặt: “Trẫm muốn cứ nhìn người như vậy.”

Ta hướng hấn thản nhiên cười, nhắm mắt lại, để tay lên ngực hấn, lại tiếp tục ngủ.

Lúc này đây, rốt cục không mơ về giấc mơ kia nữa.

10. Chương 9

Nhạc phường tên là “Thanh Phong trai”, đối diện là “Túy Nguyệt phường”, ta đứng ngoài hiên bên cửa sổ nhìn giáo phường đối diện, nghĩ xem có thể hay không nhìn thấy Tử Thiên.

“Điện hạ,” Trương Sĩ Ngạn đem một cái hòm đặt trên bàn, nói với ta, “Đây là thứ gì vậy?”

Ta thấy hấn mở hòm, định lấy vật trong hộp ra, tức khắc đưa tay ngăn lại: “Đừng chạm vào.”

Hấn nhìn ta, nghi hoặc thu tay.

“Lớn nhỏ gì thứ này cũng coi nhưđộc vật,” Ta nhìn loại được thảo bên trong, “Nếu không biết cách sử dụng, có thể nói là kịch độc. Tùy ýđụng chạm chỉ e không ổn.”

“Tạ ơn điện hạ nhắc nhở,” Hấn nói, “Muốn đem tới phủ Thừa tướng sao?”

“Ân,” Ta gật đầu, “Ta sẽ tự mình mang đi.”

Tướng phủ xa hoa có thể so với hoàng cung, khi vừa bước chân vào, thực tại làm cho ta có chút giật mình, không nghĩ Thừa tướng luôn cẩn trọng lại phô trương đến thế. Bất quá, với địa vị dưới 1 người trên vạn người, như vậy cũng là xứng đáng.

“Cung nghênh thái tử đại giá.” Người ra đón hình như là quản gia.

Ta gật đầu, ý bảo tùy tùng phía sau đem lễ vật tiến lên: “Hôm qua Thừa tướng đại hôn, chưa thể tới chúc mừng, hôm nay đành đem tới chút lễ mọn làm quà chúc mừng.”

“Thái tử thật là đa lễ,” Hấn gọi vài hạ nhân tới dẫn người tới nơi đặt quà, rồi sau đó nói với ta, “Thừa tướng đang đợi ở thư phòng, mời theo ta.”

Ta theo chân quản gia đến thư phòng Thừa tướng. Đẩy cửa ra, Thừa tướng theo án biên đứng dậy, ý bảo người hầu chung quanh toàn bộ lui ra. Sau khi họ rời đi hết, mới thở dài nói: “Thái tử điện hạ.”

Ta xua tay: “Không cần đa lễ,” Rồi đưa ra một chiếc hộp, mở nắp nói: “Thỉnh xem qua.”

Hấn cúi đầu nhìn vật đó, hỏi: “Đã gặp không ít khó khăn?”

“Vật này chỉ sinh trưởng ở nơi thâm sơn của Nhạn Bắc, những nơi hiếm người sống. Hơn nữa lại sinh trưởng rất thưa thớt, cho tới nay luôn là trân phẩm khó tìm, chỉ sót hoàng thân quốc thích mới có.” Ta lại chỉ bình được bên cạnh, “Đây thứ lấy ra từ giữa dược vật, chính là, dược tính khó có thể khống chế, chỉ cần hơi vấy, tác dụng sẽ hoàn toàn ngược lại. Thừa tướng đại nhân, còn nhiều hơn thời gian, nên thí nghiệm 1 chút mới phải.”

“Tất nhiên.” Hấn trả lời, đưa ngón tay bị thương vào hộp dược thảo.

Ta ở một bên nhìn, đợi hấn thu hồi ngón tay, mới nói: “Dược tính sẽ dần lan rộng, đại nhân cần phải cẩn thận.”

Hấn nhìn chăm chăm miệng vết thương tràn máu, hình như có bất an nhúu mày.

“Dược thái tử dùng mặc dù đã được thay thế, nhưng bởi vì dùng được quá lâu, trong cơ thể vẫn còn sót lại không ít độc tố, nếu vấy làm tái phát, hậu quả không thể nói trước được. Đại nhân người vẫn luôn tìm cách chế giải được, vì thế mà tiếp xúc không ít độc vật.” Ta kéo tay Thừa tướng, ấn nhẹ vào cổ tay hấn xem mạch, tiếp tục nói, “Ta thấy đại nhân mạch tượng hỗn loạn, chỉ sợ độc đã ngấm sâu. Cái gọi là dược ba phần độc, đại nhân sau này cần phải cẩn thận mới được.”

Hấn rút tay về, bình tĩnh cười: “Đa tạ điện hạ quan tâm.”

Ta nói: “Đại nhân hiện tại cũng không phải là chỉ vì chính mình mà sống, mặc dù là vì y, cũng phải tiến từng bước, không thể nóng vội.”

Hấn không đáp, chuyển tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Y có khỏe không?”

Ta gật đầu: “Y khỏe lắm.”

“Phải không.....” Hấn nói rất nhỏ, không thêm nhắc lại.

Đảo mắt nhìn bốn phía, ta thuận miệng hỏi: “Công chúa đâu?”

Không hiểu tại sao lại chợt nhớ đến nàng? Có lẽ hấn cũng định hỏi ta như vậy, cho nên trên mặt mới hiện ra biểu tình kinh ngạc.

“Đại khái là..... đã ra ngoài.” Hấn đáp, đối với hành tung của nàng thật sự không biết gì cả.

“Một mình sao?” Ta hỏi.

Hấn lạnh nhạt cười: “Đối với nàng mà nói, cũng không có gì kỳ quái.”

“Nga?” Ta nói tiếp, “Lúc trước cũng cùng công chúa gặp qua một lần, chưa từng nghĩ nàng bất hảo như vậy, mà là người nhân từ rộng lượng, danh môn khuê tú.”

“Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong,” Hấn đáp, mang theo ý cười sâu xa, “Điểm này, điện hạ hẳn là hiểu rõ nhất?”

Ta ngẩng đầu, chớp chớp mi: “Nói cũng phải.”

Từ phủ Thừa tướng trở về, ta vẫn như trước ngồi trên xe ngựa. Lúc mới đầu còn chưa nhận ra, nhưng sau này thấy mang theo người khác tới chỗ cơ mật thật là phiền toái. Mỗi lần cũng Trương đại nhân gặp mặt, đều chỉ có thể mượn cớ đem thị vệ canh ngoài cửa, thông qua ám hiệu mà tới nơi hẹn. Chính vì thường xuyên đổi địa điểm, đối với một người ngoài như ta, thật sự là có chút đau đầu.

Xe ngựa một đường lay động, đi qua Túy Nguyệt phường, ta phân phó hạ nhân dừng xe lại một bên, một mình tiến vào đó.

“Đây không phải Yên công tử sao?” Người vừa nói là nữ tử ta đã gặp lần trước, tên Nguyệt Nương.

Ta cười cười: “Nguyệt Nương còn nhớ rõ tại hạ?”

“Đương nhiên nhớ rõ,” Nàng sang sảng cười, “Ngài khiến cho người ta đã gặp 1 lần thì không thể nào quên được.”

Ta nhìn quanh, hỏi: “Hôm nay Tử Thiên chưa tới sao?”

Nguyệt Nương lắc đầu: “Hắn làm sao lại đến vào ban ngày ban mặt như thế này?”

Vài ngày không thấy hắn, còn tưởng rằng hắn sẽ nơi này tiêu dao, không ngờ lại không phải, chẳng lẽ lại ngoan ngoãn ở nhà sao? Có chút tò mò, lại thấy một thị nữ từ phía trong đi tới nói nhỏ vào tai nàng: “Nguyệt Nương, vị khách quan kia nói, nếu không thấy được Nguyệt Ngâm, hắn sẽ không đi.”

“Nguyệt Ngâm?” Ta hỏi, “Chính là người lần trước múa riêng 1 bài cho ta?”

“Đúng,” Nguyệt Nương hồi đáp, trên mặt lộ ra thần sắc khó xử, “Đã nhiều ngày thân thể nàng kia không thoải mái, không thể tiếp khách.”

“Vị kia khách nhân vì sao nhất định phải thấy nàng?” Ta tò mò hỏi.

“Công tử có điều không biết, từ lần diễn vở ‘Mỹ nhân từ’ cho ngài, liền có không ít khách nhân chỉ muốn nghe khúc này, trở thành chiêu bài chính ở đây. Vị khách quan kia cũng là bởi vì như vậy, Nguyệt Ngâm không ra mặt là không thể.”

Ta khinh thường nói: “Hắn nếu là muốn nghe, thì tìm người khác diễn cho hắn xem không được sao?”

“Sợ là không được,” Nàng đáp, “Nguyệt Ngâm là đầu bài ở đây, tài nghệ song tuyệt, cả Trường An tuyệt đối không thể tìm ra vũ cơ nào có thể sánh với nàng, vì thế giai khúc này cũng chỉ có nàng xứng đáng diễn.”

“Ra vậy.....” Ta nghiêng mặt nhìn vào phía trong, “Thật sự là một khách nhân bốc đồng.”

Nam tử trong đó, quần áo màu xanh, khuôn mặt như ngọc, bàn tay mềm mại đang định nâng chén rượu, lại nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh, liền dừng chén quay sang, cùng ta mặt đối mặt.

Ta trong lòng không khỏi chấn động, trước mắt người mặc dù cải nam trang, nhưng dung nhan tú lệ vẫn không giấu được thân phận nữ nhi của nàng.

“Không bằng để ta cùng hắn nói chuyện.” Ta nói, đẩy cửa tiến vào trong phòng.

Nguyệt Nương không ngăn trở, chỉ theo ta 1 đường tiến vào.

Công chúa liếc mắt đã nhận ra ta, có chút trốn tránh, ta chấp tay thi lễ: “Công.....”

Không đợi ta nói xong, chỉ thấy nàng giơ 1 ngón tay lên miệng, hướng ta nháy mắt.

Ta cười cười, tiếp tục nói: “Công tử.”

Nàng thở dài một hơi, trả lời: “Hân hạnh hân hạnh.”

“Như thế nào? Hai vị quen nhau sao?” Nguyệt Nương tò mò hỏi.

“Tùng gặp mặt một lần,” Ta trả lời.

“Đúng rồi,” Công chúa một tay đặt trên bàn, chống cằm, “Nguyệt Ngâm như thế nào còn chưa ra? Giá của đầu bài nơi giáo phường bậc nhất Trường An quả là không rẻ.”

“Xem kìa,” Nguyệt Nương cười làm lành nói, “Có sinh ý chúng ta còn có thể không làm sao? Chính là Nguyệt Ngâm có bệnh trong người, thật sự không tiện tiếp khách.”

“Ngô?” Công chúa quơ quơ chén rượu trong tay, “Nàng sớm không sinh bệnh, muộn không sinh bệnh, cố tình chờ khi ta đến thì bị bệnh. Nguyệt Nương, ngươi không phải định đuổi ta đi chứ?”

“Sao lại như thế được.....”

“Ta mặc kệ,” Nàng kiên trì, “Chết hay sống cũng bắt nàng phải vì ta mà diễn 1 đoạn, nghe xong ta sẽ đi.”

“Nhưng là.....”

“Nguyên lai công tử là muốn nghe khúc,” Ta nói nói, “VẬY nghe ai múa hát chẳng phải cũng giống nhau sao?”

“Không giống,” Nàng lắc đầu, “Đương nhiên không giống.” “Mỹ nhân từ” phải do mỹ nhân diễn, trừ bỏ Nguyệt Ngâm ở ngoài còn có ai có thể xứng diễn khúc này?”

“Như vậy, nếu có người cũng xứng đáng như nàng, công tử sẽ không đòi hỏi nữa?” Ta hỏi.

“Nếu thật sự có người đó,” Nàng hứng thú nói, “Như vậy không thấy Nguyệt Ngâm cũng không sao.”

Ta quay đầu nhìn Nguyệt Nương, thấy nàng cười tỏ vẻ hiểu ý, rồi sau đó quay đầu nói tiếp: “Công tử cảm thấy chỉ Nguyệt Ngâm xứng đáng diễn khúc này, vậy người được tặng khúc này có xứng không?”

Nàng giương mắt nhìn ta trầm mặc, sau cười nói: “Khúc này vốn vì ngươi mà diễn, tất nhiên ngươi xứng hơn nàng. Cũng được, sẽ không làm khó dễ ngươi nữa” Nàng hướng mọi người phát phát tay, “Dù sao cũng có người thích hợp rồi.”

Nguyệt Nương gật đầu cáo lui: “Nhị vị từ từ nói chuyện, tiểu nhân không quấy rầy nữa.”

người đi hết, công chúa liền để ta ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Thái tử điện hạ sao lại ở đây?”

Ta tiếp nhận chén rượu từ tay nàng, cười nói: “Ta đang muốn hỏi công chúa đây, ngày thứ 2 sau đại hôn không ở cùng phu quân, sao lại chạy tới nơi phong nguyệt này?”

“Á?” Nàng nói, “Ai nói sau tân hôn thì không thể đến nơi này? Vẫn là nói, người cũng nghĩ nữ tử không được đến nơi này sao?”

“Không phải,” Ta đáp, “Chỉ là có chút tò mò, vì sao công chúa lại cố chấp muốn nghe bằng được chi khúc ấy?”

Nàng ngừng chén, nhìn ta: “Cũng không có gì, bất quá là muốn biết mỹ nhân được mọi giai từ ca tụng sẽ ra sao, nàng ta sẽ khiến lòng người say đến mức nào? Mà cảnh đẹp này đâu thể sánh với mỹ mạo của điện hạ?”

Ta cúi đầu mà cười: “Thật xấu hổ, để công chúa tay không quay về rồi.”

“Như thế nào? Nguyên lai ngươi sẽ không múa sao?” Trên khuôn mặt nàng hiện lên không ít kinh ngạc, “Nói như thế nào cũng là chi khúc tặng ngươi mà, hãy thử một chút đi?”

Ta lắc đầu: “Tử Phụng bắt tài, không giỏi ca múa, làm cho công chúa thất vọng rồi.”

“Thật sự là kỳ quái,” Nàng bắt đầu dĩ cau mày, “Ta vẫn cứ nghĩ điện hạ là người giỏi ca múa chứ.”

“Ở Nhạn Bắc quốc, nam tử không thể học ca múa,” Ta đáp, “Mặc dù trong lòng có đam mê, cũng không thể ngâm xướng, đừng nói là khởi vũ.”

“Nga?” Nàng nhún mày, “Thật đáng tiếc, rõ ràng là người xinh đẹp thế này mà. May là Tử Mạch không sinh ra ở đó.”

“Thần quan đại nhân?” Ta tò mò lặp lại.

“Àn,” Nàng trả lời, “Điện hạ mới tới nên có lẽ không biết, Thần quan đại nhân mỹ mạo thiện vũ mọi người đều biết, hàng năm hoàng thành đều cử hành tế lễ, tất cả đều do Thần quan đại nhân chủ trì. Đến lúc đó y ở trên tể đàn Tế Tự nhảy múa, tẩy trừ tà mị, kính thần linh, khẩn cầu đất nước bình an. Cho tới nay việc này luôn là việc trọng đại của quốc gia, cũng là cảnh đẹp tráng lệ vô ngần, không ít người mộ danh mà đến. Ai may mắn được xem đều tán thưởng, ngay cả Hoàng Thượng cũng say mê điệu múa hoa lệ của đại nhân, năm nào cũng vậy.”

“Phải không?” Ta cảm thán nói, “Xem ra Thần quan đại nhân quả nhiên là phong thái bất phàm, người người yêu mến.”

“Đáng tiếc, bây giờ khác hẳn ngày xưa,” Công chúa buồn bã đáp, “Vẫn nghĩ tầm mắt Hoàng Thượng sẽ không rời nơi đó, bất quá hiện tại, tựa hồ là tìm được phong cảnh đẹp hơn rồi.”

Ta buông chén rượu, yên lặng nhìn nàng. Một khắc nào đó, trong lòng nổi lên một cơn khó chịu.

“Hình như lạc đề rồi,” Nàng ngược lại cười nói, “Kỳ thật, là vì tướng phủ thật sự rất nhàm chán, Hoài Viễn cả ngày chẳng biết hẳn muốn gì nữa, ta cũng chỉ có thể tìm vui, ra ngoài đi dạo. Còn điện hạ? Điện hạ là vì sao mà đến?”

“Tìm người.” Ta ngắn gọn đáp.

“Nga? Tìm được rồi sao?”

“Không,” Ta lắc đầu, “Sợ là không thấy được.”

“Xem ra chúng ta giống nhau,” Nàng đứng dậy kéo tay ta, “Đi thôi.”

Không kịp phân trần mà bị lôi đi trên phố, thật giống như lần trước bị Tử Thiên dẫn ra khỏi cung.

“Hoàng huynh thật chu đáo,” Ngồi trên xe, công chúa một bên nhấc màn xe hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, một bên nói với ta, “Còn phải nhiều thị vệ đi theo như vậy. Xem ra hẳn đối với người quả nhiên là sung ái có thừa.”

Ta khách sáo mỉm cười, đáp: “Là nhờ thánh ân.”

“Bất quá,” Nàng buông màn xe, nhìn ta, “Con người ta khi được sung ái thường không cảm thấy, đợi đến khi mất đi, mới có thể từ từ nhận ra.”

Xem ra đúng như lời Thừa tướng, nàng quả là khác xa với vẻ ngoài, công chúa lén lút ra ngoài rong chơi ngày hôm nay, cùng hình ảnh ta nhìn thấy hôm trước hoàn toàn bất đồng.

“Dừng xe,” Nàng nói, “Chúng ta đến rồi.”

Ta theo công chúa xuống xe, trước mắt xuất hiện 1 cửa hàng xếp đầy mặt nạ tế thần hung ác, sau một hồi hỗn loạn ta mới nhận ra, đây là nơi ta cùng Tử Thiên tới lần trước.

“Công chúa thích mặt nạ sao?” Ta hỏi, đứng ngoài cửa nhìn vào phía trong

“Không,” Nàng trả lời, “Chỉ là do sắp đến lễ tế thần năm nay, nghi thức mặt nạ thường dùng cũng nên thay đổi. Trước đêm đại tế là 1 buổi tiểu tế, điện hạ cũng tham dự, là lễ của dân gian, còn đại tế trong Tế Tự hoàng cung mấy ngày sau là cho Thần quan chủ trì.” Nàng đi vào trong ***, nhặt lên một cái mặt nạ, “Lúc này tế vũ là..... Lan Lăng vương. Thái tử đã từng nghe qua chưa?”

Ta xem qua mấy cái mặt nạ bày phía ngoài, gật đầu nói: “Từng nghe Lan Lăng Vương trường cung của Bắc Tề dũng mãnh thiện chiến, nhưng diện mạo ôn nhu mà thường bị kẻ địch xem nhẹ, mỗi lần chiến sa trường phải đeo mặt nạ dữ tợn để lấy uy. Sau trận Lạc Dương, dân nước Tề viết nên trận khúc, bằng ca khởi vũ, tái hiện tráng cảnh tiêu diệt địch lúc bấy giờ, ca ngợi trường cung anh dũng thần võ.”

“Đúng là,” Nàng cười nói, “Bất quá sau lại này mặt nạ từ việc dọa người lại trở thành thú đẩy lui quỷ mị, nguyên bản xưa kia là vì chúc tụng công lao, nay là vì kính thần, nhưng dù có thế nào thì mặt nạ này cũng không từng thay đổi.”

“Xem ra, Tử Phượng thật có phước mới được xem Thần quan đại nhân vũ tế.” Ta đáp, trong lòng ngầm hiểu vì sao nơi này có đặc thù như vậy.

Công chúa cầm mặt nạ trong tay gắn vào mặt ta, rồi sau đó lại trả về chỗ cũ: “Mặt nạ hung thần ác sát giết quả nhiên không hợp với ngươi.” Nàng cúi đầu nhìn vật trong tay, lâm vào trầm tư.

“Công chúa?” Thấy nàng trầm mặc không nói, ta liền hỏi, “Ngươi đang nghĩ gì vậy?”

Nàng lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn ta nói: “Ta đang nghĩ, lần đầu tiên nhìn thấy Hoài Viễn cũng là ở trong này. Khi đó*** chủ ba hoa nói có thể tìm được bất kỳ mặt nạ nào khách muốn, duy chỉ có một vị khách nhân luôn tay không mà quay về. Hắn nói dù có lấy hết mặt nạ trong*** này về cũng không đủ cho hắn dùng. Bởi vì khuôn mặt bất đồng tâm trạng, thân thể bất đồng hoàn cảnh, bất kể lúc nào cũng phải đeo lên 1 chiếc mặt nạ. Hắn muốn trong trường hợp nào cũng có thể biến hóa khôn lường. Khi đó ta tự hỏi, con người này liệu có bao nhiêu tịch mịch, bởi vì hắn vô luận đối với ai cũng đều mang theo mặt nạ, cuộc sống của hắn tràn đầy giả dối. Cho nên từ lúc đó, ta đã quyết phải gỡ hết lớp nguy trang trên mặt hắn xuống, vô luận phải tiêu phí bao nhiêu thời gian cùng tâm lực.”

Ta nghe, lơ đãng hỏi: “Như vậy công chúa sẽ làm được sao?”

Nàng lắc đầu, có chút xuất thần: “Đáng tiếc, có người tới trước ta, đến bây giờ vẫn như vậy, hắn đối với người kia là thật lòng. Bất quá ta chỉ cao hứng, bởi vì nhất khi ta ở trước mặt người kia, hắn sẽ không cảm thấy cô độc nữa.”

“Công chúa.....” Ta hạ mi, ánh mắt ngưng trệ, “Mặt nạ của ngươi là loại gì?”

“Ta sao?” Nàng đưa tay làm như đang đeo mặt nạ, “Là khuôn mặt tươi cười. Có lẽ cũng giống với điện hạ?”

Tầm mắt ta mê loạn mà lưu chuyển, thật lâu cũng không thể rời đi, có lẽ bởi vì, chiếc mặt nạ này ngay cả chính ta cũng vô lực nhìn thấy, không thể nào phân biệt.

11. Chương 10

Thị vệ nghiêm trang vây quanh tế đàn, quân vương ngồi trên ngai vàng hoa lệ, quần thần ngồi hai bên. Ta ngồi cạnh quân vương ở ghế trên, quan sát vòng bảo hộ bên ngoài, lại nhìn dòng người như nước, người người ngẩn ngơ mà trông. Tử Thiên mới nhậm chức thị trung đã phân công công việc chu đáo cho các thủ vệ, liền đi vào phía trong hộ vệ.

Ta ghé mắt nhìn quân vương bên cạnh, không nghĩ hắn chuyên chú chờ đợi đến thế. Đã có ta ở bên cạnh, nhưng tầm mắt hắn lại dừng nơi khác, hết như đám người đó, giờ phút này trong mắt hắn chỉ còn lại kẻ kia. Chợt nhớ lại lời nói của công chúa, hờn giận như tan biến, lại như có chút chờ mong.

“Làm sao vậy?” Hắn quay sang, trong mắt hàm chứa ý cười, “Chờ lâu đến nỗi phiền muộn sao?”

Ta quay đầu về phía khác, nhìn đèn đuốc sáng trưng trong vũ điện, đáp: “Như thế nào lại vậy? Vì để chiêm ngưỡng chút phong tư của Thần quan đại nhân, chờ đợi 1 chút có là gì?”

Hắn đưa tay nâng mấy sợi tóc của ta, thấp giọng nói: “Y có lẽ là người duy nhất trên đời có thể sánh với ngươi.”

“Hoàng Thượng quá lời rồi,” Ta nghiêng mặt nhìn hắn, “Tử Phượng không đức không tài, sao có thể cùng Thần quan đại nhân so sánh!”

“Ái khanh quả thật khiêm nhường,” Hắn cười nói, “Chính là, đối mặt cùng một người sà sà như mình, trong lòng cũng có chút không thoải mái đi?”

“Tử Phượng sao có thể là loại người keo kiệt ấy?” Ta hờn dỗi nói, đem tầm mắt chuyển qua một bên, “Hơn nữa, ta sao lại tự phụ đến mức muốn cùng Thần quan đại nhân so sánh?”

“Còn nói không keo kiệt?” Hắc nâng cằm ta lên, đem khuôn mặt của ta chuyển về hướng hắc, “Lông mày không phải đã nhíu chặt đến thế sao.”

Ta bắt lấy tay hắc, gỡ xuống khỏi khuôn mặt mình, hạ mi mắt, không thèm nhắc lại.

“Tức giận?” Hắc hỏi, nhìn thẳng vào mắt ta.

“Không dám.” Ta nói, như trước không nhìn hắc.

“Được rồi được rồi, trầm bất quá chỉ là nói giỡn,” Hắc nắm tay ta, trên mặt ý cười càng đậm, “Ồ trong mắt trầm, làm gì có người nào có thể so sánh với ngươi?”

Ta ngẩng đầu nhìn hắc, biết rõ lời này của quân vương mang chút lừa gạt, nhưng dù vậy vẫn hy vọng nó có một chút thật lòng.

Tiếng nhạc hùng hồn vang lên, ánh sáng rực rỡ tràn đầy trên điện. Thần quan quần áo chỉnh tề cất bước, đi tới trên điện. Tiếng ồn ào huyền ảo ban nãy trong khoảnh khắc biến mất không tung tích, người người nín thở chăm chú theo dõi. Cẩm bào đỏ rực nặng nề trải dài bốn phía như hỏa diễm, đoạt lấy ánh mắt và hồn phách con người, hoa văn dát vàng lóng lánh giữa lưu tinh, năm cánh hoa trên vạt áo tinh tế lưu chuyển theo từng động tác. Mặt nạ quý ràng nhọn dứ tợn càng khiến cho vũ điệu thêm phần quỷ mị. Những người khác giãn ra hai bên, chuông bạc nơi tay áo thanh thúy ngân vang, cất bước nhẹ như gió thoảng, bàn tay như ngọc phát sáng giữa nắng mai, lưu loát xoay người, hết thấy đều cứ như vậy phóng khoáng tiêu sái mà trầm trầm hữu lực.

Nhưng từng bước chuyển tảo nhả chợt dừng lại trong tiếng đứt gãy của âm thanh, dường như là tiếng sáo trúc lỗi nhịp mà buộc phải ngừng lại. Vũ giả dừng cước bộ, đứng yên trên tể đàn, mặt nạ từ từ vỡ vụn rơi xuống đất, hóa thành từng mảnh nhỏ phân tán, hiện ra một khuôn mặt tái nhợt mà rung động lòng người, khóe miệng chảy xuống một vệt máu đen thẫm. Y ánh mắt mê ly, thần sắc ngưng trệ, muốn tiếp tục múa, thể nhưng thân thể không chịu nổi mà ngã xuống.

Bốn phía mọi người ồ lên, mặt nạ vỡ vụn trong chớp mắt, khuôn mặt mỹ mạo hơn người kia cũng như tan thành từng mảnh. Khoảnh khắc này không gian như ngưng trệ, tất cả bị một mảnh quỷ dị nuốt lấy. Các thị vệ đều hướng phía tể đàn, thần sắc kích động nâng Thần quan dậy.

“Tử Mạch.....” Chưa bao giờ Tử Thiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc mà thê lương nhường ấy.

“Thị..... Thị trung đại nhân!” Bất chấp thị vệ ngăn cản phía sau, Tử Thiên đã vội vã rời khỏi chỗ ngồi, chạy về phía tể đàn.

“Để hắc đi.” Hoàng Thượng đột ngột đứng dậy nói với thị vệ bên cạnh, rồi sau đó bước ra, hướng đại điện tiến đến.

Ta đứng lên, vội vàng đuổi theo hắc, gương mặt kia khó nén bất an cùng uất hận.

Thân hình mảnh khảnh của Thần quan ở nơi tể đàn rộng lớn này càng trở nên yếu ớt, mặt không chút huyết sắc nhưng dòng máu đen cứ theo khóe miệng trào ra, y cố gắng khôi phục thần trí, lại hoàn toàn bất lực.

“Tử..... Thiên.....” Y nhìn người trước mặt, nghe thấy hắc gọi tên mình nhưng vô lực đáp lại, không rõ đây là thật hay là mộng, đầu ngón tay lại một lần nữa chạm vào khuôn mặt hắc. Là hắc, là Tử Thiên của ta, cho dù tất cả mọi người có rời đi hết, hắc cũng sẽ lại bên ta, cho dù thấy không rõ mặt đối phương, nhưng y biết, đây là hắc. Nhưng, người nhất định không thể nghe thấy được, trong lòng ta lặng lẽ gọi tên người, người cho tới bây giờ vẫn đều không nghe thấy. Tựa như hiện tại, vô luận ta muốn nhìn người chăm chú đến nhường nào, vô luận ta muốn hô thật to tên người, người đều không phát hiện, không cảm thấy.

Tay y rời khỏi khuôn mặt hắc, rơi xuống. Tử Thiên chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

“Là trúng độc,” Thái y sau khi xem mạch nói, “Phải lập tức đưa về cung trị liệu!”

“Phái xe ngựa, mau!” Hoàng Thượng đứng 1 bên lớn tiếng quát, rồi lại xoay người hướng ta, “Tử Phụng, người cũng trở về đi.”

“Hoàng Thượng.....” Ta do dự, chỉ nhìn thấy một biểu tình uy nghiêm.

“Trăm cũng sẽ nhanh chóng trở về.” Hắc ngấn gọn nói, không để ta nhiều lời nữa.

Xe ngựa chạy như bay, Tử Thiên gắt gao nắm tay Tử Mạch, ôm chặt thân thể kia trong ***g ngực, giống như muốn truyền độ ấm cho y, vĩnh viễn. Ta lắng lặng nhìn, chỉ cảm thấy sắc mặt hắc còn trắng bệch hơn cả Thần quan trong lòng.

Xe rất nhanh tiến vào Bắc cung, ngự y đã chờ sẵn ở đó.

Ta cùng Tử Thiên chờ bên ngoài, xuyên qua lớp bình phong, có thể nhìn thấy thân ảnh rối ren của các ngự y nhũn như hiện. Khuôn mặt hắc không chút thay đổi, tầm mắt hướng về phía trong điện mất đi tiêu điểm. Ta chưa bao giờ nhìn qua bộ dạng thất hồn lạc phách ấy, đối với hết thảy mọi thứ xung quanh, hắc nhìn không thấy, nghe cũng chẳng được.

“Tử Thiên,” Ta vỗ nhẹ vai hắc, thấp giọng nói, “Y sẽ không sao đâu.”

Vẫn là vẻ mặt ấy, hắc hơi đổi tầm mắt về phía ta, nhưng không hề có chút thần thái.

Chờ một lúc lâu, tận đến khi ngự y từ trong tấm điện bước ra ngoài, Tử Thiên mới khôi phục ý thức, cùng ta tiến vào trong.

Thần quan mắt nhắm nghiền nằm trên giường bệnh, hai gò má lạnh lẽo vẫn chưa khôi phục huyết sắc.

“Trúng độc, thật ra không sâu,” Tư Mã thái y nói, “Nhưng nếu không trị liệu kịp thời, chỉ sợ tính mạng khó bảo toàn.”

Tử Thiên ngồi bên cạnh, đưa tay vuốt ve gương mặt y. Hắc từng bảo, y không có độ ấm, hiện tại cũng như vậy, nhưng mà giờ phút này đây hắc chỉ cảm thấy hối hận vô cùng, nếu khi ấy hắc không nói ra những lời ấy, có lẽ đối phương sẽ không nằm ở chỗ này, trở thành cái bộ dạng tiêu tụy lạnh như băng.

Tư Mã không nói gì nhìn Tử Thiên, cúi người ghé vào lỗ tai hắc nói: “Y vẫn luôn gọi tên ngươi.”

Ta thấy Tử Thiên nắm chặt tay, đến nỗi móng tay cắm sâu vào da thịt, đôi mắt tràn đầy uất hận.

Sau đó không lâu, Hoàng Thượng tới Bắc cung, đi theo còn có Hình bộ thượng thư Lâu Tấn Văn. Vừa vào trong điện, Tử Thiên liền đứng lên, nghênh hướng quân vương: “Hoàng Thượng thứ tội, vi thần muốn tạm rời cương vị công tác.....”

“Đừng nói nữa,” Hắc đưa tay ngắt lời đối phương, “Đổi lại là trăm, trăm cũng sẽ như vậy.” Rồi sau đó lại chuyển hướng ngự y, dò hỏi: “Tình huống như thế nào?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng,” Tư Mã đáp, “Tính mạng đã qua cơn nguy kịch, chỉ là độc tính dù đã được hóa giải, nhưng gan lại tổn thương không ít, cho dù trường kỳ điều trị, có lẽ cũng rất khó mà hoàn toàn khôi phục.”

Hoàng Thượng nhìn Thần quan, nhíu đôi lông mày, nói với thượng thư phía sau: “Trăm đã xem qua một chút, mặt nạ bị phá hư, các dụng cụ tấu nhạc trong tế tự cũng từng bị động chạm.”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, đúng là vậy.” Thượng thư đại nhân trả lời, “Có thể kết luận, người phá huỷ đồ dùng cùng người hãm độc là một. Có thể tự do vào Tế Tự, đồng thời có năng lực tiếp cận Thần quan, chỉ có thể là quan trông giữ thần khí trong Tế tự. Vì thần đã phái quan viên tiến hành kể lại điều tra, sẽ rất nhanh tìm ra manh mối.”

Hoàng Thượng gật đầu, nhìn Tử Thiên tâm thần không yên nói: “Đã nhiều ngày ngươi lưu lại chỗ này, chức Thị trung sẽ tạm thời do vài tên thị vệ tiếp nhận.”

“Tạ Hoàng Thượng!” Hắc cung kính đáp, thanh âm tràn đầy mỗi mảy.

Không biết đã bao lâu, hắc cứ như vậy lắng lặng ngồi bên cạnh nhìn y ngủ thật say. Lục lợi ký ức xa xôi, hắc nhớ rõ, một ngày hè yên tĩnh sau giờ Ngọ, khi ánh mặt trời buông xuống, hắc luôn như vậy, im lặng, ngưng thần nhìn chăm chú khuôn mặt y lúc ngủ mê, khi đó y còn nhỏ lắm, cứ như thể chọc người triu mến. Hắc đã từng mơ tưởng sẽ cứ mãi mãi như vậy, chưa bao giờ nghĩ đến hiện tại lại trở nên thế này. Hắc vào một ngày rất xa nào đó đã thề sẽ không rời bỏ y, mà nay lại phản bội lời thề. Việt Tử Thiên, người thật ích kỷ, rời khỏi y là người, giữ khư khư một Tử Mạch trong quá khứ cũng là người. Người chỉ biết đắm chìm trong ký ức, cố chấp giữ lại những hứa hẹn cùng ảo tưởng. Người bảo thủ như vậy, ngược lại còn trách kẻ

khác đổi thay, đây là loại đổi trá nào, là loại tàn khốc nào? Người luôn trách cứ y tùy hứng, nhưng kẻ bốc đồng không phải chính là người sao?

Hiện tại còn có thể tự huyền hoặc? Người sớm nên trở về bên y, sớm nhận ra sự thật. Mặc kệ y như thế nào thay đổi, mặc kệ y đang ở nơi nào, chỉ cần y ở ngay bên cạnh, không phải đã tốt lắm sao? Chỉ cần y bình an vô sự thôi, vì cái gì muốn y cùng người rời khỏi? Vì cái gì nhất định bắt y nhân nhượng? Y có lựa chọn của riêng mình, y có quyền lợi, còn người, người không có quyền chi phối tương lai người khác.

“Tử Thiên thiếu gia,” Tử Hoàn – hầu cận của Tử Mạch lên tiếng, “Người đã hai ngày không chớp mắt, mau trở về nghỉ ngơi đi, nơi này đã có chúng ta rồi.”

Tử Thiên nắm đôi tay ốm yếu kia, hơi thở mỏng manh đều đều khiến hắn có chút an tâm, “Tử Hoàn,” Hắn nhìn thị đồng nhĩ tuổi trước mắt, trong lòng kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại mang theo ý vui mừng, “Người đã lớn đến vậy rồi.”

Lại một lần nữa nhìn gương mặt thân thiết tươi cười, nghe được thanh âm quen thuộc, Tử Hoàn nhất thời có chút thất thần, trầm mặc một lát sau, hắn mới cười nói: “Thiếu gia lại không hề thay đổi chút nào.”

Tử Thiên đem tay Tử Mạch giấu trong chăn, ánh mắt ôn hòa nhìn hắn: “Tử Mạch tính tình không tốt, trước kia thường thích trêu đùa hạ nhân, hầu hạ y nhất định không dễ dàng?”

“Có sao đâu?” Tử Hoàn lạnh nhạt đáp, “Thần quan đại nhân đã không còn là tiểu hài tử.”

Nghe vậy, Tử Thiên có chút ngạc nhiên, hắn vẫn đang gọi mình là “Thiếu gia”, lại gọi Tử Mạch là “Thần quan đại nhân”, một thị đồng ngày ngày làm bạn bên cạnh y cũng nhận ra sự biến đổi sao? Nhưng hắn nói đúng, người kia đã không còn là đứa nhỏ.

“Thiếu gia,” Tử Hoàn tiến lên đỡ Tử Thiên như sắp ngã, lo lắng nói, “Nếu người cũng ngã bệnh, Thần quan đại nhân tỉnh lại không thấy được người, nhất định sẽ lo lắng.”

Tử Thiên ngẩng đầu, nhẹ giọng cười: “Đường đường là Thị trung đại nhân, làm sao có thể dễ dàng bị bệnh?”

Tử Hoàn bất đắc dĩ thở dài, tiếp tục nói: “Sang gian phòng nhỏ bên cạnh ngủ được không? Khi y tỉnh, ta sẽ gọi người.”

Tử Thiên lắc đầu, có chút dăm chiêu: “Đây là lần thứ hai ta trở mặt nhìn y ngã xuống ngay trước mắt, hồi đó ta đã tự hứa với chính mình không để chuyện tương tự phát sinh, nhưng ta không làm được, cho nên lần này. Ít nhất để ta ở bên cạnh bồi y, để khi y tỉnh lại, người đầu tiên y nhìn thấy sẽ là ta, như vậy y sẽ không sợ hãi nữa.”

Tử Hoàn đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chú vẻ mặt nhu hòa đối diện, cùng khuôn mặt trong quá khứ giống nhau như đúc, người này quả nhiên một chút cũng không hề thay đổi.

Khi mới tới Việt phủ, Tử Hoàn mới chỉ có chín tuổi, là người hầu hạ đáng nhất trong đại gia tộc này, hắn bị ban tên Hồng Nhạc. Nhưng khi ấy vì còn nhỏ nên hắn không biết, một chữ kia như dấu ấn cho thân phận hèn mọn của hắn.

“Mới tới?” Ở hậu viện của hạ nhân, hắn gặp gỡ Tử Mạch, khi ấy 14 tuổi “Muốn gặp quản gia sao?”

Hắn đối mặt thiếu gia xa lạ, câu nệ gật đầu.

“Tên người là gì?” Đối phương tiếp tục hỏi.

“Hồng Nhạc.”

“Ngô.....” Tử Mạch lắc đầu, “Không tốt, nên sửa!”

Hắn ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn y.

“Quản gia đại nhân không thích màu đỏ,” Thiếu gia nói, “Nếu hắn biết trong tên của người có chữ ‘Hồng’, nhất định sẽ sinh khí, đem người đuổi ra ngoài. Bất quá hắn thích nhất màu tím, người hãy sửa tên thành ‘Tử Nhạc’, hắn chắc chắn sẽ cao hứng, người không cần sợ bị đuổi đi nữa.”

“Tử..... Nhạc?” Hắn bán tín bán nghi lặp lại.

“Đúng,” Tử Mạch cười nói, “Lát nữa nếu hấn hỏi tên ngươi, nhớ trả lời là Tử Nhạc, hiểu chưa?”

Do dự một lúc, nam hài nghe lời gật đầu.

Cùng lúc đó, quần gia dẫn theo vài hạ nhân mới tới. Quần gia cung kính bắt các hạ nhân xếp thành 1 hàng, thông thả đi lại phía trước.

Hấn vẫn còn nhớ rõ khoảnh khắc quần gia dừng cước bộ nhìn hấn, dùng cái ngữ điệu lạnh như băng mà cao ngạo hoit: “Ngươi tên gì?”

“Hong.....” Hấn ấp úng trả lời, do dự, “Tử Nhạc.....”

“Lớn mật!” Quần gia nổi giận, vung tay tát nam hài, “Chữ Tử này ngươi có thể tùy tiện sử dụng sao?”

Nam hài ngã trên mặt đất, ôm khuôn mặt bị đánh phát đau, cắn chặt răng ngăn máu tươi tràn ra khỏi khóe miệng, lòng đầy ủy khuất cùng lo sợ nghi hoặc.

“Có chuyện gì?” Đến khi nghe được một âm thanh thân thiện, hấn đã được hai bàn tay ấm áp nâng dậy. Tử Thiên mười bảy tuổi, gương mặt tuấn tú đầy phần chân, trong ánh mắt biểu lộ sự quan tâm khiến người khác ấm lòng.

Nghe quần gia kể xong sự tình, Tử Thiên tinh tế nhìn đứa nhỏ, ôn hòa hỏi: “Đau không?”

Nam hài cố ngăn dòng nước mắt chực chảy ra, nhẹ nhàng mà gật đầu.

“Ngươi cũng thật là,” Tử Thiên nhìn nhìn quần gia trước mặt, trong giọng nói tràn ngập trách cứ, “Hấn bắt quả chỉ là 1 đứa nhỏ, sao lại nặng tay như vậy!” Lan Nhược từ phía sau rút khăn tay, cẩn thận đem vết máu trên mặt nam hài lau đi, hấn nói: “Lần sau sẽ mang cái mới trả cho ngươi.”

Đây là lần đầu tiên hấn gặp Tử Thiên thiếu gia. Tử Thiên thiếu gia đối với bất luận kẻ nào cũng đều ôn nhu như vậy, nhưng cơ sao lại sinh khí với Thần quan đại nhân? Nhất định là đại nhân làm cho hấn thất vọng, ngay cả Tử Thiên thiếu gia khoan dung cũng không thể tha thứ, nhất định là lỗi của đại nhân, đúng vậy, hấn trước kia luôn tin tưởng như thế, hiện tại cũng nhất định tin tưởng.

“Nói xem,” Tử Mạch đi nhanh tới, nhìn chăm chăm mặt nam hài, “Đứa nhỏ này còn bé như vậy, quần gia ngươi sao lại có thể ra tay được?”

Nam hài nhìn y, trong mắt thần sắc có chút phức tạp.

“Tử Mạch,” Nhìn thiếu niên vừa tới, Tử Thiên không nề hà hỏi, “Lại là chuyện tốt của ngươi đi?”

Y không nói lời nào, lại nhìn đôi bàn tay bảo vệ nam hài kia, bất giác nhíu mày, tiến lên hất tay Tử Thiên ra khỏi người đứa nhỏ: “Không cho ngươi chạm vào hấn!”

“Ân?” Tử Thiên kinh ngạc nhìn y, không phục nói, “Vì cái gì không được? Hấn cũng không phải người của ngươi.”

“Quần gia,” Tử Mạch hô, nhìn Tử Thiên, “Người này, ta muốn!”

“Này.....” Quần gia vẻ mặt khó hiểu, “Nhưng là.....”

“Không phải còn thiếu thứ đồng sao?” Y nói, xoay mặt nhìn về phía nam hài, “Về sau ngươi là người của ta, chỉ được nghe lời ta, không ai có thể chạm vào ngươi, sai khiến ngươi. Còn nữa, nếu theo ta, thì không được dùng cái tên này nữa, ngô.....” Y lẩm bẩm, “Thiên Mạch Thiên Mạch, tung vi Thiên, hoành vi Mạch, vậy ngươi kêu Tử Hoàn đi.”

“Này..... còn ra thể thống gì!” Quần gia bực tức.

Tử Mạch đến đứng bên nam hài, giương mắt nhìn Tử Thiên, nói tiếp: “Về sau không được phép tới gần Tử Thiên, không được cùng hấn nói chuyện, hấn gọi ngươi không nghe, càng không thể để hấn chạm vào ngươi, tóm lại không được để tới hấn, biết không?”

Nam hài hoang mang giật mình, hướng Tử Thiên nhìn cầu cứu.

“Không được,” Tử Mạch xông ra chắn trước mặt nam hài, “Nhìn cũng không cho nhìn!”

“Người cũng quá bá đạo đi,” Tử Thiên cố lộ ra vẻ mặt bất mãn, “Hơn nữa, cứ làm như ta là kẻ xấu vậy.”

“Ta mặc kệ,” Tử Mạch tùy hứng nói, “Tóm lại người không được làm thế với hần như lúc này nữa.”

“Cái gì?” Tử Thiên hoang mang nhìn y, “Ta làm như thế nào với hần cơ?”

“Người.....” Y định trả lời, lại có chút do dự, “Người đối với hần..... Người đối với hần tốt quá, về sau không cho phép người đối xử tốt với hần như vậy, trừ ta ra không được đối với những người khác tốt như vậy, người chỉ được phép tốt với một mình ta!”

“Á?” Tử Thiên nhìn y, “Sao lại có cái đạo lý này? Ta thích đối tốt với ai sẽ tốt với người đó, đến đây, Tử..... Tử Hoàn,” Hần đặt tay lên vai nam hài, “Trăm ngàn lần đừng nghe y, người nếu theo y có thể sẽ gặp nhiều tai ương, hạ nhân trong nhà còn có người nào chưa từng bị y khi dễ? Đi theo ta đi, thiếu gia ta nhất định hảo hảo chiều cố người.”

“Tử Thiên!” Tử Mạch uất giận kêu lên.

“Người xem xem,” Tử Thiên lắc đầu cười, “Dám gọi thẳng tên huynh trưởng mình, đây mới là cái không ra thể thống gì, phải không quản gia đại nhân?”

Đối với hai kẻ vô phương cứu chữa này, quản gia đành bất đắc dĩ đứng một bên im lặng.

“Còn không mau buông hần ra!” Tử Mạch thanh âm vẫn như cũ kiêu hoành.

“Ha ha,” Tử Thiên cười đến thoải mái, “Ta Không Buông!” Hần kéo tay Tử Hoàn, chạy ra ngoài cửa, “Phách Vương phát uy, còn không mau chạy!”

Tử Mạch gắt gao nhíu mày, đuổi theo phía sau hai người.

Tử Hoàn vẫn nhớ rất rõ hơi ấm từ bàn tay ấy, đó là lần đầu tiên có người đối với hần thân thiết đến vậy, cũng là lần đầu tiên hần muốn đi theo một người, vĩnh viễn không dừng lại.

Khi đó hần liền hiểu, đối với vật mình yêu thích, Tử Mạch vĩnh viễn muốn giữ cho riêng mình. Tâm tình độc chiếm mãnh liệt đến vậy, thế cho nên vô luận người nào, chỉ cần chiếm mất ánh nhìn của Tử Thiên, y sẽ đẩy người đó đi thật xa, đối với hần là như thế, đối với Lan Nhược cũng vậy, có đôi khi hần còn sợ y sẽ đem Túy Nguyệt phường san thành bình địa.

Nhưng mà y càng như thế, Tử Thiên lại càng làm trái tâm nguyện của y. Hần thích nhìn bộ dáng y sốt ruột, thích nhìn vẻ mặt y hỗn hển, vô luận khi nào, chỉ cần hần hơi tỏ vẻ quan tâm đến người khác hơn y một chút, y sẽ bắt đầu sinh khí, mỗi lần đều là như vậy, thế cho nên Tử Thiên luôn tìm mọi cơ hội chọc cho y sinh khí. Lần đó cũng giống như vậy, hần nắm tay Tử Hoàn chạy đi, không nhìn được, ngoái đầu, chờ mong nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của y. Nhưng mà lần này, y lại không đuổi kịp. Y suy sụp quỳ rạp xuống đất, hai tay gian nan chống thân thể, chính mình cũng không hiểu được vì sao đột nhiên lại trở nên suy yếu.

“Tử Mạch.....” Từ xa trông thấy y ngã trên mặt đất, tìm Tử Thiên như ngừng đập, hần vội quay lại phía y, lại bị vẻ tái nhợt cùng tiêu tụy trước mắt dọa đến mức không biết phải làm sao, “Tử Mạch!”

Y không trả lời, chỉ nhìn hần, không phải lánh mắt buồn bực, không phải thâm oán, mà lánh mắt khiến con người ta ghen đến không thể nói lên lời.

“Tử Mạch, người đừng giận, ta chỉ muốn đùa giỡn một chút thôi, đến đây,” Hần đem Tử Hoàn kéo tới trước mặt, nói, “Về sau người hãy đi theo Tử Mạch, lúc không có ta ở đây hãy khiến cho y vui vẻ, biết không?”

Nam hài nhìn hai người, trầm mặc gật đầu.

“Tử Thiên.....” Y rốt cục mở miệng nói, lại có vẻ như lực bất tòng tâm, “Ta còn..... chưa đuổi kịp người.”

Những lời này như dao nhọn khoét sâu vào lòng, làm cho hần đau đến khó có thể thừa nhận.

“Vô luận là người hay là hần, hết thấy đều không thuộc về ta. Mặc kệ ta cố gắng như thế nào để bắt lấy, đến cuối cùng vẫn là hai bàn tay trắng.”

“Không phải,” Tử Thiên gắt gao ôm lấy y, “Người còn có ta a!”

“Tử Thiên,” Y âm trầm cười, “Người mới là kẻ cách xa ta nhất.”

Trong lòng đau đớn sắp làm cho hần hít thở không thông, Tử Thiên chỉ có thể cứ như vậy ôm y vào trong ngực, không nói gì mà chống đỡ.

“Không muốn lúc nào cũng phải suy nghĩ, không muốn cứ theo sau người nhưng vĩnh viễn không bắt được người, không muốn suốt đời phải lo sợ mất người.” Y vô lực nói, “Tử Thiên, nếu có thể làm Thần quan, có lẽ sẽ được rất nhiều đi? Sẽ có một vài thứ lưu lại, không giống lòng người luôn thiện biến, chỉ khi đó tất cả mới chân chính thuộc về ta. Đã chiếm được thì sẽ không thể mất đi, cho nên sẽ không y lại vào sự bố thí của người khác nữa, ta muốn dùng sức lực của chính mình để đạt được hết thảy mong muốn, đến lúc đó, ta sẽ không để thứ gì mất đi.”

Mười bốn tuổi, y nhìn thẳng vào hần mà nói, cái “bố thí” mà y nói chẳng lẽ là nói hần sao? Tử Thiên bắt đầu cảm thấy hoài nghi, đem y giữ lại bên người, cho y tất cả, đây có phải hay không là một sai lầm? Người dung túng y, cho y địa vị cùng sự che chở, hóa ra y lại xem đó là bố thí? Mà người sao có thể cam đoan, những gì y có được hôm nay, liệu sau này vẫn có thể thuộc về y nữa? Đương nhiên, người có thể cam đoan, tâm ý của người là chân thật, nhưng lại không thể lấp đầy khoảng trống trong tim người đó. Cái y muốn là một loại sở hữu, là thứ có thể nắm giữ vận mệnh trong lòng bàn tay, mà thứ này người lại không có khả năng mang lại.

“Vô luận người muốn cái gì, ta đều có thể cho người.” Hần đã từng nói như vậy, có khi nào hần hối hận chưa? Đương nhiên, hần đã hối hận, nhưng hần sẽ không nuốt lời, hiện tại không, tương lai cũng sẽ không.

Vùng vẫy thoát ra khỏi miền ký ức, giặt mình thấy dường như đã rất lâu rất lâu rồi, bốn phía một mảnh yên lặng, giống như cả thế giới chỉ còn lại hai người. Người nằm trên giường bệnh không còn là 1 thiếu niên, nhưng khuôn mặt kia cũng không có quá nhiều thay đổi. Trong mắt hần, y vĩnh viễn là 1 đứa nhỏ cần hần bảo hộ, cần hần cưng ái. Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy y, hần vẫn luôn bảo hộ người đó, không có nguyên nhân, không cần báo đáp. Đúng vậy, hần yêu nhưng không tự nhận ra, cho nên mới khiến y bất an, khiến y mỗi mệt. Là lỗi của chính mình sao? Hần nghĩ như vậy, nhưng không cam tâm thừa nhận đây là một sai lầm.

“Tử Thiên.....” Y mở mắt, giống hệt như khi còn bé tỉnh dậy từ rong mộng, “Có thật là người.....” Bàn tay lạnh như băng khẽ chạm vào gò má hần, mãnh liệt cảm nhận xem người trước mắt là thật hay ảo mộng.

“Tử Mạch,” Hần nắm tay y, “Ta đang ở đây.”

Y nhìn hần, cười đến đầm đìa: “Tử Thiên, ta có một giấc mộng. Ta mơ thấy người đã trở về, mơ chúng ta vui vẻ như trước đây, mơ thấy người nói không bao giờ rời khỏi ta nữa.....”

Hần thâm tình nhìn chăm chú vào y, hồi đáp: “Tử Mạch, ta sẽ không rời khỏi nữa.”

Y vẫn cười, lại khẽ lắc đầu: “Sẽ không, người vẫn sẽ rời đi thôi, rất nhanh. Bất quá, ít nhất hiện tại người đang ở cạnh ta, vậy là đủ rồi.....”

Đêm thực tĩnh, từng lời nói, từng hơi thở gấp gáp đều rõ ràng trong tai, y nói hần vẫn sẽ rời đi, là vì hần lại làm y thất vọng sao? Mặc dù hần trở về, hết thảy cũng vô pháp thay đổi? Hần không dám nghĩ nữa, giờ khắc này đem tất cả quên hết đi. Nếu hết thảy có thể bắt đầu lại thì thật tốt phải không? Nhưng ta đoán người nhất định sẽ nói, cho dù có một khởi đầu mới, thì kết cục cũng sẽ không thay đổi.

Trong ngự thư phòng, Hình bộ thượng thư, Thị lang, Ngự Sử trung thừa cùng với Đại Lý tự khanh, tất cả cùng ngồi lại bàn bạc vãn ở tể đàn.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng,” Lâu Tấn Văn tiến lên khải tấu, “Đã truy ra được người hạ độc, đúng là người trông giữ Tế Tự.”

Quân vương hơi nhíu mi, hỏi: “Nguyên nhân hành động ra sao?”

“Hồi Hoàng Thượng,” hần tiếp tục nói, “Không thù không oán, phạm nhân bị người khác sai khiến.”

“Nga?” Hần lộ vẻ tò mò, “Là người phương nào gây nên?”

Lâu Tấn Văn quay đầu nhìn nhìn hai vị đại thần phía sau, do dự đáp: “Thái Thường tự khanh Tiết Dụng.”

(*) Thái Thường tự khanh, Đại Lý tự khanh: tên một chức quan. Cái này ko rõ bên TQ thế nào, nhưng nếu xét theo triều Nguyễn ở thì Thái thường tự thuộc hàng quan ngũ phẩm, Đại Lý tự thuộc hàng bát phẩm.

Hoàng Thượng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng người trước mắt, đợi hần tiếp tục nói.

“Theo phạm nhân thú nhận, Tiết Dụng từng phái người này phá hoại nhạc cụ cũng như hạc độc Thần quan. Khí giới cùng độc dược là do hần cung cấp, ngày trước đã tra khảo quan trông giữ Tế Tự, lời khai cùng thực tế điều tra không khác nhau nhiều. Thái Thường tự khanh mua chuộc phạm nhân, nguyên do sự việc là có thù oán với Thần quan đại nhân, có thể coi đây là động cơ gây án. Phạm nhân luôn sợ sẽ chuốc lấy hình phạt nặng nề, lúc thẩm vấn cũng lộ trăm ngàn chỗ hở, không dám làm tội nặng thêm, cho nên đã nói thật hết tình hình.”

Bất động thanh sắc nghe trần thuật, Hoàng Thượng vẫn ngồi yên trên điện, trầm mặc không lên tiếng.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng,” Người lên tiếng là thị lang đại nhân, “Thái Thường tự khanh xưa nay cùng Thần quan không hợp. Người này chủ quản việc tông miếu lễ nghi, cùng công việc của Thần quan có nhiều trùng hợp, cho nên từng nhiều lần góp lời yêu cầu hủy bỏ chức Thần quan, tránh nuôi thêm một viên quan vô dụng. Mà danh tiếng của Thần quan đại nhân trong dân gian lại tốt đẹp, cho nên phạm là đại hình thần tự, công việc luôn được giao cho Thần quan xử lý. Thái Thường tự khanh bất mãn vì chức quyền bị phân chia, hơn nữa hai người thường đấu khẩu, bởi vậy ghi hận trong lòng, hần nhân cơ hội hãm hại Thần quan là điều có thể xảy ra.”

“Hơn nữa,” Đại Lý tự khanh tiến lên nói, “Trong lễ tế thần phát sinh ra chuyện lớn bực này, tất nhiên sẽ bị coi như có điềm xấu, uy vọng của Thần quan trong dân gian cũng sẽ bị dao động.”

“Hạ quan cũng thường xuyên nghe chuyện Thái Thường tự khanh đại nhân luôn ngầm phê bình Thần quan đại nhân,” Ngự Sử trung thừa nói, “Huống hồ hiện tại dân gian đã xôn xao việc Thái Thường tự khanh ngầm phá hoại lễ tế thần, mưu hại Thần quan, nếu không nghiêm trị, chỉ sợ khó có thể xoa dịu lòng dân.”

Quân vương trên điện hai mắt khép hờ, suy nghĩ sâu xa một lát, rồi sau đó nghiêm chỉnh nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, phế chức quan của Thái Thường tự khanh Tiết Dụng, tức khắc đưa vào đại lao chờ ngày xét xử!”

Quần thần thối lui, ta từ ngoài cửa bước vào, gập ánh mắt của thượng thư đại nhân, hần cười yếu ớt rồi hướng ta gập đầu chỉ lễ, rồi vội vàng lướt qua bên cạnh.

“Hoàng Thượng,” Ta tiến lên nói, “Chuyện Thần quan đại nhân xem ra đã giải quyết ổn thỏa?”

“Ân,” Hần gập đầu nói, đem ta kéo đến bên người, “Người tựa hồ đối với chuyện này thực quan tâm?”

“Như thế nào?” Ta hỏi lại, “Tử Phụng không thể quan tâm sao?”

Hần nắm tay ta, cười nói: “Có thể, đương nhiên có thể.”

“Đúng rồi,” Ta ngẩng đầu chăm chú nhìn hần, “Thần quan đại nhân bệnh nặng như thế, Hoàng Thượng sao không đến vấn an?”

Hần nhìn ta, cũng không lảng tránh ánh mắt của ta: “Trẫm có đến thăm, y cũng sẽ chẳng nhanh khỏi bệnh hơn chút nào.”

Ta nhăn mi nhìn về phía khác: “Nguyên lai Hoàng Thượng là người vô tình đến thế.”

“Trẫm luôn vô tình như vậy,” Hần nâng mặt ta lên, ánh nhìn dừng lại trong mắt ta, “Chỉ duy nhất đối với người là không giống thế.”

“Nga?” Ta cười nói, “Tử Phụng thật sự là thụ sủng nhược kinh.”

Hần không nói lời nào, chỉ bỗng nhiên giận đến tái mặt, chuyên chú nhìn ta. Không thể nói rõ đó là loại ánh mắt gì, nhưng lại khiến ta âm thầm hoảng hốt, không kèm chế được.

Thật kỳ quái, đây cũng không phải khi hần hôn môi ta lần đầu, vì cái gì vẫn có cảm giác hít thở không thông?

“Hoàng Thượng,” Ta tựa vào trong lòng hần, bỗng nhiên nhớ tới việc ban nãy, “Người tính sẽ xử trí vị Thái Thường tự khanh kia thế nào?”

Hắn vỗ về chơi đùa vài sợi tóc của ta, khoe miệng hiện lên ý cười nhợt nhạt: “Hắn không phải ngại những viên quan thừa thãi sao? Trẫm chỉ thỏa mãn tâm nguyện của hắn thôi.”

Ba ngày sau, Tiết Dung bị xét nhà, tài sản sung quân, Thái Thường tự cùng Bắc Cung sát nhập, chịu sự quản lý của Thần quan. Chuyện này nghĩa là, Thần quan vốn đã có thần quyền siêu việt lại càng thêm quyền lực, bắt đầu tham dự vào việc triều chính. Đây không hề là hư danh, mà là đoạt được thực quyền.

Chỉ dựa vào một gia thần cùng lời nói một bên, đã định đoạt số phận của một quan to tam phẩm, đây phải chăng là chuyện đùa? Nhưng mặc kệ nói như thế nào, lần này người thắng, Thần quan đại nhân.

Ở tấm điện trong Bắc Cung, Lâu Tấn Văn đang cùng Thần quan ngồi đối diện trước bàn trao đổi.

“Một chiêu khổ nhục kế này của đại nhân quả thật hiệu quả, nhưng cũng thật sự quá mức mạo hiểm.” Lâu Tấn Văn nói, mặt lộ vẻ ưu tư.

“Nhân sinh giống như đánh cờ, dám liều mới có thể thắng,” Thần quan lạnh nhạt đáp, “Việc lần này thành công cũng nhờ vào công của đại nhân.”

“Đại nhân quá lời rồi,” Hắn trả lời, “Chẳng qua chỉ mua về hai hạ nhân, làm chút lời khai văn vẻ, cũng đâu có gì nhiều nhận? Lúc trước nếu không phải có đại nhân đề bạt, tại hạ cũng sẽ không lên được tới chức thượng thư.”

“Tấn Văn,” Y cầm tay hắn, “Người và ta từ khi nào lại trở nên khách sáo thế này?”

Hắn cười, đứng dậy ôm y, khẽ hôn trán y.

“Không còn sớm nữa,” Hắn buông tay đặt trên mặt y, “Ta phải đi.”

“Àn.” Y gật đầu nhìn hắn rời đi.

Chậm chạp đứng dậy, Tử Mạch bắt đầu cảm thấy có chút chán ghét, y không cần tình cảm của người kia, cũng sẽ không đem tình cảm của mình trao cho hắn, hắn chẳng qua chỉ là công cụ để y thực hiện nguyện vọng thôi, gần như thế.

Đẩy cánh cửa nội điện ra, xuất hiện trước mắt là Tử Thiên ngồi một mình ngoài sảnh, hắn thần sắc lạnh lùng nhìn y tiến đến gần mình.

Y đứng trước mặt nhìn thẳng hướng hắn, thản nhiên hỏi: “Người đã nghe hết?”

Thần sắc ác liệt không đổi, Tử Thiên nhìn y, ngữ khí trầm trọng: “Không được phép lấy tính mạng chính mình ra đùa giỡn.”

Y khinh thường cười nhạt, hỏi ngược lại: “Như thế nào? Người còn có thể để ý sao?”

“Chớ quên người hôm nay đoạt được hết thảy là nhờ ai mang lại cho người. Tất cả, bao gồm sinh mệnh của người, toàn bộ đều thuộc về ta,” Hắn mạnh mẽ nói, “Ta có nói rằng cho phép người vứt đi không?”

“Đúng vậy, tất cả đều là người mang lại,” Tử Mạch mặt không đổi sắc, “Làm một kẻ điếm bớ thí, người thực khăng khải. Nhưng không phải là chân chính khăng khải không cần báo đáp sao? Vẫn là nói, người cũng cùng những người đó giống nhau, làm việc gì cũng có mục đích.”

“Ta không phải kẻ điếm bớ thí, cũng không phải những người đó,” Tử Thiên thanh sắc đều ghen lại, “Ta là một kẻ ngu ngốc không hơn không kém! Về sau bất cứ cái gì của người cũng không liên quan đến ta, người muốn làm cái gì thì làm cái đó, ta sẽ không xen vào nữa!”

Tử Mạch đứng im tại chỗ, nhìn hắn phẩy tay áo bỏ đi.

Lại một lần nữa tự đuổi hắn đi, y thầm nghĩ, nhưng mà, nếu không phải người lựa chọn rời bỏ ta, nếu không phải người không muốn giúp ta, ta sao lại tìm kiếm sự giúp đỡ của kẻ khác? Vì cái gì hiện tại người lại tới trách cứ ta?

“Tử Thiên thiếu gia.” Ở hành lang, hạ nhân vội vàng gọi Tử Thiên.

“Tử Hoành.” Hấn dừng cước bộ nhìn hấn.

“Lại giận đại nhân sao?” Hấn hỏi, “Lúc ngươi không ở đây, tình cảnh của đại nhân đều thực gian nan, nếu y làm cái gì để ngươi tức giận, nhất định cũng chỉ bất đắc dĩ thôi.”

Tử Thiên lắc đầu: “Là ta sai.”

“Thiếu gia,” Tử Hoành sầm lo nói, “Đừng rời khỏi đại nhân nữa, đừng bỏ rơi y, được không?”

Hấn nhìn Tử Hoành, không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể qua loa bỏ lại một câu: “Hảo hảo chiếu cố y.”

Tử Hoành nhìn theo bóng lưng hấn thật lâu, trong lòng rất rõ ràng, mình giữ người kia lại không phải vì vị đại nhân bốc đồng kia, mà là vì bản thân, vì muốn hấn thường xuyên tới đây, vì muốn ngày ngày được nhìn thấy hấn.

“Tử Hoành.” Âm thanh quen thuộc từ phía sau vang lên.

Hấn xoay người, dáng người trên xe lăn vẫn mảnh mai như cũ, trên khuôn mặt lầy cười ôn nhu dĩ vãng.

“Điện hạ.” Hấn có chút kinh ngạc, bởi đã không biết bao lâu rồi chưa nhìn thấy khuôn mặt này.

※※※

“Không nghĩ đời này còn có thể gặp lại ngươi.” Tử Mạch mang theo ngữ khí đù cọt nói với người mới tới.

“Đã khỏi hấn chưa?” Thái tử thân thiết hỏi.

“Thật là,” Y cười, “Ngươi còn có thời gian rảnh rồi quan tâm người khác?”

“Ta không rảnh rồi sao?” Thái tử bình tĩnh trả lời, “Vừa rồi thấy Tử Thiên thở phì phì đi ra ngoài, lại cãi nhau sao?”

Tử Mạch giương mắt nhìn về phía xa xa: “Về sau sợ là không còn cơ hội cãi nhau nữa.”

“Tử Thiên thực sự rất quan tâm ngươi,” Thái tử ngẩng đầu nhìn y, “Hấn sinh khí không phải bởi vì ngươi nói dối, cũng không phải bởi vì ngươi đùa bỡn hay thủ đoạn, mà là bởi vì ngươi tự làm tổn hại chính mình. Tử Mạch, ngươi thật sự biết bản thân muốn cái gì sao? Những thứ ngươi theo đuổi, ngươi có thực sự mong muốn?”

“Vì cái gì các ngươi một đám đều như vậy?” Tử Mạch ngữ khí thâm oán, “Ngươi, Tử Thiên, vì cái gì các ngươi luôn lo lắng mấy chuyện không thực tế, vì cái gì luôn mong mỏi mấy thứ hư vô mờ mịt? Những kẻ sinh ra đã cao quý như các người, đương nhiên không thể thấy cái quan trọng của quyền thế, cho nên các ngươi mới có thể muốn nhiều thứ khác.”

“Sinh ra đã cao quý?” Y lặp lại, “Chẳng lẽ ngươi thì không?”

Ý thức được bản thân thất ngữ, Tử Mạch đành phải nói: “Ta từng rời khỏi Việt gia, cũng không phải trưởng nam trong nhà, tự nhiên sẽ không được đãi ngộ giống Tử Thiên.”

“Tử Mạch,” Thái tử nghiêm mặt nói, “Đừng tham lam, ngươi đã có quá nhiều rồi. Quyền lực, kính ngưỡng, tình yêu của bao kẻ khác, ngay cả người kia cũng vậy.”

Tử Mạch vẻ mặt trở nên có chút ảm đạm: “Đáng tiếc, ta đã sai rồi.”

“Ai nói hấn so với kẻ nào cũng đều tôn quý và cao ngạo? Tử Mạch, ngươi không có khả năng chiếm lấy hấn,” Thái tử thần sắc ngưng đọng, “Ban đầu ngươi không lựa chọn hấn, thì sau này cũng đừng mong có được hấn, bởi vì hấn so với ngươi càng thêm tùy hứng, càng thêm kiêu ngạo.”

“Ta sẽ có hấn một lần nữa,” Tử Mạch tự tin, “Nhất định.”

“Trước đây có lẽ còn có khả năng, nhưng hiện tại, hấn đã yêu người khác, ngươi không còn cơ hội nữa.”

“Đã yêu người khác?” Tử Mạch cười mỉa, “Mặc dù người khác giữ hấn trong lòng, nhưng ánh mắt của hấn chỉ dành cho ta, người kia, chẳng qua là một kẻ thay thế.”

“Đừng ở đây nói suông,” Thái tử dừng lại, “Người hân là so với ta rõ ràng hơn, người người đắc tội không phải người kia, mà là Tử Thiên, nhưng các người luôn không chịu hướng đối phương thỏa hiệp. Đừng trốn tránh hân nữa, chỉ có hân mới có thể khiến người hạnh phúc.”

“Hạnh phúc? Cái thứ này thật sự có sao?” Y hồ hững đáp, “Tử Nho, người quả nhiên một chút cũng không hề thay đổi. Ta từng rời bỏ người, mà nay người lại tới nơi này khuyên giải an ủi ta, vì cái gì người luôn thiện lương như vậy?” Y cúi xuống, nhẹ vỗ về hai má thái tử, “Cho nên ta mới giống người, không có cách nào, quá khứ như vậy, hiện tại cũng thế. Nếu lúc trước người chịu nghe lời ta, thì hân sẽ không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay.”

“Tử Mạch, ta biết, người rời bỏ ta là để xóa bỏ hiềm nghi đổ dồn về phía ta, để người đó không thể ngờ vực ta vô căn cứ, cho dù không phải như thế ta cũng sẽ không trách người, bởi vì đó là lựa chọn của ta,” Thái tử bình tĩnh đáp, “Nhưng người còn có đường sống, rời ra sớm 1 chút, có lẽ còn kịp.”

“Không,” Y vui mặt vào bờ vai thái tử, “Không còn kịp rồi, đã.....đã quá muộn.”

12. Chương 11

Thay thế phẩm? Ta chỉ là một vật thay thế thôi sao?

Thái giám bị phái đi bồi thái tử đem chuyện hai người ở Bắc Cung thuật lại hai năm rưỡi cho ta, nhưng mà giờ khắc này, trong đầu ta chỉ còn lại ba chữ.

“Người kia” trong miệng Tử Nho, không thể nghi ngờ là chỉ Hoàng Thượng. Rốt cục ta đã hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của công chúa. Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là hân nói dối, Yến Tử Phượng, người thật khờ, cứ nhiên lại ngây thơ tin chút lời ngon tiếng ngọt, cứ nhiên lại đi tin tưởng kẻ không trung thành, vô chủ định nhất thiên hạ.

Nhưng ta đến tột cùng là tức giận vì cái gì? Không phải chính ta cũng luôn lừa gạt hân sao? Nhưng ta không hề muốn như vậy..... Không, tỉnh táo lại, Yến Tử Phượng! Không thể yêu thương hân, không thể động tình, nếu yêu hân là người đã thua rồi! Người rồi sẽ thất bại thảm hại!

Chỉ là ta không cam lòng, ta không cam lòng đỡ xuống lớp phòng bị của bản thân, ta không cam lòng cứ như vậy bại bởi tên Thần quan đó. Ân Tử Ly, người nên vì hết thảy mà trả giá, người nên vì lừa gạt tâm ý của ta mà nhận quả báo đi, ta muốn người phải đem hết toàn lực súng ai ta, ta muốn ánh mắt người chỉ hướng về một mình ta mà thôi. Ta muốn người hoàn toàn đem bóng dáng người kia xóa sạch, sau đó ta sẽ lợi dụng sự súng ai này để khiến người nước mất nhà tan, cho đến khi người chỉ còn lại hai bàn tay trắng, cho đến khoảnh khắc người nhắm mắt lìa đời. Cho nên, trước lúc ấy, ta sẽ không đem người tặng cho bất luận kẻ nào, ta sẽ không để cho bất cứ ai uy hiếp người, bởi vì tính mạng của người chỉ có ta mới được quyền kết thúc.

Trong lòng không ngừng lặp lại những lời này, thế nhưng lại càng khiến tâm trí trở nên hỗn loạn. Hân ở nơi nào? Vì cái gì còn không đến? Đang ở cùng với ai? Trong đầu toàn là những nghi vấn. Thực buồn cười, ta cứ nhiên vì một người mình sắp tâm mưu hại mà tâm phiền ý loạn, nhìn bộ dáng này xem, người sẽ làm thế nào thắng để hân đây?

“Hoàng Thượng đâu?” Ta xao động hỏi, “Vì cái gì còn chưa tới? Hân ở nơi nào?”

“Hồi đại nhân,” Tiểu Tứ đáp, “Nghe nói Hoàng Thượng phải tới Bắc cung.”

Trong nháy mắt chỉ cảm thấy trái tim rơi xuống tận đáy cốc, vô lực quay về. Hân quả nhiên vẫn tới đó, hân quả nhiên vẫn không quên được y, chính là bởi vì lúc trước y không lựa chọn hân, cho nên y mới có thể kiêu ngạo mà bỏ rơi hân, mà ta lại trở thành bóng dáng của y, chỉ vì bổ khuyết vài phần chỗ trống sao?

Lòng tham loạn, ta phiền muộn ngồi trên án, một mình uống rượu. Hân nhất định sẽ không đến đây, không chỉ đêm nay, về sau cũng sẽ thế. Tất cả bất an tích tụ từ lúc trước bùng phát, chỉ còn cách uống thật say,

mới có thể hy vọng tất cả theo một sớm bình minh mà tan thành mây khói.

Bắc cung trong đêm không có vẻ tịch liêu, Hoàng Thượng ngồi ngay ngắn bên giường bệnh, trên mặt lộ vẻ quan tâm rõ ràng.

“Sao rồi?” Hần hỏi, ôn hòa nhìn chăm chú vào y.

“Àn,” Tử Mạch mỉm cười gật đầu, “Vi thần còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại Hoàng Thượng.”

Hần cũng cười: “Nhưng thật ra lại làm trẫm lo sợ không ít.”

“Thật vậy chăng?” Y truy vấn, “Thần còn tưởng rằng trong lòng Hoàng Thượng sớm đã không có vị trí cho vi thần.”

“Sao có thể như vậy?” Hần vuốt nhẹ sườn mặt y, “Việc tông miếu, xã tắc của trẫm vẫn còn muốn ái khanh vì trẫm mà lo lắng chu toàn.”

“Hoàng Thượng đem trọng trách giao phó cho thần, nhưng thần lại mang bộ dáng này.....”

“Cho nên,” Tay hần ngừng lại trên mặt y, “Người phải dưỡng bệnh thật tốt, như vậy mới mau khỏe được.”

Y nhìn hần, ánh mắt nhu hòa: “Hoàng Thượng, chúng ta đã bao lâu rồi chưa ngồi với nhau nói chuyện?”

“Ba năm.” Hần đáp, thần thái không đổi.

“Đúng vậy, ba năm,” Tử Mạch thương cảm nói, “Ba năm này, thời điểm duy nhất thần nhìn thấy Hoàng Thượng là ở trên tể đàn, tuy rằng chỉ có thể nhìn từ phía xa, nhưng thần cũng cảm thấy thỏa mãn rồi, thần chỉ cần có thể thêm một lần nhìn thấy ánh mắt Hoàng Thượng hướng về phía thần mà thôi. Cho nên lúc này đây, thần thật sự thực sợ hãi, ta sợ lúc này sẽ làm sai điều gì, sẽ không được Hoàng Thượng yêu mến nữa.....”

“Đừng nghĩ nhiều,” Hần cười nhìn y, “Tâm ý của trẫm đối với người trước giờ chưa từng thay đổi.”

“Hoàng Thượng.....”

“Trẫm không đến thăm người, là vì người sẽ làm trẫm nhớ đến Tử Nho, có chút không đành lòng.”

“Là lỗi của thần,” Tử Mạch đáp, “Thần không hiểu tâm tình của Hoàng Thượng, luôn tùy hứng.....”

“Không cần, hơn nữa,” Hần chặn lời y, “Người luôn sầu lo như vậy đều là lỗi của trẫm, bắt quá về sau mỗi ngày đều gặp nhau trên triều, ái khanh hần sẽ không còn ưu tư?”

Tử Mạch ánh mắt nhu tình, chậm rãi ngồi dậy, tìm kiếm đôi môi hần.

Thân thể hần nóng rực, nhưng đôi môi lại lạnh đậm, hần không đáp lại y, Tử Mạch biết vậy.

“Hoàng Thượng.” Hạ nhân bên ngoài nhanh chóng tiến vào nói nhỏ với quân vương cái gì đó, rồi nhanh chóng ly khai.

Hần đứng lên, bàn tay đặt trên gò má y nhẹ nhàng buông xuống: “Trẫm hôm khác lại đến xem người, nhớ rõ phải an tâm dưỡng bệnh, còn nơi này,” Hần đưa y đặt lên ***g ngực mình, “Vẫn còn giữ hình bóng của người.”

Tử Mạch hiểu ý khẽ gật đầu, nhìn hần rời đi. Cho tới bây giờ y vẫn nhìn không thấu hần, bởi vì hần đa nghi, bởi vì hần giấu diếm tâm tình, cho nên y từng sợ hãi hần, cho nên y mới lựa chọn 1 Tử Nho ôn hòa hiền hậu. Hoàng Thượng, là người duy nhất trên đời này làm cho y sợ hãi.

Ly khai Bắc cung, Hoàng Thượng vội vàng tìm đến Tử Mệ trai, chỉ thấy Tiểu Tứ đi lại bên ngoài.

“Tử Phụng đâu?” Hần hỏi.

“Hỏi Hoàng Thượng,” Tiểu Tứ lo âu trả lời, “Đang ở buồng trong..... Hình như là đang khóc.”

Có người say rượu sẽ cười, có người khi say lại khóc, ta nghĩ ta nhất định là loại thứ 2. Một mình độc ẩm, ta đây là làm sao vậy? Lúc này lại còn khóc nữa, thật sự chẳng giống ta chút nào.

“Tử Phượng,” Hấn đẩy cửa tiến vào, nâng mặt ta lên, “Làm sao vậy?”

Một khắc kia ta thật cao hứng, bởi vì hấn đã đến, bởi đã thấy ánh mắt thân thiết của hấn rồi, nhưng trong lòng vẫn luôn thầm oán, lời nói đến bên miệng đã không thể thu hồi: “Hoàng Thượng không phải đi xem Thần quan đại nhân sao, còn đến nơi này làm cái gì?”

Hấn nhìn ta, có chút không nề hà: “Không phải người bảo trẫm phải đến thăm y sao? Trẫm đi, người lại sinh khí, rốt cuộc trẫm phải làm như thế nào?”

“Ta bảo đi là người phải đi sao?” Ta nói như tát nước vào mặt.

Hấn vẻ mặt vô tội nhìn ta, hỏi đáp: “Lời người nói trẫm dám không nghe sao?”

Ta không còn lời nào để nói, chỉ có thể nhìn hấn, mãnh liệt hỏi: “Hoàng Thượng, người thích Thần quan đại nhân?”

“Người làm sao thế?” Hấn cảm thấy có chút mờ mịt, “Sao đột nhiên hỏi như vậy?”

“Hoàng Thượng không trả lời ta, là vì chột dạ sao?” Ta nhất quyết không tha mà truy vấn.

Hấn không có biện pháp, đành phải trả lời: “Đúng, ta thật sự thích y.”

Không nghĩ hấn lại ở trước mặt ta thẳng thắn thừa nhận, bên trong chỉ cảm thấy ***g ngực một trận đau đốn, mắt nước trong khoảnh khắc nhất thời tuôn ra.

“Y là thần tử của trẫm, trẫm đương nhiên sẽ thích y,” Hấn nâng mặt ta, chuyên chú nhìn, “Nhưng người trẫm yêu thì chỉ có mình người.”

Ta thất thần nhìn hấn, cảm thấy chân tay luống cuống, nhưng lại chậm rãi khổ sở đứng lên: “Ta không tin! Người gạt ta, lần trước Thần quan đại nhân vừa xuất hiện, trong mắt người cũng chỉ có y, ngay cả ta bên cạnh cũng không thèm liếc nhìn 1 cái, người rõ ràng..... Người rõ ràng.....”

Hấn cười khổ, nhưng không tức giận: “Tính bốc đồng nảy của người thật ra rất giống y.”

“Giống?” Giờ phút này, đây là từ khiến ta sợ hãi nhất, “Hoàng Thượng, nói cho ta biết, trong mắt người đến tột cùng là nhìn thấy ai? Thời điểm người chăm chú nhìn ta, trong thâm tâm vẫn hiện lên bóng dáng Thần quan đại nhân?”

“Tử Phượng,” Thần sắc hấn trở nên nghiêm túc, “Trong mắt trẫm luôn chỉ có 1 người là người, người chẳng lẽ không biết hay sao? Vì cái gì lại nghĩ như thế?”

“Ta không biết, ta cái gì cũng không biết, lời nói và việc làm của người tuyệt đối không giống nhau,” Ta khóc nức nở đáp, “Người coi trọng y như thế, quan tâm y như thế, người vì y mà nghiêm trị 1 quan to Tam phẩm, người còn đặc biệt nhìn y.....”

Nhìn thấy bộ dạng hỗn loạn của ta, hấn lại bật cười: “Được được được, là trẫm không đúng, trẫm sai lầm rồi, trẫm hướng người bởi tội không được sao?”

“Sai?” Ta hỏi lại, “Người là đường đường thiên tử, người sao lại có thể sai?”

“Người nhìn người xem, trẫm hướng người nhận sai, người lại không tin.”

“Vậy người nói xem,” Ta nhìn hấn, “Người sai ở chỗ nào?”

Hấn thở dài, đáp: “Trẫm không nên coi trọng y như vậy, quan tâm y như vậy, không nên vì y mà trừng trị tội thân, lại càng không nên tới thăm y. Như vậy được không?”

Ta bình tĩnh một lát, lại liều mạng lắc đầu: “Một chút thành ý cũng không có! Hoàng Thượng nhất định nghĩ Tử Phượng chỉ đang đùa giỡn như trẻ con, hay cấu kính, đúng hay không?”

Hấn không nói gì nhìn ta, tựa hồ muốn nói: Chẳng lẽ không đúng như vậy sao?

“Tử Phượng muốn nghe sự thật,” Ta bướng bỉnh nói, “Hoàng Thượng!”

“Như vậy trăm cũng lặp lại sự thật 1 lần nữa, người trăm yêu chỉ có mình người,” Hấn nghiêm mặt mà đáp, “Trăm có thể thề, vô luận người muốn cái gì trăm cũng đều thỏa mãn người, nguyện vọng nào của người trăm cũng giúp người thực hiện!”

“Thề để làm gì,” Ta không vui đáp, “Có gì để cam đoan?”

“Tử Phượng!” Hấn nắm chặt vai ta, thần sắc ác liệt, “Trăm không cho phép người hoài nghi nữa! Trăm đã ném đủ nghi kỵ, xem đủ giả dối, trăm thăm nghĩ đối một người thành thực, thăm nghĩ cấp cho một người sự trân trọng, trăm không muốn lại phải nghe lời dối trá, cũng không muốn nói dối, vì cái gì người không chịu tin tưởng?”

“Chỉ là trên đời này nhiều sự dối trá lắm,” Ta trả lời, cảm thấy ý thức bắt đầu mê man, “Tử Phượng đã vô lực thấy rõ, sao có thể dám tin tưởng?”

“Trăm đã nói, hai ta thật giống nhau,” Hấn ôm ta, “Chúng ta bị nhốt ở cùng một nơi, cùng chán ghét thế gian này. Tử Phượng, biết trăm vì cái gì lại yêu người không? Bởi vì chúng ta thật giống nhau, luôn luôn tuyệt vọng.”

Tuyệt vọng sao? Đó là phần tâm tình ta luôn không thừa nhận, nhưng mà, hấn liền như vậy vạch trần ta, cũng vạch trần chính hấn. Nhưng hấn tuyệt vọng về cái gì? Hấn vì cái gì mà tuyệt vọng? Hấn đến tột cùng suy nghĩ cái gì? Ta không rõ, thật sự không rõ.

“Hoàng Thượng,” Ta mờ mịt nói, thân thể bắt đầu mất tự chủ, “Người rốt cuộc yêu ta bao nhiêu?”

Hấn nhìn chăm chú vào hai mắt ta: “Người muốn biết sao?”

Ta vì men say mà mông lung gật đầu, tầm mắt dường như có chút mơ hồ.

“Trăm sẽ cho người biết, ngay bây giờ.” Hấn ở ta bên tai nặng nề trả lời, một tay xé rách áo khoác ngoài của ta, rồi cứ thế ở trên bờ vai lơ lửng tùy ý gặm cắn.

Ta cảm thấy hô hấp có một chút khó khăn, hai tay nhanh chóng bầu chặt lưng hấn, gian nan thở gấp.

Tay hấn vỗ về chơi đùa cơ thể ta, theo thắt lưng chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, một tay nâng chân trái của ta lên, không nói lời nào mà cứ thế xâm nhập tiến vào.

Chìm trong tiếng rên rỉ trầm mê, ta chỉ thấy hạ thể một trận tê dại.

Thứ men cay nồng của rượu bắt đầu có tác dụng, khiến cơ thể khó nhin mà nóng rực lên, sắp làm cho ta chống đỡ không được.

Hấn đem ta ấn ngã trên bàn, chén sứ bị đẩy ra xa, phát ra âm thanh tan vỡ nặng nề. Ta cảm nhận được cái lưỡi ấm nóng của hấn xâm nhập khoang miệng, giao triền, nồng đậm vị rượu trên đầu lưỡi, cùng hỗn hợp ngọc dịch trong miệng lan tràn.

“Tử Phượng,” Hấn say mê nhìn ta, nhanh chóng đè chặt hai tay ta, rồi nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc buông trước trán ta, “Trăm không cho phép người một mình uống rượu.” Lại một lần nữa tìm đến khoang miệng ấm nồng, thẳng hướng cổ họng tìm kiếm, mang theo ánh mắt sáng quắc cùng nhiệt độ cơ thể, đem ý chí của ta hoàn toàn đập nát.

Ta không thể tự hỏi, càng vô lực giãy dụa, chỉ có thể cảm nhận được thân thể hấn ở trên người ta pháp phòng luật động. Từ lúc hấn bừa bãi xâm nhập, hạ thân đã là một mảnh đam đăng, vì cái gì khi đối mặt với hấn, ta lại không thể khắc chế dục vọng của chính mình? Rõ ràng đã quyết định sẽ đoạn tuyệt mọi niệm tưởng về hấn, rõ ràng đã nghĩ có thể quên mọi ôn nhu của hấn, nhưng hết thấy lại hoàn toàn tương phản, khát vọng dành cho hấn chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng tăng. Vì cái gì, vì cái gì hết thấy lại biến thành như vậy? Vì cái gì hấn lại khiến ta trăm mê? Chẳng lẽ ta thật sự yêu thương hấn? Chẳng lẽ ta thật sự đã thất bại rồi?

Không, ta chỉ là say, chỉ là trong lúc nhất thời hỗn độn bị mê hoặc, đợi đến ngày mai khi tỉnh lại, đợi cho ý chí một lần nữa phục hồi, ta sẽ tỉnh thôi, ta rồi sẽ quên hấn đi, ta sẽ..... lại hận hấn như trước.

Sau khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy hôn trầm thật sự, ta nhìn thấy hấn ngồi bên cạnh giường, mới ý thức được trời đã không còn sớm nữa.

“Thân thể không thoải mái sao?” Hấn vuốt trán ta, hỏi.

Ta lắc đầu, ngồi dậy, do dự nói: “Tử Phượng..... Hôm qua nói gì mạo phạm Hoàng Thượng sao?”

“Như thế nào?” Hấn tựa tiểu phi tiểu nhìn ta, “Người đã quên?”

“Nếu ta nói đã quên, Hoàng Thượng nhất định cho rằng ta chống chếdi?”

“Người a, chỉ có khi say mới chịu thẳng thắn” Hấn cười nói, “Xem ra về sau nếu muốn nghe lời nói thật, phải bắt người uống thật say. Cái gọi là ‘tửu hậu thổ chân ngôn’ (sau khi uống rượu phun lời nói thật lòng), trăm lúc này xem như hiểu được tâm ý của người.”

Không nghĩ tới trận não loạn vừa rồi lại khiến hấn đối với ta càng thêm tín nhiệm.

“Hoàng Thượng chắc cảm thấy Tử Phượng rất nhỏ nhen?” Ta kiêu mỵ hỏi.

“Đúng,” Hấn gật đầu, “Không chỉ lòng dạ hẹp hòi, lại còn mang đầy bụng dấm chua!”

Ta quay đầu sang hướng khác, nhưng không phủ nhận.

“Bất quá, chưa có ai từng dám tỏ thái độ với trăm, người là người đầu tiên.”

“Cũng là tự nhiên thôi,” Ta đáp, “Ngài là ngôi cửu ngũ, không nói đến hậu cung ba ngàn mỹ nữ, thì người ở khắp thiên hạ này chẳng phải thuộc về người hay sao, thật sự nếu muốn ăn dấm chua thì cũng ăn không hết.”

“Một khi đã như vậy, vậy người như thế nào còn.....”

“Cho nên lần này Tử Phượng sẽ rút kinh nghiệm,” Ta chặn lời hấn, “Về sau Hoàng Thượng sung hạnh ai cứ sung hạnh, Tử Phượng coi như không nghe không thấy, đỡ phải ầm ức không thoải mái, sẽ chọc giận người phiền lòng.”

“Tử Phượng, xem ra người định thách thức trăm.” Hấn ái muội nói, “Bất quá, cho dù người muốn ăn dấm chua, trăm cũng sẽ không cho người cơ hội nữa, trăm thật sự không dám trêu chọc người.”

Ta bán tín bán nghi nhìn hấn, trăm mặc không lên tiếng.

“Thân thể người đã không việc gì, trăm mang người ra ngoài đi dạo một chút.”

“Nga?” Ta tò mò hỏi, “Đến chỗ nào?”

“Kỵ xạ tràng,” (nơi cưỡi ngựa bắn cung) Hấn trả lời, “Thuận tiện đi thăm ân nhân cứu mạng của người.”

“Ân nhân cứu mạng?” Ta suy nghĩ nói, “Người là nói..... Trần tướng quân?”

“Ân,” Hấn đem áo khoác choàng lên người ta, “Nhưng không cho tham gia thi đấu đâu.”

※※※

Kỵ xạ tràng bên ngoài hoàng thành vốn là nơi quân đội luyện tập, sau cũng là nơi vương công quý tộc cưỡi ngựa thi đấu vui chơi.

Trần Duệ vốn là đại tướng quân đóng tại biên giới Tây Cảnh, tự bình định Tây Cảnh nhưng sau lại bị triệu về kinh, thống lĩnh quân đội hoàng gia, ngày ngày rèn luyện quân lính, cai quản việc thi đấu của quý tộc.

Ta cùng Tử Thiên cưỡi ngựa chậm rãi dạo quanh, những chuyện tối hôm trước theo không khí mà tiêu tán vô tung.

“Tử Thiên,” Ta nói với người bên cạnh, “Thần quan đại nhân đã bình phục chưa?”

Hấn trầm mặc, qua loa đáp: “Chắc là rồi.”

“Chắc là?” Ta hỏi, “Gần đây không đi thăm y sao?”

Hấn hướng ta cười cười: “Ta không tới thăm y, y cũng sẽ tốt thôi.”

“Người bây giờ với lúc đó hoàn toàn bất đồng,” Ta nói, nhớ lại ngày Tử Thiên hốt hoảng khi Thần quan ngã xuống trên tể đàn, “Sao lại đối xử với huynh đệ mình như vậy?”

“Tử Phượng,” Hắc rầu rĩ không vui nhìn ta, “Người muốn giáo huấn ta?”

“Không phải,” Ta cười nói, “Chỉ là cảm thấy hai huynh đệ các người có chút kỳ quái.”

“Kỳ quái?” Trên mặt hắc xẹt qua 1 tia cảnh giác không dễ phát hiện, rồi sau đó lại nói, “Có cái gì kỳ quái? Ta bất quá không chịu nổi tính tình của y, cảm thấy không nên trêu chọc y thôi.”

Đứng trong bãi sấn của kỵ xạ tràng, Tử Thiên nhìn tướng quân cùng Hoàng Thượng nói: “Người đoán xem, hai người kia ai sẽ thắng?”

Ta chậm chậm nhìn nét mặt 2 người, đáp: “Tử Phượng đương nhiên hy vọng là Hoàng Thượng, bất quá, Trần tướng quân dày dặn kinh nghiệm sa trường, tất nhiên không phải người bình thường, chỉ sợ Hoàng Thượng cũng không phải đối thủ của hắn.”

“Luận về thực chiến có lẽ như thế, bất quá đây chỉ là 1 cuộc thi đấu giải khuây,” Tử Thiên lấy kinh nghiệm lâu năm mà nói, “Trần Duệ cũng sẽ không giấu nghề, có lẽ sần sần như nhau đi.”

Chiến mã chạy như điên theo mũi tên nhọn xé gió xuyên trúng hồng tâm, ta thấy tình thế dường như là hòa, liền nói với Tử Thiên: “Xem ra người nói đúng.”

“Trần tướng quân,” Hoàng Thượng nói với thần tử bên cạnh, “Ở Tây Vực đã nhiều năm thế này, xem ra đã theo người Hồ học không ít bản lĩnh, chiêu thức có phần lỗ mãng hơn.”

“Khiến Hoàng Thượng chê cười rồi.” Hắc lạnh nhạt đáp.

“Bất quá cũng rất hữu lực, khó mà đối phó nổi,” Quân chủ mỉm cười, “Nếu không phải người còn giấu chút tài nghệ, trăm chỉ sợ đã sớm bại trong tay người.”

“Không dám,” Hắc cũng cười, mềm mỏng nói, “Là Hoàng Thượng tài nghệ cao minh.”

“Có cao hơn cũng không phải là đối thủ của người.”

“Thần không dám.”

Quân thần hai người đang nói chuyện phiếm, lại thấy hạ nhân chạy từ ngoài bãi sấn vào thông báo gì đó.

“Xem ra chúng ta phải đi rồi.” Tử Thiên giật dây cương ngựa, hướng giữa sân tiến đến.

Ta cũng đuổi theo, thất vọng nói: “Mới đến đã lập tức phải đi, thật sự là mất hứng.”

Hắc quay đầu cười nói: “Người nếu không muốn về, thì cứ lưu lại, Hoàng Thượng sủng ái người như vậy, sẽ không nỡ làm người mất hứng đâu.”

“Tử Phượng,” Chưa dứt lời, người kia đã tiến đến trước mặt, “Chúng ta phải đi.”

“Hoàng Thượng,” Tử Thiên nói, “Thái tử điện hạ tựa hồ là chưa muốn rời đi.”

Hắc nghe vậy, nhìn ta hỏi: “Phải không?”

“Chỉ là thấy còn chưa tận hứng.” Ta trả lời.

“Cũng được,” Hắc nói, “Vậy người hãy ở lại đi.” Sau đó quay lại nói với Trần Duệ: “Trẫm đem y giao cho người, thay trẫm chăm sóc y, đừng để y chạy đi đâu mất.”

“Thần lĩnh chỉ.” Hắc đáp.

Ta nhìn theo Hoàng Thượng cùng Tử Thiên rời đi, quay ngựa đối diện hướng tướng quân nói: “Tử Phượng còn chưa kịp tạ ơn cứu mạng của tướng quân.”

Hắc nhìn ta, ánh mắt bình thản: “Chỉ là tiện tay, không cần để tâm.”

Ta lắc đầu: “Như thế nào có thể không để tâm? Mạng của Tử Phượng là do tướng quân cứu.”

“Thái tử chẳng phải cũng cứu mạng thích khách kia sao?” Hắc hỏi ngược lại.

Thật không nghĩ hắc sẽ nói như vậy, ta hơi sững sốt rồi cười khỏ: “Tướng quân đang châm chọc ta sao?”

“Điện hạ đừng hiểu lầm,” Hấn nói, lần đầu tiên đối ta lộ ra một chút ý cười, “Ty chúc chỉ là nghĩ điện hạ rất nhân hậu, nên trong lòng khâm phục mà thôi.”

“Không nghĩ tới tướng quân lại khen tặng như thế.” Ta tươi cười nhìn hấn.

“Tại hạ luôn luôn nói thẳng, chưa bao giờ khen tặng quá lời.”

Ta thấy hấn vẻ mặt thản nhiên, không giống như đang nói dối, liền treo lên vẻ mặt thương cảm: “Đáng tiếc, vẫn không thể giúp hấn thoát chết được.”

“Điện hạ,” Hấn nhìn thẳng vào ta, “Ngài đối với kẻ mưu hại chính mình lại không có chút oán hận nào sao?”

Ta ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa: “Hấn làm việc mặc dù quá mức lỗ mãng, nhưng có thể lên vào nơi trọng yếu của hoàng thành coi như có chút gan dạ sáng suốt. Mà lòng tràn đầy phần uất kia chứng minh hấn là kẻ có khí cốt, nếu Nhận Bắc mất đi 1 người như vậy, cũng sẽ.....” Ta bỗng nhiên ngậm miệng không nói, xấu hổ cười nói, “Tử Phượng đã nói lời không nên nói rồi.”

Hấn bắt động thanh sắc nhìn ta, cái gì cũng không nói.

Ta lập tức xuống ngựa, nhìn phía xa xa, lấy cung tiễn từ tay một thuộc hạ.

“Tử Phượng luôn bị gió làm cho bất lợi, bất cứ khi nào bắn tên cũng không trúng hồng tâm.” Ta giương cung, nhắm vào điểm đen ở chính giữa, vừa mới nhắm bắn, mũi tên lại rơi xuống đất.

Hấn cũng xuống ngựa, đi tới phía sau ta, tay trái đỡ lấy cây cung trước mặt ta, tay phải cùng ta kéo dây cung, thân thể kề sát lưng ta, rồi cúi đầu bên tai ta nói nhỏ: “Người khi bắn cung, tên một khi rời cung, sẽ chậm rãi rơi xuống, cho nên,” Tay hấn hơi có chút lực, cung tiễn bắt đầu hướng về phía trước, “Khi ngắm bắn phải để mũi tên hơi chệch lên trên, khi bắn mũi tên sẽ tự khắc trúng hồng tâm.” Hấn nói lỏng tay, mũi tên nhón hoắt rời cung mà lao vun vút, ở trong không vẽ nên 1 đường cong mơ hồ, trúng giữa hồng tâm.

Ta đứng yên tại chỗ, lộ ra vẻ mặt tán thưởng, mà hấn vẫn chưa buông tay, bày ra một tư thái vô cùng ám muội.

“Tướng quân quả nhiên là cao thủ bắn tên!” Ta một tay đẩy hấn ra, lui về phía sau vài bước.

Hấn vẫn như cũ bày ra vẻ mặt không gợn sóng, trầm lặng dời ánh mắt khỏi ta, hướng xa xa nhìn lại: “Thái tử vì sao phải lưu lại? Vì sao không theo Hoàng Thượng hồi cung? Mà ngày ấy, vì sao lại một mình tiến vào đường mòn hẻo lánh?”

Ta nhìn hấn, có chút thất ngữ, chỉ có thể khẽ cười nói: “Tướng quân khi đó cũng đang hành quân, tại sao cũng có mặt ở nơi đó? Tử Phượng thấy, tướng quân quả nhiên là tướng quân, đối với tiểu tọt tụt lại phía sau lại quan tâm đến vậy. Hay là, đại nhân phải chăng đã sớm chú ý đến ta?”

“Hạ quan chỉ cảm thấy,” Hấn trấn định đáp, “Điện hạ dường như đang đợi người nào đến mang bản thân đi.”

Ta nhất thời thất thần, nhưng lại trả lời không được.

“Về phần ta,” Hấn tiếp tục nói, “Chẳng qua là muốn tìm một nơi phong cảnh khác lạ mà thôi.”

Khác, là như thế nào? Là không cần mang theo hộ vệ, tự kiếm riêng cho mình 1 mảnh đất trời? Trần Duệ, người cũng thật không nên ở trước mặt ta nói như vậy, trong ngôn từ bại lộ bao nhiêu tâm cơ chẳng lẽ ta không biết?

Hấn xoay người leo lên lưng ngựa, hướng ta vươn tay đến: “Điện muốn xem chỗ phong cảnh mà ta đã muốn tìm thấy không?”

Ta không trả lời, cảm thấy có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ hấn muốn nói hấn đã tìm được rồi sao?

“Sao thế, là Trần mỗ làm tướng?” Hấn do dự nhìn ta nói, “Cứ nghĩ rằng điện hạ có cùng sở thích với ta.”

Ta cười, đưa tay về phía hấn, thực sự cái làm cho ta kinh ngạc không phải là lời nói của hấn, mà là tình cảnh này cùng với một ngày nào đó nhiều năm về trước rất giống nhau.

Hấn một tay ôm ta trong ngực, giật dây cương, tuần mã chạy như bay.

Vó ngựa đạp tung bụi đất, đem cảnh trí phía sau hòa dần trong hư ảo.

Ánh mắt hắn vẫn lạnh lùng nhìn về phía trước, chỉ là... hết thấy lại vô cùng quen thuộc.

Tuần mã xuyên qua trùng trùng rừng rậm, dọc đường mòn tiến lên đỉnh núi. Ta dựa trong lòng hắn, phóng mắt nhìn ra, cảnh tượng trong thành toàn bộ thu hết trong đáy mắt, không sót thứ gì.

“Từ nơi này có thể nhìn thấy toàn bộ Trường An.” Hắn nói, hai mắt nhìn chăm chú về phía trước.

Ta không tiếng động mà cười: “Nguyên lai tướng quân có dã tâm lớn như vậy.”

Hắn cúi đầu nhìn về phía ta thản nhiên nói: “Có lẽ ta sẽ là người đem ngươi đi thật xa.”

“Trần tướng quân,” Ta nhìn hắn, “Chúng ta mới là lần thứ hai gặp mặt, ngươi lại đem việc trọng đại như vậy nói cho ta biết, không sợ ta tiết lộ cho Hoàng Thượng sao?”

“Ngươi sẽ không,” Hắn tự tin đáp, “Thái tử, người sở dĩ lưu lại không phải là vì ta sao?”

“Đại nhân khẳng định như vậy?”

“Bởi vì ánh mắt xuyên suốt của ngươi,” Hắn thản nhiên nói, “Cho dù là lần đầu tiên nhìn thấy, cũng có thể nhìn ra tâm cơ thâm hậu của ngươi.”

“Xem ra,” Ta tự giễu nói, “Tử Phượng đúng là không biết nói dối.”

“Chỗ hơn người của ngươi không phải ở lời nói dối,” Hắn đáp, “Mà ở chỗ mặc dù khiến cho người ta ngờ vực nhưng cũng không thể nào nhìn thấu hết, lại vẫn chiếm được sự ái mộ của đối phương. Yếu Tử Phượng, người thực sự vô cùng bản lĩnh.”

Ta nhắm mắt cười yếu ớt: “Xem ra Tử Phượng đã bị ngươi nhìn thấu rồi. Cho nên, lần này ngươi hãy mời Hoàng Thượng đến đây đi.”

Hắn gật đầu.

“Ta biết ngươi từng phái người điều tra ta, vì thế liền đoán được ta sẽ cùng hắn tới đây, hơn nữa sẽ vì ngươi mà lưu lại,” Ta nói, “Tướng quân đại nhân quả nhiên là thông minh hơn người.”

“Cũng không thể khẳng định như vậy,” Hắn trả lời, “Bất quá chỉ muốn thử 1 chút xem sao.”

Ta giương mắt nhìn hắn, lại nhìn thấy một miếng ngọc ẩn hiện nơi vạt áo theo từng nhịp vó ngựa xóc nảy. Nửa khối ngọc tím này, bộ dáng này, không sai, là người kia, là miếng ngọc của thiếu niên kia, vì cái gì lại ở chỗ này? Vì cái gì lại ở trên người hắn? Chẳng lẽ.....

Nhìn biểu tình kinh ngạc của ta, hắn có chút nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

Ta chậm rãi dời tầm mắt, mờ mờ nhìn hắn: “Trần Duệ, ngươi đến tột cùng là ai?”

13. Chương 12

Mẫu hậu của ta là 1 người điên, trước nay ta đều giữ niệm ấy trong đầu.

“Phượng Nhi, Phượng Nhi, nếu ngươi là con gái thì thật tốt biết bao,” Nàng luôn nói với ta như vậy, “Trên đời nam nhân người người đều bạc tình, vì sao ngươi lại giống hắn đến vậy? Nếu ngươi là con gái thì tốt rồi, sẽ không khiến mẫu hậu thương tâm như thế.”

Thương tâm? Ta đến tột cùng đã làm cái gì lại khiến người thương tâm? Vì cái gì đem ta biến thành cái bộ dáng bất nam bất nữ này? Vì cái gì chán ghét ta như vậy? Vì cái gì muốn ta phải chịu hàng ngàn sỉ nhục?

Lúc này đây sẽ không nhẫn nhịn nữa, ta giết nàng, khi ấy ta 10 tuổi, ngày đó là sinh nhật nàng, cũng là ngày giỗ.

Ta mặc diễn phục nàng thay cho ta, một đường chạy ra khỏi cung, trên tay còn lưu vết máu của nàng.

Nhận Bắc quốc đô không giống Trường An đẹp đẽ quý giá, nhưng lại luôn náo nhiệt. Ta không thích không khí như vậy, nhưng lần này lại e sợ nó không đủ hỗn loạn, không đủ huyền ảo, bởi vì những âm thanh ồn ã sẽ khiến ta tạm thời đem hết thấy quên đi.

Sai lầm là khi bước vào tòa miếu nọ, rút một lá thăm kia, lại nhin không được đối hòa thượng kia chửi ầm lên, rước phiền toái vào người cũng không hay biết.

“Người như thế nào ngay cả hòa thượng cũng dám mắng?” Thiếu niên cầm trong tay lá thăm không chữ, nói với ta, “Đây là tội mạo phạm thần linh.”

Ta liếc mắt nhìn hắn, không thèm chấp.

“Quả nhiên độc địa nhất là lòng dạ đàn bà.....” Hắn lẩm bẩm với chính mình.

“Người nói cái gì?” Ta tức giận quát.

“Hai vị thí chủ,” Một tiểu hòa thượng thúc giục, “Rút thăm xong rồi, nên có chút tiền nhang đèn đi?”

Thiếu niên sững sốt, sờ soạng trên người, lại phát hiện không mang theo tiền, liền đi thông thả tới bên ta, cọ cọ cánh tay ta: “Người xem, chúng ta hai người, một người rút được lá thăm đế vương, một người có lá thăm hoàng hậu, có phải hay không là duyên phận? Ngay cả đại sư cũng nói đây là một đôi.”

“Người muốn nói cái gì?” Ta không kiên nhẫn nói.

“Cái kia,” Hắn ấp a ấp úng, “Trên người người có ngân lượng không?”

“Ngân lượng? Đó là cái gì?” Ta khinh thường đáp, “Ta chưa bao giờ mang theo thứ này.”

Hắn xuất thần nhìn ta, giống như còn mang theo ý cười: “Cư nhiên gặp được người giống ta, không có biện pháp.....” Hắn một phen kéo tay ta, “Chạy mau!”

Ta bị hắn cầm tay kéo 1 đường chạy ra, hòa thượng phía sau vẫn đuổi theo.

“Thật là,” Hắn một bên chạy, một bên oán giận, “Không phải nói người xuất gia từ bi sao? Vì chút tiền ấy, lại còn đuổi theo không bỏ. Xem ra, người mắng đúng!” Nói xong xoay người lên ngựa, đem ta cũng ôm vào lòng, một tay giữ dây cương, chạy như bay về phía trước.

Ta thấy hắn bắt quả cũng mười một, mười hai tuổi, lại một mình cưỡi ngựa xuất hành, không khỏi tràn đầy nghi hoặc.

Cuồng phong vù vù trước mặt thổi tung mái tóc hỗn loạn của ta, ta nghiêng mặt, nhìn gương mặt non nớt của người kia đã không còn vẻ bất hảo ban nãy, chỉ còn lại ánh mắt chuyên chú cùng thần thờ. Mảnh ngọc bội tím dung đưa trước mắt ta, phản xạ những tia sáng chói lòa, nhưng cũng chiôn hòa mà mềm mại.

Ta không biết cứ như vậy đi mất bao lâu, chỉ biết là tựa trong lòng hắn ấm áp vô cùng, khiến người khác an tâm. Con ngựa dần dần ngừng bộ pháp, đi lại thông thả bên hồ. Đó là ta lần đầu tiên nhìn thấy hồ, không phải những cái hồ sâu nhân tạo trong cung, mà là một mặt hồ chân chính, không thêm hoa văn trang sức, là tác phẩm của thiên nhiên.

Nguyên lai hồ nước trong suốt đến vậy, chiếu rọi sắc trời xanh ngắt mênh mông, giống như chìm vào đáy hồ, theo cơn gió khẽ khàng gợn sóng. Ta nhìn đến nhập thần, nhưng lại đã quên mất chính mình đang ở nơi đâu, hai tay còn gắt gao nắm chặt vạt áo hắn, thân thể cũng hoàn toàn tựa trong lòng hắn mà mất đi sự đề phòng, thật sự...rất bình yên.

“Đang nhìn cái gì?” Hắn tò mò hỏi.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, vội vàng đem tay hắn buông ra, trầm mặc không đáp.

Hắn hứng thú dần dần lắc lắc đầu, lập tức nhảy xuống dưới, ân cần vươn hai tay về phía ta.

“Không cần,” Ta lạnh lùng nói, “Ta tự xuống được.”

Nhìn ta sạch sẽ lưu loát xuống ngựa, hấn không khỏi cười nói: “Nhìn người không giống cô nương con nhà quý tộc, thân thủ thật không tồi.”

Ta ném cho hấn một ánh mắt lạnh lùng, xoay người hướng ven hồ đi đến.

Tuy rằng vẫn luôn nghĩ mẫu hậu là kẻ điên, nhưng không thể không thừa nhận lời của nàng đôi khi thật đúng. Nàng nói mọi người đều dơ bẩn, chỉ cần còn sống sẽ luôn không sạch sẽ, cho dù chết, thân thể cũng vẫn thật bẩn.

Ta lẳng lặng, xuất thần nhìn hồ nước, bắt đầu mơ tưởng, nếu ở trong hồ nước này thì sao? Nếu được chết đi ở hồ nước trong đến vô ngần? Như vậy nhất định sẽ không dơ bẩn chứ? Nhất định sẽ giống như hồ nước này, thuần túy trong vắt, tội lỗi, sỉ nhục, cũng đều sẽ bị rửa sạch không còn dấu vết, vô tung vô ảnh.

Dần dần, hồ nước này như có ma lực, đem ta một chút một chút ăn mòn, nuốt hết. Ta nhìn phía trước không chuyển mắt, bắt đầu hướng giữa hồ đi đến, cảm giác hồ nước không qua mắt cá chân, tiếp theo là bắp chân, đầu gối.....

“Người đang làm cái gì?”

Tay bị giữ lại, ta quay đầu, mặt không chút thay đổi nói: “Tự tử. Nhìn không ra sao?”

“Cái gì?” Hấn kinh ngạc kêu to, “Vì cái gì?”

“Bởi vì phạm vào tội nghiệt.” Ta đáp.

“Tội..... nghiệt?” Hấn vẻ mặt nghi hoặc, sau đó lại bình tĩnh nói, “Không không không, nhục mạ hòa thượng là không đúng, nhưng không đáng chết a!”

“Cái gì hòa thượng?” Ta liếc mắt, “Ai nói ta vì một hòa thượng mà tự tử?”

“Nga, không phải vì vậy,” Hấn nói, “Thì vì cái gì?”

“Người không nên xen vào!” Nói xong, giãy ra khỏi tay hấn, tiếp tục đi về phía trước.

“Chờ..... Chờ một chút,” Hấn đuổi theo, “Ta không phải không cho người chết, chỉ là có chút kỳ quái, vì cái gì người chọn chết ở hồ tắm thiết thế này.”

“Thăm thiết?” Ta dừng cước bộ, tò mò nhìn hấn.

“Người không biết sao? Người chết đuối trước nay đều vô cùng thê thảm.” Hấn thần thái nghiêm túc nói, “Không biết sẽ phải thống khổ giãy dụa trong nước bao lâu, lại nói sau khi chết đi, nếu sớm phát hiện, còn có thể nhìn ra tướng mạo, tất nhiên sẽ là một bộ dáng nhẹ nhàng nhếch nhếch miệng, bộ mặt dữ tợn. Nếu là phát hiện muộn, vậy thảm hại hơn, thi thể phù nề, da mặt cũng trắng bệch, không phải là hoàn toàn thay đổi, mà là gương mặt coi như không có, làn da cùng tất cả đều thối rữa, trong khi giãy chết, còn phát ra từng đợt tanh tưởi khiến người ta buồn nôn.” Hấn vừa nói vừa lắc đầu, giống như nhìn thấy 1 khối thi thể thối rữa hiện ra trước mắt, “Người xinh đẹp như vậy, nếu biến thành bộ dáng kia thì thực sự không hay!”

Ta nghe mà lông tóc dựng đứng, sợ hãi hỏi: “Thật vậy chăng?”

“Thật sự! Ta thề!” Nói xong, hấn đã dựng thẳng bàn tay, chuẩn bị thề.

Ta do dự nhìn hấn, lại nhìn hồ nước, bắt đầu không biết phải làm sao.

“Vẫn không tin? Được rồi,” Hấn bắt lấy hai tay ta, ấn vào trong nước, “Người liền thử xem đi, không đến nửa canh giờ, tay người nhất định sẽ bị làm cho nhả nhúm, nói không chừng đến lúc đó mười đầu ngón tay cũng thối rữa.....”

“A!” Ta hét chói tai rút tay ra, bối rối lui khỏi mặt hồ, cũng không thận mà trượt chân, ngã sấp xuống.

Hấn một phen đỡ lấy ta, cười hì hì nói: “Đừng hoảng hốt, một thời gian ngắn như vậy không chết người đâu.”

Ta đẩy hấn ra, nâng vạt áo, gian nan bước lên.

Hấn cũng theo lên, như trút được gánh nặng ngồi vào trên cỏ, ngả đầu nằm xuống.

“Này,” Ta ngồi ở một bên, quần áo ướt sũng, nhỏ giọng hỏi, “Làm sao bây giờ?”

“Ân?” Hấn ngẩng đầu nhìn ta, thản nhiên đáp, “A, như vậy thì không hề gì, người chẳng lẽ không tắm bao giờ sao?”

“Bồn tắm với hồ không giống nhau,” Ta cãi, “Bồn tắm không làm chết người.”

“Đúng đúng,” Hấn cười, “Một cái thật sâu một cái thật cạn, một cái nước lạnh một cái nước ấm, là không giống nhau ở điểm này đi?”

Ta nhăn mặt, quay mặt đi, rầu rĩ không vui nhìn về phía một bên.

“Người thật đúng là kỳ quái,” Hấn nằm trên mặt đất, hai tay gối đầu, “Tội nghiệt mỗi người đều có, nhìn người xem, chẳng phải là khắp thiên hạ mọi người cũng nên chết hết đi?”

“Không giống,” Ta đáp, “Tội nghiệt của ta không giống họ.”

“Có cái gì không giống?” Hấn ngồi dậy nhìn thẳng vào ta, “Tội lỗi không phân lớn nhỏ nặng nhẹ, có tội chính là có tội, trên đời này liệu có ai không phải lưng đeo tội nghiệt? Việc gì phải luẩn quẩn trong lòng.”

“Ta giết mẫu thân ta,” Ta nhìn hấn, lẳng lặng nói, “Ngay vừa rồi.”

“Nga, là như thế sao.” Hấn bình thản ứng phó.

“Người tin?” Ta hỏi.

“Vì cái gì không tin?” Hấn lộ ra vẻ mặt đương nhiên, “Trên đời này có giết cha huynh, giết thê nhi, sẽ không có giết mẫu thân sao?”

“Người.....” Ta kinh ngạc nhìn hấn, “Người không có cảm tình!”

“Ta không có cảm tình?” Hấn cười hỏi lại, “Hiện tại giết người là người, như thế nào lại nói ta không có cảm tình?”

“Vì sao người nghe xong còn có thể bình thản như không có chuyện gì? Người ta giết chính là mẹ đẻ của ta!” Ta lớn tiếng nói xong, sắp khóc thành tiếng, “Là mẫu thân hàng ngày nhìn ta lớn lên!”

“Cho nên người rất khó chịu?” Vẻ mặt của hấn vẫn như cũ lãnh đạm, “Nếu không khổ sở, thì vì sao muốn giết nàng?”

“Ta không biết! Ta không biết!” Ta liều mạng lắc đầu, như muốn đem hết thầy trí nhớ trục xuất đi.

“Ta nghĩ nàng nhất định làm chuyện gì đó khiến người không thể tha thứ,” Hấn hai mắt nhìn phía trước, có chút đắm chiêu nói, “Mà người cũng là nhất thời lỡ tay, có phải hay không?”

Ánh mắt ta trở nên ngưng trệ, nghĩ thật lâu, tựa hồ đúng như hấn nói.

“Nhiều nhất cũng chỉ là vô tâm,” Hấn như an ủi mà nói, “Ta đã thấy nhiều nghiệt chương tàn khốc hơn rất nhiều, có lòng người hoài ác ý, vì dục vọng của bản thân mà mưu hại người nhà, sát phụ sát huynh cũng không ít. Ba ngày trước, mẫu thân của ta cũng đã qua đời,” Hấn nhìn ta chăm chú, tầm mắt lại giống như xuyên suốt mà nhìn đến một nơi nào đó thật xa, “Là phụ thân ta giết.”

Ta kinh ngạc khôn cùng, chuyện này còn kinh thiên động địa hơn việc ta sát hại mẫu thân, bởi vì phụ thân ta luôn yêu thương mẫu thân, mặc cho nàng phát điên như vậy, phụ thân vẫn không muốn buông tha cho nàng. Bởi vậy ta cũng có chút đồng tình với phụ thân, cũng là bởi thế mà ta càng không dám đối mặt hấn.

“Không chỉ là nàng,” Thiếu niên tiếp tục nói, “Còn có thúc bá, tổ phụ, người một nhà, tất cả đều do hấn sát hại.”

Ta ngạc nhiên nhìn hấn nói: “Phụ thân người thật đáng sợ!”

“Ân,” Hấn gật gật đầu, “Cho nên ta trốn đi.”

“Ta chưa từng gặp qua..... người xấu xa như vậy.” Ta lẩm bẩm nói.

“Chính là vậy,” Hấn nở nụ cười, “Người nói, hấn như vậy cho nên hấn là ta phải giết hấn?”

Muốn thay mẫu thân báo thù mà giết phụ thân? Ta bắt đầu cảm thấy hỗn loạn: “Nhưng là..... Nếu người giết hần, chính người cũng sẽ phải xuống địa ngục.”

Hần nhíu mi nói: “Thật đúng là không công bằng, thần linh trừng phạt tội nhân chính là thiên kinh địa nghĩa, người nếu là muốn trừng phạt người khác sẽ xuống địa ngục, nếu thần linh, Địa Ngục thật sự tồn tại, lại vì cái gì mà trở mắt nhìn mọi người phạm tội ác? Như vậy thần linh còn có tác dụng gì?”

Ta cảm thấy bản thân như bị lời nói kia làm cho mê hoặc, bất giác có chút tin tưởng.

“Không, nhất định có Địa Ngục,” Ta phản bác, thực chất là muốn thuyết phục chính mình, “Hơn nữa sau khi ta chết, chắc chắn ta sẽ phải xuống địa ngục.”

“Được rồi,” Hần thỏa hiệp, “Như vậy, chờ ta giết cha ta, ta cũng sẽ xuống địa ngục, nói không chừng chúng ta sẽ gặp nhau nơi đó.”

Ta có chút thất thần nhìn hần, hần vẫn như cũ không chút để tâm.

“Như vậy,” Hần lại nằm ở trên cỏ, nhìn lên không trung, “Người sẽ không sợ phải xuống địa ngục chứ?”

“Ta..... không sợ.....” Thanh âm trở nên càng ngày càng mỏng manh, ta thậm chí bởi vì tin tưởng sẽ có người cùng mình xuống địa ngục mà cảm thấy an tâm.

Hần cười cười, phát hiện trên người vẫn còn lá thắm ban nãy, liền cầm ở trong tay quơ quơ, nói: “Chuyện sau này để sau này nghĩ. Vẫn là nói chuyện khi còn sống đi. Tương lai người muốn làm cái gì?”

Ta ngừng thần lo nghĩ, phát giác chính mình nguyên lai chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, thuận miệng đáp: “Không biết.”

“Nga?” Hần kinh hỉ ngồi dậy, “Không bằng cứ theo hai lá thắm này, làm.....”

“Người đừng mơ tưởng!” Ta cảm giận hô to.

“Ha ha,” Hần cười, “Làm gì mà e lệ thế? Dù sao người sớm muộn cũng phải lập gia đình, một khi đã như vậy, sao không gả cho một người sẵn sàng theo người xuống địa ngục?”

“Lập gia đình?” Ta ném cho hần một ánh nhìn khinh miệt, “Người ngay cả ta là ai cũng không biết, người thậm chí cũng không biết ta là..... là.....”

“Là..... Là cái gì?” Hần gắt gao tới gần, trợn to hai mắt truy vấn.

“Là.....” Ta do dự, nghĩ rằng nếu nói bừa 1 thân phận giả mạo sẽ chỉ khiến hần cười nhạo mà thôi.

Hần thấy ta không trả lời, liền hé ra khuôn mặt tươi cười, lođãnh nói: “Người nghĩ rằng ta cùng kia lão hòa thượng giống nhau, có mắt không trông sao, mỹ nhân công tử của ta?”

“Người..... Người biết?” Ta kinh ngạc, “Sao vì cái gì còn muốn ta làm.....”

“Có quan hệ gì sao?” Hần hỏi lại, “Người là nam nhân hay nữ nhân, là kẻ sát phụ hay sát mẫu, là quan to quý nhân hay là kẻ bần hàn, là thiếu gia lấm hay con hát hạ lưu, đối với ta mà nói đều không có gì khác nhau. Người chính là người, không quan trọng thân phận, kể cả có vứt bỏ thân xác này, người cũng vẫn là người, không có gì thay đổi.”

Ta đứng ở nơi đó, xuất thần nhìn hần, nghĩ rằng, trên đời này thật sự có người như vậy sao? Thật sự sẽ có người không quan tâm đến vẻ ngoài cũng như thân phận của đối phương?

“Ta muốn thú (kết hôn với) người, mặc kệ người là nam hay nữ, chẳng phải cũng như nhau cả hay sao?” Hần đứng trước mặt ta, ánh mắt tràn ngập ý cười.

“Người trêu đùa ta!” Ta phục hồi tinh thần, hung hăng trừng mắt nhìn hần.

Hần vẫn cười: “Người yên tâm, lá thắm kia chẳng phải đã nói người mang vận mệnh mẫu nghi thiên hạ? Ta sẽ chiếm ngôi hoàng đế của ca ca ta, sau đó sẽ phong người làm hoàng hậu của ta.”

“Người si nói mộng,” Ta bày ra vẻ mặt khinh thường, “Làm gì có nam nhân nào làm hoàng hậu cơ chứ?”

“Trước kia không có,” Hần đáp, “Thì chờ đến khi người lên làm sẽ có, không phải sao?”

“Người nằm mơ!” Ta buồn bực quát.

“Như thế nào? Vẫn là không muốn?” Hấn tiến đến trước mặt ta, nhìn chăm chăm vào ta, “Bằng không..... Người làm hoàng đế, ta sẽ làm hoàng hậu?”

“Người.....” Ta ghen lời, “Người thật không biết xấu hổ!”

“Không biết xấu hổ?” Hấn cười, “Ta còn làm chuyện không biết xấu hổ hơn cơ.”

Hấn đem đôi môi chặn ngang lời ta nói, đầu lưỡi đụng chạm mang đến một trận ướm át ẩm nồng. Đợi đến khi tỉnh táo lại, hấn đã bị ta đẩy ra rất xa, trên mặt lộ nụ cười nhợt nhạt. Ta hoảng sợ che miệng, trừng mắt về phía hấn.

“Người.....” Không đợi ta nói hết lời, hấn lại một lần nữa hướng ta đánh tới, đem ta đẩy ngã. Hai vai bị nắm chặt, ta nhất thời không thể nhúc nhích, chỉ có thể liều mạng hô to: “Dừng tay!”

Hấn ngăn không cho ta giãy dụa, chống đỡ gồng hai cánh tay, cúi đầu nhìn ta hỏi: “Người tên là gì?”

Ta không để ý tới hấn, chỉ hướng hấn hét lên: “Mau thả ta ra!”

“Để ta đoán xem,” Hấn nheo mắt, nghĩ ngợi nói, “Có phải là..... Phượng Nhi?”

Ta ghen lời, mở to hai mắt kinh ngạc nhìn hấn.

“Xem ra là đoán đúng rồi?” Hấn vươn tay, rút chiếc trâm tinh xảo cài trên mái tóc ta, “Trâm phượng ngọc tím, mặt trên còn khắc 1 chữ ‘Phượng’, giống như đem tên mình nói cho người khác, thật đúng là hiếm gặp, Phượng Nhi!”

“Câm mồm!” Ta mặt âm trầm, buồn bực quát, “Không được nói ta như vậy!”

Hấn tươi cười, ánh mắt lộ ra vẻ thân thiết: “Làm sao vậy?”

“Tránh ra!” Ta ngữ khí cường ngạnh, nhưng nước mắt cũng đã đổ hốc mắt đảo quanh, “Tránh xa ta ra! Vì cái gì..... Vì cái gì ngay cả người cũng như vậy?” Ta vẫn không nhúc nhích nằm ở nơi đó, mặc cho nước mắt theo gương mặt chảy xuống, thống khổ trong lòng đã sắp làm cho ta chết lặng.

Hấn cúi xuống, nhẹ gạt nước mắt giữ ta, nặng nề nói: “Phượng Nhi, theo ta đi.”

Ta nhìn sâu vào mắt hấn, từ nơi đó chỉ nhìn thấy vô tận bi thương.

“Quên đi mẫu thân người, quên đi thân phận của người, quên đi tội ác ngày hôm nay, ta cũng sẽ không nhớ đến phụ thân, người nhà cùng mối hận thù của ta nữa. Chúng ta đừng nghĩ nữa, cái gì Địa Ngục, cái gì tội nghiệt, cái gì thần linh, hết thảy đều quên hết đi! Cùng ta rời đi, đi đến một nơi không ai hay biết, đem hết thảy đều dứt bỏ, vĩnh viễn không cần lo lắng nữa. Như vậy, có thể một lần nữa lại bắt đầu.”

Một lần nữa bắt đầu? Thật sự có thể chứ? Ta nghi hoặc, nhưng lại muốn tin tưởng, muốn tin tưởng lời này của hấn, muốn tin tưởng hết thảy có thể quay đầu. Một lần nữa bị hấn chiếm lấy đôi môi, dòng nhiệt ấm áp khiến ta không cách nào kiềm chế được.

“Cùng ta rời đi,” Hấn thì thầm bên tai ta, “Được không?”

Không thể tự hỏi, càng không thể kháng cự, ta ngừng khóc, đối hấn gật đầu.

Hấn kéo tay của ta, đem ta nâng dậy. Trong khoảnh khắc chạm vào bàn tay kia, ta cảm nhận được 1 độ ấm lạ kỳ. Gió đêm thổi tung từng sợi tóc tán loạn, cũng đem những suy diễn không đâu xóa đi vô tung tích. Hấn nắm tay ta đi vào ven hồ, ở nơi nào đó một lần nữa tiêu sái nhảy lên lưng ngựa, vươn tay về phía ta: “Theo ta đi.”

Ta ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hấn, giờ khắc này vốn không nên do dự, nhưng mà sườn ả phía sau lại lấy mất sự chú ý của ta, quay đầu lại chỉ thấy quân đội triều đình. Ta bắt đầu sầu lo, bắt đầu lùi bước. Mẫu hậu thế nào? Nàng còn sống không? Hay là nàng đã chết thật rồi? Phụ hoàng đâu? Chờ ta đi rồi, hấn định làm cái gì?

Thực lòng rất muốn đón lấy bàn tay kia, ta chưa bao giờ mâu thuẫn đến nhường ấy, nên làm cái gì bây giờ? Trở lại cái thế giới tràn ngập đau xót cùng nhục nhã, hay là theo hấn đến một mảnh đất vô danh? Ta thật sự không biết, ta thậm chí còn không biết hấn là ai.

“Là người tới tìm người sao?” Hấn thu tay, nhìn đám người phía xa xa, “Xem ra, ta phải tự đi 1 mình rồi.”

Ta ngẩng đầu nhìn hấn, sắc trời hóa âm đạm khiến khuôn mặt hấn bị che khuất đi: “Thực xin lỗi.”

“Không có khả năng,” Hấn buồn bã mà cười, “Dù sao, ta cũng chỉ là 1 người xa lạ.”

Đúng vậy, hấn chỉ là 1 người xa lạ, hấn là ai vậy? Gọi là gì? Đến từ đâu? Sẽ đi những nơi nào? Hết thấy ta đều hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng là, nếu ta nói, từ đầu đến cuối ta đều không xem người như người xa lạ, người sẽ tin tưởng sao? Mà giờ phút này, đối với ta, người so với bất luận kẻ nào cũng đều càng thêm quen thuộc.

“Ta làm sao mới có thể gặp lại người?” Tranh thủ chút thời gian còn sót lại, ta gấp gáp truy vấn.

“Chờ đến khi người lại lần nữa lạc đường, hoặc là..... tại địa ngục.” Đó là câu trả lời của hấn, cũng là câu cuối cùng hấn lưu lại cho ta.

Ta nhìn bóng dáng hấn khuất xa, nước mắt vừa đình chỉ lại tuôn ra không ngừng. “Dẫn ta đi!” Vì cái gì lại không nói được? Vì cái gì không cùng hấn rời đi? Căđời này, ta chỉ quyết định sai có một lần, mà lần này lại đủ để đem ta hủy diệt.

“Điện hạ, điện hạ,” Thị nhi lo lắng nhìn ta, mang ta vào trong xe ngựa, “Ngài không có việc gì là tốt rồi, nương nương đã tỉnh, rất muốn gặp ngài.”

“Nàng..... Còn sống?” Ta cảm thấy lòng nhẹ hấn đi, nhưng ở một góc sâu nào đó, nỗi sợ hãi lại tăng dần.

“Ân,” Hấn gật đầu, “Hoàng Thượng nói ngài không cần lo lắng, nương nương còn sống, nàng sẽ sớm khỏe lại thôi, thỉnh điện hạ đừng hại nữa sợ.”

Ta mờ mịt không biết phải làm sao, vừa rồi hết thấy cứ như vậy bỏ ta lại thật xa, không lưu lại bất cứ dấu vết nào, giật mình nhìn lại ngỡ như vừa trải qua một giấc mộng.

Thị nhi thay quần áo sạch sẽ cho ta, thuần thực chải tóc cho ta như mọi ngày.

“Điện hạ,” Tay hấn bỗng nhiên dừng lại, “Cây trâm của ngài đâu?”

Ta trầm mặc, đưa tay chạm nhẹ lên mái tóc, nó quả nhiên đã không còn.

Không phải mộng, quả nhiên không chỉ là một giấc mộng.

Sợ hãi cùng bất an vẫn như cũ gắt gao vây lấy ta, lâu các trống trải, hành lang dài sâu hun hút, luôn khiến ta cảm thấy khủng hoảng.

Ta đi qua đại điện, gặp phụ hoàng đứng 1 mình.

“Phượng Nhi,” Hấn cúi người thì thầm bên tai ta, “Mẫu hậu đã làm chuyện gì với người?”

Ta lắc đầu, trầm mặc không nói. Tốt nhất cứ như vậy mà khiến ta quên hết đi, để ta mãi tin rằng nàng thật vô tâm, nàng là kẻ điên rồi, nàng không biết chính mình đang làm cái gì; chỉ có người điên mới có thể làm như vậy, nàng chẳng qua chỉ là 1 người điên, mà ta sao có thể trách cứ một kẻ không bình thường?

Phụ hoàng bình tĩnh nhìn ta, không hỏi nhiều: “Đi xem nàng đi.”

Ta xoay người, hướng về cung điện âm trầm mà bước.

Mặc dù biết nàng còn sống, mặc dù biết tội nghiệt không hề sâu nặng như trong tưởng tượng, nhưng khi giáp mặt với thân thể nằm trên giường bệnh kia, nhớ lại khoảnh khắc khi ta dùng chủy thủ đâm thật sâu vào ngực nàng, ta kim lòng không được mà run lên sợ hãi.

“Phượng Nhi.” Nàng gian nan gượng dậy gọi tên ta, khuôn mặt tiêu tụy khiến ta day dứt.

Ta do dự đến gần, không dám giương mắt lên nhìn nàng.

“Phượng Nhi,” Nàng vuốt ve khuôn mặt ta, “Mẫu hậu tưởng rằng mình đã chết.”

Ta kinh ngạc nhìn nàng, lại một lần nữa thất kinh.

“Nhưng vì mẫu hậu luyện tiếu người,” Nàng bỗng nhiên ôm lấy ta, thân thể lạnh như băng làm ta cảm thấy như bị quỷ hồn quấn thân, “Bọn họ nhất định sẽ khi dễ người, nhất định sẽ làm người bị thương, bọn họ sẽ bắt người phải chịu khuất nhục, sẽ làm người trở nên dơ bẩn không chịu nổi!”

Bọn họ? Bọn họ là ai? Ta không rõ, ta vĩnh viễn cũng vô pháp hiểu được những lời điên rồ này.

“Không,” Nàng đột nhiên nắm lấy vai ta, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm vào ta, “Người không nên sinh ra, người căn bản không nên sống ở trên đời này! Người có sống cũng chỉ mang đến sự hủy diệt, hủy diệt người khác, cũng hủy diệt chính người. Nhìn kỹ đi, Phượng Nhi, mẫu hậu chính là người thứ nhất, là người đầu tiên bị người hủy diệt!”

Hai vai bị nàng bấu chặt đến phát đau, ta bắt lực nhìn nàng, chưa bao giờ từng khó chịu cùng bị ai đến vậy. Vì cái gì mẫu thân lại hận ta? Vì cái gì lại nói với ta những lời cay độc? Vì cái gì muốn nguyên rửa ta? Ta đến tốt cùng đã làm sai điều gì? Chẳng lẽ chỉ vì sự tồn tại của ta trên nhân thế, cái này cũng có thể tính là 1 sai lầm sao?

“Trên đời này tình yêu đều là sự lợi dụng,” Nàng thất hồn lạc phách mà nhìn ta, thì thào nói, “Tất cả những người yêu người sẽ đều hận người, bởi vì người sẽ lợi dụng tình yêu của họ. Người nhất định không chiếm được tình yêu của bất cứ ai, nhất định không có được hạnh phúc, người sẽ đem hết thảy hủy diệt, bởi vì người lác lách chuyển thế, người là đứa trẻ bị nguyên rửa, người là yêu nghiệt, là ma quỷ!”

Chỉ có một câu ta nguyện ý tin tưởng: Ta là đứa trẻ bị nguyên rửa. Nếu không bị nguyên rửa, ta sao lại ở nơi đây, bị chính mẫu thân mình nói lác lách chuyển thế?

“Phượng Nhi,” Nàng vươn hai tay về phía ta, vuốt ve cổ ta, “Cùng mẫu hậu rời khỏi thế giới này đi! Không cần phải ở lại trên đời này nhận hết tra tấn, không cần khiến bản thân nhiễm thêm dơ bẩn, tất cả tội lỗi sẽ đều được gột rửa, người cũng không còn bị nhân thế giam lên!”

Tay nàng bắt đầu dùng sức, bàn tay nắm cổ ta siết chặt.

“Mẫu hậu..... Mẫu hậu!” Ta thống khổ hô, hai tay ở trong không trung điên cuồng mà loạn trao.

“Đừng sợ, Phượng Nhi,” Nàng nói, “Rất nhanh thôi là sẽ xong hết, rất nhanh thôi là người có thể giải thoát rồi, dù sao người còn sống cũng chỉ bị làm cho dơ bẩn, chi bằng hãy cùng ta rời bỏ hồng trần đi!”

“Không cần..... Ta không cần.....” Cổ họng bị bóp nghẹt đến nỗi không thể phát ra thanh âm, ta chỉ có thể theo bản năng đưa hai tay về phía trước ra sức đẩy, ngăn cản ý định điên rồ của nàng, cứu sinh mạng chính mình. Trong lúc bối rối, đầu ngón tay chợt chạm đến một nơi nào đó thật nóng. Miệng vết thương của nàng bị ta xé toạc, máu tươi theo khe hở cửa ạt chảy, nhưng nàng vẫn không chịu buông tay, khuôn mặt trắng bệch bởi vì đau đớn mà bắt đầu vặn vẹo.

“Chết đi..... Chết đi!” Nàng nghiêng răng máng, ngón tay ấn sâu vào vết hầu ta. (tí tuổi đầu đã có vết hầu á?)

“Ta không muốn..... chết! Không muốn.....” Bản năng ham sống khiến ta lâm vào điên loạn, ta liều lĩnh xé rách miệng vết thương của nàng, ngón tay thọc sâu vào phía trong lớp huyết nhục mơ hồ. Nàng hét to thống khổ, hai mắt bởi vì kịch liệt đau đớn mà bắt đầu trắng dã, nhưng là vì cái gì, vì cái gì nàng vẫn không chịu buông tay? Vì cái gì mà đến mức này nàng vẫn muốn đẩy ta vào chỗ chết?

Cổ họng càng lúc càng bị siết chặt khiến ta hít thở không thông, máu dâng lên làm cho ý thức ta bắt đầu mơ hồ. Không muốn chết, ta không muốn chết, trong đầu chỉ còn lại duy nhất tiếng kêu này. Ta không thể cứ như vậy chết đi, ta muốn sống! Van cầu người buông ra đi! Van cầu người.....

Bàn tay xuyên qua da thịt, tiến sâu vào trong cơ thể là thứ cảm giác gì? Cũng không thể nói rõ, chỉ cảm thấy trong tay ướt mềm ẩm áp, đầu ngón tay khi đâm thủng từng thớ thịt còn có thể nghe được âm thanh xé rách, mơ hồ chạm đến một thứ đang nhảy lên, phải chăng đây là thứ mà người ta gọi là [trái tim]? Chỉ biết rằng nó bắt đầu chậm rãi dừng lại, mà máu từ đó cứ theo hai cánh tay chảy tràn ra.

Ta vẫn không nhúc nhích đứng yên ở nơi đó, nhìn khuôn mặt dữ tợn của nàng, bàn tay mạnh mẽ từ trong miệng vết thương rút ra. Nàng trừng mắt trông thật đáng sợ, ngã vào người ta, huyết động sâu hoắm máu tuôn ùng ục, nhuộm đỏ thân thể ta.

Lần này, nàng thật sự đã chết.

“Nương..... Nương nương!” Thị nữ vừa đi vào hoảng sợ kêu to, vật cầm trong tay nhất thời rơi xuống.

Bốn phía xôn xao, từng đàn thị vệ, nô bộc đều nghe tiếng kêu mà chạy đến. Nhưng mà vô luận là ai, một khi đã bước vào trong điện, đều chỉ có thể trợn tròn hai mắt, không thể nào phát ra tiếng động.

“Gọi..... Thái y! Mau tuyên Thái y!” Nội thị nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài, va vào phụ hoàng.

“Không cần,” Hắc đến bên ta, đem mẫu hậu nhắc ra, “Nàng đã chết rồi.”

Cái gì cũng không nghe không thấy, ta đã hoàn toàn mất đi ý thức.

“Phượng Nhi.” Không biết qua bao lâu, thanh âm của phụ thân mới truyền vào trong tai ta.

Ta cúi đầu nhìn vết máu tươi trong lòng bàn tay, nằm trước mặt ta là mẫu thân bị chính tay ta phanh ngực, bỗng nhiên cảm thấy, hết thấy đều thật sự hoang đường và nực cười!

“Phượng Nhi!” Hắc loạn choạng đờ cơ thể ta, dường như muốn gọi ý thức của ta quay lại.

Ta bắt đầu cười to, không thể kìm nén mà cười ha hả, cười đến nỗi thở không nổi, cười đến mức cả người run run.

“Nàng rốt cuộc đã làm chuyện gì với người?” Hắc hỏi.

Ta cười đến khi mắt hết khí lực, trong ánh mắt vẫn hàm chứa sự châm biếm.

“Phụ vương,” Ta đùa cợt nhìn hắc, “Người thật đáng thương.”

Hắc không lên tiếng, chỉ trầm mặc nhìn ta chạy ra khỏi cung điện, mang theo tiếng cười ghê rợn khiến người khác sồn da gà, cùng một thân thể vĩnh viễn cũng không tẩy hết vị máu tanh.

14. Chương 13

Tĩnh lại từ trong miền ký ức, còn có chút thất thần, lúc này mới nhận thấy nơi gặp gỡ lần này là trà lâu ngoài thành. Bất chợt nhận ra, trời đông giá rét đã qua đi, núi rừng khôi phục lại sức sống mãnh liệt, trời cao là một mảnh xanh biêng biếc. Ta thích thú tựa vào bên cửa sổ, nghiêng tai lắng nghe tiếng chim ca trong núi, hương thơm của trà tỏa ra bốn phía, từng đợt từng đợt phiêu tới chóp mũi, không khỏi làm lòng người ngơ ngẩn say mê.

“Chuyện lần trước nhờ người điều tra sao rồi?” Ta tùy ý quay đầu, hướng người đối diện hỏi.

“Vâng,” Hắc cung kính trả lời, “Đã hoàn toàn rõ ràng.”

“Nga?” Ta tò mò nhìn nhìn hắc, nói, “Trương đại nhân quả nhiên là thần thông quảng đại. Trần Duệ là con nuôi của tiền nhiệm Lại Bộ Thị Lang Trần Lận, xét về thân thể của hắc, cho đến giờ cũng có ít người biết. Từng không ít kẻ có ý đồ điều tra, nhưng ngại việc thị lang đại nhân cố giấu diếm cùng sự bảo hộ nghiêm mật mà chùn bước.”

“Ta tất nhiên cũng không có thu hoạch, do một số người tránh làm bề trên tức giận mà khăng khăng giữ bí mật.” Hắc đáp.

“Phải không?” Ta hỏi, cảm thấy tò mò, “Đến tột cùng là thân phận trọng đại cỡ nào, lại khiến người ta không dám đắc tội?”

“Lại nói tiếp,” Hắc vẽ mặt trịnh trọng đáp, “Chỉ sợ Trần Duệ mới là thái tử chân chính của Tử Viên quốc.”

Ta cảnh giác ngẩng đầu, nhìn thẳng hướng hắn, cường chế sự kinh ngạc trong lòng: “Đại nhân, ở đây đàm luận việc này, liệu có thích hợp không?”

Hắn thản nhiên cười: “Điện hạ yên tâm, tại hạ đã an bài thỏa đáng tất cả, không có bất cứ kẽ hở nào.”

Ta gật đầu, ý bảo hắn tiếp tục.

“Mẹ đẻ Trần Duệ là Thích thị Ngọc phi – một ái phi được tiên hoàng sủng ái, lúc đó Hình thị hoàng hậu bởi vì lâu không được vua chú ý nên sinh lòng ghen ghét. Sau hai người cùng mang long thai, khi đó tiên hoàng chưa có con nối dòng, mà ngày sinh nở của Ngọc phi cũng tới gần, nếu như sinh hạ long tử, tất nhiên là đứa bé sẽ là thái tử. Hoàng hậu e sợ, liền mua chuộc người đỡ đẻ, đem long tử Ngọc phi sinh hạ đêm đó trao thành nữ nhi. Mà người này lúc trước chịu ân huệ của Ngọc phi, nên không đem long tử giết hại, lúc ở gần cố trộm gia bảo gia truyền nhà Ngọc phi là miếng ngọc tím hình trăng khuyết bán cho tiểu nhi Cảnh Thượng để ngày sau nhận ra tín vật, sau để tránh bị diệt khẩu mà suốt đêm chạy ra hoàng cung, đem nam tử cho một quan lại bên ngoài, cũng chính là Lại Bộ Thị Lang Trần Lận. Ngọc tím là vật cao quý, vương tôn công tử bình thường không có khả năng có được, mà lại nghe ngày đó trong cung có hậu phi sinh sản, Trần Lận cũng sê đoan được vài phần ngọn nguồn, liền nhận nuôi hài tử, bắt đầu tính toán chủ ý của bản thân.” Hắn nói xong, hơi tạm dừng, giương mắt chờ đợi phản ứng của ta.

“Nói tiếp.” Ta nói, nhúu mày suy nghĩ.

“Không lâu sau, hoàng hậu cũng sinh hạ một nam anh, cũng chính là thái tử Ân Tử Nho. Chính cái gọi là mẫu tử quý (nôm na là mẹ phát lên nhờ con), tiên đế mừng long tử, đối hoàng hậu sủng hạnh hơn vài phần. Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, mấy tháng sau tiên hoàng lại ân sủng một phi tần khác – cũng chính là Tần thị Nghiên phi, mẫu thân của đương kim Thánh Thượng bây giờ. Nhị hoàng tử tất nhiên được tiên hoàng sủng ái, mà Ngọc phi sau này cũng sinh ra tam hoàng tử, lấy lại ân sủng. Hoàng hậu sợ địa vị thái tử khó giữ, liền bày mưu hãm hại nhà Tần thị, Thích thị cùng họ hàng bởi vậy cũng bị liên lụy. Tội mưu phản không phải là nhỏ, tiên đế tuy biết việc này cùng hai vị hậu phi không quan hệ, nhưng vì để giết một người răn trăm người, vẫn hạ lệnh ban tội chết cho cả 2. Khi đó nhị hoàng tử vừa mới mười một tuổi, mà tam hoàng tử còn không được 9 tuổi. Tiên đế thấy họ còn nhỏ, liền đem hai người giao cho hoàng hậu nuôi nấng. Ba năm trước đây tranh quyền đoạt vị, thái tử cùng với mẫu thân Hình thị trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích. Khi đó Trần Duệ đã lên tới chức đại tướng quân, muốn trả thù người hãm hại mẹ đẻ mình, tự nhiên cũng dốc hết sức lực. Cuối cùng thái tử bị phế, còn lại các hoàng tử tiếp tục tính kế chiếm ngôi vua. Hình thị thấy con bị thương đến nỗi tàn phế, biết đại cuộc đã mất, phiền muộn mà chết. Trần Duệ bởi vậy mà có công, được Hoàng Thượng tín nhiệm, gần đây rút về kinh, chỉ huy ba quân.”

Ta cúi đầu trầm tư một lát, hỏi: “Nói như vậy, Trần Duệ đã biết thân phận của mình?”

“E là như thế,” Hắn trả lời, “Trần Lận lưu lại hắn, vì tin rằng một ngày kia hắn sẽ đoạt được ngai vàng, thống lĩnh thiên hạ.”

Thì ra là thế, như vậy hết thấy đã thông suốt. Tiên đế năm đó cũng là dựa vào việc giết cha sát huynh mới có thể lên ngôi hoàng đế, sau lại lại đem nhà Thích thị phan tội mưu phản mà giết hết, cho nên hắn mới nói phụ thân sát hại mẫu thân hắn cùng người nhà. Còn mảnh ngọc tím hình trăng khuyết là di vật của mẹ đẻ nên hắn luôn mang trên người, khi đó hắn thoát nhìn cũng tầm 11 tuổi, nói như vậy, thiếu niên kia quả thực chính là Trần Duệ.

“Sau khi Hình thị chết, tiếp nhận ngôi vị hoàng hậu là Tần thị – mẫu thân của lục hoàng tử” Trương Sĩ Ngạn tiếp tục nói, “Lục hoàng tử là con trai út của tiên hoàng, bởi vậy được cưng chiều, mà Tần thị lại kỳ vọng cao vào đứa bé này. Chỉ tiếc lục hoàng tử trong một lần cùng thái tử đi săn bắn lại ngã ngựa mà chết, Tần thị hoài nghi thái tử cố ý mưu hại, bởi thế mưu đồ chiếm ngôi vua cũng gặp khó khăn. Chính là người này dục tâm về quyền lực quá nặng, vẫn giữ đồ tham gia vào chính sự nhằm mở rộng thế lực gia tộc, Hoàng Thượng tuy nhường nhịn, cũng không thể bỏ qua, gần nhất lại vì chuyện Huyền phi chết mà bận túi bụi, chỉ sợ sớm muộn gì đều đã trở thành đối tượng diệt trừ của Hoàng Thượng.”

Ta nhắm mắt lại, sửa sang lại mớ suy nghĩ hỗn độn, bỗng nhiên hỏi: “Trần Duệ từng đi qua Nhạn Bắc không?”

Đối với vấn đề đột ngột này, hắn có vẻ không hiểu, nhưng vẫn đáp: “Trần Duệ từ nhỏ ở trong quân đội, tựa hồ cũng có dịp theo quân đội qua Nhạn Bắc.”

Ta gật gù đầu, rồi sau đó không khỏi cười nói: “Trương đại nhân cư nhiên có thể hiểu thấu sự tình như vậy, thật sự là khiến Tử Phượng vô cùng bội phục.”

“Điện hạ khen lầm rồi,” Hắn bình tĩnh trả lời, “Trên đời này không có chuyện gì không thể biết, cái gọi là điều tra không được chỉ là lý do của lũ người vô năng, bởi vì mọi việc đều có manh mối, chỉ cần cơ sở ngầm đủ rộng, xúc tua đủ dài, có thể từ một tia manh mối đã thông tầng tầng liên hệ, tìm hiểu nguồn gốc, tự nhiên chuyện gì cũng có thể điều tra rõ.”

Ta nghe vậy, không khỏi cảm thán: “Nghe đại nhân nói chuyện hôm nay, Tử Phượng thật sự là được lợi không ít.”

Trương Sĩ Ngạn, người quả nhiên không đơn giản, chẳng trách Nghiêm đại nhân lại đem trọng trách giao vào tay người. Xúc tua của người đến tột cùng dài đến mức nào, cơ sở ngầm rộng cuộc có bao nhiêu rộng lớn, quả thật là người Tử Phượng ta mỗi mắt mong chờ.

“Nghe nói đạo này triều đình không yên ổn?” Ta ầm một ngụm trà xanh, thuận miệng hỏi.

“Phải,” Hắn đáp, “Trên thực tế triều đình Tử Viên vẫn chỉ là mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, tranh đấu không ngừng. Thừa tướng cầm đầu nhiều thế lực, không thể nghi ngờ đây là thế lực cường đại nhất, mà gia tộc nhà Thái hậu mặc dù không còn cường thịnh, nhưng cũng có căn cơ thâm hậu. Hắn còn cùng không ít trọng thần chia bè kết phái, trong đó cũng không thể thiếu phần đông những người đã từng theo thái tử. Chính là sau khi thái tử thất thế, những người này làm việc có chút dè chừng, mà mấy ngày gần đây lại liên tiếp xuất hiện ở tướng phủ, hình như có ý đồ. Bên ngoài bởi vậy đoán thái tử cùng Thừa tướng cùng nhau bày mưu soán vị. Đương nhiên, bất quá cũng chỉ là lời đồn đại mà thôi, Hoàng Thượng thấy thế nào lại là chuyện khác.”

Ta nhu nhu trán, cười nói: “Xem ra làm hoàng đế thực là vất vả.”

Hắn cũng tùy ý mà cười, tiếp tục nói: “Mặt khác, Trần Duệ là đệ nhất võ tướng trong triều, thế lực này cũng không nên coi thường, hơn nữa gần đây cũng khuếch trương danh thế. Về phần thân thế hắn, chỉ sợ đã không còn là bí mật. Thứ cho thần nói thẳng, Trần Duệ này, nếu biết lợi dụng thích đáng, sẽ là một bảo vật khó tìm.”

Ta giương mắt yên lặng nhìn hắn, một trận trầm mặc. Quân cờ sao? Đến tột cùng có nên lợi dụng hắn? Nếu hắn thật sự là người kia, ta còn có thể đem hắn làm quân cờ mà thực hiện mục đích thủ đoạn sao?

“Việc này cần quan sát thêm,” Ta bình tĩnh nói, “Dù sao, chúng ta không phải vì người khác mà âm mưu quyền vị, nếu đến lúc đó thế lực của hắn không thể khống chế, chẳng phải là tự đem đá đè nát chân mình? Nói sau đi, Hoàng Thượng cũng không phải người dễ đối phó, ngay cả chúng ta còn biết thân thế Trần Duệ, hắn sao lại không biết? Vẫn nên yên lặng xem xét, trăm ngàn lần không thể nóng vội.”

Hắn gật đầu, đem tầm mắt dời về phía ngoài cửa sổ, nhìn một con diều chao liệng trong không trung, trầm mặc không nói.

Không khó để đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ là luôn luôn cảm thấy hắn không ham quyền lực, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy vẻ mặt thần thờ này. Có lẽ mỗi người đều như vậy đi, mặc kệ bề ngoài như thế nào tự do tự tại, nhưng phía trong lại luôn bị một cái ***g sắt vô hình nhốt lại, vĩnh viễn cũng vô pháp thoát ra.

Tướng phủ ngày hôm nay trông thật vui tươi trong dương quang đầu xuân rực rỡ.

Công chúa ôm một con diều, từ khuê phòng chậm chậm chạy ra, thẳng đến trong đình.

“Công chúa.” Nghe được thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm vang lên phía sau, nàng khó chịu quay đầu lại, đem con diều giấu sau lưng.

“Muốn ra ngoài sao?” Thừa tướng chậm rãi theo từng bậc thang bước xuống, chậm rãi đến gần nàng.

“Hoài Viễn,” Nàng nhìn kỹ khuôn mặt hắn, “Tiếng ‘Công chúa’ này người rốt cuộc định gọi đến bao giờ?”

Hắn ngây ngẩn cả người, không nghĩ mình sẽ bị lâm vào tính huống khó xử này, cuối cùng đành phải trưng ra ý cười thỏa hiệp: “Thiên nhi.”

“Ngô,” Nàng nhìn mi, “Nghe thật miễn cưỡng, chẳng có chút thành ý nào. Bất quá quên đi, lần này tạm tha chongơi.”

Hắn cười, tỏ vẻ muốn nhìn phía sau nàng: “Giấu cái gì sau lưng vậy?”

Nàng cúi đầu, do dự một lát rồi mới đưa con điều ra: “Hôm nào ngươi cũng một mình ra ngoài vội vã, bản công chúa muốn ra ngoài thả diều, không cần phải hạ nhân đi theo ta, ta cũng không thích bị một đám người vây quanh.....”

“Cùng đi đi.” Hắn chặn lời nàng, lấy con điều của nàng cầm trong tay.

“Ngươi nói.....” Nàng ngờ ngàng mở to hai mắt, “Cùng nhau?”

“Như thế nào? Không muốn?” Hắn hỏi lại.

“Không phải.....” Công chúa ấp úng nói, “Chỉ là có chút.....”

“Quản gia,” Hắn nói với kẻ đang đứng bên ngoài, “Chuẩn bị xe.”

Hai người ngồi cạnh nhau trong xe ngựa, nhưng thần thái thì hoàn toàn bất đồng. Thừa tướng tựa lưng trên ghế dựa, 1 tay đem công chúa ôm vào lòng, hai mắt chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ. Mà công chúa bỗng dưng được đối xử thân mật đến nỗi không biết làm sao, thân thể tựa trong lòng hắn có chút cứng ngắc, tầm mắt cũng không biết nên phóng tới nơi nào.

“Thiên nhi,” Hắn đột nhiên hỏi, “Ngươi sợ ta?”

“Sợ?” Lời này thật ra đánh trúng điểm yếu của nàng, “Trên đời này có ai có thể làm ta sợ hãi được cơ chứ.”

“Nga?” Hắn cúi đầu nhìn nàng, “Vậy sao lại bày ra bộ dáng thất kinh này?”

Nàng không trả lời được, cũng biết mình trông ngốc đến mức nào.

“Chính là.....” Nàng ấp a ấp úng nói, “Chỉ là có chút..... Không quen bị.....ôm.....như vậy...”

Hắn nâng mặt nàng lên, nhìn hai gò má đỏ bừng, đáp: “Vậy ngươi cũng nên dần làm quen đi.”

Nàng không dám nhìn vào mắt hắn, bắt đầu bối rối tránh né. Ngươi nói đúng, Hoài Viễn, ta sợ ngươi, sợ vô cùng, ngươi là người duy nhất trên thế gian này khiến ta sợ hãi, muốn trốn tránh, nhưng cũng muốn được đến gần.

Xe ngựa dừng lại ở khu rừng phía ngoài thành, Thừa tướng từ bên trong xe đi ra, trở lại hướng công chúa đưa hai tay ra, nàng hơi chần chừ, rồi đặt hai tay mình vào đó, để hắn đỡ xuống xe.

Dưới chân núi có một đồng cỏ xanh mướt, từng đợt gió mát xạc xào thổi qua, đúng thời tiết tốt để chơi diều. Nàng cầm dây diều, phân phó hạ nhân giơ con điều lên cao, sau đó bắt đầu chạy. Bắt lấy con điều rồi buông ra, nàng quay đầu nhìn con điều chậm rãi bay lên không trung, nhưng không cách nào cứ thế bay lượn mãi. Chạy tới chạy lui vài lần cũng không thành công, nàng có chút nổi giận.

Người phía sau giành lấy cuộn dây, công chúa quay đầu lại, nhìn thần sắc bình thản của hắn, một tay kéo lấy thùng bằng sợi bông kéo về phía sau vài lần, con điều kia liền văng vàng chao lượn giữa không trung, bay cao bay cao mãi. Hắn luôn hoàn thành xuất sắc tất cả, trong mắt nàng, hắn là hoàn mỹ, khuyết điểm duy nhất là, hắn không cười. Không, nàng không nói đến những nụ cười giả dối thường thấy, mà là nụ cười chân thành phát ra từ nội tâm, nàng cơ hồ chưa từng nhìn thấy hắn lộ ra nụ cười như vậy, trừ lúc hắn ở cạnh người kia.

Thừa tướng đứng phía sau nàng, cầm tay nàng hướng dẫn nàng điều khiển sợi dây. Mắt thấy trục dây nhỏ sắp dùng hết, hắn liền phân phó hạ nhân tìm một cuộn dây nữa, nhưng lại bị công chúa ngăn trở: “Mặc kệ dây diều có dài bao nhiêu, nó cuối cùng cũng sẽ rơi xuống đất.”

Hắn thất thần nhìn nàng, nhưng lại không biết nói ra sao.

“Nó có thể đi đến nơi xa như vậy, có thể bay về phía thiên không cao vút, nó có thể tới 1 thế giới mà người thường không thể chạm tới, thoát nhìn sẽ tưởng rằng nó rất tự do, nhưng chung quy không phải vẫn bị trói buộc bởi sợi dây này hay sao? Không có trói buộc này, nó không thể tự do tự tại bay cao mãi, có trói buộc này, nó tất nhiên không được tính là tự do.(Câu này tối nghĩa vãi ***g) Hoài Viễn, người nói nó rất cuộc tự do hay không tự do?”

Hắn không thể trả lời, bởi vì hắn đã đau khổ truy tìm trước đáp án. Trục dây điều dùng hết, hắn nhìn nó lướt qua trong lòng bàn tay, nhưng không kịp giữ lấy.

“Xem kìa,” Công chúa cười khổ mà nói, “Không có ai nắm giữ sợi dây, nó chắc chắn sẽ rơi xuống.”

“Đúng vậy,” Hắn đáp, “Bất quá là rơi ở 1 nơi nào đó rất xa.”

“Ta đi tìm nó về.” Nàng buông trục dây trống không, kéo vạt váy chạy về phía xa xa. Nàng biết, nàng thật sự không muốn đuổi theo con điều, chỉ là đột nhiên muốn tranh xa hắn 1 chút, bởi vì, nàng không thể đối mặt với hắn.

Thừa tướng đứng ngây người tại chỗ, nhìn nàng rời đi. Vô luận là nàng, hay là điều, tất cả đều rời bỏ hắn, bọn họ đều đã từng thuộc về hắn, nhưng hiện tại hắn cũng đã hiểu, hắn căn bản cái gì cũng vô pháp bắt lấy.

Không khí thanh tân phảng phất một mùi hương thoang thoảng, hắn đối với hương thơm này thập phần quen thuộc, đó là hương linh lan thanh nhã u trầm. Giữa bụi cỏ, một đóa hoa trắng nõn mà kiều diễm xao động, trên cánh hoa còn đọng lại vài hạt sương trong suốt. Hắn cúi xuống ngắt 1 cành hoa, đưa lên chóp mũi, mùi thơm ngào ngạt làm hắn mê say.

Sau khi Trương Sĩ Ngạn rời đi, ta cũng ra khỏi trà lâu, theo dấu một con điều chao liệng trên không hướng về phía khu rừng sâu thẳm. Thị vệ đi theo xa xa, vừa muốn theo sát ta vừa sợ bị ta quở trách. Chính là không biết vì sao, con điều kia như bị đứt dây, một chút lại một chút từ không trung bay xuống, tiêu thất không tung tích khỏi tầm nhìn.

“Thừa tướng đại nhân!” Khi nhìn thấy Thừa Tướng cùng mặt cỏ trải đầy linh lan, ta vì cuộc gặp gỡ đột ngột này mà nhất thời kinh ngạc, hay chẳng cũng là do khung cảnh u nhã mà điềm nhiên hấp dẫn đi sự chú ý.

Hắn không ngạc nhiên như ta, chỉ nói: “Người đã đến.” Ngay cả lời nói cũng vẫn bình tĩnh hết như mọi ngày.

Ta cúi đầu cười, không khỏi cảm thán: “Trên đời này sao lại có sự trùng hợp đến vậy.”

“Hôm nay lại có ‘Chính sự’, vì giao du mà đến?” Hắn hỏi, hướng ta chậm chậm đi tới.

“Cứ cho là thế,” Ta trả lời, “Đại nhân đi đâu vậy?”

Hắn đứng trước mặt ta, lạnh nhạt đáp: “Bồi Thiên nhi đi thả điều.”

Ta khó nén vẻ mặt kinh ngạc, nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ ngây người nhìn hắn.

“Như thế nào?” Hắn nhợt nhạt cười nói, “Bồi phu nhân nhà mình ra ngoài du ngoạn là chuyện lạ sao?”

“So ngại lại nói thế?” Ta cũng cười, “Hai vị phu thê tình thâm, thật sự không tiện có người ngoài phá đám.”

“Chỉ tiếc,” Hắn tiếc nuối nói, “Điều bay mất rồi.”

Nguyên lai con điều vừa rồi là công chúa thả, ta có một khắc thất thần, có lẽ mọi chuyện trên đời vốn trùng hợp như vậy đi.

“Điện hạ có thể vì ta chuyển hộ thứ này được không?” Hắn bỗng nhiên hỏi.

“Nga?” Ta tò mò nhìn hắn, “Là cái gì?”

“Linh lan,” Hắn cầm bó hoa trong tay đưa cho ta, “Giao nó cho Tử Nho.”

Ta tiếp nhận hoa, bị hương thơm mê người này làm ngây ngất.

“Này,” Hắn lại hái thêm vài bông hoa, đưa đến trước mặt ta, “Cho người.”

Ta tiếp nhận bó hoa, đây là lần đầu tiên có người tặng hoa cho ta, hơn nữa, cư nhiên lại là người này.

“Đa tạ.” Ta cười đáp, “Tử Phượng nhất định đưa đến tận nơi.”

Sau khi về cung, ta lệnh cho hạ nhân trồng vài cọng linh lan trong bồn, rồi cầm chỗ còn lại tới Đông cung.

Ánh chiều tà không còn chói mắt như ánh nắng ban trưa, nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy ấm áp. Tử Nho đang ngồi trong đình, phân phó hạ nhân tu bổ cùng sửa sang lại đám hoa cỏ.

Ta chậm rãi đi về phía y, những đóa linh lan trong tay theo gió nhẹ nhàng lay động, y chú tâm ngắm nhìn hoa cỏ tận đến khi ta tới trước mặt mới ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn ta.

Tầm mắt lạc tới bó hoa trắng ngần, thần sắc y trở nên có chút phức tạp, là kinh hỉ, là cao hứng, cũng là đau thương.

Ta đem hoa đưa đến trước mắt y: “Là Thừa tướng đại nhân nhờ ta đưa cho người.”

Y tiếp nhận, mang theo trong suốt ý cười, nhưng không kinh ngạc.

Vì cái gì là linh lan? Trong đó có hàm nghĩa gì sao? Hoặc, đây là thứ kỷ vật khiến bọn họ cùng nhớ lại?

Ta không truy vấn, đem thứ này đến đây rồi, liền vội vàng trở về Tử Mộ trai.

Bầu trời còn sót lại một chút dư quang, ta đứng dưới mái hiên, nhìn kỹ khung cửa sổ đặt linh lan đến mức xuất thần.

Hắn từ sau lưng đem ta ôm lấy, cúi đầu ở ta bên tai nhẹ giọng hỏi: “Suy nghĩ cái gì vậy?”

Ta đưa tay vuốt ve cánh hoa trước mắt, quay mặt đi: “Hoàng Thượng, ở Tử Viên quốc, tặng linh lan là có hàm nghĩa gì sao?”

Hắn liếc nhìn ta, mang theo ý cười: “Từng có một truyền thuyết về linh lan.”

Ta tò mò nhìn hắn, ngừng thần nghe hắn kể chuyện.

“Nghe nói từng có một vị cô nương, mỗi ngày đều đứng trên núi cao nhìn về phía xa ngoài thành, chờ đợi người tình viễn chinh (đi oanh trận xa), chờ đến khi nước mắt cạn khô, nhưng thân ảnh hắn vẫn không xuất hiện. Cho đến lúc chết đi, cũng chưa một lần gặp lại hắn, nước mắt rơi trên lớp lớp cỏ xanh, kết thành một hạt châu trong suốt, biến thành một đóa hoa trắng nõn giữa núi rừng.” Hắn đưa tay nâng một gốc linh lan, “Người xem bộ dáng của nó, có phải rất giống nước mắt hay không?”

Ta cúi đầu tinh tế nhìn, rồi sau đó hỏi: “Cho nên, tặng linh lan là để tưởng niệm sao?”

Hắn gật đầu, nghịch ngợm mái tóc ta: “Như thế nào? Có người tặng người hoa linh lan?”

Ta lắc lắc đầu: “Hôm nay ra ngoài thành tiện tay hái được.”

“Người thật là thích chạy đến những nơi hẻo lánh.” Hắn cười nói.

Nguyên lai chỉ như vậy sao? Vô luận có bao nhiêu tưởng niệm, đều có thể mượn mấy cành hoa nho nhỏ nhắn giùm? Trong này đến tột cùng chất chứa bao nhiêu ưu tư cùng hoài niệm?

“Ta nhớ rõ, Tử Nho thích nhất linh lan.” Hắn xuất thần nhìn cánh hoa trong tay, như tự nói với bản thân.

Ta hỏi đáp: “Thực ra hoa này rất giống với y, tinh khiết trắng ngần như tuyết, thanh nhã đạm bạc giống nhau.”

“Người thấy y như vậy?” Hắn hỏi.

“Hoàng Thượng không cho rằng như thế sao?” Ta hỏi lại.

Hắn hạ mắt, rút bàn tay đang đùa nghịch mái tóc ta: “Người nói đúng, y chính là như vậy, tuyệt không giống bọn họ, không giống phụ thân, cũng không giống mẫu thân, so với tất cả càng thêm cao quý, so với bất luận kẻ nào cũng càng thiện lương, rất tinh khiết, cho nên cũng càng thêm yêu ọt.”

Ta nhìn thấy sự triu mến trong mắt hắn, nghe ra chân ý trong lời nói, có lẽ hắn thật sự thích vị huynh trưởng này.

“Cho nên, mới càng cần che chở.” Ta vô tâm nói, cũng không có bao nhiêu thâm ý, chỉ là bất giác đối người nọ có một tia thương hại, bởi vì chuyện ta làm nhất định sẽ khiến y bị tổn thương.

Hắn không tiếng động nhìn bên ngoài cửa sổ hồi lâu mới hoàn hồn hỏi ta: “Tử Phượng, người có tưởng niệm người nào không?”

“Không có.” Ta không chút do dự đáp.

“Nga? Trả lời nhanh như vậy?” Hắn tò mò nhìn ta, “Không phải trong tim mỗi người đều có bóng hình ai đó sao?”

“Vậy còn Hoàng Thượng?” Ta hỏi, “Hoàng Thượng trong lòng có tưởng niệm người nào đó sao?”

“Cũng không có.” Hắn trả lời như thể đó là chuyện đương nhiên.

“Vậy mà Hoàng Thượng còn nói ta.....”

“Bởi vì,” Hắn chặn lời ta, tiếp tục nói, “Người có thể khiến cho trăm tưởng niệm, không phải mỗi ngày đều có thể nhìn thấy sao?”

Ta che mặt mà cười: “Không biết là người nào may mắn đến vậy?”

“May mắn?” Hắn lặp lại, “Người nọ có lẽ cũng không cảm thấy may mắn đâu, chẳng những cái kình với trăm, còn luôn cho rằng trăm không có thành ý.”

“Nga? Có kẻ lớn mật đến thế?” Ta nhướng đôi lông mày, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, “Hoàng Thượng chẳng lẽ không sinh khí sao?”

“Sinh khí? Trăm nào dám sinh khí với y?” Hắn nói không nề hà, “Y không giận trăm, trăm đã phải cảm ơn trời đất rồi.”

“Nhìn xem Hoàng Thượng ủy khuất kia,” Ta nâng tay vỗ về khuôn mặt hắn, “Khiến cho người ta nghe xong rất đau lòng.”

“Tử Phượng,” Hắn cầm tay ta, “Vô luận người tùy hứng làm bậy như thế nào, cố tình gây sự như thế nào, trăm cũng không tức giận. Chỉ có một việc trăm tuyệt đối không thể tha thứ.”

Đối diện khuôn mặt nghiêm túc của hắn, ta có chút e dè, chỉ có thể hỏi hắn: “Là việc gì?”

“Nói dối.” Hắn trả lời, ngắn gọn nhưng thẳng thắn, “Tử Phượng, vĩnh viễn đừng bao giờ nói dối trăm, biết không?”

Ta cười, quần thần bách quan, tả hữu thân tín, khắp thiên hạ người nào không nói dối người? Người dựa vào cái gì cho rằng ta không thể nói dối? Huống hồ, từ khoảnh khắc đầu tiên khi người xuất hiện trước mặt ta, ta đối với người mỗi một câu đều là nói dối, ít nhất đến bây giờ ta vẫn cho là như vậy.

“Khắp thiên hạ mọi người ai cũng có thể lừa trăm, duy chỉ có người không thể.”

Ta nhìn hắn, mang theo ánh mắt cười: “Tử Phượng làm sao dám lừa gạt Hoàng Thượng?”

“Không phải không dám, mà hắn là không nghĩ tới.”

“Phải, Tử Phượng đương nhiên không nghĩ tới.” Đúng vậy, không cần suy nghĩ ta cũng có thể nói dối người, bởi vì lừa gạt người là bản năng của ta.

Hắn trầm mặc, không hề truy vấn, nhưng ánh mắt lại lộ ra vài tia thất vọng, một lần kia hắn nói, chúng ta tuyệt vọng giống nhau, giờ phút này ta tựa hồ bắt đầu hiểu được.

15. Chương 14

Sáng sớm ngày xuân vốn nên yên tĩnh an nhàn, nhưng trong tướng phủ khách khứa, đại thần cũ đại thần mới lại tụ tập thành đàn, nơi nơi tràn ngập sự khẩn trương cùng bất an.

“Đại nhân,” Có người nói, “Nay Trần Duệ rút về kinh, biên giới không ai canh giữ, đúng là thời cơ tốt để hành động.”

“Đúng vậy,” Tiếp lời là 1 gã võ quan, “Lấy thực lực của đại nhân thì việc chống lại cũng không khó khăn gì, hơn nữa đã sớm nghe nói Trần Duệ có tâm địa khác thường, nếu có thể thu phục hắn, quân ta sẽ nắm chắc thắng lợi.”

“Người nghĩ có thể mượn sức Trần Duệ?” Ở ghế trên Thừa tướng nhẹ nhàng băng quơ lộ ra một tia trào phúng, “Nên sớm quên ý niệm đó đi, tuyệt đối không có khả năng.”

Người gộp lời khó hiểu, nhìn chung quanh lại thấy tất cả bày ra sắc thái hèn mọn tựa tiểu phi tiểu, đành phải thôi, không nhiều lời nữa.

“Đại nhân,” Thủ hạ lại có người nói, “Gần đây những người theo thái tử trước kia cũng hợp tác với chúng ta, kỳ thật thế lực tuy không lớn như trước, nhưng cũng đủ trọng thần nguyên lão, uy vọng to lớn không thể khinh thường. Đại nhân không phải vẫn ngại chuyện vô cơ xuất binh sao? Lần này vừa lúc phiên loạn, giúp thái tử đoạt lại đế vị, nhiếp chính quản việc quốc gia, tự nhiên cũng danh chính ngôn thuận.”

Thừa tướng đứng lên, trầm mặc đi về phía mọi người, hai mắt lại nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Tâm ý của các vị, tại hạ đã hiểu được. Chính là, sáng sớm đã tụ tập tại tướng phủ, là muốn cố ý rước lấy tai họa, chọc giận Hoàng Thượng, cũng bức ta nóng nảy sao?”

Mọi người nghe vậy, đều cúi đầu: “Vi thần không dám!”

“Không dám?” Hắn thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng mọi người, “Trong miệng nói không dám, nhưng càng ngày càng làm nhiều chuyện lớn mật. Chỉ tiếc, bốn tướng sẽ không để mình bị các vị quay vòng vòng. Các vị tốt nhất nên làm việc thật rõ ràng, nếu là việc ta cần làm, không cần các vị ép buộc, ta sẽ tự khắc làm; Nếu là chuyện ta không muốn, mặc kệ các người như thế nào thúc giục, ta cũng tuyệt đối không đếm xỉa. Cho nên thỉnh các vị tiết kiệm vài phân khí lực, về nhà lo sự an ổn của bản thân, mỗi ngày dậy sớm, vào triều thảo luận chính sự, đã là vất vả vạn phần, có thể nào còn vì Hoài Viễn mà phí công lo lắng? Các vị nên về tu dưỡng tinh thần, tài năng đi.” Dứt lời, xoay người đưa lưng về phía đám đông, chỉ nói một câu: “Tiễn khách.” Liên không nhiều lời nữa.

Sau khi Thừa tướng uy hách, chúng thần đành phải thở dài cáo lui, rút khỏi tướng phủ.

Nguyên bản đối với việc này cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, chính là nghe được quần thần một đám cúi đầu tự xưng “Vi thần”, không khỏi khiến công chúa một trận bất khả tư nghị.

Nàng đứng ngoài cửa, nhìn hắn đi tới trước mặt mình.

Hắn không nói lời nào, chỉ trầm mặc nhìn nàng hồi lâu.....

“Thiên nhi, chúng ta rời Trường An đi.” Hắn nói.

“Rời đi?” Nàng khó hiểu.

“Ta không làm Thừa tướng, người cũng không còn là công chúa, cùng đi tìm một chỗ an bình, trở thành một đôi vợ chồng bình thường an ổn sống qua ngày, được không?”

“Hoài Viễn,” Nàng không biết nên trả lời như thế nào, bởi vì chuyện này đối với nàng mà nói, là ngay cả tưởng tượng cũng không dám, “Người thật sự nguyện ý sao?”

Hắn gật đầu: “Chính là còn cần chút thời gian, có một số việc phải chấm dứt. Thiên nhi, người nguyện ý chờ không?”

Đương nhiên, nàng đương nhiên nguyện ý chờ, chỉ cần hắn cho nàng 1 lời hứa hẹn, chỉ cần hắn có thể cho nàng mong đợi: “Mặc kệ bao lâu, ta đều chờ đợi.”

Đã nhiều ngày bởi trong triều đình biến loạn, không ngừng có triều thần xuất nhập hoàng cung, ta thấy hần ốc còn không mang nổi mình ốc, chắc không rảnh để tới ta, ta cũng sẽ không đến ngự thư phòng làm chuyện mất mặt, chỉ còn cách đi khắp tầm cung ngắm hoa ngắm cỏ.

Hương linh lan nồng đậm, ta bưng chậu hoa vào trong đình, đem nó bày trên bàn đá, tinh tế nhìn. Tầm mắt xuyên qua những cánh hoa, mơ hồ nhìn thấy 1 thân ảnh.

Ta ngẩng đầu, thì lễ với vị tướng quân trẻ tuổi kia, đoán là hần vừa từ trong ngự thư phòng đi ra.

Hần gật đầu đáp lễ, ánh mắt trong suốt nhưng không hề có nửa điểm thân cận.

“Tướng quân không đến ngồi cùng Tử Phượng một lát sao?” Ta cười hỏi, hai tay nghịch ngợm những bông hoa.

Hần không chối từ, bước tới, nhìn bồn hoa trên bàn nói: “Không nghĩ đến ở trong cung cũng có thể nhìn thấy hoa đại ngoài thành.”

“Tử Phượng nhàn rồi phát buồn chán, nên đã ra ngoài đem nó về.” Ta đáp.

Hần ngồi xuống cạnh ta, cười nói: “Điện hạ thật thú vị.”

Ta giương mắt nhìn hần: “Tướng quân thích linh lan sao?”

“Không,” Hần đáp rõ ràng, “Đổi hoa cỏ hướng đến vô thậm ham.”

Ta lắc đầu: “Đại nhân thật khó khan.”

Hần cười: “Tại hạ là võ tướng, mấy chuyện học đòi văn vẻ này rất vô nghĩa.”

“Ta lại nghe nói đại nhân văn võ song toàn, tài trí hơn người,” Ta nói, “Nhất định là mặt mũi của Tử Phượng không đủ lớn, nên không khơi dậy nổi nhã hứng của đại nhân?”

Hần không nói lời nào, chỉ bất đắc dĩ cười.

“Đại nhân hình như so với trước kia cười nhiều hơn?” Ta chưa từng thấy hần nở nụ cười, so với bây giờ thật khác biệt.....

“Phải không?” Hần nói, “Có lẽ là bởi vì người.”

Giống, dung mạo của bọn họ vô cùng giống nhau, ta xuất thần nhìn hần, tưởng như cũng nhìn thấy thiếu niên khi trước. Khuôn mặt, ngũ quan cơ hồ không hề thay đổi, nhưng cái loại cảm giác này, cái khí chất độc nhất vô nhị kia lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thời gian hơn 10 năm đến tột cùng có thể khiến một người thay đổi đến mức nào? Ngoài dung mạo, những thứ bên trong còn có thể thay đổi nhiều đến đâu? Ta cuối cùng tự nhủ rằng lòng người thiện biến, không phải chính mình là ví dụ tốt nhất hay sao? Sao có thể sa vào vấn đề này đến vậy? Hần đương nhiên có thể thay đổi, vô luận thay đổi bao nhiêu ta cũng không cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì hần chắc cũng không thể nhận ra ta là người năm đó, nói đi nói lại, là hần thay đổi hay bởi đó là ảo vọng của chính ta?

Gió nổi lên, thổi rơi vài cánh hoa kiêu diễm, hần nhặt lên, đưa tới gần ta, ngắm nghía 1 hồi: “Thực giống người.”

Ta nâng nhẹ tay chạm vào, mỉm cười, lại lắc đầu: “Có người khác thích hợp hơn ta.”

“Có lẽ vậy,” Hần buồn bã nói, “Dù sao ở tại thâm cung này, có mấy người còn giữ được tâm hồn thuần khiết không vậy bản?”

Tâm tình vốn phẳng lặng, nghe được câu này của hần, trong lòng chợt gợn sóng. Ta cup mắt, không chút để ý hỏi: “Đại nhân đã từng đi qua Nhạn Bắc?”

Hần gật đầu, nhìn chăm chú vào ta: “Đã từng qua.”

“Ngà?” Ta kinh hãi, “Không biết là khi nào?”

“Khi ta mười một tuổi.” Hần trả lời.

“Vì sao lại tới?”

Hắn có chút chần chừ, nhìn ta, lại cúi đầu: “Thì theo quân đội.”

Ta bắt đầu hiểu sự do dự của hắn, liền hỏi: “Là khi Tử Viên cùng Nhạn Bắc khai chiến?”

Về mặt của hắn trở nên trầm trọng, thấp giọng đáp: “Đúng.”

Người tới, là vì thảo phạt quốc thổ của ta, nhưng lại nói muốn dẫn ta rời đi, đến tận cùng, người đang trốn tránh cái gì? Là vì không thể thừa nhận vận mệnh bản thân, muốn né ra thật xa, lại để mất đi dũng khí sao? Nếu khi đó cùng người rời đi, nếu lúc ấy ta không do dự, có lẽ người sẽ không mang sự gánh vác này ra để đặt cho số phận, mà chúng ta cũng sẽ không thể tự kiểm chế, để rồi cứ như vậy hăm sâu trong vùng bùn định mệnh.

“Điện hạ vì sao hỏi như vậy?” Hắn hỏi.

Ta đối mặt trước hắn, có chút hoảng hốt: “Tướng quân rất giống một người ta từng gặp.”

“Phải không?” Hắn nhìn ta, “Kỳ thật điện hạ cũng rất giống một vị cố nhân của ta.”

“Thật trùng hợp,” Ta đáp, “Là người quen ở Nhạn Bắc sao?”

“Phải,” Hắn gật đầu, “Chẳng qua, ta nghĩ y nhất định đã quên ta.”

Ta cúi đầu, trầm mặc không nói, bẻ một gốc cây linh lan trong bồn, đặt vào tay hắn.

Hắn ngưng thần nhìn bó hoa trong tay, lặng im không tiếng động.

Sau đó không lâu, hắn liền đứng dậy rời đi, cũng không nói cái gì. Ta nhìn bóng dáng hắn rời xa, hết như năm đó, chỉ còn lại vô tận thần thờ.

Thong thả bước đi, hướng về phía đình ngoại, vừa tới hành lang đã bị 1 đứa nhỏ đầu đen đâm sầm vào.

“Điện hạ, cứu ta!” Bé gái níu vạt áo ta, anh mắt lo sợ nhìn ta cầu cứu.

Là đứa nhỏ trong miếu thần đạo nọ, ta cúi người vuốt tóc nó: “Làm sao vậy?”

“Thanh Trần, sao người lại chạy đến đây?” Một thiếu niên đi tới, trách cứ đứa bé trong lòng ta.

“Người là.....” Ta nhìn thiếu niên từ trên xuống dưới, nghĩ ngợi “A, ta nhớ ra rồi! Người là thân cận của Thần quan đại nhân, tên là..... Tử Hoành, phải không?”

“Điện hạ còn nhớ rõ tiểu nhân?” Hắn cung kính đáp.

“Lần trước lúc gặp gỡ thần quan đại nhân, từng gặp qua người ở Bắc cung,” Ta đáp, “Không biết đại nhân đã khỏe lại chưa?”

“Đa tạ điện hạ quan tâm,” Hắn kính cẩn trả lời, “Sức khỏe của đại nhân đã phục hồi rồi.”

Ta cười: “Vậy thật tốt.”

“Đều do đứa nhỏ này không ngoan, quấy nhiễu điện hạ rồi, Tử Hoành sẽ mang nó đi ngay.”

“Ta không cần!” Đứa nhỏ trốn sau lưng ta, “Thần quan đại nhân nhất định sẽ phạt ta!”

Ta nhìn đứa bé, hỏi người trước mặt: “Đứa nhỏ này đã phạm lỗi gì sao?”

Hắn có chút bất đắc dĩ, trả lời: “Làm hỏng một cái thần khí (vật dụng để tế thần các kiểu).”

“Ra vậy,” Ta nói, “Thần quan đại nhân sẽ phạt nó sao?”

“Này.....” Hắn hình như có chút do dự, “Cái này còn tùy thuộc tâm tình của đại nhân.”

“Ta nghĩ nó cũng vô ý thôi,” Ta nói, “Không bằng như vậy đi, ta thay nó cầu tình, xin Thần quan đại nhân tha cho nó lần này, có được không?”

“Điện hạ nói quá lời rồi,” Hắn đáp, “Nếu ý ngài là vậy, đại nhân nhất định sẽ không cự tuyệt.”

Ta gật đầu, đem đứa nhỏ sau lưng kéo đến trước mặt nói: “Người yên tâm rồi chứ?”

“Àn!” Đứa bé cười với ta, lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu, “Tạ ơn điện hạ!”

“Tử Hoành không quấy rầy nữa, cáo từ.” Hấn thi lễ, đang định rời đi, lại bị ta cản lại.

“Đừng vội,” Ta nói, “Nghe nói người đi theo thần quan đại nhân đã nhiều năm, gần đây lại mới thăng chức thần phụ (phụ tá cho thần quan, chắc thế), nhất định đối với việc bói toán thuật thập phần tinh thông, Tử Phượng xưa nay đối với chuyện này rất có hứng thú, chỉ là có nhiều chuyện không thể thấu đáo, nếu có ngày nào nhàn hạ, mong rằng có thể tới đây ngồi một chút, vì Tử Phượng mà xem qua một chút?”

“Điện hạ khách khí rồi,” Hấn khiêm tốn trả lời, “Nếu có gì nghi vấn, ngài cứ việc gọi tiểu nhân.”

“Ân,” Ta gật đầu, “Nói không chừng, người còn có thể gặp cả Tử Thiên đâu.”

Nghe đến cái tên này, hấn bất giác ngẩng đầu, trong mắt lóe lên 1 tia sáng.

“Hấn thường tới nơi này,” Ta tiếp tục nói, “Còn luôn nhắc tới người, nói người nhu thuận như thế nào, lúc nhỏ ra sao. Lại nói tiếp, chủ tớ hai người cũng đã lâu không gặp, vừa lúc cũng có thể gặp mặt rồi.”

“Vâng,” Hấn hồi đáp, “Tử Hoành sẽ thu xếp.”

“Thanh Trần,” Hấn nói với đứa nhỏ, “Người cũng quấy rầy điện hạ đã lâu, mau cáo từ, theo ta trở về đi.”

“Ngô.....” Nó không tình nguyện mà nghiêm mặt, bắt lấy tay ta.

“Không phải đã thay người cầu tình rồi sao?” Tử Hoành nói, “Đại nhân sẽ không phạt người.”

“Ta biết,” Nàng trả lời, “Nhưng ta còn muốn ở đây bồi điện hạ 1 lát.”

“Được rồi được rồi,” Ta cười nói, “Người hãy về trước đi, lát nữa ta sẽ sai người đưa Thanh Trần về.”

Hấn không dám chối từ, chỉ có thể đáp: “Vâng làm phiền điện hạ rồi. Tử Hoành còn có chút chuyện quan trọng, sẽ đi trước.”

“Thỉnh.” Ta đáp ứng, nhìn hấn rời đi, rồi sau đó cúi xuống, vỗ đầu đứa nhỏ hỏi: “Người rất sợ thần quan đại nhân sao?”

“Ân!” Nó dùng sức gật đầu, “Không chỉ ta sợ y, trong cung mọi người đều sợ y. Bởi vì đại nhân rất dữ tợn, không ai dám chống đối y, y ngay cả Hoàng Thượng thấy y cũng phải kiêng dè..... Bất quá, ngoại trừ 1 người.”

“Nga?” Ta tò mò hỏi, “Là ai?”

“Chính là người điện hạ vừa nhắc tới.” Nó đáp.

“Người nói..... Tử Thiên?”

“Ân,” Nó gật đầu, “Lần trước còn cãi nhau, ta chưa từng thấy ai dám cãi nhau với thần quan đại nhân.”

“Nguyên lai thần quan đại nhân đáng sợ như vậy,” Ta làm ra vẻ sợ hãi nói, “Vậy người nhất định rất ghét y?”

“Không,” Đứa nhỏ lắc đầu, “Thần quan đại nhân là người tốt!”

Vừa mới nói y đáng sợ, trong chớp lát lại nói y là người tốt, cũng không biết đứa nhỏ này nghĩ như thế nào.

“Thanh Trần ở lúc còn rất nhỏ đã bị bắt tới gánh hát làm việc cực nhọc, mỗi ngày ăn không đủ no mặc không đủ ấm, còn thường bị sư phó đánh chửi. Ngày đó đại nhân nhìn thấy ta bị người khác khi dễ, đột nhiên trở nên rất hung dữ. Y cho người đem toàn bộ rạp hát hủy đi, còn đem ta mang về trong cung, cho ta được ăn được mặc, lại còn cho ta 1 căn phòng lớn, cho nên thần quan đại nhân là người tốt, mặc kệ tính tình y hung dữ đến mức nào!”

Hủy rạp hát? Hóa ra chân tướng là như vậy.

“Điện hạ,” Nó nhìn ta rồi nói, “Người thay Thanh răn cầu tình, cho nên người cũng là người tốt.”

Ta cười cười, vuốt tóc đứa nhỏ: “Bất quá người tốt cũng sẽ làm chuyện xấu, hơn nữa bình thường chuyện xấu lại được che giấu dưới vỏ bọc của chuyện tốt, cho nên trên đời này cũng không có nhiều người tốt như vậy.”

Nó giương mắt, nhìn ta khó hiểu.

“Về sau người sẽ hiểu được.” Ta đứng dậy, vỗ nhẹ bả vai nó, không nhiều lời nữa.

Cả ngày nay, ngự thư phòng chìm trong không khí hoảng loạn. Trên điện, một đám đại thần mặt này nghiêm túc, xem ra đang cóđại sự khó lường.

“Hoàng Thượng,” Đại thần vừa tiến lên lộ vẻđầy lo sợ, “Trần Duệ tài hoa về kinh, biên giới liền có biến, xem ra Trần Tây đại tướng quân mới nhậm chức sẽ gặp không ít khó khăn.”

“Người này là do Thừa tướng đại nhân đề cử, mà Thừa tướng cùng thủ lĩnh man di tây Cảnh có qua lại, biến động lần này quả là quá sức trùng hợp.”

“Mật thám từ Tây Cảnh hồi báo, gần đây thủ lĩnh Hồ tộc cùng nhân sĩ Trung Nguyên bí mật gặp gỡ, hình như cóđang âm thầm bàn tính nhiều chuyện, chỉ sợ có can hệ với biến động lần này.”

Trên điện, quân chủ thần thái tự nhiên, cùng các đại thần đối đáp: “Các vị khanh gia đang hoài nghi Thừa tướng đại nhân sao?”

Chúng thần im lặng nhìn nhau, không dám đáp lời, quả nhiên cái gọi là triều thần chính chính là không dám nói tahwng suy nghĩ của mình.

“Chỉ sợ không chỉ là Thừa tướng,” Rốt cục vẫn có ngoại lệ, “Gần đây Hình thị bộ tộc cùng với cự thần từng lệ thuộc thái tử liên tiếp xuất hiện ở tướng phủ, dân gian còn truyền ra không ít lời ủng hộ thái tử mà phản lại triều đình, mặc dù thế lực cũ, cũng không thể không đề phòng.”

“Nga?” Quân chủ vẻ mặt ngộđạo, “Nguyên lai việc này cùng hoàng huynh ta cũng có liên lụy.”

Mặc kệ khi nào, chỉ cần quân vương trên điện giả ngốc ngay từđầu, các đại thần cũng vô phương đối đáp.

“Như vậy, chúng ái khanh cho rằng, trăm nên làm như thế nào?”

Vẫn làđám người khó xử cúi đầu, trầm mặc không lên tiếng.

Nhìn không gian lặng ngắt như tờ, hần bắt đầu nói: “Các vị kể chuyện sinh động như thật, nhưng đến tốt cùng vẫn không có bằng chứng, như vậy lấy lý do gìđể trăm đi bắt người?”

“Thật sự rất không ổn,” Lúc này rốt cục đến phiên Ngự Sử đại nhân lên tiếng, “Bắt quá nên điều tra thêm để làm rõ chân tướng, nhưng phải hạn chế hành động của thừa tướng.”

“Người nói trăm phải giam lỏng hần?” Hoàng Thượng nói, khó xử nhăn lại mày, “Nếu sau này điều tra rõ việc này không quan hệ gì với Thừa tướng, chẳng phải trăm đày đọa người tốt, đánh mất tình cảm quân thần sao?”

“Hoàng Thượng đừng lo lắng,” Trương Ngự Sử trấn định, “Điều này không có nghĩa là giam lỏng? Chính là gần đây truyền lưu không ít lời đồn ác ý hại Hoàng Thượng cùng Thừa Tướng, chờ thời cơ châm ngòi, sợ là sẽ bất lợi với Thừa tướng đại nhân. Hoàng Thượng vì bảo vệđại nhân chu toàn, cố ý phái quân bảo hộ, đây cũng là thể hiện tình cảm, Thừa tướng đại nhân sao có thể không hay biết?”

“Ái khanh nói phải,” Thánh Thượng lộ ra vài phần ý cười, “Thừa tướng đại nhân luôn luôn thâm minh đại nghĩa, sao có thể cùng trăm so đo? Là trăm đa tâm. Như vậy đi, việc này cứ giao cho Ngự Sử đại nhân toàn quyền xử lý.”

“Thần lĩnh chỉ.” Sau khi Ngự sử lui ra không lâu, các đại thần còn lại cũng lục tục rời khỏi ngự thư phòng, hồi phủ.

Trong điện trống rỗng không một bóng người, nhất thời sinh ra vài phần lạnh lẽo.

“Tử Nho, trăm lại nên bắt người làm sao bây giờ?” Hần tự nói với bản thân, hai mắt mệt mỏi nhắm nghiền.

“Hoàng Thượng,” Hần cận tiến vào hỏi, “Hôm nay đi giá nơi nào?”

Hần mở mắt ra, suy nghĩ còn có chút dao động, “Đông cung,” hai chữ này như vẩy từ trong miệng nói ra, cùng với một tia sương mù bối rối, quần lấy những bước chân nặng nề.

Hôm nay không giống với những khi lui tới hỏi thăm, đến tột cùng làm sao lại không giống thì hẳn cũng không rõ. Y vẫn tựa như thường ngày nhàn tĩnh, tựa như thường ngày mỏng manh, nhưng vẻ bình tĩnh lúc này lại dường như khác, khiến người ta bất an.

“Tử Ly,” Lần đầu tiên y mở miệng nói trước, “Nghe nói gần đây trong triều sự vụ bận rộn, sao người lại rảnh rỗi đến nơi này?”

Đế vương trẻ tuổi bắt động thanh sắc: “Người nghe ai nói?”

Một tiếng hỏi lại này làm y kinh ngạc, cái loại ngờ vực vô căn cứ tựa như luôn đánh vỡ cuộc sống yên ổn của y.

Y tạm dừng một lát, đáp: “Là Tử Phụng, gần nhất cũng chỉ có y mới có thể tới nơi này.”

“Phải không,” Hoàng Thượng cúi đầu ôn hòa nhìn y, “Xem ra các người thật là thân thiết.”

Y ngẩng đầu, mỉm cười với hắn.

“Y còn nói gì khác với người không?”

Trong mắt thái tử thoáng một tia nghi ngờ: “Bất quá là nói chuyện phiếm mà thôi, không biết Hoàng Thượng đang muốn nói đến chuyện gì?”

“Y không nói với người chuyện Hoài Viễn sao?”

Không thể nghe đến cái tên kia, hơn nữa càng không thể nghe được từ trong miệng người này, bởi vì hẳn một khi nhắc tới, cũng không bao giờ có nghĩa tốt lành.

“Gần đây đã xảy ra không ít chuyện, tựa hồ đều có can hệ với hắn, trẫm không muốn hoài nghi hắn, nhưng chuyện dẫu xa, thật sự khiến trẫm khó xử.” Hắn nói, trong giọng nói lộ ra vẻ bất an.

“Là biên giới có biến loạn, vẫn do bọn họ không yên phận?” Y thông dong hỏi, làm như hết thấy đều không quan hệ với bản thân.

Hắn cười, ghé vào lỗ tai y đáp: “Người lúc nào cũng đoán đúng.”

Thái tử vẫn trấn định như cũ: “Hoàng Thượng tính làm như thế nào?”

“Trẫm đã vì thế đang rất đau đầu,” Hắn nhíu mày, “Hoàng huynh, người thấy thế nào?”

Một tiếng “hoàng huynh” khiến y lạnh cả người: “Đại sự triều đình nên do Hoàng Thượng tự mình định đoạt, một kẻ luôn ru rú trong nhà như ta sao dám loạn ngôn?”

Hắn lắc đầu, vỗ về bờ vai của y: “Nhưng ta luôn cảm thấy hoàng huynh người liệu sự như thần.”

“Hoàng Thượng chê cười rồi,” Y lạnh nhạt, “Ta nếu là liệu sự như thần, sẽ không bao giờ rơi vào nguy hiểm, trở thành bộ dạng như thế này.”

“Tử Nho,” Hắn thấp giọng hỏi, “Người hận ta sao?”

“Hận người?” Y nói, “Ta sao lại hận người? Không phải hết thấy là tự ta chuốc lấy sao?”

Hắn cúi xuống, tới sát mặt y: “Tử Nho, người hôm nay toàn nói những lời kỳ lạ, không giống với thường ngày, là vì sao? Bởi vì hắn làm tim người đại loạn?”

“Xem ra Tử Nho hôm nay vớ thất ngữ, để Hoàng Thượng mất hứng sao?” Y vẻ mặt lạnh nhạt, mắt không đổi sắc.

“Không,” Hắn trả lời, “Vô luận người nói cái gì, làm cái gì, trẫm cũng không mất hứng, cho dù là người giết trẫm, trẫm cũng sẽ không oán hận, bởi vì trẫm nợ người.”

“Hoàng Thượng nếu thật sự cho là như vậy, nhất định sẽ không thương tổn người bên cạnh ta, phải không?” Y nhìn thẳng vào mắt đế vương.

“Ta biết người muốn nói cái gì, Tử Nho,” Hắn nói, “Nhưng người luôn vì người khác mà suy nghĩ, có khi nào có thể lo lắng một chút chính mình được không. Người cho rằng người còn trời buộc nổi hắn sao? Người

cho rằng hấn còn có thể như xưa rằm rắp tuân theo từng ý chỉ người ban xuống? Giờ khắc này, đối với hấn mà nói, người đến tột cùng còn mang ý nghĩa gì đâu? Là người hấn giữ mãi trong lòng, hay là kẻ cần vứt bỏ? Là trong lòng ký thác, hay là vật cản trên bước đường quyền lực?”

Sắc mặt thái tử trở nên trắng bệch, nhưng ngữ khí vẫn không thay đổi: “Vấn đề này tự người nên hỏi Thừa Tướng đại nhân, Tử Nho không rảnh để trả lời.”

“Được,” Hấn gật đầu, “Trẫm chờ đáp án của hấn.”

Hoàng hôn ảm đạm, màn trời hạ xuống từng bóng ma sâu nặng, từng tia sáng yếu ớt nhạt nhòa như báo trước điềm xấu đang đến gần.

Quân coi giữ cứ như vậy tụ tập quanh tướng phủ, liên tục ba ngày. Không giống Thừa tướng đại nhân khí định thần nhàn, công chúa sớm đã kiềm chế không được, phiền lòng nôn nóng đi đi lại lại trong sân, hai hàng lông mày nhíu chặt.

“Hoài Viễn,” Nàng đứng tại chỗ, hướng về phía Thừa tướng đang nhàn nhã thưởng trà, “Làm sao bây giờ?”

Hấn ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt khó hiểu: “Cái gì làm sao bây giờ?”

“Chúng ta sẽ mãi bị nhốt trong này sao?” Nàng níu tay áo hấn, lo âu hỏi.

Mà hấn lại chỉ cười: “Sẽ không.”

“Sao người biết được?” Nàng hỏi lại, “Người xem đám thủ vệ một chút cũng không có rời đi, cứ như vậy đứng ý ra đó, làm người ta không được tự nhiên”

Hấn cười, khẽ vuốt tóc nàng: “Không để ý đến bọn họ là được.”

“Hoài Viễn, người luôn có thể trấn tĩnh như thế, mặc kệ rơi vào tình huống nào.” Nàng nghiêng đầu chăm chú nhìn hấn, “Ta cũng không muốn đến tới bọn họ, nhưng cứ như vậy nghĩa là không thể ra khỏi cửa sao? Bảo ta cả ngày ở trong phòng, rất nhàm chán a!”

Hấn bắt đắc dĩ lắc đầu: “Người lại muốn đi đâu?”

“Ngô.....” Nàng quay sang, có chút do dự, “Người không phải nói cùng ta rồi Trường An làm một cặp vợ chồng bình thường sao? Ta muốn thử xem, một đôi vợ chồng bình thường sẽ sống như thế nào.....”

“Trách không được mấy ngày nay người luôn nóng lòng muốn ra ngoài.” Hấn cười nói.

“Hoài Viễn, người có biết vợ chồng ở dân gian xưng hô với nhau như thế nào không?” Nàng hứng khởi nói, “Ở dân gian, nữ tử đều gọi trượng phu mình là ‘Trượng công’, mà các trượng phu đều gọi vợ mình là ‘Nương tử’.”

“Nga?” Hấn ngạc nhiên, “Thật đúng là không ngờ đến!”

“Người giễu cợt ta!” Đánh nhẹ vào ngực trượng phu, công chúa cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: “Vậy người về sau..... cũng sẽ gọi ta như vậy?”

“Ngô.....” Hấn định thần suy ngẫm, “Này, sao.....”

“Người không muốn?” Nàng mắt híp.

“Chỉ sợ khi ta gọi như thế, người nhất định sẽ nổi da gà.”

“Sẽ không,” Nàng nói, “Ta nhất định sẽ không.”

Hấn khó xử nhìn nàng, cảm thấy một trận vô lực: “Người không, nhưng ta sẽ thế.”

“Hừ!” Công chúa thở phì phì xoay người sang chỗ khác, “Không gọi thì thôi, dù sao người cũng chẳng bao giờ nghe theo ý ta.”

“Được rồi, người đừng giận,” Hấn thỏa hiệp, “Ta sẽ thử xem xem.”

Công chúa yên lặng nhìn hấn, khúc khích cười: “Đừng nghĩ mọi chuyện nghiêm trọng như vậy, ta bắt quá là chỉ đùa một chút!”

Hấn thần sắc lại y nguyên: “Ta thấy người không phải đang nói giỡn.”

Nàng dừng lại, muốn nói cái gì đó, nhưng mở miệng rồi lại không biết nói ra sao.

“Đại nhân,” Hạ nhân từ ngoài bước vào, thần sắc hốt hoảng, “Trong cung phái người đến.”

“Hoài Viễn.....” Trực giác cảm thấy một trận sợ hãi, công chúa bất an nắm cánh tay trượng phu.

Hắn vỗ nhẹ vào tay nàng, trong thanh âm tràn ngập sự an ủi: “Chờ ta.”

Nàng buông tay hắn, lại một lần nữa chứng kiến hắn rời đi, nhưng mà lúc này đây không giống như trong dĩ vãng, không phải chỉ xa nhau trong chốc lát, mà là vĩnh viễn không trở về.

Chờ đợi hắn không phải là cung điện mệnh mông, mà là một cung viện thanh tịnh sâu thăm thẳm. Hắn lĩnh chỉ, mảnh sân này đối với hắn vô cùng quen thuộc, chỉ cần gần một chút nữa, hắn có thể nhìn được, lẫn khuất phía sau bức tường xa xa có thể đi đến một nơi, nơi chôn cất những tưởng niệm dài vô tận có tên gọi Đông Cung.

Thừa tướng trẻ tuổi nhìn quanh bốn phía, có lẽ là biệt viện để mời riêng hắn đến, nhẹ đẩy cửa ra, hắn cũng đã đoán được sẽ nhìn thấy ai.

“Xem ra Hoàng Thượng ngại tướng phủ còn chưa đủ an toàn, cho nên gọi vi thần tới riêng nơi được cố thủ an toàn trong cung này, để bảo vệ vi thần.” Thừa tướng lớn tiếng dọa người, ý thái thông dong bước vào.

“Người hiểu ta mà, Thừa tướng,” Hoàng Thượng đứng lên, xoay người đối mặt với hắn, “Nguyên bản trăm còn lo lắng Thừa tướng đại nhân bị hiểu lầm, xem ra là nghĩ ngợi quá nhiều rồi.”

“Hoàng ân mệnh mông cuộn cuộn, thần cảm động đến rơi nước mắt, làm sao có thể hiểu lầm?” Hắn chấp tay thờ dài, hết sức khẩn thiết.

“Hoài Viễn,” Mắt đế vương lộ ra ưu sắc, “Nay Trấn Tây quân nổi dậy, nếu không phải quân đội phát hiện đúng lúc, chạy tới tiếp viện, Tây Cảnh sợ là sớm thất thủ, mà vị đại tướng quân kia lại là người người đề bạt, thật sự không khỏi khiến người khác chê cười.”

“Là thần thất trách, đề bạt người không đủ tài, khiến quốc thổ lâm nguy.....”

“Cũng không thể trách người,” Quân vương lạnh nhạt nói, “Chính là đến lúc này tình cảnh của người càng bất lợi, gần nhất là Hình thị lại bắt đầu ép buộc, nghe nói còn đến quý phủ của người, nguyên do sự việc đều nhằm vào người, chỉ sợ là có người muốn mượn lực lượng của người, cố ý châm ngòi phá hoại quan hệ quân thần của hai ta, bức người hành động.”

“Hoàng Thượng thật sự cho là như vậy?” Hắn hỏi, nhìn thẳng vào mắt quân vương.

“Trẫm không nên cho rằng như vậy sao?” Quân vương hỏi lại.

Thừa tướng lắc đầu: “Chính là vì Hoàng Thượng tín nhiệm vi thần, thật sự khiến vi thần cảm kích và xấu hổ không thôi.”

“Người nói như vậy là có ý gì,” Hoàng Thượng nhíu mày, “Trẫm còn không hiểu người sao? Chính là bởi người trung thành, sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, trẫm mới lo lắng kẻ xấu uy hiếp người, người sẽ rơi vào bất lợi.”

“Thần hiểu, cho nên Hoàng Thượng mới bảo hộ Hoài Viễn như thế, để Hoài Viễn khỏi gặp nạn.”

Quân vương gật đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, một tay phát nhẹ: “Hoài Viễn, người còn nhớ rõ nơi này không? Năm đó người đi theo Thái Phó đại nhân tiến cung, vì chúng hoàng tử thuồng lộng, rồi nhờ Tế tướng nói giúp, mới rời hoàng cung, vào ở trong tướng phủ. Trẫm nhớ rõ, khi đó trẫm cùng Tử Nho rất thích chạy đến nơi này, người so với chúng ta đều lớn tuổi hơn, hiểu biết cũng so với chúng ta cũng nhiều, cho nên chúng ta luôn coi người là huynh trưởng, có chuyện gì cũng chạy tới hỏi người. Nhớ rõ mỗi lần đến, người luôn ngồi đó đánh đàn, tiếng đàn mạn diệu đến mức làm trẫm khó quên, mà Tử Nho lại luôn nghe được tâm trạng của người trong đó, cho nên người cũng sẽ thương vì y mà tấu. Chính là, từ ba năm trước, người không còn đánh đàn, trẫm vẫn luôn suy nghĩ, không biết đến tột cùng là vì sao?”

Vì sao? Lý do trong đó hẳn là người đã tự rõ ràng, cần gì phải nhiều lời thăm hỏi? Người đã cố giả ngu, ta đây cũng vô tâm mà nói.

“Kỹ năng đánh đàn là do ân sư truyền dạy, ba năm trước đây Thái Phó đại nhân qua đời, mỗi khi đánh đàn, liền tưởng nhớ ân sư, trong lòng gợn sóng, đành phải dừng lại.”

“Thì ra là thế,” Quân vương như tỉnh ngộ, “Hoài Viễn, người luôn trung hiếu chí lễ như thế, thật khiến người ta cảm động.”

Thừa tướng đạm mạc cười, trầm mặc.

“Chính là, người mặc dù không còn đánh đàn, lại có người luôn nguyện ý nghe, hơn nữa hiện tại, người cũng không cần phải lo lắng y có nghe được hay không.” Hắn nhìn về phía trong viện, tầm mắt tựa như xuyên qua bức tường cao, thẳng đến bên kia, “Mấy ngày tới người nên an tâm ở trong cung, chờ trận phong ba này trôi qua, trẫm sẽ cho người hồi phủ.”

“Thần tuân mệnh.” Cúi người thi lễ, tiến bước quân vương, quay đầu lại chỉ cảm thấy hết thấy quay về như cũ. Cảnh trí trong viện, nội thất, ngay cả nhóm nội thị thần sắc khô khan qua lại đều y hệt như ngày trước. Giống nhau là thời gian khi ấy vui đùa, tất cả mọi người biết thời gian như nước vội vàng mà qua, nhưng mà tất cả đều không phát hiện, đợi cho đến lúc nhận ra, những thứ hiện ra trước mắt chỉ là ngục trang, trừ việc cảm thấy buồn cười, còn có thể nói thêm gì nữa?

16. Chương 15

[Trường tương tư]

Cung môn tự hải thâm như hứa, bất kiến quân khanh thiên khai nhan.

Trường tương tư hề trường tương ức, túng vi cô ảnh độc tự liên.

Đêm dài trầm lắng, một khúc “ Lưu thủy “ giống như kỳ danh, thản nhiên vương vấn bên tai.

Ta đứng bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra đình phía xa, nghiêng tai lắng nghe.

“Là ai đang tấu đàn?” Ta lo lắng hỏi.

“Nô tài không biết.” Tiểu Tứ tiến lên trả lời.

“Hình như là từ Đông Cung truyền đến, nhưng hình như Tử Nho không có đàn,” Ta vừa nói vừa xoa người, “Chẳng lẽ nơi đó còn có cung viện nào khác sao?”

“Này.....” Hắn có chút do dự, “Nghe nói gần đó là thư phòng nơi các hoàng tử học tập.”

“Nga?” Ta hỏi, “Hay là còn có người ở?”

Hắn đáp: “Không, nơi đó đã sớm bỏ hoang lâu ngày.”

“Thật kỳ quái, rõ ràng nghe được tiếng đàn.” Ta nghi hoặc cân nhắc, bước ra ngoài cửa.

“Điện hạ.....” Tiểu Tứ lo lắng.

Ta quay đầu, nhìn hắn một cái: “Yên tâm, ta đi một lát sẽ quay về.”

Đi theo tiếng đàn, bất giác dừng cước bộ trước Đông Cung, nơi đó vẫn như mọi khi ta thường tới, vô thanh vô tức, giống như cái gì cũng không có phát sinh.

Tiếng đàn uyển chuyển, dường như từ một thư phòng truyền đến, ta tò mò, bước vào cung viện xa lạ nọ.

Không ai ngăn trở, không có gác bên ngoài, ta nhẹ đẩy cửa ra, nhìn thân ảnh cô đơn phía trước.

“Không nghĩ sẽ nhìn thấy người ở đây, Thừa tướng đại nhân.” Ta nói, đi tới trước mặt hắn.

Bàn tay gầy đàn dừng lại, hắn ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn ta, trên mặt chỉ còn một nét cười phảng phất.

“Trong tình hình hiện nay, người dự định tạm thời ở đây sao?”

“Thái tử đã biết rồi còn vờ hỏi?” Hấn trả lời thản nhiên, không có chút trào phúng hay hàm xúc.

“Trong thời điểm này còn có thể tấu được âm thanh bình thản đến nhường này, trừ đại nhân ra chắc không thể có người thứ 2.” Tay ta phủ trên dây đàn, nhẹ nhàng gảy.

Hấn đứng dậy, nhường chỗ cho ta: “Nghe nói cầm nghệ của điện hạ cao siêu, không biết hôm nay có may mắn được thưởng thức?”

Không nghĩ đến lúc này mà hấn vẫn còn hứng trí, ta cũng không từ chối, thoải mái ngồi vào, đoan phóng hai tay: “Đừng chê cười Tử Phượng.”

Tiếng đàn réo rắt lan tỏa khắp không gian, hấn chăm chú nghe, không có nửa điểm phân tâm, sóng mắt theo tiếng đàn mà lưu chuyển.

Hết khúc, rút hai tay về, ta nhìn khuôn mặt chuyen chú của hấn, ngưng thần nói: “Đây là khúc nhạc cổ ở Nhạn Bắc, tên là [Tương tư]. ”

Hấn không lên tiếng, tiếp tục lắng nghe.

“Chỉ tiếc, trong lòng Tử Phượng không có người để tưởng niệm, cái gọi là tương tư, thật sự không hiểu rõ, tâm tư khúc nhạc cũng không cách nào truyền tải.”

Hấn tựa hồ có chút kinh ngạc: “Điện hạ thật sự đã quá khiêm tốn rồi, mỗi người đều có một bóng hình mà tưởng niệm, chỉ là có người biểu lộ ra, còn có người lại che giấu, có người lại không tự nhìn thấy được. Ta thấy tiếng đàn của điện hạ không phải là không có tam tứ, nếu trong lòng không chỗ nào vướng bận, quyết không thể tấu được thanh âm mạn diệu ngần này.” (các bố ngày xưa tặng bốc nhau kinh vãi:v)

“Không thể nhìn được sao?” Ta tự nói, “Nói như vậy, ta cũng có người để tưởng niệm? Là ai? Ha ha, ngay cả chính ta cũng không biết.”

“Không biết cũng không phải là chuyện xấu,” Hấn nói, “Đợi đến lúc nào đó, chỉ sợ không thể chịu nổi mà phải thừa nhận thôi.”

“Thực nhìn không ra, Thừa tướng đại nhân cũng sẽ nói những lời như vậy,” Ta cười, “Quả nhiên ngày xuân là lúc cảm xúc dâng trào.”

Hấn cũng chỉ cười, ánh mắt trong veo.

“Nơi này ngay cả một thủ vệ cũng không an trí, xem ra Hoàng Thượng biết chắc chắn người sẽ không rời đi.”

“Rời đi?” Hấn lặp lại, “Ta có năng lực bỏ trốn đến nơi nào? Mặc dù thoát khỏi nơi này, cũng không trốn thoát được hoàng cung. Cho dù có trốn được khỏi hoàng cung, cũng không trốn thoát thiên hạ này. Có một số người, một số việc, thủy chung đều không thể thoát đi, một khi đã như vậy, chi bằng đừng trốn.”

Ta trầm mặc không nói, ngồi yên lặng một bên.

Hấn nhìn ta, phảng phất vô tâm: “Đạo lý này, điện hạ không phải rõ ràng nhất sao?”

“Nói cũng phải.” Ta cũng đoán hấn sẽ nói như vậy, nên không oán trách.

Thời gian như có một khắc tạm dừng, ta đối với hấn, có chút xuất thần: “Đại nhân.”

Hấn ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh.

“Người như người, lần đầu tiên ta nhìn thấy.”

“Nguwoif như ta?” Hấn hỏi, mang theo ý tò mò.

“Người làm hết thầy cũng chỉ bởi 1 người,” Ta nói xong, bất giác thất thần, “Làm hết thầy..... Thế giới này sẽ có một người vì ai khác mà sống sao? Thật sự có thể đơn thuần chỉ vì một người mà trả giá? Ta thật sự rất ngạc nhiên, thật sự rất muốn biết đáp án, cho nên ta sẽ chờ đến khi người thực hiện được nguyện vọng, ta sẽ nhìn đến lúc cuối cùng.”

“Ta tin,” Hấn trả lời bình thản, “Đại giới, người rất nhanh sẽ thu được.”

“Đại giới này ta không thúc giục, ta biết người sẽ chủ động giao phó, chính là.....” Ta nhìn hần, lộ ra chút tiếc hận, “Nếu Thừa tướng đại nhân đi rồi, Tử Phụng nói không chừng sẽ rất nhớ ngài.”

Hần sáng sủa cười: “Hoài Viễn thật đúng là tu ba kiếp mới được điện hạ chiếu cố như thế này.”

Ta lắc đầu, cười đến vô lực: “Người khiến người cảm thấy tu ba kiếp mới có được đang ở cách chỗ này một bức tường, từ ba năm trước, người duy nhất có thể khiến người tẩu đàn cũng là người ở sau bức tường bên ấy, nhưng mà người sẽ không vượt qua giới hạn này, bởi vì người luôn nghe theo ý muốn của y.”

Hần không nói, vẻ mặt tựa như cam chịu, ánh mắt sụp xuống mang vài tia mỏi mệt.

Không biết qua bao lâu, hần mới bỗng nhiên mở miệng nói: “Đúng vậy, cho nên ta vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn thấy y.”

Thừa tướng đại nhân, người thật ra là đa tình hay vô tình? Cứ như vậy bỏ rơi y? Hay là, người vẫn còn oán giận y?

Ta bắt đầu nhớ tới chuyện vừa rồi, hần nói trong lòng ta không phải không có chỗ nào vương bận, nhưng ta thật sự không biết, ta đến tận cùng có thể nhớ tới ai. Đối với thiếu niên năm ấy, có thể tính là tương tư sao? Vậy là Trần Duệ? Ta đã tưởng niệm hần? Không, ta không có khả năng đi tưởng niệm bất luận kẻ nào, bởi vì trong lòng ta chỉ có chính mình. Trừ bỏ chính mình, ta không có khả năng vì những người khác phân tâm, ta phải thừa nhận bản thân ích kỷ, thừa nhận mình đã buông xuôi rồi. Ta không có khả năng yêu người khác, bởi vì như vậy sẽ phải phân chia chính mình cho kẻ ấy, giống người trước mắt đang tất cả cho người mình yêu, đối với ta mà nói thật sự quá khó khăn.

Nhưng thời điểm đối mặt hần, ta lại chỉ nói được 1 câu: “Ngụy Hoài Viễn, ta thật sự hâm mộ người, người có thể vì một người mà trả giá hết thảy, cho nên vô luận làm cái gì, đối với người cũng đều có nghĩa, cũng là bởi vậy, người hần là cảm thấy khoái hoạt. Mà ta thì cái gì cũng đều không có, ta vĩnh viễn vô pháp tìm được một người như thế.”

Ta không biết tại sao mình lại nói những lời này, nghe thật đáng thương, nghe đứng lên giống như là túy ngữ giống nhau, nhưng như vậy mới có thể khẳng định, ta không say.

“Cũng không phải người tìm không thấy người như vậy,” Hần trả lời, “Chính là người không nghĩ sẽ tìm được mà thôi.”

“Có lẽ,” Ta cũng không phủ nhận, “Bởi vì ta căn bản không cần.”

Hần lựa chọn trầm mặc, như là đồng tình. Gió rít qua khung cửa khiến cánh cửa như rung động, từ nơi đó có thể trông thấy 1 bức tường, ẩn sau bức tường ấy là nơi tiếng đàn muốn tới, không biết liệu y có nghe được hay không?

Ta trở lại tầm cung, không hiểu sao lại cảm thấy mát mẻ, nhìn thấy hần ngồi ở trước mặt, nhưng lại tưởng như xa vời.

“Đi đâu vậy?” Hần hỏi.

Ta đi đến bên cạnh hần, nhẹ nhàng dựa vào ***g ngực hần: “Đi nghe tẩu đàn.”

Hần không hiểu, vòng tay ôm ta, những lúc thế này hần thật ôn nhu: “Có hay không?”

“Đương nhiên,” Ta trả lời, “Hoàng Thượng không phải cũng thích nghe sao?”

“Người biết?”

“Trước đây Tử Nho từng nói.” Ta ngẩng đầu nhìn hần, “Gần đây tựa hồ không hề thiếu những lời đồn nhảm vào họ.”

“Người cũng nghe nói sao?” Hần hỏi.

Ta gật đầu, ngưng thần nhìn chăm chú vào hần: “Hoàng Thượng, người tin tưởng bọn họ sao?”

Hần nhìn ta, đáp: “Trẫm đương nhiên tin tưởng.”

“Vậy tại sao lại đem Thừa Tướng giam lỏng trong cung?”

“Giám lỏng?” Hần hỏi lại, “Sao có thể gọi là giám lỏng? Bất quá trăm chỉ giúp hần tránh mặt, tạm thời nghĩ cách ứng phó thôi mà.”

Nói dối, trong ánh mắt kia chỉ toàn là giả dối, đối với kẻ dối trá đã sâu vào máu thịt như ta, ánh mắt như vậy vô cùng quen thuộc quen thuộc, bởi vì ta mỗi ngày đều nhìn thấy nó trong gương. Nguyên lai, chúng ta thật giống nhau.

Nghĩ đến đây, ta chuyên chú nhìn hần, đôi mắt cười như gặp tri kỷ, trong suốt tràn đầy.

“Vì cái gì nhìn ta như vậy?” Hần nâng mặt ta lên, cười hỏi.

Ta không nói lời nào, hướng hần cười đến ái muội. Kết quả, đối với ta cũng không ngoại lệ, Hoàng Thượng của ta, người không cho ta lừa dối người, thế nhưng chính người lại đang lừa gạt người khác. Mảnh khoe bịp người của người thật sự rất tài hoa, nếu sinh đúng thời, nhất định có thể lưu danh thiên cổ, chỉ tiếc, Tử Viên sớm đã thế suy kiệt lực, chỉ còn cái vỏ bọc cường thịnh, còn nội bộ lại chia đến năm bè bảy mảng. Quyền thần công khai kết bè kéo cánh, triều đình như vậy không có thuốc nào cứu được. Ngôi vị đế vương người đoạt được cũng như một ngôi lầu cao sập lở, chỉ cần khê đụng chạm, sẽ ngay lập tức sụp đổ, mặc kệ người kinh thế tài hoa như thế nào, cũng vô lực cứu vãn, cách duy nhất để bảo tồn ngôi vị, chính là không cho ai chạm đến nó.

Hần bắt ngửa chế ta, ta ngửa đầu, hai tay siết chặt tấm lưng rộng của hần, khuynh lực đón nhận. Nhắm mắt lại, cảm nhận từng dao động của lưỡi hần trong miệng, ta tỉnh tể hưởng thụ tất cả, bởi vì thật sự ta muốn biết, nụ hôn nồng nhiệt này đến tột cùng là thật hay giả tạo.

Nhưng cứ mỗi lần muốn thử phán đoán, đều chỉ có thể cảm thấy càng thêm hỗn loạn. Hần thật sự giỏi mê hoặc lòng người, nếu dễ dàng lộ ra sơ hở, sẽ không đủ tư cách là một kẻ dối trá. Cho nên đối với sự sùng ái này, mặc kệ là thật hay là giả, ta đều hết sức hưởng thụ, bởi vì chúng ta đều đang lừa gạt đối phương, không ai nọ ai.

“Tử Phụng,” Hần xuất thần nhìn ta, “Khuôn mặt của người khiến ta nhìn mãi không biết chán, bởi vì mỗi một lần nhìn lại đều có một phát hiện mới.”

Phải không? Lúc này đây người lại phát hiện cái gì? Ta không hỏi, cũng không có trả lời, ta không sợ bị hần nhìn thấu, thậm chí nhiều khi ta hy vọng bị hần vạch trần. Có lẽ ta rất muốn biết một khi mặt nạ bị chọc thủng, liệu hần còn có thể tiếp tục sùng ái ta như lúc này? Trần Duệ nói ta luôn tin vào chính mình, nhưng lần này ta không tự tin như vậy, bởi vì người trước mắt thật sự quá đặc biệt, hần không phải là kẻ ta có thể dễ dàng không chế.

“Hoàng Thượng,” Ta bỗng nhiên hỏi, “Nếu có một ngày, vì nguyện vọng của người, phải giết chết 1 người mà người yêu mến, người sẽ làm thế nào?”

Hần không do dự, “Bởi vì nguyện vọng của trăm chính là thực hiện mong muốn của một người khác, nên nếu đó là nguyện vọng của y, trăm đương nhiên sẽ không chùn bước.”

Thật là một đáp án ngoài ý muốn, ta nhìn hần, khó hiểu hỏi: “Người kia là ai?”

“Không nói cho người biết.” Hần nở nụ cười thần bí.

Ta cũng không sinh khí, theo thói quen thâm oán trách: “Thật keo kiệt.”

Trên mặt hần nét cười chưa biến, thanh âm trầm thấp vang ở bên tai: “Đợi đến khi trăm giết sạch mọi người xung quanh, còn lại một người duy nhất, không phải chính là kẻ đó sao?”

Vô lực trả lời, ta cũng không thể chống đỡ, người này luôn nói những lời ngoài dự tính của ta, mặc kệ người kia là ai, ta cũng không phải là kẻ đó. Nhưng nếu phải chết trong tay hần, tựa hồ chuyện này cũng không có gì xấu.

Đêm luôn dài như vậy, ta chưa từng nói cho bất luận kẻ nào, thứ khiến ta sợ hãi nhất chính là màn đêm u ám, nhưng hiện tại, ta lại không hy vọng màn đêm nhanh chóng trôi qua, bởi vì một khi tỉnh giấc, hần sẽ không còn ở đây nữa.

Rốt cục vẫn không quen ngồi cả ngày 1 chỗ, ngày hôm sau trên đường tới ngự thư phòng, vừa lúc gặp Tử Thiên từ trong bước ra.

“Tử Thiên,” Ta gọi hần, một tay kéo hần lại, đợi hần đứng trước mặt mình, “Chuyện Thừa tướng đại nhân thế nào rồi?”

Hần nhìn ta, hình như tỏ vẻ kinh ngạc trong chốc lát, nhưng rất nhanh lại lắc đầu, buồn bã đáp: “Không lạc quan.”

Phải không? Đến cuối cùng hần vẫn hạ quyết tâm loại bỏ chướng ngại vật này sao?

“Hoàng Thượng muốn đem tướng sĩ trong thành xử tử toàn bộ, bởi chuyện vừa rồi đã bị toàn bộ triều thần đòi truy vấn, mà trong đó người bị hiềm nghi lớn là Thừa tướng. Hiện tại thế lực trong triều chia làm hai phái, 1 bên lên án công khai, 1 bên bảo vệ, không bên nào chịu kém thế. Hoàng Thượng mặc dù giữ hần lại trong cung, nhưng dựa vào binh lực trong tay hần, muốn tấn công hoàng thành không phải là việc khó, cái còn thiếu chẳng qua là cơ hội.”

“Nga?” Ta ngạc nhiên, “Thừa tướng đại nhân có thực lực đến vậy sao?”

“Cũng không thể biết tường tận,” Hần đáp, “Hiện tại song phương đều đang chờ đối phương hành động bước tiếp theo, tranh chấp trong tương lai là không thể tránh được.”

“Sẽ không,” Ta lắc đầu, “Thừa tướng đại nhân sẽ không để cho trận tranh chấp này phát sinh, chỉ cần Tử Nho muốn, hần sẽ không phản bội y.”

“Tử Nho sao.....” Hần cup mắt, sắc mặt ngưng trọng, “Hiện tại hần tự thân còn khó bảo toàn, nay Hinh thị quyết tâm đến vậy, 1 chút cũng không để ý đến tình cảnh của hần bây giờ. Xem ra, cho dù Thừa tướng không chịu hành động, bọn họ cũng sẽ ép buộc Tử Nho, giả danh y khởi mào họa loạn. Tử Phụng, ta đem chuyện này nói cho người, chính là hy vọng người đừng lún sâu vào chuyện này, tránh càng xa càng tốt.”

“Người muốn ta không để ý tới bọn họ sao?” Ta hỏi, “Vốn những chuyện này cũng không liên quan đến ta, bất quá liệu có nghiêm trọng như người nói không?”

“Phân tranh hết sức căng thẳng, ta chỉ không muốn nhiều người bị cuốn vào trong đó,” Hần nghiêm mặt đáp, “Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn họ.”

Xem ra Tử Thiên cũng thực hiểu tính nết Thừa tướng, ta đối hần cười cười: “Vậy sao? Nhất định có 1 biện pháp không thông qua vũ lực vẫn có thể giải quyết việc này chứ, nói không chừng lúc này cũng đã có người nghĩ ra rồi.”

“Không dùng vũ lực?” Ngữ khí hần mang theo chút châm biếm, “Trừ phi loại bỏ căn nguyên sự việc, bằng không, tuyệt đối không có khả năng.”

“Căn nguyên? Cái gọi là căn nguyên cùng nó danh nghĩa không phải giống nhau sao?” Ta không chút để ý nói, “Người yên tâm, Tử Thiên, ta cũng không nghĩ sẽ xen vào chuyện này, chỉ là có chút lo lắng cho tình cảnh của 2 người họ mà thôi, người đã nói như vậy, ta tự nhiên sẽ không đến tìm họ nữa.”

Cả hai phe ngoài mặt vẫn bày ra vẻ khó xử, kỳ thật quyền chủ động vẫn luôn nằm trong tay Hoàng Thượng, một khi đối phương lấy danh nghĩa thái tử cùng lực lượng của Thừa Tướng để phát động chiến tranh, hần có thể danh chính ngôn thuận đem hai người xử tử, việc còn lại chỉ là đối phó với mấy loạn thần cỏn con. Chẳng qua sẽ dẫn tới việc hao binh tổn tướng, đến lúc đó tất cả sẽ biến thành hư không, binh lực suy kiệt, các nước láng giềng sẽ thừa nước đục thả câu, cũng bởi vì vậy nên song phương mới án binh bất động.

Bất quá lần này, hần tựa hồ đã không đợi được nữa rồi.

“Tử Phụng, vì cái gì sẽ đối việc này như thế thanh?” Tử Thiên hỏi ta.

“Không biết,” Ta trả lời, “Có lẽ bởi vì ta cùng Tử Nho đều là thái tử, lại cùng cảnh ngộ thân bất vô kỷ di.”

(thân bất vô kỷ:

Thân = là thân tâm, là lý trí của mình

Bất = không

Vô kỷ = không tùy tâm, không có kỷ luật.

Trong truyện và phim thường dùng “Nhân tại giang hồ, thân bất vô kỷ” ý nói người trong giang hồ nhiều khi phải làm hoặc không thể làm những chuyện mà không phải do lòng muốn hay bản thân của họ không thể tự kiềm chế được để duy trì kỷ luật, oai nghiêm, tiền bạc hay bí mật.)

“Ai mà không thân bất vô kỷ cơ chứ?” Hắc nói, “Tử Phụng, có một số việc không nên quá mức đấy, giả vờ cầm điếu 1 chút sẽ tốt cho tất cả mọi người.”

Hôm nay hắc có chút kỳ quái, bình thường hắc tuyệt đối sẽ không nói những lời này, xem ra mọi chuyện thật sự nghiêm trọng.

“Ta hiểu, đa tạ người đã nhắc nhở.” Ta kính cẩn đáp, quả nhiên làm hắc không được tự nhiên.

“Cậu đa tạ nên nói với người ngoài thôi,” Hắc có chút mất hứng, “Sao lại khách khí với ta như vậy?”

“Người không phải người ngoài, nhưng cũng trong thể trở thành người phía trong a”

Thật không ngờ lúc này ta còn có tâm tình nói giỡn, hắc đành nở nụ cười bất đắc dĩ. (thật sự mệnh thấy câu đùa này nhạt toẹt)

“Tử Thiên, ta biết trong lòng ngươi cũng đang lo lắng giống như ta,” Ta nói, “Không, nhất định sầu lo hơn ta gấp bội, bởi vì tình cảm của ngươi đối với bọn họ sâu đậm hơn rất nhiều.”

“Sầu lo thì phải làm thế nào đây?” Hắc không nề hà, “Chúng ta cái gì cũng thay đổi không được.”

Đúng vậy, chúng ta thật sự là quá mức nhỏ bé, cho nên không thể thay đổi gì sự, chính là nói như vậy theo Tử Thiên trong miệng nghe nói so với bất luận kẻ nào nói đều phải càng thêm làm cho người ta cảm thấy vô lực.

Ta không thêm nhắc lại, đến tận lúc hắc đứng dậy rời đi. Đối với ta mà nói, sầu lo cái gì căn bản là không cần phải, rõ ràng đã biết tính tình của hắc, cần gì phải giả bộ nữa? Chẳng lẽ ta thật sự lo lắng cho bọn họ? Ha ha, sao có thể như thế được? Ta tự đối với mình còn không thành khẩn, làm sao lại rảnh rỗi đi lo lắng cho kẻ khác?

Nhưng thời điểm nhìn thấy Tử Nho, ta rốt cục hiểu được vì cái gì ta luôn không dám đối mặt y, bởi vì y thành khẩn chân thật mà đáng tin, vô luận là ai, khi đối mặt với con người này cũng chỉ có thể xấu hổ vô cùng.

“Ngươi nghe xem, Tử Nho, là tiếng đàn từ thư phòng truyền đến.” Ta đương nhiên biết y nghe được, nhưng ta muốn nói về cái khác, “Khúc nhạc kia tên là [Tương tư], là một khúc nhạc từ Nhạn Bắc, tối hôm qua ta chỉ mới tấu 1 lần, Thừa tướng đại nhân liền nhớ kỹ.”

Y trầm mặc, vẻ mặt tái nhợt.

“Nếu không làm Thừa tướng, hắc có lẽ sẽ trở thành một nhạc sĩ xuất sắc, như vậy đối với ngươi mà nói có phải rất tốt hay không?”

Y chỉ thở dài.

“Toàn bộ đều là bởi vì ngươi, Tử Nho, bởi vì ngươi hắc mới lưu lại nơi này, bởi vì ngươi hắc mới chịu cảnh giam lỏng trong cung. Nhà giam ấy là ngươi tạo ra cho hắc, hiện tại hắc vô lực đào thoát, cũng không muốn đào thoát. Hắc có thể phản kháng, lại bởi vì ngươi mà lựa chọn trầm mặc, cho tới bây giờ, rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, hết thấy hết thấy, tất cả đều bởi nghĩ tới ngươi.”

Bỗng nhiên nói với y như vậy khiến ta cũng tự cảm thấy chột dạ, kích kỷ nhất thiên hạ này sao có thể có tư cách chỉ trích y?

Y không phủ nhận, cũng không dám nhìn ta: “Những điều ngươi nói ta đều hiểu được, nhưng là kết cục đã định, chúng ta không thể thay đổi.”

“Ngươi hắc là biết, Tử Nho, chỉ cần hắc muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi đây, nhưng như vậy tất sẽ tạo một hồi đại họa, vì ngươi, hắc sẽ không làm như vậy, cho nên hiện tại hắc chỉ có thể ngồi chờ chết. Nhưng còn ngươi, ngươi thật sự cứ như vậy nhìn hắc chịu chết?”

Chết, một tiếng này vang lên khiến lòng y đau đớn.

“Không có câu nói của người, hắn có lẽ đã đạt được hết thấy, càng không phải trải qua uy hiếp như lúc này, cho dù người không thể giúp hắn, ít nhất cũng đừng trở thành chứng ngại vật.”

Những lời chỉ trích vô tình khiến y không chịu nổi, khuôn mặt trắng bệch nhưng vẫn luôn im lặng.

“Đừng để cho người khác lợi dụng người,” Ta tiếp tục giọng điệu tàn khốc ấy, “Đừng khiến bản thân rơi vào tay người khác để mà làm hỏng nước cờ của hắn, hiện tại người có thể cứu hắn cũng chỉ có người, người sẽ làm thế nào đây? Người có thể vì hắn mà hy sinh chính mình?”

Ánh mắt y mê man mà bất lực, bởi vì y không thể tin bản thân còn có thể cứu được người kia.

“Ta nên làm như thế nào?” Y hỏi, bình tĩnh nhưng bức thiết.

Ta dời tầm mắt khỏi y, tiến tới cạnh cửa, đến cạnh bàn rót một chén rượu.

“Người là ngọn nguồn sự việc, cũng là người mà bọn họ sẽ giả danh, chỉ cần người tiêu thất, hết thấy liền mất đi ý nghĩa. Dùng cái chết của người thông báo cho toàn bộ người dân trong thành, chứng minh hắn trong sạch, cứ như vậy lời đồn sẽ tự sụp đổ, Hoàng Thượng cũng không có cớ để giết hắn, mà những kẻ phạm thượng kia không còn danh nghĩa nào để đứng lên. Tử Nho, đừng lo hắn sẽ bất an, bởi vì tất cả là do hắn an bài, hiện tại hắn không có động tĩnh gì chẳng phải như mong muốn của người sao? Hắn không phản bội hoàng thượng, cũng không tiếp cận người, hắn sẽ vì người mà hết lòng phụ tá hoàng thượng, vì hắn có trở ngại, mà người là một trong số đó.”

Y ngạc nhiên, nhưng không khổ sở, thậm chí còn có thể cười.

“Ta nợ hắn nhiều lắm,” Nhìn chén rượu đặt trước mặt, y cười đến lạnh nhạt, “Hôm nay hắn ban cho ta rượu độc, ta lại có thể nào không uống?”

Lần đầu tiên thấy y nâng chén, trong chén kia là rượu độc, cho ta, cho hắn, cũng không xem như châm chọc.

Ta thu hồi tầm mắt ngưng trệ, lấy giấy bút trong ống tay áo ra.

Y đặt chén trên bàn, tiếp nhận giấy bút, trong mắt không có bi thương, không có do dự.

Trầm mặc nhưng nhẹ nhõm, tiêu sái phóng bút, từng nét chữ của y vẫn như bay lượn.

“Đây là chuyện duy nhất ta có thể làm vì hắn.” Y nâng cánh tay, đem trang giấy đặt trước mắt, chờ đợi gió qua thổi khô từng nét mực, xuyên xuống là vài ánh mặt trời yếu ớt, y tinh tế ngắm nhìn di ngôn của chính mình, giống như đang đùa nghịch.

“Độc tính sẽ phát tác sau 1 canh giờ,” Ta đứng bên cạnh, chăm chú nhìn sâu vào mắt y, “Sẽ không thống khổ.”

Y khẽ vuốt ve trang giấy, tầm mắt hướng về phía xa xa, rồi chậm rãi quay sang ta: “Nếu có thể cứu hắn, mặc cho thống khổ đến mức nào, ta cũng sẽ chịu được.”

“Tử Nho,” Ta đứng dậy, đầu ngón tay lướt qua sườn mặt y, “Người có trách hắn không?”

Y nhìn ta, nhẹ tựa lông hồng: “Ta chỉ cần hắn sống.”

Là như thế này sao? Chỉ tiếc, ta không thể cam đoan.

Ánh mặt trời trở nên ảm đạm, đôi mắt mỗi một đã mất đi tiêu điểm, xuyên thấu qua tầm mắt tan rã, y vươn tay về phía ta, dùng toàn lực nắm cánh tay ta: “Tử Phượng,”

Ta cũng nắm tay y, kia là toàn bộ chút sức lực còn sót lại của đối phương.

“Hắn sẽ sống, phải không?” Đôi mắt vô lực mở to, ám ảnh mà tràn đầy u oán. Ta không dám nhìn y, không dám nhìn đôi mắt trong suốt ấy.

“Phải,” Ta ôm lấy thân thể mềm nhũn của y, trên khuôn mặt lạnh như băng không có một tia huyết sắc, “Hắn sẽ sống.”

Bàn tay trong tay ta rơi xuống, y nghiêng mặt tựa vào lòng ta, một giọt lệ long lanh lưu lại nơi khóe mắt, nhưng trên mặt không có chút gì ai oán, tựa như đã mỗi một lâu lắm rồi, giờ phút này rốt cục có thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Ôm lấy thân thể trong lòng, hô hấp của y đã mỏng manh đến khó lòng phát hiện, ta buông tay. Ta đặt y nằm ngay ngắn, nhìn y vẫn như khi trước ngủ say, ở nơi nào, tìm không thấy chút oán hận.

“Hắn sẽ sống.”

Là vì một câu trả lời này sao?

Có lẽ là vậy đi, nếu đáp án kia có thể cho người một tia an ủi, ta liền không hối hận.

Ta lại một lần nữa ngóng nhìn y, tự nói với chính mình, sinh mệnh này sắp mất đi, không lâu sau y sẽ biến thành một khối thi thể lạnh lẽo, không có độ ấm, không có nhịp đập trái tim, không bao giờ có thể mỉm cười đầy thiện ý với ta như trước, không bao giờ có thể dùng ánh mắt trong suốt ấy nhìn thẳng vào ta.

Cứ như vậy đi, ta đã hoàn thành việc ta nên làm, không nên có những tâm trạng dư thừa, những người khác như thế nào cũng được, ta không cần phải quan tâm, cũng không rảnh đi quan tâm. Nhưng cuối cùng, lại vẫn là hứa hẹn. Tử Nho, ta sẽ thực hiện nguyện vọng của hắn, mãi cho đến cuối cùng, điểm này hy vọng người có thể tin tưởng. Về phần hắn, là ý nguyện của người, thật có lỗi, ta chỉ có thể nuốt lời.

Rời khỏi y, chuyện ban nãy không khiến ta cười nhạo chính mình, có lẽ bởi vì, y là chút ấm áp duy nhất còn sót lại ở hoàng cung lạnh như băng. Nhưng mà giờ phút này, ngay cả chút ấm áp duy nhất ấy cũng sắp biến mất, tiêu tán vô tung.

Làm như không có việc gì đi vào trong ngự thư phòng, ngồi bên cạnh hắn, ta đang chờ đợi, chờ đợi thời khắc tin tức truyền đến, cái loại cảm giác này khó có thể nói lên lời. Hắn không trách ta nhiều chính sự, bởi vì tất cả đối với hắn đều không có gì khó khăn.

Nhưng ánh mắt quần thần tất nhiên không thể thân mật, có lẽ bởi vì nơi này là ngự thư phòng, nếu ở trên triều, nhất định bọn họ sẽ không tiếc rẻ mà lộ ra thái độ chán ghét, muốn dùng ánh mắt hung ác hơn gấp bội đem ta giết chết.

Bất quá rất nhanh bọn họ dời sự chú ý trên người ta, quay về nhiệm vụ tranh chấp ban đầu, bên này một câu “Thánh Thượng”, bên kia một câu “Ngô Hoàng”, một đám kêu thật thân thiết, còn làm ra vẻ đạo lý, khiến ngự thư phòng trở nên huyền ảo.

“Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng!” Thị vệ chạy vội vào trong, bối rối hành lễ, tất cả phiên lòng mà im lặng. Trong điện lặng ngắt như tờ, chỉ nghe được duy nhất câu nói mơ hồ mà kinh hãi, “Thái tử..... Thái tử điện hạ..... đã..... đã chết!”

Ta nghiêng mặt nhìn hắn, thật giống như trong tưởng tượng, vẻ mặt ấy không có chút biến hóa nào.

Các thủ hạ cùng đại thần trợn mắt kinh ngạc, hai mắt nhìn nhau, nhất thời lâm vào yên lặng.

Không khí dường như ngưng đọng lại, hắn đứng lên, một câu cũng không nói đi ra ngoài điện, phía sau triều thần, thủ vệ có chút vô thức, một đoàn lú rú đuổi theo sau.

Trận này làm ta cảm thấy có chút kỳ diệu, liền giống như một đứa trẻ hư thường thức trò đùa dai của chính mình, ta nhìn thấy hắn cầm tờ di ngôn lên, bất động thanh sắc, rồi sau đó lại nhìn xung quanh bằng thần thái lạnh như băng.

Một chiều này, quả nhiên trong nháy mắt chặn đứng trận võ mồm của mọi người, quốc tang long trọng che giấu mạch nước ngầm đang khởi động.

Di thể thái tử được an táng ở Bắc Hoàng Lăng phía trong hoàng thành, đi theo là hoàng thân, đại thần kính cẩn hành lễ, mắt nhìn cửa lăng mộ từ từ khép lại, rồi sau đó mới rời khỏi nghĩa trang, lục tục về thành.

Hết thấy phát sinh quá mức đột nhiên, tất cả mọi người còn không biết phải làm sao.

Thừa tướng không đi theo đoàn người đưa tiễn, hắn còn ở lại trong cung chờ quân vương của hắn, để nói lời cáo biệt cuối cùng.

Mà ta vẫn đứng bên ngôi mộ mới đắp này, im lặng xuất thần.

“Ta có thể lưu lại không?” Mắt không rời ngôi mộ, ta hỏi, “Hãy để ta bồi y trong chốc lát.”

Hắn nhìn ta, có chút bất đắc dĩ: “Nếu có thể, trăm nhất định sẽ cùng ngươi lưu lại.”

Ta lắc đầu: “Trong triều còn có chuyện quan trọng, Hoàng Thượng dừng vì ta mà chậm trễ triều chính, Tử Phụng rất nhanh sẽ trở về.”

Phía sau thị vệ cười ngựa lên cấp báo, vó ngựa hỗn độn như thúc giục. Hắn không hỏi nhiều, theo một đoàn thị vệ rời đi, để lại ta cùng 1 đoàn thị vệ khác.

Màn đêm buông xuống, ta thần nhiên xoay người, đi theo thị vệ sớm được Thừa tướng đại nhân thay thế, chưa từng lộ ra nửa điểm sơ hở, quả nhiên là cẩn thận.

Lăng mộ một lần nữa bị mở ra, khuôn mặt đang yên ngủ lại 1 lần nữa hiện ra trước mắt, thị vệ mang thi thể ra khỏi quan tài, thật cẩn thận đặt trong xe ngựa. Ta ngồi bên cạnh y, cảm nhận nhiệt độ cơ thể kia từ từ biến hóa. Xe ngựa bắt đầu di chuyển, bóng cây lay động hắt bóng trên khuôn mặt y, như gọi về một tia sinh khí. Ta biết, chỉ cần qua hai canh giờ nữa, khuôn mặt này sẽ 1 lần nữa khôi phục huyết sắc, hết như trong quá khứ, y lại dùng cặp mắt trong suốt quan sát thế giới này, chỉ tiếc, ta không còn có thể nhìn thấy nữa.

Đương nhiên không sai, thuốc giả chết đó chính là ta đem tới cho ngươi, do chính tay Thừa Tướng đại nhân bào chế mà thành, chính là hắn không biết, thảo dược kia mặc dù có thể cứu ngươi, nhưng cũng có thể hại người chí tử, chỉ cần là một vết đâm vô cùng nhỏ, cũng đủ để trí mạng.

Ngươi nhất định sẽ trách ta lãnh khốc vô tình, đúng, ta không phủ nhận, đẩy hắn vào chỗ chết là ta, nhưng cũng không chỉ là ta, cho tới nay, vì để tìm giải độc cho ngươi, hắn lấy thân làm thí nghiệm, sớm đã bị độc quán thân, mặc dù chưa mất đi tính mạng, chỉ sợ thời gian cũng không còn nhiều. Mà lấy tình cảnh lúc này của hắn, cũng không có khả năng dễ dàng cao chạy xa bay. Cho dù ta không giết hắn, thì chắc chắn sẽ có người lấy mạng hắn. Đây là ngôi mộ hắn tự đào, không ai cứu được.

Tha thứ cho ta, mặc dù giúp đỡ các ngươi, nhưng ta sẽ không bỏ qua hắn, bởi vì ta biết, mặc dù hắn phải rời khỏi, người kia cũng sẽ không để cho hắn chạy, mà nếu hắn còn ở đây, ta làm sao có thể lấy những gì ta muốn?

Chúng ta đều sai, Tử Nho, giờ phút này hắn đến tột cùng còn sống hay đã chết? Nếu còn sống, người hắn đang nghĩ tới nhất định sẽ là ngươi.

Khi trở lại Tướng phủ, bóng đêm đã rất sâu, hắn đẩy cửa thư phòng, chỉ cảm thấy toàn thân mỗi mảy may. Chống đỡ hai tay có chút vô lực, thứ hắn lấy ra là giấy từ quan.

Hắn nghĩ rằng có thể, hắn nghĩ rằng có thể cứ như vậy rời đi, mặc kệ có bao nhiêu lâu, chỉ cần có một khắc có thể rời xa địa phương này, hắn cũng sẽ không có gì tiếc nuối. Nhưng cảm giác vô lực này khiến hắn hiểu rõ, vĩnh viễn cũng không có khả năng, hắn vĩnh viễn vô pháp thoát khỏi lao ngục này, vĩnh viễn không thể đập tan gông xiềng. Mãi cho đến lúc chết đi, hắn cũng sẽ bị nhốt ở trong này, không cách nào trốn thoát.

“Yến Tử Phụng.....” Hắn cúi đầu, nhìn những giọt máu rơi trên trang giấy, cười đến châm chọc.

Khóe miệng là những vết máu đen không sạch sẽ, hắn bắt đầu nghĩ, có lẽ linh hồn hắn cũng mang sắc màu này.

“Ngụy Hoài Viễn,” Cửa phòng bị đẩy ra, xuất hiện ở trước mắt là thê tử đã không nhìn thấy nhiều ngày, chẳng qua, như vậy chính thức tự gọi mình là trượng phu, thật sự có chút kỳ quái.

“Thiên nhi,” Hắn lau khóe miệng, gian nan đứng dậy đi tới chỗ nàng.

“Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không biết sao?” Nàng nhìn hắn, mặt không biến sắc, “Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không biết, ngươi vì y lấy thân thử thuốc, chỉ vì hóa giải độc cho y, nhưng mà chính ngươi thì sao? Ngươi tự để chính mình rơi vào trăm ngàn độc dược, đến cuối cùng vẫn không cứu được y! Ngươi nhất định nghĩ sẽ hạ độc Hoàng Thượng, cho nên cái gì cũng không dám nói, có phải hay không?! Nhưng ngươi sai lầm rồi, ngươi thật sự sai lầm rồi, ngươi cần bản không cần hao tổn tâm cơ như vậy, Hoàng Thượng vốn không

muốn hại y, hạo độc y không phải hấn, mà là ta, là ta!” Nàng siết hai vai hấn, khàn cả giọng, “Thấy rõ không! Là ta! Là thê tử của ngươi! Là vị công chúa bốc đồng điều ngoa này!”

Hấn nhìn nàng, ánh mắt trở nên mơ hồ nhưng vô cùng mềm mại: “Ta biết.....”

Trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, nàng ngược lên nhìn hấn rồi từ từ ngã xuống, bất lực.

“Ngươi..... biết?” Dựa vào chút ý thức còn sót lại, nàng buộc chính mình phải tỉnh táo, nhưng khi được người trước mắt ôm vào lòng, nàng lại tình nguyện lãng quên tất cả.

“Ta đã sớm biết.” Hấn trả lời, bình tĩnh như thế, giống như tất cả cùng hấn không quan hệ.

“Ngươi có biết..... Ngươi có biết.....” Nàng đã không thể tự hỏi, chỉ có thể liều mạng lặp lại, “Ngươi có biết..... Vì cái gì, vì cái gì ngươi rõ ràng biết, tại sao không nói? Vì cái gì không tố giác ta? Vì cái gì lại dung túng cho ta?”

Tay hấn thực ấm áp, khiến người khác khó lòng kháng cự: “Ngươi là thê tử của ta, ta sao có thể bắt ngươi chịu tội?”

Hấn mỗi một từ, mỗi một câu, đều như mũi dao khoét sâu trong trái tim nàng, khiến nàng đau đến chết lặng.

“Hoài Viễn,” Nàng nói, nước mắt long lanh, nhưng không thể rơi xuống, “Ngươi đối với y, là yêu; Còn đối với ta, là gì? Ngươi rõ ràng không thương ta, căn bản không cần bao che tất cả. Làm như vậy là sao? Thương hại? Đồng tình? Hay là bố thí?”

“Thiên nhi,” Hấn nhìn nàng, lại lực bất tòng tâm, “Ta thật sự nghĩ sẽ cùng ngươi rời đi, ta vốn tính như vậy, nhưng không nghĩ được rằng sẽ không kịp. Không phải thương hại, không phải đồng tình, lại càng không phải là bố thí, mà là thật sự, thật sự muốn cùng ngươi.....”

“Hoài Viễn,” Nàng không thể định chỉ nội tâm run run, “Ngươi đã nói, cùng với ta vượt qua những ngày bình yên, làm một đôi vợ chồng bình thường.....”

Hấn nhìn nàng, áy náy: “Thực xin lỗi, ta không thể thực hiện lời hứa.”

“Hiện tại?” Nàng hỏi, “Hiện tại ngươi còn nghĩ như vậy sao?”

“Đúng vậy,” Hấn trả lời, “Nếu có thể, ta nhất định sẽ mang ngươi rời đi, vô luận là đến nơi nào.”

“Vì cái gì? Vì cái gì phải làm như vậy? Đơn giản vì ta là thê tử của ngươi sao?”

“Không,” Trên mặt hấn lấy cười trong suốt, đầu ngón tay vuốt ve khuôn mặt nàng, “Là..... Nương tử.”

Giọt lệ chảy xuống ở trong tay, lạnh lẽo đến thấu xương, nàng ôm chặt thân thể hấn, cảm nhận hơi thở mỏng manh của đối phương, nặng nề nói nhỏ: “Hoài Viễn, nếu không có y, nếu ta gặp ngươi trước, ngươi có thể hay không..... Có thể hay không yêu thương ta?”

Ý thức mơ hồ, chỉ có thanh âm của nàng văng vẳng bên tai, hấn có thể nghe được, nghe được nàng khóc than truy vấn, nghe được câu trả lời của bản thân: “Sẽ..... Không cần “nếu”..... Ta vẫn, vẫn đều.....”

Nàng không thể nghe hết câu trả lời, hết thấy cho nàng đã là lần cuối.

Biết rõ sẽ phí công, lại vẫn một lần lại một lần kêu tên hấn, người này sẽ không tỉnh lại nữa, vô luận có hét lên bao nhiêu lần, cũng lại rơi vào hư không, chỉ còn tiếng gió rên rỉ cùng tiếng khóc than tiêu tán.

Ánh trăng chiếu trên khuôn mặt y, tản ra một tầng mệnh mang sắc trắng, chỉ khi thấy hơi thở mỏng manh cùng độ ẩm nhàn nhạt, ta mới dám khẳng định y còn sống.

Không biết y còn ý thức hay không, có lẽ mọi chuyện phát sinh y đều đã thể nghiệm và quan sát, nhưng mà y lại không có cách nào đáp lại, tựa như cho tới giờ vẫn vậy, y chưa bao giờ thoát khỏi vận mệnh của mình.

Ta có thể nghe được tiếng khóc của y, khóe mắt đầy nước kia chính là minh chứng. Chính là Thừa tướng đại nhân của người thật sự rất ngốc, hắn giải độc cho người, nhưng lại tự làm mình trúng độc; Hắn cứu được người, lại không cứu được chính mình. Bởi vì hắn cùng người giống nhau, quá mức thiện lương, cho nên hắn mới có thể thua.

Giờ phút này người nhất định rất thống khổ, có lẽ chờ khi người tỉnh lại, chuyện đầu tiên người muốn làm là tự kết thúc mạng sống bản thân. Nhưng đã không thể, sinh mệnh của người là do hắn đổi lấy, người không có quyền tự tử, người chỉ có thể sống sót, cho cả phần của hắn, cho dù bị thương cũng tốt, cho dù thống khổ cũng vậy, cho dù cô độc cả đời, cho dù hai bàn tay trắng, đây sự trừng phạt của hắn đối với người, cũng là tất cả tình yêu của hắn, người không còn lựa chọn nào.

Xe ngựa dừng lại ở rừng cây ngoài thành, chờ ở nơi đó là quản gia trong Tướng phủ, cũng là người Thừa tướng đại nhân tín nhiệm nhất.

Thái tử bị chuyển đến 1 chiếc xe khác, ta nhìn y lần cuối cùng, xoay người nói với quản gia:“Hắn nói, rời Trường An, vĩnh viễn không được trở về.”

Quản gia hiểu ý, đưa mắt nhìn quanh.

“Không cần đợi,” Ta không để quản gia chần chừ,“Hắn sẽ không đến đây.”

Có lẽ sớm có sở liệu, người kia nghe xong, chỉ có trầm trọng, nhưng không có kinh ngạc.

Ta đứng yên tại chỗ, nhìn xe ngựa xé gió mà đi, biến mất khỏi tầm nhìn.

Lần này, tội trạng của ta lại nhiều thêm 1 bậc, không, sẽ nhiều hơn, chính là lâu rồi không đến, cơ hồ đã quên còn tồn tại nơi gọi là Địa Ngục. Từng có người nói sẽ mang ta đi, chỉ là ta không xứng đáng, ngay cả bọn họ cũng không thể bên nhau, ta sao có khả năng được như ý nguyện? Đến lúc đó, nhất định ngay cả Địa Ngục cũng không mở rộng cánh cửa cho ta bước vào.

17. Chương 16

Trong triều đình không khí ngưng trọng. Chuyện Thừa Tướng đang nghị luận sôi nổi cũng trầm lắng hẳn, không ai nói tiếng nào. Ngự Sử đại phu thông minh tự nhiên sẽ không tham gia làm náo loạn, chọn cách bàng quan.

Hồi lâu, không khí không tốt lắm, quân chủ trên điện mới mở miệng nói:“Trẫm đang rất đau lòng vì mất đi người thân, thần tử thân cận, thật sự không thể nghĩ nhiều về việc này. Huống hồ, Hoài Viễn luôn làm đúng phận sự, do vất vả nhiều năm sinh bệnh mà mất, trẫm không khỏi sầu lo. Chúc danh Thừa tướng thật sự quá mức nặng nề, phải để một người có năng lực đảm đương, đối đãi trong ngoài cao thấp hợp tình hợp lý, công việc chồng chất, nếu đều để Thừa tướng làm hết, trẫm chỉ sợ chuyện bí mật này lại lần nữa lặp lại.”

Hết thấy rất rõ ràng, Thánh Thượng đang tính việc bãi bỏ chức Thừa tướng.

Chúng đại thần nên làm thế nào cho phải? Sợ hãi, tất nhiên là sợ hãi, nhưng không ai đủ dũng khí mà lên tiếng, cho nên một đám không tiếng động lạnh ngắt, trẫm mặc không đáp lời.

“Việc này tạm thời gác lại, trẫm cần bình tâm suy nghĩ một phen.” Câu này vang lên, sự trầm mặc này giờ coi như danh chính ngôn thuận.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng,” Là Hình bộ thượng thư Lô Tấn Văn,“Về chuyện hạ ngục thái tử, gần đây có phát hiện mới.”

“Hạ ngục?” Người trên điện lộ vẻ mặt kinh ngạc.

“Vâng,” Thượng thư đại nhân trấn định,“Thái tử diện hạ tuy là uống thuốc độc tự sát, nhưng mặc dù không làm như thế, mệnh cũng không thể kéo dài.”

“Lâu khanh, người có ý gì?” Hấn hỏi, khí thế dọa người.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, ít ngày trước khi thái tử điện hạ mất, Tư Mã thái y có chẩn trị cho người, trong lúc vô ý phát hiện ra phương thuốc điện hạ vẫn dùng có chút vấn đề. Hôm qua đã xác nhận, thuốc đó chính là 1 liều thuốc độc tác dụng chậm, nếu dùng thường xuyên, lâu là nửa năm, ngắn thì mấy ngày, độc sẽ phát, lục phủ ngũ tạng sẽ bị phá hủy mà chết. Thái tử dùng thuốc này đã nửa năm, mặc dù không có lần ‘Lấy chết giải oan’ này, chỉ sợ không lâu sau cũng khó thoát khỏi cái chết.”

Chuyện này tàn độc cỡ nào, hoàng đế nghe xong có thể nào không giận?

“Thật độc ác!” Người võ ghềnh đứng lên, “Lâu khanh, việc này có thật sao?”

“Thiên chân vạn xác.”

Quân chủ nhất thời trờng mắt cảm tức: “Đến tột cùng người nào ác độc đến thế, muốn đẩy hoàng huynh ta vào chỗ chết?!”

“Hoàng Thượng,” Lời đáp hình như có do dự, “Sự tình trọng đại, lại liên quan đến người trong hoàng thất, thần thật không dám nhiều lời.”

“Tức là đã điều tra rõ chân tướng?”

“Vâng.”

“Có chứng cứ vô cùng xác thực, không thể hoài nghi?”

“Vâng.”

“Vậy cứ nói, đừng ngại.”

“Chính là.....” Thượng thư đại nhân do dự, “Hung thủ địa vị tôn quý, chỉ sợ thần nói ra sẽ bị chỉ trích vì bất kính.”

“Nực cười!” Quân chủ lớn tiếng, “Thiên tử phạm pháp, phạt như thứ dân, huống hồ còn ai có thể tôn quý hơn trăm, tới mức không thể xúc phạm? Ái khanh không cần băn khoăn, cứ nói.”

“Thần tuân chỉ,” Hấn không chối từ, “Phạm nhân chính là..... Thái hậu!”

Nhất thời tiếng xôn xao nổi lên bốn phía, quần thần bách quan, đều bày ra biểu tình không thể tin, hoảng sợ vô cùng. Trên điện quân vương thần sắc âm trầm, ánh mắt thâm thúy không chút gợn sóng, hết thảy sớm đã nằm trong tính toán của hấn.

Ba ngày sau, một dải lụa trắng đưa Thái hậu về miền cực lạc, không đúng, nàng “làm nhiều việc ác” như vậy, không thể đi tây phương cực lạc, nhưng so với ta, tội nghiệt của nàng còn rất ít, cho nên có lẽ vẫn có thể tới địa ngục đi.

Vở tuồng quân thần hợp diễn thật thú vị, ta nhịn không được rất muốn vỗ tay tán thưởng.

“Xem ra lúc này chúng ta nên im lặng xem tiếp trò vui,” Ta rót chén rượu, ngả ngón, “Hoàng Thượng một chiều tương kế tựu kế này, chẳng những đem Thừa tướng, Thái tử cùng Thái hậu ba phe thế lực diệt trừ, còn có thể nhân tiện bỏ chức vụ Thừa tướng, độc tài quyền lực. Người nói, không phải rất tuyệt vời sao? Có phải hay không không có gì sánh kịp?”

Ta cảm xúc trào dâng, cười đến làm cạn.

Ngự Sử đại phu đối diện lại ngồi bất động.

“Điện hạ cao hứng như vậy, nhất định đã có đối sách.” Hấn cũng cười, thật hiền từ điềm đạm.

“Đối sách?” Ta ngừng chén, ý cười ngập tràn trong mắt, “Đối sách lúc nào cũng có, sao phải ngại thiếu? Đầu hàng chẳng phải cũng là 1 đối sách?”

Hấn cười yếu ớt, cũng không hỏi lại.

“Nếu hấn muốn phân tán quyền lực, vậy để cho hấn phân,” Ta nói, “Khi Tử Viên khai quốc, quyền thần công cao, khiến cho tiên hoàng phế bỏ tam tỉnh (*), Tể tướng giữ trọng quyền. Nay khai quốc công thần đều đã

qua đời, Thừa tướng đang tuổi tráng niên lại sớm mất, căn cơ chưa vững, lúc này không phể tướng quyền, còn đợi khi nào?”

(*) Theo quan chế nhà Đường, Tam Tỉnh bao gồm ba cơ quan khác nhau phân chia quyền lực hành chính và tư pháp.

Thượng thư tỉnh: là cơ quan hành chính tối cao, chương lãnh bá quan trong triều, nắm giữ quyền hành chính cao nhất dưới hoàng đế, thay mặt hoàng đế thi hành quyền quản lý hành chính, trực tiếp quản lý lục bộ thượng thư.

Trung thu tỉnh: là cơ quan quyết định chính sách, phụ trách thảo luận, soạn thảo, ban hành chiếu lệnh của Hoàng đế.

Môn hạ tỉnh: là cơ quan thẩm định, phụ trách thẩm định, xem xét các chính sách của Trung thư tỉnh.

“Ý của điện hạ là, Hoàng Thượng muốn tái lập tam tỉnh?”

“Là chuyện tất yếu thôi,” Ta đáp, “Mặc dù không phải tam tỉnh, cũng sẽ là chức danh khác, tóm lại là để Thừa tướng không thể nắm quyền. Chẳng qua tùy tiện đưa ra chắc chắn bị di lão trong triều phản đối, cho nên Trương đại nhân, người phải thay ta đề cử một người với Hoàng thượng, hóa giải cục diện bế tắc này.”

“Ta?” Trong mắt hắn có điều hoài nghi, “Sẽ ổn chứ?”

“Có gì không ổn?” Ta đáp, “Giờ phút này quan lại trong triều đang đề nghị tái lập tam tỉnh, đúng tâm ý hắn, đến lúc đó long tâm đại duyệt, đại nhân tất sẽ được ban thưởng, chức trung thu ắt vào tay người, mà hai chức quan còn lại không phải tự nhiên cũng sẽ do người của đại nhân đảm nhiệm hay sao? Trương đại nhân thân tín đông như vậy, chắc không khó để tìm người thích hợp.”

“Hạ quan hiểu,” Hắn nói, “Chính là, cứ như vậy, quyền lực của Hoàng Thượng sẽ lớn hơn, đối với chúng ta không có lợi thế.”

Ta nhắm mắt lại, lắc đầu: “Chẳng lẽ đại nhân còn có thể nghĩ ra biện pháp khác?”

Hắn không nói.

“Đại nhân chớ quên, mục đích của chúng ta không phải là tập trung quyền lực, mà là thay thế.” Ta nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt lạnh lùng, “Vậy phải làm thế nào để thay thế hắn? Tất nhiên trước hết phải biến tất cả thành người của mình, rồi sau đó mới hành động. Đợi cho toàn bộ triều đình Tử Viên bị người của Nhận Bắc ta chiếm lấy, bất chấp hoàng quyền của hắn có cao đến đâu cũng không có tác dụng.”

Những câu sau đó phát ra khỏi chính miệng mình, ta đã hoàn toàn quên mất. Chỉ vì Hoàng Thượng của ta trở nên thú vị như vậy, thật sự khiến ta nhận không được cảm xúc mãnh liệt, phần khởi không thôi. Người này đến tột cùng có bao nhiêu bộ mặt? Bao nhiêu thần sắc? Ta hận không thể một lần xem hết. Thật sự khó tin, trên đời này vẫn còn có kẻ khiến ta hưng phấn đến nhường này, trừ hắn ra, chỉ sợ không có người thứ hai. Cũng tốt, vốn đang là 1 kế hoạch nhạt nhẽo, lần này lại bỗng nhiên trở nên thú vị, ta thực chờ mong. Hoàng Thượng của ta, người rất cuộc sẽ còn cấp cho ta bao nhiêu kinh ngạc?

Nhàn rồi tới mức buồn chán, chờ hắn, hắn lại không đến, ta không chờ nữa, đứng dậy bỏ đi.

Hạ nhân phía sau vừa định đi theo liền bị ta quát: “Không cần đi theo ta!”

Hắn dừng lại, khúm núm nói: “Chính là..... Hoàng Thượng có thể sẽ tới, nếu điện hạ không có đây.....”

“Ai biết được khi nào hắn sẽ đến?” Ta có chút chán nản, “Chẳng lẽ cả ngày ta phải ở đây chờ hắn tới sao?”

Hắn không trả lời được, đành phải trở mắt nhìn ta rồi đi.

Thời điểm bước ra ngoài cửa, ta nghĩ ta nhất định báo giác rồi, bởi dường như có tiếng đàn truyền tới từ thư phòng kia. Không nghĩ ra được sẽ còn có ai đến nơi ấy nữa, bỗng nhiên trong lòng có chút bất an. Tuy rằng vẫn luôn tin vào sự tồn tại của địa ngục, nhưng ta lại không quá tin vào quỷ thần, lúc này sao có thể bối rối đến như vậy? Cùng lắm sẽ gặp được 1 oan hồn, để hắn lấy đi tính mạng ta, có khi nào mọi chuyện cũng kết thúc thật thanh tịnh?

Cứ như vậy, tự dưng ta đối với oan hồn kia lại có chút mong chờ, bắt giác bước nhanh hơn.

Ta đẩy cửa ra, vốn định hét lớn một tiếng “Thần thánh phương nào”, lại cảm thấy không nên, đành phải im lặng, nhấc chân tiếp tục bước.

Không gian tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh mẽ, trong lòng không yên, tất nhiên là có nguyên nhân, nhưng cụ thể ra sao, chính ta cũng không rõ ràng.

Phóng mắt nhìn quanh, tất cả như một bức tranh xuân diễm lệ, đồ đạc sắp xếp chỉnh tề, tuyệt đối không giống như 1 nơi phế khí. Đến tột cùng là ai đã khiến chỗ hoang phế này trở thành 1 nơi như thế?

Hoàng hôn đỏ sẫm buông xuống, chiếu trên những đóa linh lan trắng ngần chói mắt, ta nhìn đến nhập thần, nhưng không hiểu sao lại chợt thấy run sợ.

Tiếng đàn đã dừng lại, ta đứng chôn chân trước cửa, không dám bước vào.

Bất chợt cửa bị mở ra từ bên trong, hạ nhân tui sang 1 bên, mơ hồ thấy một bóng dáng nữ nhân.

“Điện hạ nếu đã đến đây, không bằng bồi ta vài chén chứ?” Từ trong điện truyền ra một âm thanh trong trẻo

Mời ta uống rượu? Ta? Người đã mưu sát phu quân người? Thật không biết phải nên cười hay nên sợ, có khi nào trong chén rượu kia lã độc được nàng mang tới cho ta?

Coi như ta lòng dạ tiểu nhân, bắt quá, ta không cần, như vậy sẽ được chết sạch sẽ.

“Rượu hoa điều?” Ta ngồi vào bên cạnh nàng, tiếp nhận chén rượu, nhấp một ngụm.

Nàng gạt đầu, ánh mắt mơ hồ, hình như có chút men say.

“Công chúa thật nhàn rồi.” Ta lạnh nhạt, chưa từng để ý chút nào đến tình cảnh của nàng.

Công chúa ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt ta: “Gần đây người là người duy nhất ta có thể nói chuyện.”

“Nghĩa là sao?”

Nàng cười: “Giờ này mọi người cùng dùng 1 ánh mắt nhìn ta, cứ như ta là 1 oán phụ u sầu.....À, không đúng, có lẽ thật sự là như vậy, nhưng, ta làm sao lại oán? Nếu không oán, sao lại gọi là oán phụ.....”

Nàng bắt đầu nói năng lộn xộn, tuôn ra hết lời này đến lời khác.

“Công chúa, người say rồi.”

“Say?” Nàng nghi hoặc nhìn ta, “Không phải nói 1 chén rượu giải ngàn ưu tư sao? Lần gặp mặt khi ấy, một màn bi kịch hay như vậy, một chút ta cũng chưa từng quên. Ha ha, người không lừa được ta, ta không say, ta cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ say.”

“Công chúa,” Ta thấy nàng sắp mất đi ý thức, nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng, “Người nhận ra ta sao?”

Nàng tỉnh táo nhìn ta, cố sức nói: “Nhận ra, như thế nào lại không nhận ra cơ chứ? Ta còn nhờ người bảo quản giúp đỡ đạo cụ, sao lại không nhận ra người được?”

Bì ảnh? Giờ nàng lại nhớ tới mấy thứ này, thật sự là 1 công chúa kỳ quái.

“Màn diễn lần trước ở Bắc cung, điện hạ còn nhớ rõ?”

“Nhớ rõ.” Ta trả lời.

“Vậy chắc người cũng biết vở diễn đó tên gì?”

“Gọi là gì?”

“Gọi là.....” Nàng cười nhìn ta, đáp, “Công chúa xuất giá.”

“Phải không?”

“Lần đó còn chưa diễn xong, điện hạ có muốn biết kết cục của nó hay không?”

Ta nghĩ nàng tựa hồ rất muốn nói, liền theo ý nàng, gạt đầu nói: “Muốn.”

“Ân,” Nàng thật cao hứng, lại không biết bắt đầu từ đâu, “Sau đó..... Sau đó.....”

“Sau đó,” Ta nhắc nhở, “Công chúa xuất giá?”

“Phải.”

“Gả cho phu quân của nàng?”

“Đúng.”

“Có hạnh phúc không?”

“Hạnh phúc.”

“Xem ra là một kết cục tốt.” Ta mỉm cười với nàng, muốn chấm dứt cuộc đối thoại này.

Nhưng nàng lại liều mạng ngẩng đầu lên, liên tục nói: “Không phải, không phải như vậy, không phải.....”

Ta thấy nàng mơ màng trong men say, chỉ có thể tiếp tục truy vấn: “Không phải cái gì?”

“Công chúa xuất giá, thật sự cũng tốt, nhưng..... Nhưng phu quân của nàng đã chết.....”

Ta trầm mặc, không dám nói lời nào.

“Hắn đối xử với nàng rất tốt, nhưng lại không yêu nàng, cho dù đến chết hắn vẫn muốn lừa gạt nàng.....”

“Công chúa sao có thể biết là lừa gạt?” Ta hỏi lại, “Có lẽ phu quân thật sự yêu nàng.”

“Ta sao có thể không biết?” Nàng bắt đầu nói chuyện của chính mình “Hắn là phu quân của ta, chẳng lẽ hắn nói dối ta lại không nhận thấy? Ai cần hắn đồng tình? Ai cần hắn thương hại? Ta tình nguyện để hắn nói hận ta, chán ghét ta, cũng không muốn nghe hắn nói láo!”

Nàng kích động, thiếu chút nữa thở không ra hơi, khóc nức nở một hồi, sau đó khôi phục bình tĩnh, cười với ta: “Điện hạ, người có tin trên đời này có kẻ căm thù chỉ yêu mãi 1 người?”

“Không tin.” Ta trả lời, chưa bao giờ ta nghi hoặc điều đó.

“Ta cũng không tin,” Nàng vẫn cười, “Bất quá trên đời này luôn luôn có ngoại lệ.”

Vô duyên vô cớ ta bắt đầu sợ hãi, sợ nghe nàng nói chuyện, sợ nghe được tên của người kia, sợ nghe những thứ liên quan tới bọn họ.

“Điện hạ, người cũng biết, thế gian nam nhi giai bạc hạnh, mà phu quân của ta lại chỉ yêu một người,” Nàng gục mặt xuống bàn, thần sắc mê ly, “Chỉ tiếc..... Người kia không phải là ta.”

Nàng đã hoàn toàn say, trên sườn mặt vương những sợi tóc tán loạn là giọt nước long lanh từ khóe mắt, vô cùng hỗn độn.

Ta bảo hạ nhân đỡ nàng vào giường, chờ nàng ngủ say mới lẹ khai thư phòng.

Bước ra đến cửa, lại nhịn không được mà quay đầu, ta thật muốn biết, đến tận cùng Thừa tướng trước khi chết đã nói gì với công chúa? Có lẽ nào hắn nói trước nay vẫn luôn yêu nàng không? Nếu quả thực như thế, hắn thật sự quá ác độc. Hắn không nói với nàng rằng thái tử nàng sắp tâm mưu hại vẫn còn sống, lại nói rằng người mà nàng làm đủ tội ác để đoạt lấy trước giờ vẫn luôn yêu nàng. Đây là 1 lời nguyền rũa ngoạn độc, hắn dù chết cũng muốn đẩy nàng xuống vách núi đen tội lỗi, trọn đời không thể siêu sinh. Ta từng nói, người thoát nhìn thiện lương, vĩ đại nhất thực ra là kẻ âm hiểm nhất, quả nhiên không sai.

Không biết có phải vì mạo phạm 1 linh hồn hay không, ta chỉ thấy sau lưng một trận lạnh toát. Trong mơ hồ lại nghe văng vẳng tiếng đàn kia, chẳng lẽ ta đã say? Bất quá chỉ mới nhấp môi một ngụm, nhất định không phải say, chỉ có thể là quỷ hồn hiển linh mà thôi. Chuyện này cũng không phải không có khả năng, dù sao hoàng cung cũng là nơi nhiều oan hồn nhất thế gian, huống hồ nơi này còn có vong hồn mà ta hại chết.

Như để phối hợp với không khí lạnh thấu xương, sắc trời cũng đột ngột âm u. Gió lạnh rít lên từng trận, lay động những bóng cây xào xạc. Những chiếc đèn treo trước hành lang lay động, chịu không nổi sự tàn sát của cuồng phong mà lạng lẽ tắt đi.

Nơi này không chỉ có tiếng đàn của hắn, còn có thanh âm của một người khác, một người mà ta sớm nên xóa đi khỏi tâm trí.

Ta cái gì cũng không thể suy nghĩ, chỉ biết là phải rời đi. Cước bộ bất giác nhanh hơn, ta không dám quay đầu, bởi dường như phía sau có oán linh dây dưa. Bộ dáng ta lúc này có lẽ rất buồn cười, còn các oan hồn chắc đang cười vui vẻ.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, tim cũng lạnh lẽo theo. Không phải là biện hộ, nhưng ta không sợ chết, ta chỉ sợ mình nhớ đến khuôn mặt kia, một khuôn mặt vĩnh viễn không thể tiêu trừ khỏi kí ức, cả đời cũng sẽ không có bộ mặt nào đáng sợ hơn.

Ta bắt đầu chạy, liêu lĩnh chạy thật nhanh, không để ý phương hướng, không để tâm người qua lại, chỉ nghĩ phải nhanh trốn khỏi nơi này, thoát khỏi sự dây dưa. Nhưng ta biết, mặc dù có thể thoát được sự đeo bám của vong linh, cũng không thể trốn thoát được lòng bàn tay người đó. Ta sà vào trong vòng tay hắn, gắt gao ôm lấy hắn, sợ rằng nếu buông tay, hắn sẽ tan biến không tung tích. Chỉ cần dựa vào bản năng, ta cũng có thể tìm được hắn, cho dù không nhìn, không nghe được cái gì, nhưng lại có thể nhìn thấy vòng tay kia, một cái ôm ấm áp, vô luận đang ở nơi nào.

Hắn đem ta ôm vào trong lòng, không nói gì, ta biết, độ ấm của hắn sẽ giúp ta tỉnh lại.

Cái gì cũng không muốn nói, rồi tựa như lại muốn nói hết cho hắn nghe. Nhưng ta không thể nói cho hắn rằng ta sợ bị oán linh quần thân, càng không thể nói cho hắn, thời điểm ta hốt hoảng chạy đến bên hắn cũng là lúc ta nhớ tới giây phút mình tự tay sát hại mẫu thân.

Hắn thấy ta tâm thần không yên, rốt cục hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, còn có chút hỗn loạn: “Hoàng Thượng có tin trên đời có ma quỷ không?”

“Không tin,” Hắn cho tới bây giờ vẫn luôn nhẫn nại trả lời ta, không bao giờ lấy làm quái dị, “Bởi vì chưa từng gặp qua.”

“Nhưng ta đã thấy,” Vẫn tiếp tục suy nghĩ lung tung, ta bắt đầu cảm thấy hoảng hốt, “Ta đã thấy..... Thật đáng sợ.....”

Hắn tựa hồ đã hiểu, thứ làm ta sợ hãi bất quá chỉ là 1 bóng ma trong tưởng tượng, nhưng hắn không hề cười nhạo.

“Hoàng Thượng, người có còn nhớ vở bi kịch kịch ta đã diễn đạo nọ?”

“Nhớ rõ.”

“Người có biết ngày đó vì sao ta phải chạy trốn không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta giết người.”

Hắn không lên tiếng.

“Ta giết mẫu hậu của ta.”

Hắn vẫn trầm mặc.

“Phải không?” Một hồi lâu hắn mới đáp lại, vẫn bình tĩnh như trước, “Ta cũng giết phụ hoàng của ta.”

Ý thức hỗn độn bị 1 câu nói của hắn làm bừng tỉnh, ta kinh ngạc nhìn hắn, nói không nên lời.

“Đây là bí mật, ta chỉ nói cho một mình người.”

Hắn đến tận cùng có biết mình đang nói gì hay không? Vì sao còn có thể thoải mái như vậy?

Ta nghĩ tới tình cảnh ngày đó, không tự chủ được mà nói: “Ta nhất định sẽ xuống địa ngục.”

“Vậy trăm sẽ đến đó cùng người.” Hắn nâng mặt ta lên, ngưng thần mà ngắm.

Ta cười: “Hoàng Thượng, ngươi là người thứ 2 nói với ta như vậy.” Đúng vậy, từng có người cũng nói như vậy với ta, chỉ tiếc, có lẽ ta ngay cả Địa Ngục cũng đi không được.

“Bất quá,” Hãn nói, “Trẫm chỉ sợ bản thân làm quá nhiều chuyện xấu, ngay cả Địa Ngục cũng không dám giữ ta, khi đó thì chẳng có cách nào.”

Người này, vì cái gì luôn nói những lời ta không thể đoán trước, có phải hay không hãn đã nắm bắt được lòng ta? Những lời này, vô luận hãn nói bao nhiêu ta đều nguyện ý nghe, nhưng không phải là hiện tại, hiện tại ta đã hãm sâu trong trí nhớ, không thể dứt ra.

“Hoàng Thượng, ngươi có biết vì sao ta lại giết nàng không?”

Hãn nhìn ta chăm chú, không hỏi, cũng không đáp.

“Bởi vì nàng.....” Ta nói, “Bởi vì mẫu hậu, nàng muốn xâm phạm ta.”

Ta cười đến nỗi không thể dừng lại: “Ngươi nói, có phải hay không thực hoang đường?”

“Tử Phụng.....” Hãn muốn làm ta an tĩnh lại, nhưng chỉ phí công.

“Đều là lỗi của ta,” Ta bắt đầu loạn ngữ, “Nếu không có ta, nàng sẽ không nổi điên; Nếu không có ta, nàng sẽ không phải chết. Căn bản ta không nên tồn tại, ta ngay từ đầu đã không nên được sinh ra, đều là lỗi của ta, là lỗi của ta.....”

“Tử Phụng!” Hãn bắt lấy bả vai ta, nhìn thẳng vào mắt ta, “Đó không phải lỗi của ngươi, sao có thể là lỗi của ngươi được?”

“Là lỗi của ta, là lỗi của ta.....” Ta không nhìn hãn, cứ thế lặp đi lặp lại.

“Câm miệng!” Hãn bắt đầu rống to, “Trẫm không cho phép ngươi nói như thế nữa!”

Ta bị hãn uy hách chấn trụ, sợ tới mức không dám nói lời nào.

“Hãy nghe ta nói, Tử Phụng,” Ánh mắt hãn lại trở nên ôn nhu, “Kia không phải lỗi của ngươi, không phải!”

Ta nhìn hãn, hoảng hốt: “Không phải..... sao?”

“Không phải.”

Lời nói của hãn như có phép thôi miên, làm cho ta không kèm chế được. Vô luận là ai, nói với ta bao nhiêu lần, nói rằng đó không phải lỗi của ta, ta cũng sẽ không nghe, nhưng bởi vì là hãn, nên ta tin tưởng.

Một đêm kia đến tốt cùng tại sao có thể chìm vào giấc ngủ, ta cũng không nhớ rõ, đợi đến khi có thể nhớ lại, ta đã lâm vào mộng yểm.

“Phụng Nhi, Phụng Nhi.....” Bên tai là tiếng kêu u oán, “Vì cái gì muốn giết mẫu hậu? Vì cái gì?”

“Mẫu hậu.....” Ta nhắm mắt lại, không dám nhìn nàng, “Ta không phải..... Không phải cố ý.....”

“Phụng Nhi,” Nàng hét lên bên tai ta, “Đau quá..... Mẫu hậu đau quá.....”

Ta hoảng sợ mở mắt ra, chỉ nhìn thấy một khoảng trống thật lớn trên ngực nàng, máu tươi đen kịt không ngừng trào ra, thấm đẫm cơ thể ta.

“Đau quá, đau quá.....” Nàng nắm tay ta, ấn nó vào ngực nàng.

“Không!” Ta hét to rút hai tay về, dùng sức né ra.

“Chết đi!” Nàng bỗng nhiên siết cổ ta, hệt như nhiều năm về trước, oán giận mắng, “Chết đi! Chết đi.....”

Hai mắt trũng sâu trên khuôn mặt trắng bệch, chưa bao giờ ta từng sợ hãi như thế.

“Đừng! Mẫu hậu, đừng! Đừng như vậy.....” Ta không không chế được mà hô to, liều mạng giãy dụa.

“Chết đi! Chết đi!” Nàng gắt gao giữ lấy cổ họng ta, máu nơi khoảng trống trước ngực mãnh liệt phun trào.

“Đừng.....Đừng!” Ta hét chói tai rồi bừng tỉnh từ trong mộng, mồ hôi thấm ướt áo quần. Thân thể không nhận được mà run run, chỉ cảm thấy sắp hít thở không thông.

Trước mắt tối đen một mảnh, ta bối rối xoay người, lại phát hiện người bên cạnh đã không còn ở đây nữa.

Hắn ở nơi nào? Vì cái gì không ở bên ta?

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!” Ta bắt lực kêu khóc trong tuyệt vọng. Sẽ không đến đây, hắn sẽ không đến đây, sẽ không ai đến tới ta nữa, không có ai! Vô luận là ai, đến cuối cùng cũng sẽ bỏ rơi ta, tất cả mọi người đều như vậy, tất cả mọi người sẽ đi hết, chỉ để lại một mình ta. Vì cái gì phải rời khỏi? Vì cái gì lại vứt bỏ ta? Vì cái gì ta vĩnh viễn đều lẻ loi một mình? Vĩnh viễn, vĩnh viễn đều chỉ có một mình ta, vĩnh viễn.....

Đèn trong cung lại sáng lên, bóng đen hắc ám trong khoảnh khắc lại biến mất vô tung.

Một vòng tay lại đem ta ôm lấy, ôm chặt trong ***g ngực.

“Tử Phụng,” Hắn thì thầm bên tai ta, “Không phải sợ.”

Là thanh âm của hắn, là đôi tay của hắn, ta gất gao tựa vào, không nói nên lời, trên mặt ẩm ướt một mảnh, không rõ là mồ hôi hay nước mắt.

“Đừng đi!” Ta gian nan nói, liều mạng giữ chặt hắn, “Đừng đi!”

Ta biết, hắn đang mặc triều phục, sắp đến giờ vào triều, nhất định là bởi vì nghe được tiếng khóc của ta mới vội vàng trở lại. Đã đủ rồi, không thể đòi hỏi hơn được nữa, chỉ là nhịn không được muốn hắn lưu lại một chút thôi, vô luận như thế nào cũng không muốn nhìn bóng lưng hắn dần khuất xa.

Hãy cho phép ta được tùy hứng 1 lần, bởi vì một khắc này, ta thật sự không muốn buông tay.

“Ta sẽ không đi,” Hắn nói với ta, “Vĩnh viễn cũng sẽ không.”

Vĩnh viễn? Ta không biết rằng “vĩnh viễn” trong mắt hai ta liệu có giống nhau không, nhưng hiện tại cũng không muốn nghĩ lung tung nữa. Ta thích nghe câu nói ấy của người, nghe lời tâm tình của người, lời thề của người, mặc kệ là thật hay là giả, ta đều muốn nghe. Cho nên dù có là lời nói dối, cũng mong người tiếp tục nói với ta, bởi vì, ta đã đắm chìm rồi.

Trong cung tiếng đàn vẫn không gián đoạn, ai cũng không biết từ đâu mà đến, nhưng không ai buồn hỏi, có lẽ căn bản là không ai nghe được, có lẽ đó chỉ là âm thanh phát ra từ tội lỗi của người nào đó mà thôi. Những kẻ thông minh đã sớm đem chuyện này quên hết, chỉ có một người vẫn canh cánh trong lòng.

“Tử Mã, người đã sớm biết, có phải hay không?” Tử Thiên bắt lấy đôi vai ngự y hỏi.

“Người muốn nói đến cái gì?” Tử Mã quay đầu lại, mặt không chút thay đổi.

“Trong thuốc của thái tử có độc, người hẳn đã sớm biết, vì sao đến bây giờ mới nói?”

“Đã sớm biết?” Hắn hỏi lại, “Người dựa vào cái gì cho là như vậy?”

“Dựa vào y thuật của người, nhìn thấy phương thuốc chắc chắn sẽ lập tức phát hiện, vì cái gì khi đó không nói?”

“Tử Thiên, người nhất định phải như vậy sao?”

“Là ai?” Hắn gất gao ép hỏi, “Người hạch hỏi đến tột cùng là ai?”

“Tử Mã chỉ hiểu y thuật, không hiểu xử án, thị trung đại nhân nếu muốn biết, nên đến hỏi hình bộ mới phải.”

“Người không nói, là vì Hoài Viễn, đúng hay không?” Tử Thiên nhìn thẳng đối phương, “Chắc chắn hắn còn phát giác trước người, nhưng lại bảo người im lặng, rốt cuộc là vì cái gì? Các người đến tột cùng bao che cho ai?”

“Tử Thiên, người đừng suy nghĩ nhiều.....”

“Các người là bạn thân, hắn nói người im miệng, người tự nhiên sẽ không tiết lộ. Mà nay người nói ra, là vì phụng hoàng mệnh, mượn cơ hội phế bỏ Thái hậu sao?”

“Tử Thiên,” Ngử khí của hần hơi dịu đi, “Người chắc cũng biết rõ, mở miệng hay ngậm miệng, hết thấy không phải đều do Hoàng Thượng làm chủ sao? Người ta đều chỉ có thể linh mệnh. Mà đối với chuyện này, ta nghĩ nhất định hần hy vọng chúng ta ngậm miệng.”

“Tư Mã, người thay đổi rồi.”

“Ta không thay đổi,” Ánh mắt hần bình tĩnh, “Có một số việc ta không thể nói cho người, không phải là vì thẹn trong lòng, tin ta, Tử Thiên, kết cục không như người nhìn thấy đâu. Vô luận ta làm cái gì, đều chỉ cầu không thẹn với lương tâm, điểm này, hy vọng người có thể tin tưởng.”

Tử Thiên dần dần khôi phục bình tĩnh, trầm mặc 1 hồi, hần mở miệng nói: “Nghe nói, người phải đi?”

Hần gật đầu, nhìn nơi khác: “Rời khỏi đây sớm 1 chút, đối với ai cũng là tốt. Người cũng vậy, Tử Thiên, sớm dứt ra đi..... cùng với y.”

Cùng y? Y là ai vậy? Ta không biết y. Tử Thiên không nói gì, rồi bật cười, cùng một người không quen biết rời đi? Làm gì!

Hần không biết vì sao mình lại đi đến Bắc cung, rõ ràng đã nói sẽ không tìm y nói chuyện nữa, hiện tại lại tới đây là thế nào? Có lẽ xuất phát từ bản năng, chấp niệm đối với y không thể đoạn tuyệt, hay cũng có thể nói, kẻ bóc đồng nhất quả nhiên vẫn là chính mình.

“Thật là khách quý.” Từ xa Tử Mạch nâng lên chén rượu, hướng mắt ra phía ngoài hiên đình chờ đón người đang tới.

Tử Thiên dời bước đi vào đình giai, trên mặt ý cười đậm đậm vô ngần: “Chuyện gì làm cho người cao hứng như vậy, không nâng chén chúc mừng không được sao?”

Y đối với hần, cười mà không nói.

“Để ta đoán xem,” Hần tiếp tục, “Là vì kẻ khiến người chướng mắt đã biến mất?”

Tử Mạch cũng không sinh khí, kiên nhẫn nghe hần nói.

“Nghĩ cũng phải, y chết đi, hết thấy cũng theo y mà xóa bỏ, vướng mắc trong lòng từ nhiều năm trước, tới nay tự nhiên có thể tiêu tan. Xem ra đại nhân sắp nhận thêm được ân sủng rồi.”

“Nói cho cùng” Tử Mạch thả lỏng bàn tay, cười đến thoải mái, “Thị trung đại nhân nói như vậy, Tử Mạch trong lòng lại càng thêm kiên định.”

Hần cười: “Tử Mạch, người quả nhiên bản tính không đổi.”

Y cũng cười: “Tử Thiên, người đối với ta thật sự không tốt chút nào.”

“Ta đối ai cũng không tốt bằng với người.”

“Thật khiến Tử Mạch sợ hãi, không thể cao hứng 1 chút nào”

Hần không nói lời nào, chỉ nhìn y.

“Tử Thiên, người nghĩ ta say sao?”

“Người say sẽ không hỏi như vậy.”

“Ha ha,” Y cười đến xuất thần, “Trước kia ta từng cùng Tử Nho uống rượu, người đừng nghĩ y bộ dạng văn nhược, thực ra tửu lượng lại lớn vô cùng, kết quả lần nào kẻ thua cũng là ta. Sau khi tỉnh lại, chuyện gì cũng không có phát sinh. Cho nên ta cuối cùng nói, vô luận cái gì cũng không thể làm y lay chuyển.”

“Xem ra các người giao tình sâu đậm như thế, người thất vọng sao?”

Tử Mạch dần dần lắng đầu: “Thất vọng? Ta sao lại thất vọng? Ta cao hứng còn không kịp. Lần này giải quyết vô cùng sạch sẽ, người tốt duy nhất trong cung cũng đã ra đi, lưu lại một người xấu xa nhất thiên hạ, mọi người tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm, thật sự là quá sức vui mừng.”

Tử Thiên trầm mặc, còn người trước mặt hần vừa nói vừa cười.

“Tử Thiên, sao ngươi không nói ta say?”

“Ngươi không say,” Hấn trả lời, “Ngươi không phải còn có thể phân biệt người tốt và kẻ xấu sao?”

Y lại lắc đầu: “Ta cho dù say, vẫn có thể phân biệt, chẳng qua ta lựa chọn làm người xấu mà thôi.”

“Tử Mạch, ngươi có thấy vui vẻ không?”

Vui vẻ? Y không hiểu câu hỏi đó, thật không biết nên trả lời như thế nào.

“Làm người xấu khiến ngươi cảm thấy vui vẻ sao?”

Y nở nụ cười: “Tử Thiên, ngươi luôn như vậy, dùng tâm tình của mình để phán đoán chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Loại cảm xúc vui vẻ này ọ, đối với ta mà nói quá mức sang quý, mọi người làm việc cũng không chỉ là vì vui vẻ.”

“Ngươi cũng luôn như vậy, Tử Mạch, luôn tự cho rằng bản thân không bị cái gì làm cho thay đổi.”

“Không xong, bị phát hiện rồi,” Y mở to hai mắt hoảng sợ, tựa tiểu phi tiểu, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Hấn cười, thực ra người này vẫn chỉ là 1 đứa nhỏ.

“Tử Mạch,” Hấn nói, “Ta không hề sợ ngươi rời đi, nếu như vậy có thể khiến ngươi thoải mái, ta sẽ mặc cho ngươi cao hứng.”

“Nói hiên ngang lắm liệt thế này” Y cười đến áy muội, “Thật giống như muốn đi chịu chết.”

“Nói không chừng,” Hấn trêu chọc, “Biết đâu một ngày ta thực sẽ chết trong tay ngươi.”

“Đừng nói như vậy!” Y bỗng nhiên trở nên kích động, “Tất cả mọi người đều có thể chết, chỉ có ngươi không thể! Ngươi không thể chết được, ta không cho phép!”

Không nghĩ y lại có thể tức giận, hết như khi trước, hấn luôn lơ đãng chọc y tức giận.

Tử Thiên ôn hòa mỉm cười, hỏi y: “Nếu ta chết, ngươi sẽ làm gì?”

“Ta cũng sẽ chết!” Thanh âm của y có chút nức nở, thân thể ngã trên mặt bàn, sắp mất đi ý thức.

Hấn đứng dậy, đi đến bên cạnh y, nhìn nước mắt che kín mặt y, vẻ mặt phức tạp: “Xem ra ta đã đoán sai rồi, ngươi thật sự đã say.”

Hấn ôm y vào trong ngực, đi ra đình hiên.

“Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?” Y dựa trong lòng hấn, mơ mơ màng màng hỏi.

“Yên tâm, sẽ không trộm đem ngươi ra khỏi cung,” Hấn an trí y nằm trên giường, “Ngươi thích nơi này như vậy, ta không nỡ đem ngươi đi.”

“Tử Thiên,” Y bắt lấy cánh tay hấn, cảm xúc không khống chế được, “Ta chỉ có ngươi, chỉ có ngươi.....”

“Sao vậy?” Hấn ngữ điệu lãnh đạm, “Ngươi không phải còn có Hoàng Thượng, còn có Lâu đại nhân sao? Không đúng, có lẽ còn nhiều hơn nữa kia.”

“Hoàng Thượng? Lâu đại nhân?” Y si ngốc nói, “Bọn họ là ai? Ta không biết! Một người cũng không hề quen biết!”

“Tử Mạch, ngươi luôn trẻ con như vậy,” Hấn cười nói, “Không, ngươi chính là 1 đứa nhỏ, ở trong mắt ta, ngươi vĩnh viễn là 1 đứa trẻ con.”

“Vậy ngươi cũng quay trở lại làm 1 đứa nhỏ đi, giống như khi trước,” Y si mê nhìn hấn, “Tử Thiên, ngươi trước kia đối ta tốt như vậy, vì cái gì hiện tại lại không thể? Vì cái gì.....”

Trong ánh sáng đèn mờ nhạt, gương mặt y một vết phấm hồng.

“Tử Mạch,” Hấn mân mê vài sợi tóc của y, “Đó là bởi vì ngươi còn muốn nhiều thứ lắm.”

“Không,” Y liều mạng lắc đầu, “Ta chỉ cần một mình ngươi! Thật sự, chỉ có ngươi!” Y rướn người gắt gao ôm lấy hấn, đôi môi nóng rực cuốn lấy đối phương, hơi thở dường như nặng nề.

Đối phương lại chỉ lạnh nhạt đáp lại nụ hôn này, Tử Thiên cúi đầu, nhìn y thở gấp liên tục, nhẹ nhàng đem khuôn mặt kia nâng lên: “Người đối với người khác cũng dùng phương pháp này sao?”

Y kinh ngạc, ủy khuất nhìn hắn chằm chằm.

“Đừng nhìn ta như vậy,” Hắc lạnh lùng nói, “Loại ánh mắt này vô dụng với ta, người giữ lại để đối phó kẻ khác thì hơn.”

“Tử Thiên.....” Y lại lần nữa siết chặt hắc vào lòng, “Đừng như vậy, đừng đối xử với ta như vậy.....”

Hắn nghe tiếng y khóc nức nở, cảm thấy thân thể run run.

“Tử Mạch,” Hắc bắt lấy hai vai y, chuyên chú nhìn y, “Người thật sự muốn ta đến vậy?”

Ánh mắt hắc cứ như vậy áp đảo người ta, khiến cho y không thể đáp lời.

“Được, ta sẽ thỏa mãn người, ta nói rồi, vô luận người muốn cái gì, ta đều có thể cho người được.” Hắc một phen cởi áo khoác y, đưa y áp đảo trên giường, hai tay gắt gao giữ chặt cổ tay y, thô bạo khiến y phát đau.

“Tử Thiên.....” Y nhất thời sợ hãi, cắn chặt vai hắc đến nỗi hàm răng như xuyên qua da thịt, “Đừng, đừng như vậy, Tử Thiên!”

“Người không thích?” Hắc buông tay, “Vậy người muốn phương thức nào? Nói ra đi, ta nhất định thỏa mãn người, hoặc là, nếu người muốn dẫn khách thành chủ, cũng xin cứ tự nhiên.”

Y mở to đôi mắt đăm đăm, nhìn thẳng vào hắc, lại nói không nên lời.

“Như thế nào? Ta làm không tốt sao?” Hắc nhìn người dưới thân, thần sắc chưa đổi, “Nói cho ta biết, bọn họ đã làm như thế nào? Ta nhất định sẽ cố gắng làm tốt hơn bọn họ.”

Y đã vô lực thừa nhận, vì cái gì, Tử Thiên lại khí thế bức nhân như vậy? Là vì chính mình sao? Nhất định là như vậy, nhất định là bởi vì chính mình, hắc mới có thể hận y như vậy.

“Nói cho ta biết đi, Tử Mạch, bọn họ rốt cuộc là làm như thế nào?”

“Tử Thiên.....” Y nhìn hắc, đôi tay lạnh tựa băng đặt trên gò má đối phương, “Người đến tốt cùng..... muốn ta phải làm sao?”

Y cố hết sức trả lời, khuôn mặt trắng bệch phủ một tầng mồ hôi, hắc biết, là được ngày đó tra tấn y, hắc biết, y vĩnh viễn cũng vô pháp phục hồi.

“Tử Mạch,” Hắc cúi đầu, hôn đôi môi tái nhợt của y, nếu có thể, hắc nguyện vì y chia sẻ hết thấy thống khổ, “Đáp ứng ta, đừng để cho người khác chạm vào người, không được để cho bất luận kẻ nào giữ lấy người, người chỉ có thể thuộc về ta, người chỉ có thể là của ta!”

Lưỡi hắc khuấy đảo trong miệng y, sự ẩm áp phun trào khiến cho y không kiềm chế được.

“Tử Thiên..... Tử Thiên.....” Y không ngừng lặp lại tên hắc, thân thể dây dưa trên người tro bụi gắt gao, hắc chạm vào, hắc thở dốc, hắc hôn nồng nhiệt, hắc nói nhỏ, hết thấy dâm dục y đẩy vào vực sâu ý loạn tình mê, không thể tự thoát ra.

“Đáp ứng ta, Tử Mạch,” Hắc thâm tình nhìn y, “Đáp ứng ta, được không?”

Y im lặng gật đầu, giờ khắc này, vô luận hắc nói cái gì, y cũng đều đáp ứng.

Y không thể cự tuyệt, y không thể khiến cho hắc lại rời đi, trên thế giới này, người y muốn cũng chỉ có hắc mà thôi.

“Đừng rời bỏ ta, Tử Thiên, vĩnh viễn cũng đừng rời khỏi.....”

18. Chương 17

Điền trọng thiết tam tỉnh rất nhanh được thông qua, Trương đại nhân cũng thuận lợi nhậm chức trung thư. Quan chế thay đổi tất nhiên quan viên cũng thay đổi, mà hướng đi cũ của nhóm di lão lại là 1 tay râu tóc thiên hạ, như vậy mới cấp cho chúng ta một tia cơ hội. Ta không biết hiện nay trong triều có bao nhiêu quan lại xuất thân từ Nhạn Bắc ta, bọn họ yên lặng làm triều thần Tử Viên, chưa từng lưu lại dấu vết gì, thật sự không thể không làm cho người ta lú lờ.

Nhất định sẽ nhanh thôi, hết thấy nơi này sẽ bị ta thay thế, rất nhanh, ta có thể thoát ra khỏi nơi này.

Nghĩ đến đây, ta liền không an phận đứng lên, bắt đầu gấp gáp, ta muốn đi ra ngoài, lập tức.

“Đừng để bọn họ đi theo ta!” Ta hướng hần oán giận, “Người sẽ không để ta đi ra ngoài 1 mình sao?”

“Không thể.” Hần đáp.

“Vì cái gì?” Ta truy vấn, “Ta cũng không phải tiểu hài tử!”

“Người chính là tiểu hài tử,” Sự bình tĩnh của hần thật sự làm cho người ta sinh khí, “Không đúng, người so với đứa nhỏ càng làm cho người ta lo lắng hơn.”

Ta không nói lại được hần, đành phải mang 1 đám thị vệ theo đuôi, cực kỳ phô trương, chuyện gì cũng không làm được.

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể bảo Trương Sĩ Ngạn chờ tại 1 khách ***, nghĩ biện pháp bỏ đám thị vệ ngoài cửa, thừa cơ theo mật đạo trốn đi.

Nếu hết thấy có thể giống dự đoán thì tốt rồi, chỉ tiếc, dù sao cũng là lần đầu tiên đến nơi xa lạ này, mật đạo cũng không phải là thứ dễ dàng đi qua, trước mắt xuất hiện 2 con đường khiến ta bối rối.

Ta đã nói, ta cuối cùng vẫn luôn quyết định sai, lần này cũng không ngoại lệ. Đến cả 2 con đường cũng có thể chọn sai.

Dọc theo con đường đã lựa chọn, ta tới một sương phòng hậu thất, bình phong trước mặt tạm thời đem ta che đậy, xuyên qua tơ vải mỏng manh, mơ mơ hồ hồ thấy bóng dáng của 3 người. Không phải ta muốn dừng lại nghe lén, chỉ là chuyện bọn hần nói thật sự làm cho người ta kinh hãi. Mơ hồ nghe bọn hần nói đến “Nam Việt”, “Đi nước ngoài”, “Ám sát” Nhiều nữa, đại khái muốn thừa dịp Hoàng Thượng sang Nam Việt mà phát động chính biến.

Quả nhiên không nên chạy loạn khắp nơi, thấy được cái không nên thấy, vẫn nên chạy là thượng sách.

Nhưng chỉ sợ trời không giúp ta, không biết từ khi nào phía sau xuất hiện một cái bình hoa, ngay lúc đó bị ta sảy làm vỡ.

“Người nào?” Bọn họ cảnh giác đứng dậy, theo tiếng động mà đến.

Không hề do dự, ta dọc theo một mật đạo khác chạy thật nhanh. Không cần nghĩ cũng biết, bọn họ nhất định sẽ đuổi theo ngay tức khắc, xem ra nơi đây không nên ở lâu, nhanh chóng rời đi mới là thượng sách.

Ta chạy tới đại môn mật thất, làm như không có việc gì đi ra khỏi sương phòng, ai ngờ cửa phòng bên cạnh bật mở, hai người từ đó bước ra, là 2 kẻ bàn âm mưu lúc này.

Xem ra là xuất môn bất lợi, chỉ mong bọn họ không nghi ngờ. Ta làm bộ như không thấy, bình tĩnh đi qua trước mặt 2 người, nhưng chỉ phí công.

“Công tử tựa hồ đã nghe thấy điều không nên nghe.”

Bàn tay phía sau chạm vào vai ta, ta chân chừ, chậm rãi xoay người: “Hai vị đang nói ta?”

Hai người không lên tiếng, chỉ nhìn ta từ đầu đến chân, ánh mắt thâm thúy.

“Tại hạ không quen 2 vị,” Ta nói, “Chỉ sợ là hai vị đã nhận sai người.” Nói xong, đẩy bàn tay trên vai xuống định rời đi.

“Khoan đã!” Lại một lần nữa bị người nọ bắt được cánh tay, ta bị bắt lại, chớp nhoáng hiện lên bên hông là một cái lệnh bài.

“Là người trong cung!” Hai người nhất thời nhú mào, ánh mắt nhìn ta đầy vẻ hung ác.

Nguy rồi, xem ra lần này mặc kệ ta có nghe được gì hay không, đều khó thoát khỏi kết cục bị giết người diệt khẩu. Thật nực cười, đám thị vệ luôn bám theo như hình với bóng lúc cần lại biến mất không tung tích, xem như lần này tự làm tự chịu đi.

Cứ như vậy ta bắt đầu tưởng tượng xem bọn họ sẽ dùng cách nào để giết ta, chỉ mong không phải là thủ pháp quá mức hung tàn.

“Thả y ra.” Phía sau truyền đến 1 thanh âm, tựa hồ có chút quen thuộc.

“Đại nhân.....” Hai người do dự nói.

“Là người một nhà.”

Người một nhà? Đùa sao? Ta tò mò quay đầu lại, quả nhiên, phán đoán không sai.

“Các người đi trước đi,” Hần tiếp tục nói, “Nơi này giao cho ta xử lý.”

Hai người nhìn nhau, bái lui rồi đi.

Ta bị hần mời vào phòng trong, rốt cục cũng được thở phào nhẹ nhõm.

“Trần đại tướng quân lại cứu ta một lần nữa,” Ta cười nói, “Chính là, người với ta từ khi nào thành người một nhà?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hần tiến lên đối diện ta, “Người khẩn cấp tới gặp ta như vậy, không phải là vì muốn cùng ta trở thành người một nhà sao?”

“Đại nhân sao có thể tự tin như vậy?” Ta hỏi lại, “Tử Phụng cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện đó.”

“Yến Tử Phụng, người ở trong triều làm chuyện mờ ám, ta đều biết nhưng luôn giả vờ câm điếc,” Hần nói, “Người có bao nhiêu thực lực, trong lòng ta tự nhiên hiểu rõ.”

“Đúng,” Ta đáp, “Người ta đều biết rõ đối phương, cho nên mặc dù ta nghe được bí mật trọng đại thể này, đại nhân cũng sẽ không giết ta.”

“Cùng ta hợp tác đi,” Hần nhìn thẳng vào ta, ánh mắt kiên định, “Hợp lực lại, với sức hai ta thì chống lại hần không phải là chuyện khó.”

Khó tin hần lại thẳng thắn đến vậy, ta bày ra khuôn mặt trong ý cười: “Ta không cần.”

Hần có chút kinh ngạc: “Vì sao?”

“Đại nhân có dã tâm lớn như vậy, Tử Phụng không dám chạm vào.”

“Một khi đã như vậy, lúc trước cần gì phải gây chú ý với ta?”

“Á?” Ta vẻ mặt oán trách, “Đại nhân sao lại nói như ta là kẻ xấu dụ dỗ người vậy?”

“Người khi đó tiếp cận ta, không phải là vì muốn cùng ta hợp tác sao?” Hần hỏi.

“Đúng, nhưng là khi đó ta chưa biết thân phận của tướng quân, nếu sớm biết, Tử Phụng nhất định không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Ta đáp, nhìn hần, “Đại nhân đến tột cùng là vì sao phải đối phó hần? Thứ người mơ ước còn gì khác ngoài ngai vàng?”

Hần cũng không phủ nhận: “Thứ đó vốn là của ta.”

“Có lẽ vậy đi,” Ta đáp, “Nhưng cứ như vậy, người ta lại trở thành đối thủ, bởi vì chúng ta cùng muốn 1 thứ.”

“Nếu là như thế này, điện hạ có thể nhân cơ hội tổ giác ta, trừ bỏ 1 đối thủ khó lường.”

“Không,” Ta lắc đầu, cười mỉa, “Như vậy sẽ không vui, đại nhân, ta vẫn mong các người tiến hành đại sự, đến lúc đó 2 bên đánh nhau tụi bụi, ta có thể thừa dịp nhảy vào, [trai cò tranh nhau, ngưỡng đắc lợi], chẳng phải là rất tốt sao?”

“Người nếu thực sự tính như vậy, chắc chắn sẽ không nói cho ta biết.”

“Cũng không nhất định như thế,” Ta mỉm cười nói, “Tử Phụng tính tình cổ quái, đại nhân chẳng lẽ không biết hay sao?”

“Cổ quái?” Hắn đến gần ta, xăm soi khuôn mặt ta, “Ta chẳng nhìn ra chút cổ quái nào, người vẫn hết như trước đây thôi.”

Trước kia? Hay là hẳn thật sự còn nhớ rõ ta?

“Ta trước đây như thế nào sao đại nhân có thể biết?”

Không thể cho hắn biết, không thể để cho hắn phát hiện thiếu niên năm đó nay lại thành một kẻ dơ bẩn thế này, duy nhất đối với hắn, không thể làm hỏng hình bóng xưa kia được.

“Đúng vậy, người không biết ta,” Trên mặt hắn là nét thần sắc khó nói thành lời, “Ta bắt quá là 1 người xa lạ, quá khứ như thế, hiện tại cũng vậy.”

Không biết? Ta sao lại không biết gì về người? Căddời này ta cũng không thể nào không nhớ, chẳng qua ta không muốn thừa nhận thôi.

“Đúng vậy, ta không biết người,” Ta trả lời, muốn chuyển đề tài khác, “Ta không biết đại nhân vì sao phải gấp gáp thế này, có phải hay không bởi vì kết cục của Thừa tướng cùng thái tử khiến người lo lắng cho tình cảnh của mình? Có lẽ nguwoif kế tiếp bị trừ bỏ lại là tướng quân đấy.”

“Tạm thời cũng coi đó như là một nguyên nhân, nhưng cũng không phải toàn bộ,” Hắn đáp, “Mặc dù không có chuyện này, quyết định của ta cũng sẽ không thay đổi.”

“Người xem, chấp niệm của đại nhân đối với hoàng quyền thâm sâu như thế, cho nên ta mới nói, người và ta chỉ có thể trở thành đối thủ.”

“Cho dù là đối thủ, cũng sẽ có cùng địch nhân.”

Ta không biết vì sao phải lần nữa cự tuyệt hắn, không phải lưỡng gạc cũng không phải ham vui, chỉ là ta thật sự không muốn liên lụy hắn.

“Đại nhân nếu cố ý muốn cùng ta liên thủ, cũng không phải không có khả năng,” Ta đáp, “Chỉ cần người chấp nhận làm 1 mãnh tướng ở Nhạn Bắc ta, sau khi mọi sự thành công, quyền vị tôn danh, vinh hoa phú quý tất nhiên không thể tả xiết.”

Hắn nhìn ta, vẻ mặt có chút khinh thường: “Tất cả những thứ đó sao sánh nổi ngôi vị đế vương?”

“Theo ta nghĩ thì thực sự cũng không kém hơn là mấy,” Ta cúi đầu mà cười, “Chỉ thật không ngờ dục tâm quyền lực của đại nhân lại lớn đến nhường này. Mọi người đều như thế, nếu không biết thân thế của mình, đại nhân chắc cũng sẽ không hy vọng xa vời đến vậy.”

“Không,” Hắn không do dự mà phủ nhận, “Kể cả nếu không đeo trên lưng vận mệnh lớn như thế, ta cũng vẫn muốn ngồi trên ngai vàng.”

Về mặt hắn trở nên cương quyết, khiến ta có chút ngoài ý muốn: “Quả nhiên dục vọng của con người không có điểm dừng. Đại nhân cùng ta bất đồng, mặc dù không có hoàng quyền trong tay, người cũng vẫn là đại tướng quân vạn người kính trọng, vì sao lại chấp nhất chiếm lấy ngôi vị đế vương?”

Hắn xuất thần nhìn ta, nâng tay vuốt ve khuôn mặt ta: “Bởi vì, chỉ có vương giả ta mới có thể chạm tới người.”

Ta ngạc nhiên, kẻ làm ta khó hiểu lại nhiều thêm 1 người.

“Chạm đến ta?” Ta nghiêng mặt né tránh bàn tay hắn, “Có được ta để làm gì? Ta không có pháp thuật, sao có thể tạo ra nhiều bảo bối cho người?”

“Người chính là vật quý giá nhất.” Hấn nâng mặt ta lên, ngắm nhìn cẩn thận.

“Nguyên lai, ta bắt quá chỉ là 1 đồ vật.”

“Người biết rõ ta không phải vậy, cần gì phải hạ thấp chính mình?” Hấn từng bước tới gần, ép sát ta vào tường.

“Ý của đại nhân, ta sao lại không minh bạch?” Sức nặng thân thể dồn xuống khiến ta chao đảo, “Bắt quá xin khuyên đại nhân không nên động vào ta, nếu để cho Hoàng Thượng phát hiện, ta cũng sẽ không thay người che dấu đâu.”

“Vậy cút để hấn phát hiện,” Ngự khí hấn không chút sợ sệt, “Người cho rằng hấn có năng lực làm khó dễ được ta?”

Ta không biết, dù sao giờ phút này chỉ có thể tưởng tấn biện pháp cùng hấn chu toàn.

“Đừng giãy dựa vớich, người trốn không thoát đâu.”

Nói cũng phải, kẻ trước mặt là đại tướng quân của một quốc gia hùng mạnh, ta sao có thể là đối thủ của hấn?

“Giãy dựa? Sao lại như vậy?” Ta cười nói, “Loại sự tình này đối ta mà nói bắt quá xảy ra như cơm bữa, làm sao còn câu nệ nhiều hay ít hơn 1 người? Ta nói như vậy cũng là vì đại nhân mà suy nghĩ, nếu người vẫn muốn, vậy muốn làm gì thì làm.”

“Vậy sao?” Hấn nói, thân thể dính sát vào người ta, “Xem ra, người cũng đã muốn thoát khỏi hấn, có phải hay không?”

“Như vậy ảnh hưởng tới đại nhân sao?” Ta hỏi.

“Yến Tử Phượng,” Hấn nhìn thẳng vào mắt ta, “Người yêu hấn không?”

Hấn càng ngày càng kỳ quái, nhưng thế này lại khiến ta thực hứng thú.

“Đúng, ta yêu hấn,” Ta nhìn người trước mặt, nở nụ cười quyến rũ, “Không chỉ như thế, ta còn muốn cùng hấn liên thủ trừ bỏ người, cho nên đại nhân nên sớm giết ta đi, khỏi lưu lại hậu hoạn.”

“Người nghĩ ta không dám làm gì người?” Hấn vừa nói vừa cúi xuống gần hơn, hơi thở nóng rực phả thẳng vào tai.

“Không dám,” Tư thái này không khỏi khiến ta chán ghét, “Ta nói rồi, tùy đại nhân thôi.”

Hấn vươn tay ôm ta vào lòng, nhất thời làm cho ta không thể phản kháng.

“Xem ra ta đã nói sai rồi, người thật khác xa bản thân người trong quá khứ.”

Lại là quá khứ, vì sao người luôn nhắc tới quá khứ của ta? Yến Tử Phượng của ngày xưa đã chết, giờ phút này ở trước mặt người chỉ là một cái xác không hồn.

“Ta nói rồi, hơn mười năm trước ta đã nói, ta sẽ dẫn người rời đi.” Thanh âm hấn bỗng nhiên trở nên nhu hòa, “Người căn bản không biết, bắt đầu từ khi đó, ta vẫn luôn dõi theo người.”

Những lời này lại một lần nữa làm cho ta hoảng hốt, người đã từng nói sẽ mang ta rời đi, cho nên hiện tại muốn thực hiện lời hứa sao?

“Chắc người không biết, quân đội Tử Viên vẫn đóng quân quanh hoàng thành Nhạn Bắc, khi đó, từ thành lâu ngoài cung, ta mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người.” Lời hấn mềm mại đến nỗi khiến người ta không thể nào kháng cự, giống như chú ngữ gắt gao đem ta trói buộc, “Bọn họ nói đó là tấm cung thái tử, cho nên ta nghĩ, thiếu niên mỗi ngày ta nhìn ngắm cũng giống như ta, bị mất đi thân phận cao quý, ngược lại trên lưng lại phải gánh vác vận mệnh lớn lao. Cho dù cách thật xa, ta cũng vẫn nhìn được biểu tình trên khuôn mặt người, luôn luôn trốn tránh, lại như đang chờ đợi 1 người nào đó.....”

Thành lâu, thiếu niên, trong đầu chợt hiện ra 1 bóng dáng mơ hồ. Đúng, ta nhớ rõ, khi đó ở 1 tường thành phía xa có một thiếu niên cứ đứng đó thật lâu, thấy không rõ bộ dáng của hấn, chỉ cảm thấy hấn tựa như một tòa điêu khắc, vĩnh viễn lặng lẽ đứng ở nơi nào, cho tới bây giờ cũng không từng dời đi tầm mắt. Rồi

đến ngày nào đó, đến khi gặp được hắn, ta cũng có thể nhìn thấy hắn từ nơi này. Nguyên lai là hắn sao, nguyên lai chúng ta đã sớm bỏ qua nhau.

“Khi đó người khát vọng thoát đi, nhưng cũng không tuyệt vọng, bởi vì, người còn thực thiện lương.”

“Thiện lương?” Ta cùng chìm vào trong suy nghĩ của hắn, “Ta cũng không nhớ rõ bản thân mình khi đó thuộc loại nào.”

“VẬY NHỚ LẠI XEM,” Hắn bắt lấy vai ta, ngưng thần nhìn ta, “Người có nhớ, vào một ngày, có 1 con chim bồ câu đưa thư bị thương từ trên trời rơi xuống, may mắn được người docks lòng chăm sóc mà quay trở về?”

Ta trầm mặc, ngẫm xác nhận trong trí nhớ.

“Người nhất định không biết, chim kia kì thực là bồ câu đưa tin trong quân đội, là do ta nuôi dưỡng,” Hắn tiếp tục nhớ lại, “Một ngày kia, nó ở trên đường vẫy bị thương, vừa lúc lạc tới tấm cung của người. Ta nhìn thấy người cứu nó, vì nó băng bó miệng vết thương, mãi cho đến khi nó khỏi hẳn, rồi lại có một ngày người đem nó phóng sinh, mang theo một bức thư của chính người. Từ đó về sau mỗi một ngày chúng ta lại truyền thư cho nhau, tuy rằng người không biết ta là ai, tuy rằng mỗi lần đều chỉ có vài câu ngắn ngủi, nhưng ở bất tri bất giác trong chúng ta lại lưu giữ hình bóng đối phương. Có một ngày người viết, hy vọng không ai có thể đem người mang đi, khi đó ta mới hiểu được, thì ra người mỗi ngày đang chờ đợi một người. Ngày hôm sau ta hồi âm, ta nói, ta sẽ dẫn người rời đi. Nhưng lại không nhận được lời đáp lại của người, quân đội Tử Viên rút khỏi Nhạn Bắc, từ đó về sau ta không còn gặp lại người, cũng không thể tái kiến chim bồ câu đưa thư kia nữa.”

Phải không? Nguyên lai chính là ngày đó, ta đương nhiên nhớ rõ, ta như thế nào lại không nhớ rõ được? Đó là ngày ta tự tay giết chết mẫu thân, cũng là ngày hết thấy bất hạnh bắt đầu.

“Người đương nhiên không có khả năng nhìn thấy nó,” Ta nói, “Bởi vì nó đã chết, bị ta giết chết.”

Hắn trầm mặc nhìn ta, im lặng như truy vấn.

“Ta cũng không biết vì cái gì,” Thời điểm câu này cất lên, không hiểu vì sao có chút hoảng thần, “Đại khái là ta trời sinh thích sát nghiệt, chỉ cần nhìn thấy cơ thể nó bị tàn phá vùng vẫy trong máu tươi, ta liền cảm thấy cao hứng.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hắn ôm ta, trong thanh âm tràn đầy thân thiết, “Ngày đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Cái gì cũng không có, ta nói rồi, chỉ là bản tính ta như thế mà thôi.”

Ta chỉ nhớ rõ, bàn tay ta dính đầy máu của mẫu thân, khi trở lại tấm cung, nó liền đậu ở chỗ này, nó đang đợi ta, ta biết. Nhưng là, vì cái gì cảm thấy vẫn không đủ? Mặc dù cả người đầy rẫy sũng máu của nàng, lại vẫn cảm thấy không đủ. Có lẽ chỉ cần giết 1 người thôi, sự khát máu sẽ vĩnh viễn không dừng lại được. Ta rút chủy thủ trong tay áo, đâm vào thân thể nó, tựa như khi ấy sát hại nàng, giống như đức. Xem kìa, giết một người cùng giết 1 con chim bồ câu có cái gì khác nhau đâu?

Người cho là ngày đó đã xảy ra chuyện bất hạnh sao? Có lẽ là vậy, nhưng cũng gần như là 1 sự khởi đầu.

Tha thứ cho ta vì chưa từng nhìn thấy mảnh giấy viết thư kia, không thể nhìn thấy hồi âm của người, đây chẳng lẽ là số phận? Chúng ta đã từng sai thất nhiều thứ đến vậy sao.

Tay hắn dao động trên người ta, mềm nhẹ, ấm áp, hết như đôi môi hắn chôn sâu trong ta.

“Trần Duệ,” Ta bắt lấy tay hắn, đặt lên ngực, “Mang ta ra ngoài ô, ta không muốn ở trong này nữa. Tựa như lần trước vậy, chỉ có 2 chúng ta thôi.”

Lại một lần nữa tựa trong lòng hắn, thuận gió mà đi, sương mù nồng đậm giăng khắp ở núi rừng. Hồ nước trước mặt trong suốt thế kia, hết thấy đều hết như cảnh sắc năm nào.

Hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai ta, phía sau là thân thể ấm áp của hắn, ta bắt đầu thích như vậy, thích hắn mạnh mẽ đỡ lấy ta từ phía sau, thích hắn ở bên tai ta thì thầm, thích hắn ôn nhu hôn môi, nhưng không hơn, không thể nhiều hơn nữa.

“Tử Phượng.....” Hấn thấp giọng gọi tên ta, bàn tay ấm áp lướt qua trước ngực, chậm rãi đi xuống.

“Không,” Ta lại một lần nữa chế trụ tay hấn, “Đừng tiếp tục, Trần Duệ, đừng ở đây, đừng.....”

Hấn trầm mặc, độc tác bàn tay dừng lại.

Ta xoay người, tựa vào vai hấn: “Ngay cả người cũng là như vậy sao? Chỉ là muốn cơ thể của ta?”

“Ta muốn tất cả của người,” Hấn siết bờ vai ta, “Thân thể người, cả trái tim người nữa.”

“Không thể, không thể.....” Ta ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt hấn, “Người không giống, người không giống với bọn họ..... Người là đặc biệt, duy chỉ với người, ta không thể dâng lên thân thể. Trần Duệ, ta có thể trao trái tim cho người, chỉ mình người, nhưng xin người đừng lại gần thân thể này thêm chút nào nữa, nó đã dơ bẩn vô cùng, không thể rộng mở chào đón người.....”

“Tử Phượng,” Hấn cúi đầu, lau đi nước mắt trên mặt ta, “Ta đáp ứng người, nếu người không muốn, ta tuyệt đối không chạm vào người.”

Đó là lời nói êm tai nhất ta từng nghe, một người sẽ vẫn giữ lấy một người khác, dù không chạm tới thân thể đã nhúng chàm của y. Nếu hấn thật sự có thể làm được, ta nghĩ ta sẽ yêu thương hấn, nhất định.

“Trần Duệ,” Ta rút cánh tay ra, ôm lấy khuôn mặt hấn, “Hôn ta đi.”

Hấn si mê nhìn ta, đôi môi đặt nơi khoe miệng như gần như xa, hơi thở phả trên khuôn mặt khiến ta tê dại.

Thân thể bị trói buộc chặt chẽ, nụ hôn nồng nhiệt sắp làm ta hít thở không thông.

Nụ hôn này là thật, là đem hết toàn lực, không hề có chút nào dối trá. Chẳng lẽ, hấn thật sự yêu ta? Phải tin tưởng hấn sao? Đến tột cùng ta có nên tin tưởng hấn?

Nhưng ta là kẻ không tin tưởng chính bản thân mình, sao lại có khả năng đi tin tưởng người khác? Sự thật chính là như vậy, mặc kệ lời người nói là thật hay là giả, mặc kệ người có yêu ta thật lòng đến đâu, ta cũng không thể tin người. Nếu người thật sự yêu ta, vậy chỉ có thể nói ta xin lỗi, bởi vì ta nhất định sẽ đem người hủy diệt, chỉ cần người thật sự yêu ta.

Vì cái gì hấn một chút cũng không hỏi cả ngày hôm nay ta đi những đâu? Bọn thị vệ đã sớm trở về, nhưng cũng không biết nên làm sao mới phải, chẳng lẽ hấn không lo lắng? Hay là hấn nghĩ không cần phải hỏi?

Thời điểm trở lại trong cung, hấn đang ngâm mình trong ao, hai mắt khép hờ lộ ra vài tia mỏi mệt. Nhìn bộ dáng tựa vào bờ, giống như mộng phi mộng, giống như tỉnh phi tỉnh.

Sương mù tràn ngập, khiến lòng người có chút mê say.

Ta chậm rãi bước đến, cúi người nhìn chăm chú vào hấn. Trước kia chưa từng phát hiện ra, Hoàng Thượng của ta nguyên lai cũng là 1 mỹ nhân, đường nét tinh xảo như vậy, khiến ta có chút không đành lòng đụng chạm. Ý niệm này hiện lên trong đầu khiến ta bật cười, nhưng đôi môi vẫn kìm không được mà tìm đến hấn.

Hấn mở mắt ra, ánh mắt mê ly, thần sắc có chút hoảng hốt.

“Tử Phượng, trên người người có hương vị của kẻ khác.”

“Nga?” Ta đối hấn mỉm cười, “Là hương vị gì?”

“Hương vị nam nhân,” Hấn đáp, “Bị chạm vào sao?”

Ta nhìn hấn, cười to: “Đúng, từ đầu đến chân, từ trong đến ngoài, mỗi một tấc da thịt, mỗi một cọng lông tóc, toàn bộ đều bị chạm qua.”

Hấn không nói gì, vẫn như cũ dùng ánh mắt ấy nhìn chăm chăm vào ta, sau hồi lâu bất động thanh sắc là hai tay mãnh liệt khống chế, ta không hề phòng bị, nhất thời mất đi trọng tâm, ngã vào trong ao. Thân thể bị chế trụ gắt gao, chói với trong làn nước, hấn khuynh lực hôn môi ta thật sâu, lao thẳng đến ta ép vào đáy nước. Dòng nước ấm áp tràn vào mũi vào miệng khiến cho ta không thể hô hấp. Ta bắt đầu giãy dụa, nhưng càng là dùng sức hấn lại càng mạnh mẽ chế trụ ta, đến cuối cùng ngay cả khí lực phản kháng cũng không còn, ý thức cơ hồ sắp bị hút hết, nhưng dường như hấn không có ý định dừng lại, giống như muốn đưa

ta vào chỗ chết. Không, tuyệt đối không phải là đùa giỡn, chỉ thế này một chút nữa thôi ta sẽ chết, nhất định sẽ chết!

Ngay lúc này, hắn lại nhấc ta lên khỏi mặt nước, giữ chặt bắp vai ta: “Lời vừa rồi, ngươi có dám lặp lại lần nữa?”

Ta há miệng thở phì phò, sớm đã không còn khí lực nói chuyện, cơ thể nghe trong nước hồi lâu khiến ta hít thở không thông, ngực bởi vì kịch liệt ho khan mà đau đớn từng hồi.

“Tử Phượng,” Hắn ôm lấy ta, nhìn vẻ mặt thống khổ của ta lại sinh ra một chút đau lòng, “Trẫm không cho phép bất luận kẻ nào động đến ngươi, ngươi là người của trẫm, trừ bỏ trẫm ra, ai cũng không có thể chạm vào ngươi, biết không?”

Con người một khi có dự vọng thì thật đáng sợ, đối mặt với sự mạnh mẽ của hắn, ta không có biện pháp nào, vừa mới trải qua 1 trận thừa sống thiếu chết, làm sao còn có dư sức lực đối đáp hắn chu toàn?

“Hoàng Thượng,” Ta vô lực tựa vào người hắn, nếu không như thế chỉ sợ sẽ mau chóng ngất đi, “Ngươi sinh khí sao?”

Hắn không trả lời, chỉ khe khẽ thở dài.

“Tử Phượng bất quá là đùa một chút,” Ta gian nan mỉm cười, thân thể bởi vì vừa rồi giấy dựa mà vẫn run run, “Trừ bỏ Hoàng Thượng ra, còn có ai dám chạm vào ta đâu? Trừ phi hắn không muốn sống.”

Mặt ta chôn trong ngực hắn, nếu có thể, ta muốn nghe được âm thanh trái tim kia đập trong ***g ngực: “Nếu có người dám chạm vào ta, ta nhất định sẽ giết hắn..... Sau đó, tự giết chính mình.”

Không nghĩ bản thân có thể nói ra lời nói êm tai ngần này, ngay cả chính ta cũng bị mình làm cho cảm động muốn khóc. Xem ra đã quá mức nhập tâm rồi, lời kia vừa dứt, tim lại ầm ầm nhói đau, thậm chí còn có thể rơi nước mắt mà phối hợp cho vở diễn, thật giống như..... thật giống như ta thật sự yêu đối phương.

“Tử Phượng.....” Thanh âm hắn có chút trầm trọng, dường như có chút hoài nghi, cũng có lẽ là đang thỏa hiệp.

Hai hàng nước mắt theo gò má rơi xuống, áo khoác ướt sũng nước bị vạch ra, hắn kẻ sạt trên người, đem cơ thể áp bao bọc lấy ta. Ta không thể kháng cự nữa, đôi môi hắn, hơi thở hắn, hết thảy đều khiến ta mê muội, chỉ có hắn mới làm được, chỉ có hắn mới có thể khống chế cơ thể ta, còn có, dự vọng của ta nữa.

“Hoàng Thượng..... Ngô.....” Ta siết chặt tấm lưng rộng ấy, hai chân lơ lửng bị hắn nâng lên cao, nghênh đón hắn xâm nhập cơ thể, “Đừng.....Đừng ở..... nơi này..... Sẽ bắn..... bắn nước.....”

“Bắn?” Hắn nâng mặt ta lên, động tác dưới thân không hề thả lỏng, “Nơi đó của ngươi sao có thể nào bắn được? Trẫm thích còn chẳng hết, tuyệt đối không thấy bắn chút nào.....”

“A.....” Thân thể bị xâm nhập thật sâu, lúc này đây cùng dĩ vãng bất đồng, cứ như vậy tiến vào khiến ta sắp vượt qua cực hạn, “Đừng..... Hoàng Thượng.....Đừng.....Đau.....Đau quá!”

Hắn cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt ta: “Mỗi ngày đều bị trẫm ôm, còn có thể cảm thấy đau không?”

“Nhưng là.....Ách..... Nhưng là.....” Ta cố nén đau đớn dưới thân, thanh âm mỏng manh run run không thôi, “Lúc này đây.....Đặc biệt.....Đặc biệt”

“Đặc biệt thô bạo sao?” Hắn nghiêng mặt, cắn vành tai ta, hơi thở khe khẽ nồng, “Đây là trừng phạt, Tử Phượng, bởi vì ngươi không nghe lời..... Về sau, không được nói như thế với trẫm nữa, biết chưa?”

“Ngô.....” Ta đau đến nỗi không thể nói chuyện, Hoàng Thượng chính là người luôn tùy hứng như thế, hắn “Không cho”, hắn nói “Không thể”, không ai dám vi phạm.

“Tử Phượng, giao tất cả của ngươi cho ta đi,” Hắn thấp giọng nói, thân thể lại lần nữa xâm nhập, “Thân thể ngươi, trái tim ngươi, toàn bộ đều giao cho 1 mình ta, không thể phân cho người khác, tuyệt đối không!”

“A.....” Làn nước ấm áp cùng nhiệt độ cơ thể hắn đồng loạt tiến vào, thân thể ta dường như bốc cháy.

“Nhìn ta, Tử Phượng,” Hấn nâng mặt ta, ánh mắt sáng quắc, “Từ giờ trở đi, chỉ có thể nhìn 1 mình trẫm, thân thể của người chỉ có thể vì trẫm mà mở ra, không được nghĩ về người khác, không được nhìn bất cứ ai, chuyên tâm cảm thụ ta..... Cảm thụ cơ thể của ta, cảm thụ tâm ý của ta..... Toàn bộ, toàn bộ đều.....”

“Ngô.....” Ta không biết thân thể đến tột cùng bị xâm nhập sâu đến độ nào, chỉ biết là hạ thân đã hoàn toàn vô lực, “Hoàng Thượng! Hoàng..... Thượng!”

“Tử Phượng,” Hấn lại một lần nữa nói nhỏ, “Lần này trẫm sẽ vào trong hoàn toàn, người đã chuẩn bị để nghênh đón chưa?”

Ta không dám trả lời, trực giác đẩy lên một trận sợ hãi.

“Chuẩn bị đón nhận hết thảy từ ta đi,” Hấn dồn toàn lực xâm nhập cơ thể ta, sức mạnh đáng sợ ấy cơ hồ làm ta mất đi ý thức, “Dùng thân thể của người đem ta cắn nuốt, hòa vào làm một.....”

“A.....” Ta muốn ngắt đi, nhưng không biết đến tột cùng là thứ gì giúp ta có thể tiếp tục thanh tỉnh mà lắng nghe thanh âm của hấn.

“Có thể cảm nhận được sao, Tử Phượng?”

Ta vô lực trả lời, ngay cả tiếng rên rỉ cũng bị nghẹn bên trong

“Nói, Tử Phượng, nói người chỉ cần 1 mình trẫm, nói người chỉ đối với trẫm mới.....”

“Hoàng Thượng.....” Ta dùng sức ôm lấy hấn, hôn lên trán hấn, “Tử Phượng..... Chỉ cần người..... Một mình người..... Ai cũng..... Không cần..... Ách..... Chỉ cần..... Người.....”

“Tử Phượng.....”

“Ta chỉ yêu..... Hoàng Thượng..... một mình người, chỉ nghĩ đến..... người,..... Hoàng Thượng..... Tin ta..... Tin ta.....”

“Trẫm tin, trẫm tin người! Tử Phượng..... Tử Phượng!” Hấn nâng mặt ta lên, nhìn ta sắp lâm vào hôn mê, hối hận không thôi, “Thật sự..... Rất đau sao?”

Ta ngã vào lòng hấn, nhẹ nhàng lắc đầu: “Hoàng Thượng, không sao...”

“Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....” Hấn ôm chặt lấy ta, một lần lại một lần nữa lặp lại.

Ta vuốt ve khuôn mặt hấn, thâm tình nhìn lên: “Hoàng Thượng, thật sự..... Không sao cả, bởi vì ta..... Thích..... Thích Hoàng Thượng..... Cho nên.....”

“Tử Phượng.....” Hấn thì thào nói nhỏ, “Cứ như vậy thích ta thôi, chỉ thích ta.....”

“Ân.....” Ta đối hấn gật đầu, tới gần đôi môi hấn, “Hoàng Thượng, ta..... Còn muốn..... Còn muốn nữa.....”

Hấn cúi đầu nhìn ta, ánh mắt ôn tồn: “Không sợ sao?”

“Không sợ.....”

“Tử Phượng, trẫm nói rồi, vô luận người muốn cái gì trẫm đều cho người, nếu là người muốn, cho dù là toàn bộ thiên hạ trẫm cũng không tiếc rẻ, chỉ cần người trao trái tim này cho ta, chỉ cần người..... mãi yêu ta..... như vậy.....”

Hơi nước bốc lên cao ngút tận trời xanh, thân thể gắt gao dây dưa làm bọt nước văng tung tóe, hương thơm nhàn nhạt không ngừng dâng lên khiến ta mơ màng, hấn lại một lần nữa dễ dàng khơi dậy khát vọng của ta, đến tột cùng là vì cái gì? Có phải hay không, dục niệm của chúng ta đối với nhau đã chỉ còn là nhục dục? Ta không biết, cũng không muốn tự hỏi, chỉ mong ta sẽ không thật sự yêu thương hấn, nếu là thật, người bị hủy diệt sẽ là ta.

Mạn thụ hoa đào lay trong gió, tựa như từng cơn sóng đào hoa thanh lệ.

Xe ngựa dừng lại trước vườn ngự uyển, phi vũ ngoài lẽ thói bay tấm màn che cửa sổ.

“Tư Mã, người cũng muốn đi rồi sao?”

“Công chúa.....” Đại phu xuống xe, đứng lặng dưới tán cây đào, ánh mắt trong vắt nhìn người trong vườn.

“Đã bao lâu rồi nhỉ?” Công chúa nhìn cảnh trí đến xuất thần, “Trước kia chúng ta thường tới nơi này.”

Hắn đối với nàng, cười đến đầm đìa: “Bởi vì, Hoài Viễn ở đây.”

“Người cùng hần theo ân sư tiến cung, cùng thầy lại cùng tuổi, không ai hiểu hần nhiều hơn người, cho nên, chuyện hần biết, người nhất định cũng biết,” Nàng quay lại nhìn hần, vẻ mặt âm trầm, “Ngay từ đầu người đã biết, có phải hay không?”

“Phải,” Hần trả lời, “Ta đã biết.”

“Vì cái gì không nói?” Nàng hỏi, “Là vì hần không cho người nói sao?”

“Hần không yêu cầu ta như vậy, có lẽ do hiểu nhau mà chúng ta đều lựa chọn trầm mặc.” Hần lạnh nhạt đáp, “Vô luận là ta, là Hoài Viễn, hay là thái tử diện hạ, chúng ta đều không hy vọng người phải chịu tội.”

“Vì cái gì? Vì cái gì bao dung ta như vậy?” Nàng truy vấn, trong thanh âm lộ ra chút bi ai, “Tội ta phạm phải là sát nghiệt! Là không thể tha thứ!”

“Không ai là không thể tha thứ,” Hần bình tĩnh trả lời như thế, “Ta nghĩ, người bị người làm tổn thương nhất hần cũng sẽ lựa chọn tha thứ người.”

“Đúng vậy, y thiện lương như vậy, nhất định sẽ không trách tội ta,” Nàng đáp, tươi cười thâm trầm, “Bởi vì y tha thứ cho ta, nên Hoài Viễn cũng lựa chọn tha thứ. Mặc dù biết chân tướng, y cũng sẽ bảo vệ ta, không muốn ta bị trừng phạt, đó là tâm ý của y, cho nên Hoài Viễn sẽ tuyệt đối không vi phạm, cho dù phải trả giá bằng sinh mệnh cũng không chối từ. Ngay từ đầu, hần cũng chỉ vâng theo ý tứ của y, rõ ràng có thể tố giác ta, rõ ràng có thể cùng hoàng huynh chống đỡ mọi chuyện, hần lại vì y mà bảo trì trầm mặc. Cho tới nay đều là như vậy, hần sợ dĩ làm hết thấy đều là vì y.....”

“Còn truy cứu chuyện này làm gì nữa?” Khuôn mặt đối phương không chút gợn sóng, “Vâng theo ý tứ của y, đó là chính là ý nguyện của hần, chuyện này đối với tình cảm của người không hề mâu thuẫn, muốn bảo vệ tâm tình người cũng không phải giả dối, giống như ta vậy.”

“Tư Mã.....”

“Những gì hần nói với người, không phải tất cả đều là nói dối, người thương hần như vậy, cho dù hần vô tình đến đâu cũng không thể không động lòng. Hần nhất định thật sự thích người, cho nên, không cần tiếc nuối hay muốn chịu tội, tất cả đã qua rồi, đối với người chết hay người còn sống đều là lựa chọn tốt nhất.”

“Người vẫn là..... Một chút cũng không thay đổi,” Nàng nói, “Người là người duy nhất không thay đổi.”

Hần cúi đầu, cũng không nói chuyện.

“Trước kia, các hoàng huynh đều ở trong này tập đọc thi thư, Hoài Viễn là thư đồng, ta liền thường đi theo người tìm đến hần. Khi đó, tất cả mọi người chưa từng từng có phòng bị, không có ngờ vực vô căn cứ, không có đấu tranh giành quyền lực. Có ai lại từng nghĩ đến, hết thấy lại trở thành như ngày hôm nay? Ta đã nhìn bọn họ từng bước từng bước rời đi, đến bây giờ, người cũng muốn đi.....”

“Công chúa.....”

“Người trước kia không gọi ta như vậy,” Nàng chặn lời hần, “Người thường gọi tên ta.”

“Đó là khi còn trẻ không hiểu chuyện.”

“Tư Mã, người không giống bọn họ,” Nàng tiếp tục nói, “Rất nhiều việc ta chỉ nói với mình người, vô luận là ai, vô luận là kẻ thân cận như thế nào, ta cũng không nói cho bọn họ. Bởi vì có một số việc, chỉ có người biết.”

Hần có chút thần thờ, chỉ chuyên tâm nghe nàng nói.

“Người còn nhớ không?” Nàng cười, “Nguyệt sự (hị hị, là kinh nguyệt ý) lần đầu tiên, ta sợ tới mức khóc lớn, cung nữ, ngự y, vô luận ai khuyên ta cũng đều không được. Khi đó người cùng Thái y đang đi vào tắm cung của ta, trong tay ngoài cuốn kinh thư đọc dở còn có một nhánh hoa đào. Ta bởi vì nguyệt sự, trở nên

sợ hãi màu đỏ, người nói cho ta biết đó là ta sắp trở thành 1 thiếu nữ, giống như hoa đào nở rộ, dựng dục thực quả. Nghe người nói như vậy, ta lại không hề sợ hãi, chính là 1 chuyện vốn riêng tư như vậy vẫn là có thể nói với người. Ta còn nhớ rõ tên của chương sách dở dang đó là “Đào yêu”, chỉ tiếc, nó cũng mang ý nghĩa về sự trưởng thành của ta, từ đó về sau, sẽ không có thể cùng nam tử thân cận, cho nên người không còn đến thăm qua.”

“Không ngờ công chúa còn nhớ rõ chuyện xưa đến vậy,” Hắc nói, “Đều là chuyện năm xưa rồi.....”

“Tư Mã.....” Nàng nhìn hắc, muốn nói lại thôi, “Là muốn..... về Lạc Dương sao?”

“Ân, cũng là quê nhà của Hoài Viễn.”

Còn muốn nói gì đó, lại không thể nói nên lời.

Hương hoa nhàn nhạt theo làn gió mát áp quần quanh, thổi bay mái tóc công chúa.

Hắc nâng tay, bẻ 1 nhánh hoa đào, cài lên mái tóc nàng: “Quả nhiên, vẫn là hoa đào hợp với người nhất. Bất quá, tựa hồ người thích linh lan hơn.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn kia nét mặt quen thuộc kia, chỉ cảm thấy năm tháng lạnh lùng trôi.

“Bảo trọng..... Thiên nhi.”

Thân ảnh hắc theo xe ngựa dần mất hút trên con đường phía xa.

Công chúa quay người lại, một đường chạy tới tấm cung.

Nàng đã nghĩ đến sẽ không trở lại nơi này nữa, nàng cơ hồ đã muốn đem hết thấy nơi này quên đi, nhưng có một góc nàng sẽ không quên, ở hoàng thất có 1 nơi, là thư các trong tấm cung của nàng, đó là nơi nàng trốn tránh thế tục.

“Công chúa, công chúa..... Người muốn tìm cái gì? Để nô tài.....” Phía sau hạ nhân sợ hãi gắt gao đi theo, nàng lại không thèm nhìn, đi thẳng về hướng thư các

Kinh Thi, nàng vẫn nghĩ đến, trừ bỏ sách thuốc, người kia sẽ không động tới cuốn văn thư nào, thật không ngờ ngày nào đó lại phát hiện trong tay hắc là 1 cuốn thi thư.

Những cuốn sách trước mặt đã phủ 1 tầng bụi mỏng manh, tay nàng theo gáy sách lướt qua, rút ra 1 bộ Kinh Thi.

“Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa.....”

Ngày nào đó trong tay hắc là 1 nhánh hoa đào, còn hoàn hảo đặt nó trong trang sách này.

Nàng hắc đã sớm phát hiện tâm ý hắc, chính là nàng luôn luôn trốn tránh mà thôi.

“Công chúa.....” Hắc cận nhìn nàng xuất thần, có chút vô thức.

“Đi thôi.....” Nàng nói.

“Đi?” Hắc cận nghi hoặc truy vấn, “Công chúa..... Muốn đi đâu?”

Nàng khép lại cuốn văn thư, cất vào trong ngực, lẳng lặng đáp:

“Lạc Dương.....”

19. Chương 18

Thời tiết bắt đầu trở nên khô nóng, không khí cháy gắt khiến ta cảm thấy chán ghét khôn kể.

Ta không thường xuyên xuất nhập hoàng cung, không chỉ là vì tránh cho hắc ngờ vực vô căn cứ, đồng thời cũng để trốn tránh Trần Duệ.

Vì cái gì hắn luôn làm nhiều chuyện bất ngờ như vậy? Vì cái gì luôn không lưu lại dấu hiệu xuất hiện trong cuộc sống của ta? Ngay cả lúc ta không hề phòng bị, hay những thời khắc gần như tuyệt vọng?

Cảm giác đối với hắn thật sự rất mong manh, không có dự vọng, chưa từng muốn giữ lấy. Nhưng ta cuối cùng lại tưởng niệm hắn, không thể phủ nhận, hắn là người duy nhất trên đời này khiến ta hoài niệm.

“Tử Phượng.....” Trần Duệ cúi đầu nhìn ta, thanh âm mềm nhẹ.

Ta sốt cao đột ngột, mà tay hắn lại trở nên lạnh lẽo, khi đặt trên trán thấy thực thoải mái.

Mỗi khi đến mùa này, ta vẫn luôn tự hỏi, thân thể yếu ớt này vì sao vẫn có thể chống chọi đến bây giờ? Nó có thể chịu đựng sức mạnh của nam nhân, nhưng lại chịu không nổi ngày hè cực nóng, càng buồn cười hơn, vô luận ai cũng không thể bóp chết sinh mệnh này.

Vì cái gì ta còn còn sống?

Mỗi ngày khi tỉnh lại, ta đều hỏi câu này.

Nhưng, không ai có thể trả lời.

Mồ hôi làm ướt sũng những sợi tóc vương trên trán và vẫn không ngừng theo cơ thể tràn ra. Ý thức trở nên hỗn loạn, bộ dáng thiếu niên kia cứ lảng vảng trong đầu, đuổi đi không được. Cũng là thời khắc này, khi đó ta không sốt cao đột ngột, lại vẫn như cũ thất hồn lạc phách, tuyệt không giống hắn, hắn hăng hái như vậy, mặc dù lưng gánh nặng vận mệnh lại vẫn muốn mang ta rời xa.

Mở mắt ra, hắn ở ngay trước mặt ta, nhất định là ảo giác, hắn không có khả năng ở chỗ này, nhưng hai tay vẫn tìm không được mà chạm vào hắn, muốn xác định đây không phải giấc mơ.

“Tử Phượng, đây không phải mộng.” Hắn cầm tay ta, nhìn thần sắc hoảng hốt của ta, thấp giọng nói.

Ta bắt đầu thanh tỉnh, không che giấu vẻ mặt ngạc nhiên.

Hắn tựa hồ nhìn ra sự nghi hoặc, nói với ta: “Hoàng Thượng đã đi Trường An, đem quân đi thị sát.”

Hắn đi rồi? Trong thời điểm này hắn lại ly khai ta. Nghĩ cũng phải, ta bệnh liệt giường, không thể hầu hạ hắn, quả nhiên là làm cho hắn chán ghét.

“Hắn đi bao lâu?” Ta hỏi.

“Đường xá xa xôi, cần không ít thời gian.”

“Không ít thời gian? Tức là bao nhiêu lâu?”

Hắn đối với vẻ vội vàng truy vấn của ta có chút ngạc nhiên: “Ước chừng nửa tháng.”

“Lâu như vậy.....” Ta khó nén thất vọng trong lòng, thì thào tự nói.

“Sao? Người bắt đầu nhớ hắn?” Hắn nói, ánh mắt mang theo ý châm biếm.

“Đương nhiên không phải,” Ta phủ nhận, “Ta chỉ là lo lắng, nếu khi hắn trở về, nhìn thấy cảnh tượng này, cả 2 ta đều không có kết cục tốt.”

“Phải không?” Ngờ ngời hắn rõ ràng lộ ra vẻ hoài nghi.

“Ta chỉ là sợ hãi..... Sợ người xảy ra chuyện gì, thật sự.” Ta nói rất mực chân thành, ngay cả chính mình đều phân không rõ là thật là giả.

“Không cần lo lắng cho ta,” Hắn nói, vẻ mặt ôn nhu, “Hiện tại người nên lo lắng cho chính mình đi.”

Ngay từ đầu liền gặp gỡ, ta đã cảm thấy hắn giống một người, không phải là thiếu niên kia, khi đó còn không nhớ tới hắn, nhưng đến tận cùng là ai thì ta lại không thể nhớ ra.

Đối với biểu hiện đơn thuần của hắn, ta cũng có chút thỏa mãn.

“Trần Duệ,” Ta nhìn hắn, “Nếu có thể mỗi ngày nhìn thấy người thì thật tốt biết bao.”

Hắn cầm tay ta rồi đặt lên khuôn mặt mình: “Được, một ngày nào đó chúng ta có thể sớm chiều gặp gỡ.”

Ta đối hần cười, biết rõ, vĩnh viễn không có một ngày như vậy.

Thời điểm hần rời đi, bóng đêm rất sâu, bốn phía tĩnh lặng vô ngần, ta nghĩ cho dù ta chết cũng sẽ không có người nào biết.

Thân thể từng trận run rẩy, vô luận hần phái bao nhiêu người trông giữ cũng không thể làm ta an tâm.

Hầu cận bên giường vẫn không ngừng tay quạt, một chút cũng không dám ngừng.

“Tiểu Tứ,” Ta nói, “Mệt rồi à? Nhanh đi nghỉ đi.”

“Không, Tiểu Tứ không sao.”

Nhìn hần đầu đầy mồ hôi, sao lại có thể không mệt mỏi?

“Đối tốt với ta như vậy là vì cái gì?”

Hần hoang mang, lại có chút sợ hãi: “Không..... không vì cái gì cả, điện hạ là..... chủ tử, nô tài.....”

“Ta biết rồi.” Nhìn hần ấp a ấp úng, ta không nói thêm, bất quá chính là như vậy, ta là chủ tử, hần là nô tài, nô tài hầu hạ chủ tử là thiên kinh địa nghĩa, làm sao còn cần lý do nào nữa? Là ta hỏi thừa rồi.

“Còn có.....”

“Còn có?”

“Kỳ thật, nô tài khi còn nhỏ cũng hay bị bệnh,” Hần nói, “Nếu không phải có mẫu thân cả ngày canh giữ bên cạnh, sợ là khó qua khỏi.”

“Xem ra mẫu thân người đối với người thật tốt,” Nói thật, ta có chút ghen tị, “Nhưng vì sao lại đem người đưa vào trong cung?”

Hần trầm mặc, không nhắc lại.

Vì cái gì ta cuối cùng lại hỏi nhiều chuyện đến thế? Tiến cung nhận bổng lộc, nào có ai vào đây không phải bởi khốn cùng? Cho dù là con mình, nếu là vì mạng sống, cũng không tiếc mà vứt bỏ.

Chúng ta đều bị chính mẫu thân mình đẩy vào vực sâu, chẳng qua, một người là không có lựa chọn nào khác, một người gần như xuất phát từ sự điên cuồng.

Ý nghĩ lại lâm vào hôn trầm, ta đã không thể phân biệt sự thật cùng cảnh trong mơ.

Giấc mộng cũ đã thật lâu không xuất hiện, thiếu niên cũng biến mất theo, tới đứng trước mắt ta, nhưng mà người trong mộng đã đổi thay. Mấy ngày nay ta cuối cùng vẫn mơ thấy hoàng đế, mơ thấy bộ dáng lần đầu tiên gặp gỡ, hần từ phía xa xa đi tới chỗ này, kể cho ta nghe 1 câu chuyện xa xưa, hần nói chúng ta cùng tồn tại một phương, hăm sâu trong bùn lầy, hần nói chúng ta cho tới bây giờ vẫn luôn giống nhau, hần nói, hần sẽ theo ta tiến vào Địa Ngục.....

Trong cơn hoảng hốt, ta dường như nghe thấy thanh âm của hần.

“Tử Phượng,” Hần lau đi mồ hôi trên trán ta, thấp giọng hỏi, “Khó chịu sao?”

Ta không thể tin được, hần thật sự đang ở trước mắt ta.

“Hoàng Thượng..... Vì cái gì, vì cái gì người lại.....”

“Trầm lo lắng cho người, cho nên vội vàng trở lại.”

Hần nói nhẹ nhàng bằng giọng, nhưng lại giảm hành trình mười lăm ngày để sớm trở về.

“Hoàng Thượng, Tử Phượng không thể phụng dưỡng người, nếu người cảm thấy phiền chán cũng không cần phải đến.”

“Như thế nào? Trầm mới một ngày không đến, người đã không cao hứng sao?”

“Không phải!” Ta như thế nào lại mất hứng được? Người hần phải muốn vứt bỏ ta mới đúng, vì cái gì còn muốn trở về?

“Tử Phụng,” Hân an ủi nói, “Trẫm sao có thể mặc kệ người được? Không được nói như vậy nữa.”

Hoàng Thượng, ta thật sự muốn biết, người còn có thể tha thứ đến khi nào.

Thân thể vừa rồi còn nóng bừng bỗng chốc lạnh như băng, ta bắt đầu phát run, không thể ức chế.

“Làm sao vậy?” Hân hỏi.

“Lạnh.....” Ta mơ hồ trả lời, “Lạnh quá..... Hoàng Thượng.....”

Hân ôm lấy ta, đuổi hết mọi người xung quanh đi.

“Tử Phụng, nếu khó chịu, hãy cứ khóc lên.”

Khóc? Bệnh thể này hàng năm đều mắc phải, chẳng lẽ ta còn khóc mãi sao?

Nhưng không hiểu sao khi hân dứt lời, nước mắt lại ngoài dự đoán mà tuôn rơi.

“Tử Phụng,” Hân hôn lên đôi môi đầy nước mắt của ta, “Người có biết nước mắt có vị gì không?”

Đúng vậy, nước mắt có vị gì? Ta cho tới bây giờ cũng không từng phát giác.

“Là ngọt.” Hân nói.

“Thật sự?” Ta hỏi, “Ta cứ nghĩ là đau khổ.”

Hân lắc đầu: “Như thế nào lại là đau khổ? Người không biết rằng người còn có thể rơi lệ hạnh phúc đến nhường nào đâu.”

Ta ngược nhìn hân, vẻ mặt khó hiểu.

Hân nói: “Mọi người khóc không phải bởi vì tuyệt vọng, người tuyệt vọng là người không có nước mắt, chỉ có lòng mang nguyện vọng được rơi lệ. Tử Phụng, người sẽ không còn cảm thấy tuyệt vọng nữa.”

Thật sự như vậy sao? Ta chỉ biết, ta cuối cùng cũng khóc trước mặt hân, chỉ khi đối mặt hân mới có thể khóc, vì cái gì? Là vì hân cho ta cái gọi là nguyện vọng sao?

“Hoàng Thượng,” Ta tựa vào lòng hân, “Người đã khóc bao giờ chưa?”

Hân cúi đầu, suy nghĩ hồi lâu, hỏi lại: “Thời điểm sinh ra có tính không?”

Ta cười, thật sự khó có thể tưởng tượng người này khóc sẽ ra bộ dáng gì.

“Hoàng Thượng, người nếu muốn khóc, hãy khóc đi.”

Hân vẻ mặt không tình nguyện lắc đầu: “Trẫm không nên khóc trước mặt người.”

“Nhưng như vậy là không công bằng,” Ta nói, “Mỗi lần đều chỉ có ta khóc, còn người đứng 1 bên nhìn.”

“Như thế nào? Muốn trẫm cùng người ôm nhau khóc rống lên?” Hân cười nói, “Trẫm thật sự không nghĩ ra lý do gì để khóc.”

“Vậy nếu ta chết? Ta chết, người sẽ khóc chứ?”

“Sẽ không.”

Ta ngạc nhiên.

“Nếu người chết, trẫm sao còn có khả năng rơi nước mắt?” Hân nói, “Khi con người đau buồn nhất, người nói hân phải làm sao để khóc?”

“Nga?” Ta thản nhiên cười nói, “Đau buồn mà vô lệ, như vậy người ta sẽ chết mất?”

“Người nghĩ rằng ta và người sẽ không?”

Ta cười, lắc đầu nói: “Sẽ không.”

Hân không tranh cãi, chỉ có chút không thể nề hà.

“Bởi vì, ta sẽ không chết trước Hoàng Thượng.”

Hắn xuất thần nhìn ta, có chút đăm chiêu: “Chỉ hy vọng là như thế.....”

Cơn sốt theo mùa hạ khô nóng trôi đi, mấy ngày liền mưa to không ngừng, trời mở tấm màn che dẫn tới mùa thu, cũng không biết trải qua bao nhiêu chờ đợi mới nhìn thấy một khoảng trời sáng sủa.

Hôm nay mới biết được, nguyên lai trong cung còn có yến hội ngắm hoa. Cũng chính hôm nay mới phát giác vạn vật trong ngày thu hiu quạnh này cũng có thể nở hoa.

Phù dung, sơn trà, thu cúc, hoa hồng, còn có văn tâm lan mà trước giờ ta luôn nghĩ sẽ nở vào mùa xuân, trước mắt là ngàn hoa khoe sắc mê hoặc lòng người. Trong gió quế hương nồng đậm, cảnh trí rực rỡ sáng lạn thật sự không giống mùa thu 1 chút nào.

Hoàng Thượng của ta bị vây trong đám người, cho tới bây giờ luôn là như vậy, sớm không nhìn rõ thân ảnh, đối với hắn mà nói, ta bất quá chỉ là một kẻ trong đám người, một ngày nào đó tầm mắt hắn bị những người khác cướp đi, ta rồi sẽ chìm hắn trong biển người, vĩnh viễn cũng vô pháp trôi lên mặt nước.

“Tử Phụng.....” Người từng là thiếu niên năm ấy gọi ta, đóa hoa phía sau hắn đỏ sẫm y như huyết sắc.

Một cánh hoa trắng muốt hạ xuống bàn tay, ta nhìn đến mức xuất thần.

Nơi này cách xa tầm mắt mọi người, ta ý lại trong lòng hắn, không thấy nửa điểm bất an.

“Trần Duệ, ngươi thật sự phải làm như vậy?” Đối với bí mật lần trước đã nghe qua, ta lại lần nữa xác nhận.

“Ngươi luyện tiếu hắn?”

“Sao ngươi lại hỏi chuyện này?” Ta cười, có khi hắn thật sự trẻ con, “Còn chưa tới thời điểm, Trần Duệ, ngươi không phải đối thủ của hắn.”

“Ta đã chờ đủ lâu, ngươi có biết không, Tử Phụng, ta không phải kẻ không có kiên nhẫn.”

“Vậy tại sao không chịu chờ thêm?”

“Bởi vì ta không thể nhịn được khi thấy ngươi tiếp tục ở lại bên hắn.” Hắn yên lặng nhìn ta không chuyển mắt.

“Ta sẽ không giúp ngươi, chuyện này ngoài kế hoạch của ta.”

“Bởi vì ta không có trong suy đoán của ngươi?”

“Đúng,” Ta nói, “Ngươi luôn như vậy, xuất hiện vào những thời khắc không thể lường trước.”

“Nếu lúc này đây ta có thể thành công, ngươi có ở lại bên ta không?”

“Nếu ta nói sẽ không, liệu ngươi có thể buông tha cho kế hoạch của ngươi?”

“Đương nhiên không,” Hắn đáp, “Lúc này đây hắn sắp có việc phải ra ngoài, ta càng có nhiều thời gian chuẩn bị.”

“Cho nên ngươi tự tin có thể thành công, không để tâm xem ta có muốn theo ngươi hay không, bởi vì khi đó, ngươi tự tin mình có đủ tất cả để lưu ta lại.”

“Tử Phụng,” Trong mắt hắn có chút thất vọng, “Ngươi đã nói, ngươi sẽ giao trái tim mình cho ta.”

“Đúng vậy, ta đã từng muốn làm như vậy, cho nên không cần phải giao cơ thể của ta ra.”

“Vì cái gì?” Hắn truy vấn, “Thân thể cùng trái tim vốn là một, vì sao phải đem chúng tách ra?”

Ta không biết, vấn đề thâm ảo như vậy ta không thể trả lời, nhưng ánh mắt hắn thành khẩn như thế, lại khiến ta có chút mềm lòng.

“Trần Duệ, ngươi làm hết thấy những chuyện đó là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì ta sao?”

“Không,” Hắn trả lời, “Đây là chức trách của ta, là công đạo.”

“Không phải lý do này,” Ta nói, trong lòng không khỏi trào lên một trận thương hại, “Cái ta muốn hỏi..... là nguyên nhân thật sự, là thứ khiến cho ngươi cam tâm tình nguyện, không thể chối từ.”

“Nếu ta nói là người, một khi sự bại, người sẽ cảm thấy bút rút sao?” Hấn hỏi.

Ta đối hấn cười: “Trần Duệ, người nghĩ về ta quá mức thiện lương rồi.”

“Người vốn là như vậy,” Hấn khê vuốt tóc ta, “Chỉ là người tự khóa mình trong lớp vỏ bọc lạnh như băng, không thừa nhận tình cảm của chính mình.”

“Người hiểu ta đến cỡ nào?” Ta hỏi lại, “Thời gian hai ta gặp gỡ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

“Chỉ cần người liếc mắt một cái, ta liền biết người suy nghĩ cái gì.”

“Trần Duệ, người thật sự không hiểu rõ ta,” Ta ôm lấy hấn, tựa vào đầu vai hấn, “Ở cùng ta rất nguy hiểm, người sẽ chết bất cứ lúc nào.”

“Không hề gì.”—đó là câu trả lời của hấn.

Ta cũng không nói gì, hấn vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, bởi vì hấn thật sự yêu ta mới trở nên mù quáng, mà ta, có lẽ vĩnh viễn cũng vô pháp yêu hấn giống như hấn đã yêu ta, Yến Tử Phượng cho tới bây giờ cũng không biết yêu một người là như thế nào, bởi vì Yến Tử Phượng không yêu ngay cả chính bản thân mình.

Bóng cây lắc lư, trong không gian là tiếng gió se hiu hắt. Có phải hay không hành tung của chúng ta sớm bị người nào đó phát hiện rồi, mưu kế của chúng ta từ lâu đã bị hấn nhìn thấu hết? Ai biết được, ta không quan tâm, nếu có ai có thể chấm dứt tất cả chuyện này, ta cầu còn chẳng được.

Ta về bên hoàng đế, nhìn một người khác rời đi.

Ánh mắt hấn nhìn ta có chút kỳ quái, người ngoài có lẽ rất khó phát hiện, nhưng chút khác biệt nhỏ này sao qua nổi mắt ta, nói không chừng hấn cái gì cũng đều biết hết.

Một đêm kia hấn chưa tới tẩm cung của ta, bắt đầu từ yến hội ngắm hoa lần trước, trên mặt hấn tràn đầy vẻ hờn giận.

Ta một mình ngồi ngẩn ngơ trong căn phòng trống trải, bắt đầu suy nghĩ, bình thường chúng ta đều cùng một chỗ làm giớ, trừ bỏ liếc mắt đưa tình hay cùng lên giường ra, tựa hồ không để ý hấn, bất quá, cùng hấn cùng một chỗ sẽ không cảm thấy nhàm chán. Quả nhiên bản tính ta là như thế sao? Ta tự cười thầm chính mình.

Mấy ngày sau, hấn không ra khỏi cửa, tất cả rơi vào thanh tịnh. Ta không hỏi hành tung của hấn, cũng không quan tâm công vụ của đối phương, dù sao hấn cũng là Hoàng Thượng, chẳng ai quản được.

Thẳng đến một ngày, Tử Thiên say khướt đẩy cửa phòng, một tay ôm lấy ta.

Ta biết, hấn say, hấn đem ta biến thành một người khác.

“Tử Mạch, Tử Mạch.....” Hấn không ngừng lặp lại cái tên này bên tai ta.

“Tử Thiên,” Ta đẩy hấn ra, thanh âm có chút nặng nề, “Ta không phải Tử Mạch, nhìn cho rõ, ta là Yến Tử Phượng.”

Hấn nở nụ cười, lại rất nhanh giận đến tái mặt: “Tử Phượng, uống rượu cùng ta đi.”

“Người say rồi.”

“Người sợ bị Hoàng Thượng nhìn thấy?” Hấn tựa vào người ta, vẻ mặt ái muội, “Hấn sẽ không đến đây, đêm nay sẽ không, đêm mai sẽ không, về sau cũng sẽ không.....”

Ta dìu hấn ngồi vào bàn, không để ý tới lời nói trong cơn say của hấn.

“Người có biết hấn đi đâu không?” Hấn cười nhìn ta, men say mông lung, “Hấn đi gặp Tử Mạch.”

Thì ra là thế, trách không được mấy ngày nay không thấy hấn, không nghĩ đến là hấn đi vui thú tân hoan, không, không thể nói là tân hoan, mà là tình nhân cũ.

“Phải không?” Ta lãnh đạm nói, “Xem ra thần quan đại nhân đã lấy được ân sủng.”

Nghe như thế, hấn rốt cục bắt đầu thanh tỉnh: “Tử Phượng, thực xin lỗi, ta không phải muốn nói như vậy.....”

“Có cái gì thực xin lỗi?” Ta chẳng hề để ý, “Dù sao đó cũng là sự thật.”

“Người không khó chịu?”

“Người phải khổ sở là người.”

“Ta?” Hấn cười, “Ta vì cái gì mà khổ sở? Người được sủng ái là huynh đệ của ta.....”

“Cho nên người đến cùng ta nâng chén chúc mừng?” Ta cũng cười.

Hấn không trả lời, cười đến chua xót.

“Được, hôm nay thoải mái uống rượu cùng ta đi, không say không về.” Ta sai người mang rượu lên, vì hấn rót chén rượu ngon.

“Còn tưởng rằng người sẽ khuyên ta đừng uống rượu.” Hấn nói.

“Vì cái gì không nên? Nếu đã say, sao không say đến quên tất cả?” Ta nâng chén, “Kính người 1 chén.” Một ngụm rượu đổ xuống, mặt ta bắt đầu đỏ hồng.

“Người không biết uống rượu,” Hấn nhìn chằm chằm khuôn mặt ta mà nói, “Quả thực giống y như đức, rõ ràng không thể, mà vẫn cố uống.”

“Chúng ta..... Thật sự rất giống sao?”

Hấn nhìn ta có chút vô thức.

“Vì cái gì..... Vì cái gì ngay cả người cũng đem ta biến thành y?” Trong mắt lơ đãng dâng lên giọt lệ châu, ta nhẹ lau đi, nhìn đầu ngón tay đầy nước mắt, chính mình cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Không phải, Tử Phụng!” Hấn cầm tay ta, khẩn thiết nói, “Người hiểu lầm rồi.”

Hiểu lầm? Đúng vậy, ta hiểu lầm, ta hiểu lầm hấn chỉ yêu 1 mình ta, hiểu lầm hấn có thể yêu ta lâu thêm chút ít, ta trước giờ vẫn luôn hiểu lầm.

“Không phải như người nghĩ đâu,” Hấn nói, “Ta sở dĩ nói các người giống nhau, chính là bởi vì..... Bởi vì các người đều lừa ta, kể từ khi gặp mặt lần đầu. Người cùng y, lần đầu nhìn thấy ta đã nói dối ta rồi, vô luận là người hay là y, chúng ta đều nói dối nhau ngay từ lúc ban đầu.”

Lúc này đây, ta không say, ít nhất còn có thể nghe ra lỗ hổng trong lời nói của hấn: “Lần đầu tiên gặp mặt? Nói như vậy, huynh đệ người kể từ khi vừa sinh ra đã nói dối?”

Hấn tuy rằng say, nhưng cũng không đến nỗi nói ra tất cả, nghe được lời ta nói, chỉ cười cười: “Đúng, y trời sinh đã là một kẻ dối trá.”

Thần quan đại nhân, người ngàn lần không nên vạn lần không nên, cố tình tranh giành tình cảm với ta, thử hỏi, ta sao có thể bỏ qua? Đã sớm cảm thấy hai huynh đệ này có chút không minh bạch, có lẽ là 1 bí mật tày trời. Thật không ngờ, ngày thường Tử Thiên kín miệng đến vậy, bây giờ cũng thế, tựa hồ chỉ có cách tìm người khác nói bóng nói gió.

“Gọi Tử Hoàn tới đây.” Ta nhìn Tử Thiên gục mặt trên bàn, phân phó hạ nhân.

Người được mời rất nhanh đã tới, có thể là bởi vì thần quan đại nhân đêm nay có xã giao, không cần phải hấn đi, cho nên xuất nhập cũng càng thêm thuận tiện.

Hấn đẩy cửa tiến vào, không nhìn thấy ta, lại phát hiện người say rượu.

“Thiếu gia.....” Hấn có chút hoang mang, cũng có chút lo lắng.

Tử Thiên ngẩng đầu, nhìn người trước mắt, hết như khi mới bước vào, hấn ôm lấy người kia.

“Thiếu..... Thiếu gia.....” Tử Hoàn sợ hãi, lại không dám đẩy đối phương ra.

“Vì cái gì, Tử Mạch? Vì cái gì.....”

Trong mắt Tử Hoàn tràn ngập thất vọng, bởi vì hấn biết, cái ôm này không giành cho hấn.

“Tử Thiên say rồi,” Ta từ trong buồng đi ra, nói với thiếu niên trước mắt, “Ta vốn muốn người đến giúp hẩn tỉnh táo, bất quá hẩn dường như không vui, ta thấy hẩn cũng không tỉnh ngay được, nên để hẩn nghỉ ngơi ở đây 1 chút.”

Tử Hoành xoa xoa khoe mắt đầy nước, đỡ Tử Thiên tới nằm trên tháp, xoay người nhìn ta, vẻ mặt đau thương.

Ta nghĩ, hẩn nhất định rất yêu Tử Thiên, cho nên khi nghe miệng Tử Thiên phát ra tên người khác, khó tránh khỏi bi thương rơi lệ.

“Tử Hoành,” Ta nhắc bầu rượu, vì hẩn rót đầy, “Lại đây uống một chén đi.”

Hẩn có chút do dự, nhưng không chối từ.

Mấy ngày nay ta thường gọi hẩn đến, cũng không có việc gì nên tìm người nói chuyện, cũng bắt đầu trở nên quen thuộc.

“Người là lần đầu tiên uống rượu?” Ta hỏi.

“Àn.” Hẩn đáp có chút ngại ngùng, chén rượu vừa nuốt xuống làm hẩn ho khan.

“Có chuyện không vui thì nên uống rượu, vì khi say sẽ chẳng nhớ rõ thứ gì.”

Hẩn nửa tin nửa ngờ nhìn ta, cuối cùng quyết định tin tưởng.

Ta vì hẩn cứ rót 1 chén lại 1 chén, dừng nói là người chưa từng uống rượu, cho dù là cao thủ cũng sớm say.

Rất nhanh hẩn liền say, ta ghét sát hẩn, thấp giọng hỏi: “Người thích Tử Thiên?”

Hẩn không hề khiếp đảm, trả lời rõ ràng: “Đúng, ta như thế nào lại không thích? Tất cả mọi người đều thích hẩn, không ai không thích hẩn cả.”

“Nga?” Ta hỏi, “Hẩn tốt như vậy sao?”

“Đương nhiên,” Hẩn đáp, “Mọi người thường sẽ đối tốt với 1 vài người, chuyện này cũng không hiếm, nhưng chỉ có hẩn, hẩn đối với ai cũng tốt như vậy, đối tất cả mọi người đều như thế.”

“Mọi người?” Ta tỏ vẻ hoài nghi, “Hẩn đối với thần quan đại nhân tựa hồ không tốt lắm.”

“Đó là lỗi của đại nhân, là lỗi của đại nhân.....” Hẩn trở nên kích động, “Nếu là không có Tử Thiên thiếu gia, y sao có thể chiếm lấy địa vị ngày hôm nay? Y không biết đường báo đáp, còn làm cho thiếu gia thương tâm như vậy, vì sao y luôn không thỏa mãn?”

Không nghĩ hẩn lại không khổng chế được như vậy, chỉ là lời hẩn nói khiến người ta phải suy nghĩ, hay là chức thần quan này có điều kỳ quái?

“Sao lại nói như vậy?” Ta nói, “Thần quan đại nhân có thể có địa vị ngày hôm nay, là do y tài hoa hơn người.....”

“Không phải,” Hẩn lắc đầu, “Nếu không phải nhờ thiếu gia, thì y chẳng thể có tư cách làm thần quan, y căn bản không phải người Việt tộc.....”

Thật sự là đứa nhỏ này biết nhiều chuyện, trong thời điểm này, đem tin tức ta muốn biết nhất nói ra. Trước kia ta có thể nào hoài nghi thân phận Tử Mạch?

Ta thấy hẩn đã say mềm, cũng không tiện hỏi thêm, hôm nay nghe được đến đây cũng đủ rồi.

Điều tra thân phận một người căn bản không làm khó người thần thông quảng đại như Trương đại nhân, hẩn thập phần thông minh đem việc này giao cho Lại bộ cùng Hộ bộ xử trí, 1 chút cũng không kinh động Hình bộ, vì muốn tránh thế lực của Lâu Tấn Văn.

Ngày đó hẩn hỏi ta: “Điện hạ vì sao phải đối phó Việt Tử Mạch?”

Ta nhìn hẩn, trưng ra nụ cười xấu xa: “Bởi vì ta ghét y.”

Cứ tưởng rằng hắn sẽ cho rằng ta đang nói giỡn, bất quá cũng chỉ cười trừ thôi, nào biết hắn lại tin, vẻ mặt nghiêm túc. Hay là bộ dáng của ta thoát nhìn giống như đang nói thật? Phải chăng đây cũng chính là sự thật đi?

“Trương đại nhân, ta hỏi ngươi,” Ta chỉnh lại thần sắc, thu liễm ý cười, “Để chinh phục 1 quốc gia, điểm mấu chốt là cái gì?”

“Đất đai, thần dân.” Hắn trả lời.

“Đất đai có thể dùng vũ lực chiếm đoạt, lòng dân cũng có thể mua bán, chỉ cần tín ngưỡng của quốc gia đó còn tồn tại, cái đó mới không thể phá vỡ. Cho nên muốn phá hủy một vương quốc, trước tiên phải làm lòng dân dao động, mà để lòng dân dao động, ắt phải đánh tan tín ngưỡng. Tử Viên không kính trời, mà là kính 1 thần linh vô hình, hiện thân của thần linh đó ở nhân gian chính là Thần quan, chỉ cần y không tồn tại, tín ngưỡng và các thứ liên quan sẽ biến mất. Nay, căn bản là tìm không ra người có thể thay thế Việt Tử Mạch đảm nhiệm chức thần quan, y ra đi, vị thần của Tử Viên cũng ra đi.”

Nói cho cùng, ta không thể không có chút bội phục tài ăn nói của mình, hơn nữa, nếu muốn nói đến lý do thực sự, ta sẽ tình nguyện tin rằng ta chán ghét kẻ kia.

“Điện hạ quả nhiên nhìn xa trông rộng, hạ quan vô cùng bội phục.” Hắn luôn cung kính như vậy, thật làm cho người ta sợ hãi.

“Đúng rồi,” Ta hứng thú, “Việt Tử Mạch rốt cuộc có thân phận gì? Chờ đã, để ta đoán một chút, có phải là..... con hát không?”

Trong mắt hắn thoáng qua một tia nghi vấn: “Điện hạ sao lại biết?”

Ta ha ha cười, chỉ đáp: “Đoán mò.”

“Nghe nói lúc trước là cô nhi chuyên làm xiếc trong gánh hát, hình như đã từng là luyện đồng.” (nôm na là kiểu có mấy lão già thích phang phạt trẻ em, tất nhiên sẽ có mấy em nhỏ phải phục vụ mấy lão)

Nghe được kia hai chữ kia, chén trà trong tay bỗng nhiên dừng lại, ta bắt đầu có chút đồng tình với y, là lần đầu tiên phát ra sự đồng tình từ trong sâu thẳm, nhưng lại đối với một người mình căm ghét.

“Y làm cách nào lại leo được vào gia phả Việt tộc?”

“Hạ quan cũng không rõ,” Hắn trả lời, “Đại khái chính là, năm đó phu nhân Việt gia cùng con nhỏ rời Việt gia tới ở nhà mới, đứa trẻ này nhiều bệnh, chỉ có thể nằm trên giường, mà Việt Tử Mạch lại vừa bị bắt lại, liền bị người bên ngoài cho là thiếu gia quý phủ. Sau trận cháy lớn, chỉ còn lại mình y, sau này được cho là đứa con may mắn còn sống của Việt tộc, trở về Việt gia.”

Hóa ra còn có loại sự tình này, nhưng vì cái gì Tử Thiên cùng Tử Hoành lại biết? Mà nếu bọn họ biết thì vì sao phải giấu diếm? Tử Hoành nói, địa vị thần quan là nhờ Tử Thiên mà đạt được, hắn vì sao phải giúp một người chẳng thân quen, hướng hồ lại là 1 kẻ thể thân mạo danh? Bất quá ta cũng không có hứng thú tìm hiểu, ta chỉ biết, điểm này đủ để khiến y còn lại hai bàn tay trắng.

“Hoàng Thượng, đây là tội khi quân, phải nghiêm trị!”

Quân vương trên điện bất động thanh sắc, không thấy trả lời.

“Chức Thần quan vô cùng tôn quý, trừ người mang huyết thống cao quý của Việt tộc, không ai có thể đảm đương, Việt Tử Mạch mạo danh thể thân đã là khi quân, mà nay lại tra ra xuất thân ti tiện bậc này, thật sự không thể dung tha!”

Văn võ bá quan trong nháy mắt đều trở thành kẻ địch của thần quan, tình thế nghiêng hẳn về 1 bên, không thể nào dịch chuyển.

“Hoàng Thượng,” Lấy hết dũng khí, Lâu Tấn Văn rốt cục mở miệng, “Thần quan đại nhân tuy có sai lầm, nhưng không phải là kẻ ác, khi đương chức được dân chúng mến yêu, hưởng hồ giờ phút này cũng không tìm được người thích hợp để thay thế, nếu tùy tiện đem bãi miễn, thần chỉ sợ sẽ có người không phục.”

Lại một lần nữa xuất hiện không khí tẻ ngắt, rối cục Hoàng Thượng cũng bắt đầu lo lắng.

“Mấy tháng sau đó là lễ mừng trăm năm khai quốc,” Thượng thư đại nhân tiếp tục nói, “Nếu không có thần quan đại nhân chủ trì Tế Tự, chỉ sợ lòng dân đại loạn.”

Đối mặt Hoàng Thượng, Trương đại nhân ra mặt, thay quân vương hóa giải: “Không bằng làm như thế này. Tế Tự đại điển vẫn do thần quan đại nhân chủ trì, nhưng nhiệm kỳ của y cũng chấm dứt khi đó, để phòng nhiều loạn dân tâm, không nên tiết lộ thân phận của y, đến lúc đó tùy tiện bịa 1 lý do để y từ chức là được.”

Vẹn toàn đôi bên, chu đáo, tất nhiên không có người phản đối.

Vì thế, một đạo thánh chỉ giá lâm Bắc cung, hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, còn có cái gì ai oán?

Trong tay là tờ thánh chỉ nhần nhúm, Tử Mạch ngồi chồm hồm trên mặt đất cười khổ.

“Đại nhân.....” Tử Hoành thần sắc phức tạp, đối với việc say rượu lỡ lời cũng không phải hoàn toàn không nhớ.

“Đại nhân?” Y lặp lại, “Ta làm sao vẫn còn là đại nhân?”

Suy sụp cúi đầu, nhưng vẫn biết được người đang đi tới là ai.

“Tử Thiên, ta không làm thần quan, người chắc đang cao hứng?”

Sắc mặt hần không chút thay đổi, không đáp lại.

“Tâm nguyện nhiều năm rốt cục đã thành, trong lòng khó ngăn nổi niềm vui sướng, không nên che giấu, người nên cười thật to mới phải.”

Hần chưa từng đáp lại, nở nụ cười như tự giễu chính mình.

“Vì cái gì không nói lời nào?” Y nhìn Tử Thiên thờ trước mặt, cảm xúc có chút không khống chế được, “Ta đã chỉ còn hai bàn tay trắng, người vừa lòng chưa? Trả lời ta đi!”

Hần bình tĩnh nhìn y, trầm mặc thật lâu: “Tử Mạch, người không phải chỉ còn hai bàn tay trắng. Mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ cạnh người.”

Y bật cười: “Cái người đã từng phản đối ta là ai? Như thế nào hiện tại lại quay về? Là tới xem ta thăm đến thế nào? Đúng đúng, tất cả cho tới nay đều là kế hoạch của người, đem ta nâng đến tận mây xanh, sau đó lại nhìn ta rơi xuống đến mức thịt nát xương tan, hần là người đang rất vui vẻ? Ha ha, Việt Tử Thiên, ta ngàn tính vạn tính, tính không được chuyện người bán đứng ta, ta đã tin tưởng người, ta thật sự rất ngốc!”

“Bán đứng?” Hần cười lạnh, “Việt Tử Mạch, cho dù người tâm loạn như ma, lửa giận che hết lý trí, cũng không được cần càn.”

“Đúng, ta cần người bừa bãi, ta vu oan cho người, toàn bộ đều là lỗi của ta, là ta tự làm tự chịu, ta chết là đáng đời!”

“Tử Mạch, người hại quá nhiều người, xung quanh có bao nhiêu vong hồn tự người rõ nhất, còn oán giận cái gì?” Hần nói đúng lý hợp tình, khiến người sợ hãi.

“Đúng vậy, đây là báo ứng,” Y lạnh lùng nói, “Báo ứng ta thân phận hèn mọn, báo ứng ta xuất thân hạ lưu, báo ứng ta chẳng biết xấu hổ trèo cao lên ghế thần quan, đây đều là báo ứng, là báo ứng!”

“Tử Mạch, người căn bản luôn khẳng khái bảo thủ, không chịu hối cải.”

“Tử Mạch đáng chết, làm cho thị trung đại nhân sinh khí sao? Đại nhân muốn như thế nào, xin cứ phân phó Tử Mạch, Tử Mạch nhất định làm theo. Có phải hay không muốn cùng ta tìm một chỗ núi rừng ẩn cư, nguyện sống những ngày bình dị?” Y cười, cười đến áy náy, “Đại nhân cứ mặc sức tưởng tượng đi. Xin hỏi đại nhân cũng biết kiếm kế sinh nhai hàng ngày như thế nào sao? Một khi tiền tài tiêu tán, không còn đường lui, vậy phải ứng phó như thế nào?”

Tử Thiên không trả lời, mặc cho y độc thoại.

“Người nhất định chưa từng nghĩ tới, người không thể biết quyền lực, địa vị, tài phú, hết thảy mang ý nghĩa gì. Người đương nhiên sẽ không biết, bởi vì người vừa ra sinh đã có được tất cả, người có biết cái gì là bản cùng không? Bản cùng chính là sỉ nhục, là dè dặt, là hạ lưu, là không có tư cách làm người. Ta không thể trở lại cái loại cuộc sống này, ta không thể mất đi hết thảy!”

“Không ai bức người trở lại cuộc sống đó, không ai lấy đi hết thảy của người, Tử Mạch, vì cái gì? Vì cái gì tụt xuống bản thân bức đến ngõ cụt? Vì cái gì không chịu ném đi gánh nặng trong lòng?”

“Vì cái gì?” Trái tim đau đớn của y như bị chọc sâu thêm, “Vì cái gì? Cho đến hôm nay người lại hỏi ta vì cái gì? Việt Tử Thiên, người tự hỏi lương tâm của người xem, ta làm hết thảy đến tột cùng là vì ai? Người ban cho ta thân phận cao quý, ban cho ta địa vị, nhưng chẳng lẽ muốn ta cả đời đều phải dựa vào người sao? Người vĩnh viễn là đại thiếu gia cao cao tại thượng, mà ta từ đầu đến cuối cũng chỉ là hàng giả, ta vĩnh viễn kém một bậc, vĩnh viễn không thể ngang đầu. Ta không muốn dựa vào người nữa, không muốn cứ mãi phía sau người, ta muốn đạt được thân phận ngang hàng người, ta muốn lưu lại hết thảy, ta muốn Thứ ta muốn chẳng qua là tư cách để yêu người, người có hiểu hay không?!”

Không gian tĩnh lặng bao trùm, cho đến hôm nay hắn mới hiểu tâm ý của y, Việt Tử Thiên, người thật tự phụ! Người cho là chỉ có mình người phải trả giá? Chỉ có người đem tất cả cho đi? Người cho là người đã hy sinh bao nhiêu? Người cho là người có tư cách chỉ trích y? Kết quả, hết thảy là sai lầm của người. Là người làm cho y thống khổ, là người làm cho y lâm vào tuyệt vọng, là người đem y đẩy vào vực sâu, khiến y không thể tìm ra lối thoát.

“Tử Mạch.....”

Bàn tay vừa đưa tới bị hất tung.

“Đừng chạm vào ta!” Y lạnh như băng, khóc hàn tận xương, “Từ nay về sau người và ta không còn quan hệ, đừng để ta gặp lại người nữa!”

Tử Thiên dừng lại, xoay người rời đi.

Y cười, mỗi một lần hắn đều bồi dứt khoát như vậy.

Nhưng mà y chưa từng nghĩ đến, Bắc cung vốn nên vắng vẻ lại ngày càng náo nhiệt.

Là do tướng quân đại nhân tới.

“Người chẳng những có thể làm quan, còn có thể chiếm được quyền lực vô thượng, giao dịch này đối với người mà nói thật phần có lời.”

“Có lời hay không ta tự biết,” Tử Mạch lãnh đạm đáp, “Đại nhân dựa vào cái gì cho rằng Tử Mạch sẽ liều lĩnh như vậy?”

“Không dựa vào cái gì cả, ta chỉ là tới cùng thần quan đại nhân thương lượng mà thôi, đại nhân nếu không muốn, tất nhiên có thể cự tuyệt.”

“Trần Duệ, vì cái gì chọn ta? Ta đối với người mà nói có giá trị gì?”

“Rất nhiều,” Hắn trả lời, “Tân vương cần thần quan giúp sức trong lễ lên ngôi, ta cần người tới lung lạc lòng người. Đương nhiên, địa điểm chiến lược vô cùng khó kiếm.”

“Người đóng quân phân tán ngoài cung, cấm quân trong cung không thuộc quản lý của người, cho nên, cần một chỗ ẩn giấu quân, giữ sức chờ phát động sao?”

“Ta chỉ biết thần quan đại nhân là người thông minh, cái gì cũng nhìn qua là hiểu được.”

Tử Mạch cúi đầu trầm tư một lát, rồi sau đó đáp: “Được, giao dịch thành lập.”

“Đại nhân quả nhiên là người quyết đoán,” Trần Duệ đứng dậy, “Như vậy kể từ ngày mai sẽ quấy rầy thần quan đại nhân.”

Tử Mạch gật đầu, có một khắc xuất thần.

“Trần Duệ, ta đang nghĩ, kẻ tổ giặc ta không chừng chính là người đi, vì sao hết thấy đúng dịp đến nhường này? Ta vừa mới vừa mất chức thần quan liền được người trọng dụng, nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy kỳ quái.”

“Có ý nghĩa gì?” Hần tiêu sái nói, “Việc đã đến nước này, người đã không thể quay đầu.”

“Phải, ta đã sớm đã không thể quay đầu.”

20. Chương 19

“Trần Duệ, người thật vội vàng,” Rốt cục cũng có cơ hội gặp mặt hần, “Người đã nghĩ về Hoàng thượng quá đơn giản.”

“Không, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng dám nghĩ về hần quá đơn giản,” Hần đi về phía ta, “Cứ cho là hần có thể thoát khỏi vòng vây Nam Việt, khi trở về được nơi này cũng chỉ có thể làm chim ***g cá chậu.”

“Trần Duệ, người hình như rất tín nhiệm bộ hạ của mình? Còn bộ hạ của người có chắc chắn sẽ trung thành với người không?”

“Nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người.”

“Người thật khinh suất.”

“Sao phải do dự? Dù cho thất bại, bất quá cũng chỉ là cái chết, sợ cái gì?” Lời nói hào khí như vậy quả nhiên chỉ có đại tướng quân thân kinh bách chiến mới có thể nói ra.

“Ta xin khuyên người một câu, đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

“Tử Phụng,” Hần nâng mặt ta lên, ánh mắt hồ nghi, “Không phải người nghĩ ta định giết hần đấy chứ?”

“Đừng trẻ con như vậy.” Ta không kiên nhẫn quay mặt qua chỗ khác, có chút không yên lòng. Thần quan đại nhân đã bị cách chức, nhưng Hoàng Thượng vẫn chưa tới tẩm cung của ta, ta thật sự không thể chấp nhận, ngày mình thất sủng lại đến sớm vậy sao.

“Lòng tham của người thật mạnh mẽ,” Hần đặt tay lên ngực ta, cúi đầu thì thầm, “Bởi vì hần sao?”

“Đừng lãng sang chuyện khác,” Ta thừa nhận ta có chút hoang mang, tự tôn của ta đã bị khiêu khích, “Trần Duệ, ta có dự cảm không lành.”

“Không tốt?” Tay hần di chuyển xuống phía dưới, nhẹ nhàng dao động, “Là ta không tốt, hay là hần không tốt?”

“Buông tay ra.” Ta không cho bàn tay hần tiếp tục di chuyển, lời nói có chút vô lực, “Để mặc hần đi, ta không rảnh đi quản hần.”

“Yến Tử Phụng,” Hần một tay vòng qua thắt lưng ta, kéo ta đến trước ngực, một tay kia gắt gao giữ chặt cổ tay ta, “Vì cái gì lần nữa cự tuyệt ta?”

“Cự tuyệt? Ta khi nào cự tuyệt người? Ta đã đem hết những thứ quan trọng giao cho người.”

“Thứ quan trọng? Đối với người mà nói, cái gì mới là quan trọng?”

Ta đùa cợt nhìn hần: “Đương nhiên là thứ người vẫn luôn miệng kêu mong muốn.”

“Phải không?” Hần cười lạnh, “Nhưng hình như không phải vậy, người đã đem thứ kia vứt bỏ, hoặc là, cho một người khác.”

“Nga? Xem ra người đã đánh mất thứ đó, cho nên muốn được bồi thường?”

Ta lạnh lùng nhìn hần, thế này mới hiểu được, hần cùng với người kia đâu có gì khác nhau? Cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài hoa lệ, thứ còn trơ lại chỉ là lòng tham không đáy.

“Dùng loại này ánh mắt nhìn ta,” Hấn nâng cằm ta, hôn lên trán ta, “Ta mới là lựa chọn của ngươi.”

Nguyên bản không muốn chống lại, nhưng người này thật sự nói không giữ lời, bởi vì là hấn nên ta mới đi đến bước đường này, ta không cam lòng, vì cái gì ngay cả hấn cũng như thế chứ?

“Buông, Trần Duệ!” Ta định giãy ra, lại bị hấn giữ lại, “Ngươi nếu dám chạm vào ta, từ nay về sau đừng gặp ta nữa!”

“Yến Tử Phượng, ngươi quả nhiên đã yêu hấn!”

“Hấn? Hấn là ai vậy?” Ta cười mỉa, “Yến Tử Phượng cho tới bây giờ cũng không yêu bất luận kẻ nào.”

“Hừ,” Hấn khinh miệt phát ra một tiếng cười khở, “Ngươi rốt cục cũng nói thật rồi!”

Ta bị hấn nặng nề đẩy ngã trên giường, không thể nhúc nhích.

“Ngươi cho tới bây giờ vẫn không yêu ta, vì sao phải lừa gạt ta?”

“Trần Duệ.....” Ta biết trong ánh mắt hấn không phải sự phẫn nộ, mà là nỗi mất mát thật sâu, người này thật sự yêu ta, riêng chuyện này ta tuyệt đối không nghi ngờ, “Ta không lừa ngươi, nếu ta yêu 1 ai đó, người kia chỉ có thể là ngươi.”

“Vì cái gì còn nói dối?” Hấn gần như tuyệt vọng, hai tay mãnh liệt nắm vạt áo ta, “Nếu ngươi yêu ta, sẽ không cấm ta chạm vào ngươi, không ai lại cự tuyệt người mình yêu cả!”

“Ngươi nói vậy! Ngươi gạt người!” Ta bắt đầu kêu to, “Đây là ngục biện, Trần Duệ, ngươi lật lọng!”

“Ngục biện? Rốt cuộc là ai ngục biện?” Hấn rất nhanh nắm chặt cổ tay ta, một tay đem y phục của ta cởi bỏ, “Ngươi hiến thân cho 1 kẻ mình không hề yêu thương, vì sao với người mình yêu lại không thể?”

“A.....” Hạ thân bị chèn ép vô cùng đau đớn, “Trần Duệ, mau thả ta ra!”

“Vì cái gì? Vì cái gì không cự tuyệt hấn, mà lại cự tuyệt ta?”

“Cự tuyệt hấn? Ha ha,” Ta ức chế không được cười to, “Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi có thể chứ?”

“Như vậy hiện tại ta nói cho ngươi, ngươi cũng không thể cự tuyệt ta!”

“Trần Duệ, ngươi căn bản không hiểu rõ, chuyện như vậy đối với ta mà nói đến tột cùng mang ý nghĩa gì!”

“Như thế nào?” Hấn ngữ điệu châm chọc, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Là vũ nhục, là dơ bẩn, là dơ bẩn!”

“Đó là bởi vì ngươi tự đem thân thể bán cho người khác!”

“Đúng!” Ta thét lên, “Thân thể này từng bị bao nhiêu nam nhân đùa bỡn, ngay cả chính ta cũng không nhớ rõ! Ngươi có biết Tử Viên có bao nhiêu nước chư hầu không? Mỗi vị quốc chủ đều từng có được ta, lấy chuyện này âm thầm kết minh đại giới; Ngươi có biết ta học cách thị tẩm ra sao không? Kể từ sinh nhật 16 tuổi, mỗi ngày đều có nam nhân dùng thân thể để giáo hội ta các loại kỹ thuật ái ân, ngươi có thể tính hết sao? Ha ha, ta ngay cả khuôn mặt họ cũng không hề nhớ rõ.....”

Thân thể ái ân cùng một chỗ, vô luận ta nói cái gì cũng phí công. Hấn ôm chặt ta, thâm tình như vậy, nhưng lại không thể cảm nhận được 1 tia ấm áp.

“Ta đã không thể yêu ai, bởi vì thân thể ta quá mức dơ bẩn,” Nghe thanh âm trống rỗng của bản thân, ta không giãy dụa nữa, “Vì cái gì ngươi không hiểu, ta không thể..... Không thể dùng cơ thể dơ bẩn này ân ái với người ta yêu, vì cái gì ngay cả điểm trong sạch duy nhất này ngươi cũng không chịu giữ lại cho ta?”

“Tử Phượng,” Hấn đứng dậy, cúi đầu nhìn ta, “Không nên nói chính mình bẩn, bẩn là bọn họ, những sĩ nhục đều đã qua đi, từ hôm nay trở đi ngươi chỉ thuộc về 1 mình ta, ta sẽ rửa nhục cho ngươi, sẽ làm tất cả những điều ngươi mong muốn!”

“Không!” Ta kêu to đẩy hấn ra, cổ nén nước mắt sắp dâng trào, “Đã quá muộn, đã quá muộn rồi.....”

“Tử Phượng.....”

Ta nắm chặt vật áo xộc xệch, tránh khỏi hắn: “Đừng đi theo!”

Hắn dừng cước bộ, không hề đi tới.

“Trần Duệ,” Ta quay đầu lại, vô lực nhìn hắn, “Ta đã nhìn sai người rồi!”

Hắn không giữ lại, mặc cho ta đi thật xa: “Tử Phượng, một ngày nào đó ta sẽ khiến người chỉ thuộc về ta.”

Đi, có thể đi đến đâu? Trừ bỏ trở lại nhà giam kia, ta không có lựa chọn nào khác. Đây là 1 ngày kỷ niệm đáng giá, ta sẽ suốt đời không quên, Trần Duệ, hôm nay người đã tự tay bóp nát ảo tưởng của ta.

Vì cái gì tất cả mọi người đều giống nhau? Là lời nguyện rửa của mẫu thân ứng nghiệm sao? Ta nhất định không có được chân ái, nhất định sẽ hủy diệt hết thảy, cũng nhất định bị người ta hủy diệt.

“Tử Phượng,” Ta nghe thấy tiếng hắn, nhưng lại không nhìn rõ mặt đối phương, đã lâu lắm không được nhìn thấy hắn, thiếu chút nữa không nhận ra.

Hoàng Thượng, ta muốn cung kính hỏi an như vậy, nhưng thật sự nói không nên lời.

Hắn không để ý tới vẻ trầm mặc của ta, chỉ đem ta kéo đến bên cạnh bàn, cúi đầu chăm chú nhìn ta.

Là bộ dáng ta chưa bao giờ nhìn thấy, ánh mắt tinh thuần, ý cười trong suốt, tràn đầy sung mãn, hết như một vị thiếu niên. Thiếu niên..... 2 chữ này đối với ta mà nói, đã không còn ý nghĩa gì.

“Đến đây,” Hắn đứng trước mặt ta, “Để cho trẫm hảo hảo nhìn người một cái.”

Cười rộ lên, ta thầm nghĩ, cần gì phải giả vờ thương hại ta, quả thực bản thân mình cứ như 1 đứa bé cẩu kính.

“Kỳ hạn trai giới chưa tới, nhịn không được phải chạy tới nhìn người, trẫm có phải hay không thực vô dụng?”
Hắn cười thản nhiên, thậm chí có điểm trẻ con.

“Trai giới?” Ta tò mò nhìn hắn.

“Sao? Người đã quên?” Hắn nói, “Trẫm không phải đã nói cho người sao, trước tể diện mấy tháng, trẫm mỗi ngày đều phải ở trai giới trong triều đình tĩnh tu, ngoài việc thiết triều thì 1 bước cũng không được rời đi. Khi đó thấy người không yên lòng, quả nhiên là không để tâm nghe ta nói mà.”

Khi đó? Đúng rồi, chính là yến hội ngắm hoa, khi đó ta luôn để tâm đến Trần Duệ, ngay cả lời nói của hắn cũng không nghe rõ.

“Không phải sau đó trẫm còn phái hạ nhân đến thông báo với người sao? Chẳng lẽ tên nô tài vô dụng kia chưa đến?”

Đương nhiên, nghĩ cũng chẳng cần nghĩ, nhất định là bị thần quan đại nhân cản lại, vì được sủng ái nên hướng ta thị uy sao? Thật sự quá ngây thơ.

“Tử Phượng.....” Hắn giữ chặt vai ta.

Như thế nào? Bị Trần Duệ ép buộc không đủ, giờ lại phải chịu tra tấn của hắn? Quên đi, không sao cả, mặc kệ bao nhiêu thứ, bao nhiêu người, chẳng lẽ không giống nhau sao? Tiếp tục chà đạp ta đi, tốt nhất hãy giết chết ta ngay trên giường, xong hết mọi chuyện, khỏi lo ngày sau bị ta cắn ngược lại, khi đó các người hối hận cũng không kịp.

“Theo ta đi.”

Trong nháy mắt còn tưởng rằng ảo giác của bản thân lại xuất hiện, ta nghe được thanh âm của thiếu niên kia, là ngữ khí ấy, là biểu tình ấy, hết thảy đối với ta quá mức quen thuộc.

“Ngày mai trẫm sẽ khởi hành đi Nam Việt,” Hắn tiếp tục nói với ta, “Trên đường tới Giang Nam có thể dừng lại mấy ngày. Tử Phượng, cùng trẫm đi đi, nghe nói Giang Nam phong cảnh tú lệ, địa linh nhân kiệt, so với phương bắc xơ xác tiêu điều càng thích hợp với người hơn.”

Ta gật đầu, nhìn hắn đến ngây người.

“Làm sao vậy?” Hắn thân thiết hỏi, nhưng không có động tác nào, hoàn toàn bất động.

“Hoàng Thượng, nói lại lần nữa đi.”

“Nói cái gì?”

“Nói..... Theo ta đi.”

Hắn không hỏi nguyên nhân, chỉ hướng ta vươn tay đến, ôn nhu nói với ta: “Theo ta đi.”

Khuôn mặt hắn đến tột cùng là giống ai? Thoạt nhìn xa lạ lại vô cùng quen thuộc. Trần Duệ, ta rốt cục đã nhớ rồi, nguyên lai bọn họ là 2 người giống nhau đến thế, lần đầu tiên nhìn thấy hoàng thượng ta đã có cảm giác quen thuộc này, nguyên lai là vì vậy sao? Bất quá cũng không có bao nhiêu kỳ quái, bọn họ vốn là huynh đệ cùng cha khác mẹ, mà mẫu thân hai người lại là bà con, lớn lên giống nhau là đương nhiên. Hai người huyết mạch thân cận như vậy, nay lại trở mặt thành thù, tự giết lẫn nhau, đến tột cùng là vì cái gì? Quyền lực? Địa vị? Thế giới này quả nhiên vẫn đáng ghê tởm như thế.

Ta chờ hắn hỏi lại, mà hắn lại đối với vẻ không hiểu của ta làm như không thấy, giống như không có gì phát sinh.

Hắn không hề quan tâm, bởi vì không sủng ái ta sao? Ta nhất định đã làm hắn mất đi hứng thú, cho nên sau nhiều ngày “traí giời”, hắn 1 chút cũng không chạm vào ta.

“Có kẻ khi dễ người?” Nhìn vẻ mặt uể oải của ta, hắn cúi đầu hỏi.

Ta lắc đầu, lảng tránh ánh mắt đối phương.

“Không muốn bồi trầm đi Nam Việt?”

Ta vẫn lắc đầu.

“Vậy tại sao lại không vui?” Hắn nâng mặt ta lên, cười đến thuần khiết, “Đừng rầu rĩ nữa. Đến đây, Tử Phượng, ngày mai trầm mang người ra ngoài du ngoạn, người sẽ vô cùng cao hứng, không còn phải chau mày nữa, biết không?”

Ta nở nụ cười, bộ dáng của hắn giống như đang dỗ tiểu hài tử.

“Hoàng Thượng,” Ta tựa vào ngực hắn, cúi đầu, “Mệt quá.”

“Vậy ngủ đi.”

“Không, như vậy là tốt rồi,” Ta ngồi lên đùi hắn, từ từ nhắm hai mắt rồi cuộn mình trong lòng hắn, “Không cho phép nhúc nhích, không cho phép rời đi.”

“Ân,” Hắn sáng khoái đáp ứng, nhẹ nhàng lấy tay vỗ lưng ta, “Ngủ đi.”

Thật ấm áp, vòng tay hắn khiến ta nhịn không được mà gắt gao dựa vào, không muốn buông ra.

“Tử Phượng, người khóc?”

“Không có,” Ta đem mặt chôn sâu trong vạt áo hắn, “Không cho nhìn.”

Đột nhiên muốn khóc lớn một hồi, khóc đến đầm đìa thống khoái, tốt nhất là có thể đem nước mắt cả đời này tuôn ra hết.

Khi tỉnh lại, hắn quả nhiên còn ngồi ở đó.

“Tỉnh rồi?” Hắn hỏi, thần thái sáng láng, không có chút nào tiều tụy.

“Hoàng Thượng không phiền lụy sao?” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, có chút tò mò lại có chút quan tâm.

“Mệt, đương nhiên mệt,” Hắn oán giận nói, “Chân trầm bị người ngồi đến nổi tê rần.”

Bất giác có một tia đau lòng, ta cuống quýt định đứng dậy, lại bị hắn một phen kéo trở về: “Lừa người thôi, trầm tuyệt đối không mệt. Nhưng thật ra người suốt đêm nói mớ, còn nhích tới nhích lui, thiếu chút nữa ta tưởng người bị mộng du, hại trầm lo lắng cả đêm, người không cho phép trầm nhúc nhích, trầm ngay cả tư thế cũng không dám đổi, vạn nhất người chạy ra ngoài, trầm làm cách nào để tìm người về đây? Tìm, thì

phải nhúc nhích ; Không tìm, cũng không biết người có thể trượt chân rơi vào hồ nước nào hay không, hay là vừa ra khỏi cửa liền rớt xuống bậc thang, bị thương sẽ khiến trầm đau lòng

“Được được được, là ta không tốt,” Ta che miệng hắt lại, không cho hắt nói tiếp, “Là ta hại Hoàng Thượng sớm như vậy đồn ào huyền não, tổn thất phong độ.”

“Ồn ào huyền não? Ha ha ha,” Hắt nhin không được cười ha ha, “Ồn ào huyền não, ồn ào huyền não..... Tử Phụng, người nói trầm ồn ào huyền não, người nói trầm ồn ào huyền não, trước kia chưa từng có ai nói như vậy với trầm, ta thấy khắp thiên hạ cũng chỉ có 1 mình người dám. Ha ha, Tử Phụng, người thích trầm ồn ào huyền não sao?”

“Không thích.” Ta xoay người, khinh thường đáp.

“Nga? Vậy sao người còn cười?”

“Ta có cười sao?”

“Còn nói không có!”

Thật sự không nghĩ tới việc sẽ bắt đầu ngày mới bằng 1 trận cãi nhau ầm ĩ. Bất quá, tâm tình có vẻ tốt hơn.

Trên đường đi qua bao nhiêu địa phương, thật sự nhiều không kể xiết.

“Tử Phụng, người đã thích trầm ồn ào huyền não như vậy, dọc đường đi trầm sẽ không cho lỡ tai người có dịp nhàn rồi nữa,” Hắt xúc màn xe lên, chỉ chỉ ngoài cửa sổ, “Nhìn xem, biết đây là đâu không? Biết nơi này nổi danh nhất về cái gì không? Biết nơi này cách Giang Nam bao xa không?.....”

Cứ như vậy, hắt không ngừng nói, dường như hắt sợ cứ ngừng nói sẽ khiến ta cảm thấy vắng vẻ, mà ta cũng vẫn cười với hắt như cười với một đứa trẻ con, ta thích nghe thanh âm của hắt, thích nhìn vẻ mặt sinh động kia, thích nhìn hắt sinh khí bừng bừng, và thích cả vòng tay ấm áp của hắt nữa.

“Chúng ta đến nơi rồi.” Đến 1 ngày rút cục ta cũng nghe được câu này.

“Đây là đâu?”

“Chỗ này,” Hắt trả lời, “Là Giang Nam, không, là vùng đất đẹp nhất thiên hạ.”

Ta cười cười, từ chối cho ý kiến.

“Đừng nghi ngờ,” Hắt nói, “Tử Phụng, người nhất định sẽ thích.”

Nhưng rồi trong nháy mắt, ta bắt đầu tin tưởng, quả đúng như hắt lời nói, đây là vùng đất đẹp nhất thiên hạ, ta chưa bao giờ nhìn thấy chỗ nào đẹp như thế, không có ngôn từ nào có thể tả hết vẻ đẹp của nơi đây.

“Đó là Đoạn kiều (cầu Đoạn)?” Ta mơ hồ nhìn cây cầu mây khói bao phủ phía xa.

“Sao người biết?”

“Từng nhìn thấy qua 1 bức tranh.”

“Àn,” Hắt gật đầu, “Đáng tiếc, tựa hồ tới hơi sớm, nghe nói Đoạn kiều tuyết đọng chính là thiên hạ kỳ cảnh, tuyết rơi phủ kín, ánh mặt trời chiếu trên tuyết đọng hòa tan mà lộ ra thâm sắc, thật giống như hoa sen trắng nở rộ, đây đúng là cảnh thế gian hiếm gặp.”

“Hoàng Thượng sao phải tiếc nuối như vậy? Ta nghĩ sơn thủy mệnh mang, ắt hắt sẽ có cảnh đẹp hơn.”

“Nga? Người thích không?” Ta không rõ hắt vì sao phải cao hứng như vậy, một khắc trước còn ra vẻ tao nhã, giờ khắc này lại hoa chân múa tay vui sướng, “Người thích là tốt rồi, trầm chỉ sợ người không có hứng thú.”

Giang Nam thanh tao khác hẳn phương bắc tiêu điều, tựa hồ vô luận cái gì khi đến nơi này cũng đều trở nên tinh tế nhu hòa, dù nắng hay mưa, dù có nắng vàng rực rỡ hay lát phát mưa phùn, tuy không mang dáng vẻ giống hệt nhau, nhưng lại cùng đang che chở 1 thứ gì đó.

“Cho dù trăm ra lệnh cho bọn họ lui ra hết, nhưng bọn họ vẫn sẫm thâm theo sau, cho nên, chỉ có thể chạy thôi.”

Ta không thể tin được, đường đường vua của một nước lại vì nhất thời ham chơi mà vứt đi thể thống, không sợ nguy hiểm tính mạng mà chạy ra bên ngoài.

Đến tột cùng vì sao? Ta thật sự không biết, trước hôm xuất hành 1 ngày tính tình hẩn bỗng dưng trở con đến lạ lùng.

Gió đêm nổi lên bốn phía, thổi bay đầy trời lá rụng, tà dương chiếu rọi sườn núi mang sắc màu huyền ảo.

Nắm tay ta, hẩn nói: “Tử Phượng, trăm muốn cả hai ta đều được tự do.”

Ta hiểu, chỉ có như vậy chúng ta mới vứt bỏ hết trói buộc, chỉ sợ tự do này chẳng bao giờ có được.

Hoàng hôn ảm đạm, bóng dáng cây cầu mong lung, xa xa vẫn ca du dương, như có như không:

“Tây Hồ sơn thủy y cựu, khán Đoạn kiều vịnh đoạn, ngã thốn tràng đoạn, nhất phiến thâm tình phó đông lưu.”

(Sông núi Tây Hồ vẫn như ngày trước, nhìn cầu Đoạn chưa đứt, ta đứt từng khúc ruột, một mảnh thâm tình theo nước chảy về hướng đông.)

Là khúc [Bạch xà truyền], vừa nghe liền biết.

Hẩn nhìn ta, muốn nói lại thôi, một hạt mưa chợt rơi xuống trên khuôn mặt, cảm giác mát lạnh dâng đầy.

“Tử Phượng,” Hẩn ngẩng đầu ngắm sắc trời, “Người nói xem, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Ngô.....” Ta cúi đầu suy nghĩ, “Tìm nơi ngủ trọ..... Không, trước hết phải chờ mưa tạnh đã.”

“Nga.....” Hẩn gật đầu, nhưng sau đó lại ra vẻ khó xử, “Không được.”

“Sao?”

“Chúng ta hiện tại không mang theo xu nào cả,” Hẩn phẫn nộ cầu nhàu, “Đừng nói là ngủ lại khách ***, đến cả 1 cây dù che mưa cũng không mua nổi.”

“Nga? Thật sự không thể tin được, nguyên lai chúng ta rơi vào tình cảnh thê thảm thế này.”

“Ha ha, không phải sợ, luôn có cách mà.”

Gió thổi rất lớn, hẩn gỡ tay áo, che trên đỉnh đầu ta, rồi cúi đầu hô một tiếng: “Chạy!” Cứ như thế ta ngoan ngoãn nép trong lòng hẩn, cùng nhau chạy.

“Chúng ta đi đâu đây?” Ta hỏi.

“Tìm chỗ trú mưa.”

“Ai chịu cho chúng ta trú nhờ?”

“Người có lòng tốt.”

“Người tốt?” Ta ngẩng đầu nhìn hẩn, “Ai?”

“Tăng nhân.”

Nói vậy tức là muốn vào chùa?

Ta cảm thấy trong đầu một trận hỗn loạn, tình cảnh này vô cùng quen thuộc.

Vừa ngẩng đầu, 2 chữ “Linh Ân” hiện lên thật rõ ràng.

Chúng ta được người dẫn vào trong, ở một gian thiện phòng, thuận lợi đến nỗi làm cho ta thiếu chút nữa tin tưởng trên đời này quả nhiên có người tốt.

“Tử Phượng, người tin Phật sao?” Hẩn vén sợi tóc bị gió thổi tung của ta, không chút để ý hỏi.

“Không tin,” Ta trả lời, “Tử Phượng cái gì cũng không tin.”

“Ngô,” Hấn lắc đầu, “Như vậy không tốt, con người phải tin vào một thứ gì đó chứ. Không bằng, từ hôm nay hãy tin vào Phật đi?”

Ta càng ngày càng không hiểu nổi hấn, thật không hiểu hấn suy nghĩ cái gì.

“Vì cái gì?”

“Sao lại vì cái gì?” Hấn cười nói, “Người xem, người xuất gia có lòng thu lưu chúng ta, như vậy, chúng ta cũng nên tín thiện hướng Phật, có phải hay không?”

“Phải phải phải,” Ta gạt tay hấn ra, tránh sang một bên, “Nơi cửa Phật thanh tịnh, Hoàng Thượng nếu một lòng hướng Phật, sẽ hiểu được thanh quy giới luật, ở đây không thể có cử chỉ lỗ mãng, động tay động chân.”

Hấn không tình nguyện đem tay giấu phía sau, gạt đầu nói: “Được, không động. Vậy người đáp ứng ta, cùng nhau tin vào Phật, được không?”

Ta nhin không được hỏi: “Rốt cuộc là vì cái gì?”

“Tử Phượng, chỉ có tin vào Phật người mới có thể tin tưởng vào nhân quả báo ứng, sinh tử luân hồi.”

“Nghĩa là sao?”

“Cũng chỉ khi tin tưởng 1 người nào đó, mới có thể hết lòng giữ 1 lời hứa hẹn.”

Ta nhìn hấn, không cho là đúng: “Cho dù không tin Phật, ta cũng sẽ hết lòng giữ lời hứa.”

“Không giống nhau,” Hấn nói, “Người không có tín ngưỡng rất dễ dàng vi phạm lời thề của bản thân.”

“Nhưng cũng không nhất định phải tin vào Phật chứ?”

“Được, vậy người nói xem, người tin cái gì?”

“Ta tin.....” Thật sự rất khó nói, ta không hề tin tưởng bất cứ thứ gì, “Ta tin vào..... duyên phận.”

“Trẫm cũng tin,” Hấn cười, “Bất quá Tử Phượng, 2 chữ duyên phận cũng xuất phát từ Phật gia, cho nên nhất định người phải tin Phật.”

Ta cãi không lại hấn, chỉ có thể thỏa hiệp: “Được được được, ta tin, ta tin được chưa?”

“Vậy thề trước mặt Phật tổ đi.”

“Thề?” Ta khó hiểu, “Thề cái gì?”

“Người quên rồi à, người đã từng hứa hẹn với trẫm điều gì?”

Hứa hẹn? Có lẽ là có, nhưng chắc hấn là nói dối, ta chẳng nói dối vô số, có trời mới biết câu nói đó là gì.

“Không nhớ?” Hấn nói, “Vậy để trẫm nhắc cho người nhớ, ngày ấy hai ta cũng giống như thế này, toàn thân đều bị nước hồ làm cho ướt sũng.....”

Đáng chết! Ta vội vàng che miệng hấn, chỉnh lại khuôn mặt vẫn đang đỏ ửng. Thật sự không dám nhớ lại nữa.

“Ta không biết,” Hình như lúc ấy ta trông thật xấu xí, “Ta không nhớ rõ mình nói cái gì, ta cái gì cũng không nhớ rõ.”

“Tử Phượng, người như thế nào có thể không nhớ?”

“Không nhớ? Làm ra cái loại sự tình ấy, cư nhiên còn trách ta không nhớ.” Hình như ta bắt đầu nổi điên.

“Người rõ ràng nói chỉ yêu 1 mình trẫm, người nói chỉ thích ta chạm vào người, những người khác đều không thể.”

“Khi đó Hoàng Thượng thật hung bạo, nếu ta không theo ý tứ của người, chỉ sợ ngay cả cái mạng nhỏ cũng không thể bảo toàn.”

“Người.....” Hấn thất vọng, “Hóa ra người chỉ nói cho có lẽ.”

Nhìn bộ dáng lúc này của hắn, ta mới thoáng cảm thấy vớt vát được một chút mặt mũi, không có biện pháp, hắn là Hoàng Thượng, chỉ có thể sùng nịnh, hơn nữa, không thể cãi lời.

“Không phải.” Ta lẩm bẩm.

“Không phải cái gì?”

“Không phải nói cho có lệ,” Ta nhìn vẻ mặt rạn rở của hắn, lại nói, “Người khiến ta nói ra câu đó, nhưng lại chỉ có ta thề, không công bằng.”

“Sao ta có thể để 1 mình ngươi thề được?” Hắn dắt ta đến trước Phật đường, cả 2 quỳ xuống cạnh nhau, “Đến đây, chúng ta cùng nhau thề, ngươi nói theo ta.”

“Ân.” Ta gật đầu.

“Ta Ân Tử Ly,”

“Ta Yến Tử Phượng,”

“Đời này kiếp này chỉ yêu mình Yến Tử Phượng.”

“Đời này kiếp này chỉ yêu..... Hoàng Thượng, ta có thể gọi ngươi tên sao?”

“Có thể.”

“Ân, ta Yến Tử Phượng đời này kiếp này chỉ yêu Ân Tử Ly.”

“Nếu có gian dối,”

“Nếu có gian dối,”

“Ân.....”

“Nếu có gian dối..... cái gì?” Ta cọ cọ cánh tay hắn, tò mò hỏi.

“Nếu có gian dối.....”

“Thì sẽ bị trời tru đất diệt, chết không yên ổn?”

Hắn lắc đầu cười: “Đúng là chết không yên ổn, nhưng phải là người người yêu thương không được chết yên ổn.”

Thật giáo hoạt, biết ta không sợ chết, liền lấy tính mạng người ta yêu ra đe dọa, bất quá không quan hệ, dù sao ta cũng sẽ không yêu ai.

“Được,” Ta sáng khoái đáp ứng, “Nếu có dối trá, người mà ta yêu sẽ không được chết yên ổn.”

Thề xong, ta nhìn vẻ mặt thỏa mãn của hắn, kêu một tiếng: “Hoàng Thượng.”

“Ân?”

“Ngươi..... thật ngây thơ.”

“Ngây thơ?” Hắn hiển nhiên mất hứng, “Ta không ngây thơ, Tử Phượng, điều này chắc chắn linh nghiệm, trời xanh có mắt, Phật tổ chứng giám, ngươi trăm ngàn lần không thể không tin, trăm ngàn lần không thể vi phạm.....”

“Biết rồi biết rồi,” Người trước mắt này là vua của một nước sao? Ta thực hoài nghi, “Lè mè, giống hệt con gái nhà người ta.”

“Con gái nhà người ta? Tử Phượng, ngươi thật thù dai, lần trước trăm nói ngươi là độc phụ, ngươi đến bây giờ vẫn còn nhố nhếch trả thù.” Hắn không cam lòng nói, “Dọc đường đi này, “thật ồn ào”, “ngây thơ”, “con gái nhà người ta”, toàn là do ngươi nói, xem khi trở về trăm giáo huấn ngươi như thế nào.”

Trở về? Mặt ta không khỏi nặng chịch. Là bản thân quá phóng túng sao? Thế nhưng một khắc cũng không nghĩ đến, mặc kệ có thể đi bao xa, mặc kệ sa vào bao lâu, cuối cùng chúng ta vẫn phải quay về nơi đó.

“Không muốn trở về sao?” Hắn ôm lấy vai ta từ phía sau, “Trăm cũng không muốn.”

Ta cầm lấy tay hắn, trầm mặc không nói.

“Tử Phượng,” Hắn nói nhỏ bên tai ta, “Chúng ta trốn đi.”

Trốn? Có thể bỏ chạy sao? Dù người muốn chạy trốn, người trong thiên hạ cũng không tha cho người.

“Chúng ta không phải đã trốn rồi sao?” Ta cười, chỉ có thể giả ngu.

“Ta muốn nói là..... vĩnh viễn,” Hắn đặt tay lên khuôn mặt ta, lạnh như băng mà yếu ớt, “Giá như trầm không làm hoàng đế, không cần lo lắng việc giang sơn xã tắc, trầm chỉ cần có thể cùng người, giống như lúc này, chỉ có hai người chúng ta.”

Giờ khắc này ta hy vọng những lời hắn nói đều trở thành sự thật, nhưng ta không thể tùy hứng như hắn: “Cho dù về tới trong cung, chúng ta cũng vẫn có thể cùng một chỗ.”

“Người không thích ở trong cung,” Hắn nói, “Cho nên mới luôn chạy ra bên ngoài, ta biết hết, Tử Phượng, ta so với người càng chán ghét nơi ấy nhiều hơn.”

“Người biết rõ..... chuyện này không có khả năng, Hoàng Thượng, xin người.....đừng tùy hứng như vậy nữa.” Nước mắt ức chế không được mà rơi xuống, ta không rõ, vì cái gì lại khóc? Rõ ràng không có lý do gì để khóc mà.

“Tùy hứng sao? Xem ra có một người khác cũng như ta vậy,” Hắn lau nước mắt cho ta, “Đừng khóc, Tử Phượng, không bằng như vậy đi, đợi đến ngày mai, nếu ngày mai bọn họ vẫn không tìm được chúng ta, chúng ta sẽ cùng bỏ chạy, được không?”

Ý chí ta trở nên yếu ớt, không thể nào nói lời cự tuyệt. Ta ôm hắn, đối hắn gật đầu, bởi vì ta thật sự rất thích nghe hắn nói.

Khóc đến nỗi không còn khí lực, ta liền ngủ trong lòng hắn, thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau, nghe tiếng hắn gọi, ta mới mở mắt tỉnh lại.

“Tuyệt,” Hắn nói, “Tử Phượng, tuyết rơi.”

Không, điều đó không có khả năng, mới tháng mười, như thế nào lại có tuyết rơi?

“Xem kìa!” Ta bị hắn túm ra ngoài cửa, ánh vào trong mắt là không gian rộng lớn trắng ngần.

Hắn không dừng cước bộ, nắm tay ta một đường tiến về phía trước.

Ánh ban mai ngày một dày hơn, chiếu rọi trên tuyết trắng ảm áp mà chói mắt, đem cây cầu nổi danh kia giấu trong nền tuyết đọng lung linh.

“Thấy không, Tử Phượng?” Hắn chỉ vào cây cầu Đoạn xa xa, có vẻ cao hứng.

“Đẹp quá.” Ta nói, phong cảnh diễm lệ nhường này chỉ sợ cả đời cũng không thể nhìn thấy lần thứ 2.

Chỉ là trong khung cảnh đẹp đến ngỡ ngàng này, xuất hiện đoàn thị vệ dàn hàng trước mặt, hắn hướng ta bắt mắt dĩ cười cười, nói cho ta biết trò chơi trốn tìm đã chấm dứt.

Chúng ta bị tìm được rồi, cho nên sẽ không thể chạy trốn nữa.

Ngày hôm sau hắn đi rồi, đi tới Nam Việt xa xôi, nơi đó có Trần Duệ vì hắn mà giăng đầy cạm bẫy.

“Tử Phượng, ở chỗ này chờ ta, đừng đi bất cứ nơi đâu.” Trước khi đi hắn đã dặn dò ta như thế.

Ta cũng không lo lắng, hắn thông minh như vậy, nhất định có thể bình an thoát hiểm.

Nhưng một ngày, hai ngày..... Nửa tháng trôi qua, hắn vẫn như cũ không có tin tức.

“Là Hoàng Thượng, là Hoàng Thượng đã trở lại sao?” Mỗi lần nghe tiếng xe ngựa vang lên ngoài cửa, ta lại vội vã lao ra.

Hầu cận lắc đầu, mỗi lần đều cho ta một đáp án giống nhau.

Hắn ở nơi nào? Là bị vây ở Nam Việt, hay là đã quay về Trường An? Hắn thế nào? Có hay không bình an vô sự? Hay là.....đã gặp bất trắc rồi?

Không được, nửa tháng, đây là cực hạn của ta, ta không thể đợi thêm được nữa.

“Về Trường An,” Ta vội vàng nói một câu, bước nhanh ra khỏi hành cung, “Lập tức!”

“Nhưng, nhưng Hoàng Thượng đã phân phó.....”

“Hoàng Thượng nói là mệnh lệnh, còn ta nói gì cũng không cần để ý, phải không?” Ta hung hăng trừng mắt nhìn hầu cận, “Hoàng Thượng sẽ phạt người như thế nào ta không cần biết, nhưng nếu người không nghe ta, ngay bây giờ ta sẽ khiến đầu người rơi xuống đất!”

Trong tiếng gió rít gào, xe ngựa tức tốc lao về phía trước, vô luận là phu xe hay là ngựa, ta một khắc cũng không cho phép dừng lại, từng hạt tuyết buốt lạnh rơi trên lưng ngựa, từng trận lạnh tê người, trên đường mệt mỏi hay suy sụp, ta đều không rảnh bận tâm. Ta chỉ mong mau chóng đuổi tới nơi, ta chỉ mong biết tin tức của hắn, ta chỉ ước có thể lập tức nhìn thấy hắn.

Hoàng Thượng, người có biết ta một nắng hai sương, ngày đêm vất vả, chỉ vì muốn gặp người? Nếu có thể nghe được, chỉ cầu người cho ta một câu trả lời, nói cho ta biết, giờ phút này người có mạnh khỏe hay không?

21. Chương 20

Đêm khuya, thành Trường An, hình ảnh quen thuộc này cũng trở nên yên tĩnh quỷ dị tự lúc nào.

Thế nhưng bề ngoài yên tĩnh lại là báo hiệu cho sự chẳng lành.

Xe ngựa bị chặn lại ở ngoài cung, ta bắt đầu lo lắng.

“Cho ý qua.” Có người nói.

Người này là ai? Thị vệ? Trước kia chưa bao giờ gặp qua, chẳng lẽ là bộ hạ của Trần Duệ?

Cùng lúc ta theo dõi hắn, hắn cũng nhìn từ trên xuống chỗ ta, sau lại nói với thủ vệ bên cạnh: “Người này có thể đi qua.”

Bánh xe một lần nữa bắt đầu chuyển động, ta ngồi trên xe, chưa bao giờ cảm thấy lo sợ bất an đến vậy. Một lát sau, người sẽ xuất hiện trước mắt ta là ai? Mà ta đang hy vọng nhìn thấy người nào? Lo lắng cũng chỉ phí công, mặc kệ người xuất hiện là ai, thì người còn lại cũng đã thất bại rồi.

Quân đội trong cung bị thay đổi toàn bộ, ta phóng tầm mắt nhìn những gương mặt xa lạ.

Xe dừng, lòng ta cũng theo đó mà đình trệ.

“Tử Phượng.” Có người gọi ta.

Người đứng trên đại điện là ai? Ta đã vô pháp thấy rõ, chỉ biết đồ thừa cho cung điện kim bích huy hoàng khiến người ta chói mắt. Nhưng, thanh âm kia, ta lại không nhận ra được, không phải là thanh âm quen thuộc kia, không phải hắn.

Ta nhìn người kia từng bước tới gần, trên gương mặt lạnh lùng là khí phách cao ngạo trước giờ chưa từng thấy. Hết thấy đều ngoài dự kiến của ta, ngoài việc bày ra vẻ mặt thất thần, ta không cách nào tiếp nhận vẻ mặt này của hắn.

“Kết quả này làm người thất vọng sao?” Hắn nâng mặt ta lên, nhìn thẳng vào mắt ta, “Ta nói rồi, ta sẽ có được người.”

“Trần Duệ.....” Ta cảm thấy một trận vô lực, nhưng không có khả năng mọi chuyện lại đơn giản thế này, hoàng đế không có khả năng cứ như vậy mà bại lui, “Hắn ở nơi nào?”

“Tử Phượng, vì sao người luôn hỏi tin tức của hắn từ ta?” Bàn tay trên khuôn mặt ta siết chặt hơn, cứ như hận không thể bóp nát ta vậy.

“Trả lời ta, hắn ở nơi nào?”

“Ai biết được?” Hần buông tay, chẳng hề để ý, “Có thể còn bị vây ở Nam Việt, cũng có thể..... là đã chết rồi.”

“Không, sẽ không đơn giản như vậy, Trần Duệ, hết thấy quá mức thuận lợi.”

“Người không tin hắn sẽ chết sao?” Thanh âm của hần lạnh đến thấu xương, “Đừng nói những câu mất hứng như vậy nữa, ngày mai là ngày ta đăng cơ đại điển, ta không muốn nhìn thấy người nào khóc trước mặt ta.”

Quay đầu lại, Thần quan đại nhân cảm y hoa phục dùng ánh mắt sáng quắc nhìn ta.

“Yến thái tử,” Hần tiến về phía ta, “Không thể tin chúng ta lại là cộng sự như lúc này.”

Lòng ta không yên, lười ứng đối y, chẳng lẽ quan viên trong triều cũng đều phản chiến như y?

“Việc đại điển, làm phiền Thần quan đại nhân.” Trần Duệ nói lời khách khí, nhưng ngữ điệu lại uy nghiêm đến dọa người.

“Trần Duệ, người bình tĩnh một chút, hãy nghe ta nói.”

“Người nên bình tĩnh là người,” Hần nói, “Hết thấy đã thành kết cục đã định, mặc kệ người nguyện ý hay không, người đều phải chấp nhận. Kể từ giờ khắc này, người chỉ thuộc về 1 mình ta. Mong người nhớ ký điểm này.”

Ta không thèm nhắc lại, lúc này vô luận nói cái gì hần cũng đều nghe không vào.

Trong lòng chưa bao giờ hỗn loạn như thế này, hỗn loạn đến nỗi ngay cả chính ta cũng biết nên suy nghĩ gì hay mong đợi như thế nào. Ta cho tới bây giờ vẫn không tưởng tượng nổi chuyện hần có thể thất bại, mặc dù giờ phút này đã là như thế, nhưng ta lại không muốn tin.

Ta đến tột cùng đang mong đợi cái gì? Rồi lại bàng hoàng trước cái gì? Bắt đầu từ khi nào ta đã quên mất mục đích ban đầu của bản thân? Hai người kia chiếm vị trí nào trong lòng ta, họ sắm vai gì trong vở kịch ấy?

Trần Duệ, ta yêu hần sao? Nếu hần là thiếu niên kia, nếu hần đối với ta thật lòng, như vậy cứ đáp lại đi, ta cũng có thể yêu hần. Ta đã từng tưởng niệm hần như thế, từng thỉnh cầu hần mang ta rời đi, hiện tại hần đã làm được rồi, hần có thể cùng ta ngao du sơn thủy, hần đã dâng lâm ngai vàng đế vương, đúng như lá thắm năm đó. Nhưng có lẽ đây chẳng phải là điều ta mong muốn, bởi vì cuối cùng ta vẫn không trốn thoát khỏi thâm cung đại viện, ta vẫn là một kẻ bên cạnh quân vương, vĩnh viễn là 1 kẻ phụ thuộc, là 1 sủng vật. Cái ta muốn thoát khỏi chính là vận mệnh, hần cứu ta ra khỏi 1 cái nhà giam, rồi lại đưa ta vào 1 cái nhà giam khác, chỉ là chủ nhân của ta thay đổi, trở thành người ta vẫn luôn tưởng niệm, không hơn. Không, Đó không phải là điều ta muốn, nếu như ta muốn giang sơn, muốn quyền lực, muốn quân lâm thiên hạ, ta sẽ đem hết thấy nắm giữ trong tay, tuyệt đối không cho ai xâm phạm.

Cho nên, hần làm hết thấy chỉ là vì chính mình, vì thỏa mãn dục vọng quyền lực của bản thân, vì thực hiện giấc mộng của chính mình, mà ta bắt quá trở thành con mồi để họ tranh đoạt. Nghĩ như vậy có lẽ quá mức ích kỷ, nhưng trừ lần đó ra, ta cái gì cũng không dám nghĩ, ta không dám nghĩ tất cả mọi chuyện hần làm đều là vì ta, không dám nghĩ đó là thiếu niên trong quá khứ, lại càng không dám nghĩ hần đã đi tới đường cùng, không thể quay đầu lại.

Ta không thể trấn định, hần quấy rầy toàn bộ kế hoạch của ta, làm hết thấy vượt ngoài dự đoán.

“Tử Phượng, người bắt an cái gì?” Hần hỏi.

“Ta bắt an cái gì? Người nói ta bắt an cái gì?”

Hần làm như không có việc gì mà nhìn ta, nói với ta: “Người luôn lo lắng quá nhiều.”

“Lo lắng quá nhiều?” Ta cười, “Lúc trước nếu ta có thể lo lắng nhiều hơn 1 chút, chắc hần sẽ không rơi vào bế tắc như ngày hôm nay.”

“Nga? Bởi vì ai? Ta sao? Hay là hần?”

“Trần Duệ,” Ta nhìn hần, cảm thấy đau lòng, “Vì cái gì? Vì cái gì lại biến thành như vậy? Người có biết hay không, người làm như vậy là tự cắt đứt đường lui của mình, không quay đầu nữa.”

“Ta đương nhiên biết, ta vì cái gì phải quay đầu?” Hần ngồi bên cạnh ta, giờ khắc này thần sắc trở nên ôn nhu, “Vì cái gì từ khi sinh ta ta liền mất đi hết thấy? Hoàng quyền, đế vị, hết thấy vốn nên thuộc về ta, mẫu thân cho đến khi chết đi cũng không biết đến sự tồn tại của ta, nàng đem toàn bộ yêu thương dành cho con thứ, thậm chí là nữ nhi không hề chung huyết mạch kia, nhưng bọn họ đã làm được gì cho nàng chưa? Bọn họ có thể vì nàng báo thù, chém giết cừu nhân như ta sao? Tìm cách hãm hại thái tử Ân Tử Ly, giết người thân của hần là ta; Vu oan giá họa cho các hoàng tử là Ân Tử Ly, nhưng lấy đi tính mạng của bọn họ là ta. Ta thống hận thái tử, bởi vì hần đoạt mất địa vị của ta; Thống hận hoàng hậu, bởi vì nàng làm cho chúng ta cốt nhục chia lìa, hại mẫu thân ta chí tử, ta muốn nàng nhìn thấy nhi tử của mình thất bại, buồn giận mà chết; Ta thống hận tam hoàng tử, bởi vì hần cướp đi tình cảm của mẫu thân; Thống hận tứ hoàng tử, bởi vì hần nhận được ân sủng của phụ hoàng; Nhưng kẻ ta thống hận nhất, chính là phụ thân ta, là quân chủ tham lam kia, hết thấy đều là do hần gieo nhân quả, vì thế chúng ta tìm kẻ giết chết phụ thân khi sẵn bần, không có bất luận kẻ nào dám ngờ vực vô căn cứ.”

Ta nghe hần kể hàng loạt tội trạng, không nói gì mà chống đỡ.

“Thật không ngờ phải không, Tử Phượng?” Hần nói, “Chúng ta từng hợp tác thân mật, bởi vì khi đó chúng ta có chung kẻ thù, nhưng về sau tất cả đổi thay, hần trở thành tân quốc vương, bất cứ ai tranh ngôi vị với ta đều là kẻ thù của ta, cho nên, như người hiện tại đã chứng kiến, ta muốn đoạt tất cả từ tay hần, bao gồm cả người!”

“Phải không? Nguyên lai là như vậy,” Ta hít một ngụm lãnh khí, “Bởi vì ta là vật sở hữu của hần, bởi vì ta là thứ giớ thuộc về hần, cho nên người mới nhất định phải đoạt lấy, có phải hay không?”

“Không, Tử Phượng, ta thừa nhận, ta quả thật đã từng nghĩ như vậy, nhưng.....”

“Không cần nói nữa, ý của người ta đã hiểu,” Chỉ tiếc tựa hồ đã quá trễ, “Người đã chiếm được hết thấy những gì mình mong muốn, vậy hãy thả ta ra. Tử Phượng tự thấy bản thân không phải là thứ gì quý giá, không đáng để nhệ vị liều chết tranh đoạt. Thân thể dơ bẩn thế này ở lại trong cung, sợ là sẽ làm bẩn cả nơi đây, thỉnh đại nhân giờ cao đánh khẽ, cho ta được tự do.”

“Tử Phượng,” Hần tiến lên nắm lấy vai ta, “Sao người có thể là 1 vật, lại là thứ gì dơ bẩn được? Đúng là ta đã từng nghĩ, ta đã từng muốn có được người, gần như xuất phát từ tính hiếu thắng, nhưng ta không ngờ ta thật sự yêu người. Kỳ thật ta đã sớm biết, kể từ lần đầu nhìn thấy người, ta nên biết, chỉ có người mới có thể hiểu nỗi thống khổ của ta, cái nỗi thống khổ mất đi tất cả chỉ có người có thể hiểu, chỉ có người mới cảm nhận được. Cho nên ta yêu người, kể từ lần đầu nhìn thấy ta đã yêu người.”

Trần Duệ, vì cái gì người lại yêu ta? Người không nên yêu ta.

“Như vậy không tốt sao, Tử Phượng?” Hần nói, “Chúng ta có được hết thấy, chúng ta đem không hề bị ai khống chế, chúng ta đã chấp chưởng thiên hạ, cùng chung giang sơn, không ai dám đến tranh giành, không ai dám can đảm xâm chiếm. Chúng ta sẽ không tuyệt vọng nữa, sẽ không mất đi những thứ thuộc về mình, này chẳng lẽ người không muốn như vậy sao?”

Đúng vậy, đây chính là điều ta muốn. Nếu như không phải, vậy rốt cuộc ta muốn cái gì?

“Ta mệt mỏi quá,” Nhắm mắt lại, ta đã mất hết sức lực, “Hết thấy tới rất đột nhiên, ta không hề chuẩn bị. Để ta một mình, ta cần bình tĩnh một chút.”

“Được, ta sẽ cho người thời gian,” Hần buông tay, lui ra, “Hy vọng người sẽ không để ta phải đợi lâu.”

Một đêm chưa ngủ, trần trọc tới lui, nhìn sắc trời trong suốt trắng ngần, lại là một buổi sáng trời đầy mây.

Hần thật sự không hề trở lại sao? Chính là ở nơi này, tại 1 nơi có tên là “Tử Mẹ trai”, ta lần đầu tiên gặp hần, từ đó về sau, hần vẫn luôn giữ được phong thái và sự tự tin khi ấy. Một người như vậy sao có thể thất bại được?

Tựa hồ như đang phản bội Trần Duệ, ta như thế nào lại lo lắng cho địch nhân của hần? Ta như thế nào lại hoài nghi thành quả của hần được? Không, phản bội gì cơ chứ? Ta chưa bao giờ nói muốn làm người của

hắn, ta không phải vật phẩm để họ tùy tiện chiếm đoạt, đã đủ rồi, thế nào cũng được, tình thế không cho phép ta lo nghĩ lung tung, lo lắng cho ai hay thuộc về ai, không phải đều không quan trọng sao? Nhỏ bé như ta liệu có thể thay đổi được điều gì? Trừ bỏ chấp nhận sự thật, ta không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng ta phải suy nghĩ, ta phải để ý cho thật rõ ràng. Trong triều đã xảy ra đại sự như vậy, vì sao bề ngoài vẫn có thể làm như bình tĩnh? Trương đại nhân đâu? Triều thần Nhận Bắc cài vào đây đâu? Toàn bộ đều đã đầu hàng sao? Sẽ không, chúng ta có kế hoạch cướp lấy giang sơn tử mĩ như vậy, cần gì phải chấp tay cúi đầu trước hắn? Hay là họ giả bộ đầu hàng? Nếu thật sự là như thế, hết thấy bất quá là chiêu lật mềm buộc chặt của Hoàng Thượng, đúng vậy, nhất định là như vậy, hắn đã sớm biết rõ hết thấy. Là ai? Là ai bán đứng hắn? Ai có thể biết được tường tận sự việc này? Trừ trợ thủ đắc lực của hắn ra, cũng chỉ có ta biết việc này. Trần Duệ tự tin như vậy, nhất định rất tin tưởng người bên cạnh mình, hắn có lẽ không nhận ra bản thân đã bị bán đứng. Cũng chỉ có 1 khả năng, Trương Sĩ Ngạn. Vì cái gì ta không nghi ngờ sớm hơn? Người này đã sớm hạ quyết tâm phải phá nước cờ của Trần Duệ, hắn nhất định âm thầm phái người giám sát ta, từ đó biết được hướng đi của Trần Duệ, rồi sau đó khơi mào nội loạn, để ngày sau thừa cơ mà vào.

Chính là như vậy, hắn đã sớm nhận định Trần Duệ sẽ thất bại, cho nên mới không bỏ qua cơ hội nhất tiễn song điêu này, cùng lúc gây nội loạn triều đình Tử Viên, xét về phương diện khác, nếu hắn tố giác cùng trấn áp phản loạn sẽ càng nhận được nhiều tín nhiệm. Ta thật sự quá sợ, chưa bao giờ phòng bị người này, quả thật hắn làm hết thấy tất cả đều là vì Nhận Bắc, nhưng hôm nay kẻ hắn lợi dụng là Trần Duệ, ta không thể ngồi yên được.

Nói ta hành động theo cảm tình cũng được, nói ta không để ý đại cục cũng thế, tóm lại, ta không thể để Trần Duệ gặp chuyện không may. Ta hối hận lúc trước không thể cực lực khuyên bảo hắn, hối hận không thể làm cho hắn hoàn toàn hết hy vọng, hối hận không đáp ứng cùng hắn hợp tác, nếu ta nguyện ý giúp hắn, hắn sẽ không tùy tiện hành động như thế này, là ta sai, ta rất ích kỷ. Ta nghĩ như vậy có thể làm cho hắn rời xa trận phân tranh này, nhưng không nghĩ được chấp niệm của hắn lại sâu đến thế.

Trước đại diện sâu thẳm, chỉ thấy bóng dáng cô độc của hắn.

“Trần Duệ, người có lẽ đã trúng kế của hắn rồi.”

“Ta biết,” Hắn quay đầu lại, nhìn chăm chú vào ta, “Nhưng người, ta không thể để người quay về bên hắn. Cả nơi này nữa, ta muốn tất cả thuộc về ta.”

“Trần Duệ,” Ta vuốt ve khuôn mặt hắn, chỉ cảm thấy lực bất tòng tâm, “Người việc gì phải như vậy?”

“Việc gì phải như vậy?” Hắn cười đến lạnh nhạt, “Người hắn là rất rõ ràng, cho dù hôm nay ta không làm như vậy, một ngày nào đó hắn cũng sẽ chủ động trừ khử ta, Tử Phượng, ta không có lựa chọn nào khác.”

Phải, tất cả mọi người đều không có lựa chọn nào khác, tất cả mọi người đều thân bất vô kỷ, có lẽ chúng ta căn bản không nên kháng cự vận mệnh.

“Tử Phượng,” Hắn cầm tay ta, “Người nguyện ý ở lại bên cạnh ta không?”

Ta nên trả lời như thế nào? Lưu lại, cũng có nghĩa muốn cùng hắn diệt vong; Rời đi, ta liệu có thể dựa vào ai khác?

“Nếu ta cự tuyệt, người sẽ để ta đi chứ?”

“Không, ta sẽ giết người.” Hắn gắt gao đem ta ôm lấy, nặng nề đặt 1 nụ hôn lên trán ta, “Ta tuyệt đối, tuyệt đối không cho người rời đi.”

Ta nâng tay nhẹ vỗ về lưng hắn, nếu đôi tay này có thể cho hắn một chút an ủi, ta nguyện ý vĩnh viễn ôm hắn trong *** ngực, không hề buông tay.

“Tử Phượng, người sẽ không rời đi, có phải không?”

Ta nhìn đôi mắt bất lực của hắn, gật đầu: “Ta sẽ không rời đi, vĩnh viễn sẽ không.”

Lễ lên ngôi cử hành đúng hạn, thẳng đến khi hắn tiếp nhận hoàng miện từ tay thần quan, một khắc kia nhìn về phía ngai vàng, ta vẫn cảm thấy hết thấy hoang đường như mộng.

Sắc trời vẫn âm trầm như trước, biểu thị cho kết cục của trò chơi khôi hài này.

Hắn không thể ngồi trên vương tọa, nghênh đón hắn là quân đội hoàng gia cùng quần thần một lần nữa phản chiến.

Ta biết, hết thấy sẽ chấm dứt rất nhanh, vô luận giấy dựa thế nào, chúng ta thủy chung đều không trốn thoát.

Trong điện là binh khí chĩa về nhau, ngoài điện là 2 thế lực ngang nhau tụ hội, mấy ngày yên tĩnh rốt cục bị phá vỡ, đây là thời điểm chấm dứt rồi.

Tay ta bị gắt gao nắm lấy, mãi cho đến khi ra khỏi hoàng cung. Người kia không lọt vào vây khốn, không chỉ như thế, hắn còn tụ tập các chư hầu đến ứng chiến, xem ra đây là nguyên nhân vì sao nhiều ngày nay hắn bất vôâm tín, hắn biết sẽ có một hồi nao động, cho nên mới đem ta để lại Giang Nam, tránh cho ta gặp nguy hiểm sao?

Vẫn giống hệt như khi đó, ta ý lại trong lòng Trần Duệ, mặc hắn thúc ngựa rong ruổi.

Lúc này đây là thật sự đảo vong, mặc kệ có thể thoát đi không, ta chỉ hy vọng có thể mãi như thế này, vĩnh viễn dừng ngừng lại. Chúng ta rồi sẽ bị hủy diệt, nhất định là thế, nhưng ta không quan tâm, chỉ cần có thể ở bên hắn, chỉ cần ta không còn lẻ loi.

Ngay cả ta cũng mất đi lý trí, ta không nên cứ thế buông tha tất cả, ít nhất ta hy vọng hắn có thể còn sống.

Khi qua cửa thành chúng ta liền bị quân lính vây quanh, ta nhìn quân vương dẫn binh tới, tư thế oai hùng và khí chất vương giả không hề thay đổi.

Hai quân giằng co, thực lực khác biệt, chúng ta không thể thắng.

“Thả y ra.” Đế vương khuôn mặt băng lãnh tựa sương.

“Trần Duệ,” Ta nghiêng mặt, nói với người phía sau, “Lấy ta làm điều kiện, cùng hắn đàm phán.”

“Cái gì?” Hắn ngạc nhiên nhìn ta, “Muốn ta mang người ra trao đổi?”

“Thả ta, để hắn cho người đường sống.”

Hắn cười khổ: “Nguyên lai ta lại hèn hạ đến nỗi lấy ái nhân ra đổi lấy tính mạng mình?”

“Hãy nghe ta nói, Trần Duệ, người phải sống, ta không thể để người chết.”

“Người muốn trở về bên hắn sao?” Hắn lạnh lùng, “Được, ta thỏa mãn người.”

Ngẩng đầu đón nhận ánh mắt người đối diện, hắn nói: “Muốn ta thả y, được, trước hết người hãy lệnh cho quân đội cách xa trăm dặm.”

“Trần Duệ!” Hộ giá thị vệ đã kiểm chế không được, chửi ầm lên, lại bị quân chủ nâng tay ngăn lại.

“Làm như hắn nói.”

Binh lính xung quanh nhanh chóng rút lui, trong giây lát không còn lại người nào.

“Còn có điều kiện gì nữa không?”

“Quân coi giữ trước cửa thành cũng phải rút lui.”

Hắn vung tay lên, thủ vệ hai bên cũng biến mất.

“Có thể sao?”

“Xuống ngựa!”

Hắn không hề do dự, xoay người xuống ngựa.

Phía sau thị vệ một đám nơm nớp lo sợ, mắt lộ ra hung quang.

“Các người, toàn bộ lui ra phía sau, buông binh khí.”

Sau 1 phen kháng cự khó xử, chỉ có thỏa hiệp.

“Người cũng thế.”

Hắn tiến đến gần quân vương.

“Ân Tử Ly,” Hắn ngữ khí ngọt ngào, “Giờ phút này ta có thể dễ dàng giết chết người.”

“Người nếu giết ta lúc này, chắc chắn không có đường thoát,” Hoàng thượng cũng đáp lại thản nhiên, “Thả y, trẫm có thể cam đoan không truy kích, nếu không, người cũng đừng mơ tưởng bước ra khỏi cửa thành.”

“Nga? Người tựa hồ thực coi trọng lời hứa hẹn của mình, chỉ bằng một câu của người, ta sẽ tin tưởng sao?”

“Người không có lựa chọn, đây là đường sống duy nhất của người,” Hắn thông dong ứng đối, trấn định tự nhiên, “Huống hồ người trong lòng người tựa hồ cũng không muốn nhìn thấy người phải chết.”

Ngực không khỏi một trận rét lạnh, hoàng đế quả nhiên đã hoài nghi ta.

“Đi thôi, Trần Duệ,” Ta thấp giọng nói, “Thả ta ra.”

“Tử Phượng, người nghĩ rằng ta thả người, hắn sẽ tuân thủ hứa hẹn sao?”

“Sẽ,” Ta nói, “Hắn sẽ thả người, ta tin hắn.”

“Người tin hắn?”

Những lời này đâm thật sâu vào trái tim Trần Duệ, đôi bàn tay bảo vệ ta nhất thời thả lỏng, ta nhân cơ hội giấy ra, thả người xuống ngựa.

“Tử Phượng,” Hắn hồ hững nhìn ta, “Ta nói rồi, nếu người rời đi, ta sẽ giết người.”

“Vậy thỉnh giết ta đi.”

Xoay người, ta sắp sửa đổi mặt một gương mặt khác, xa cách mấy ngày, hắn đã trở nên xa lạ.

Cước bộ trở nên trầm trọng, ta ngẩng đầu, nói với chính mình, không thể khóc, không thể quay đầu.

Khoảng cách ngắn ngủi này, thật lâu thật lâu không thấy điểm dừng, phía sau là người ta ruồng bỏ, phía trước là người ta muốn hủy diệt, trên đời này ta không còn ai bên cạnh nữa.

Khuôn mặt hoàng đế không có biểu tình, đến bây giờ vẫn y hệt như khi ấy, ta vĩnh viễn cũng đoán không ra hắn suy nghĩ cái gì, mà hắn lại nhìn thấu tâm can ta. Nhưng như vậy thì sao? Ta sẽ không để tâm, cớ đời này ta sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay hắn, đây là vận mệnh của ta, ta cứ như vậy mà thỏa hiệp.

Trong hoảng hốt, vẻ mặt hắn lại biến hóa, ta không thể thấy rõ, thẳng đến khi hai tay của hắn chạm đến ta, vẫn ấm áp như vậy, chính là sự ấm áp từ tận bên trong này, không cần ôm ấp, không phải âu yếm, mà là không chút lưu tình. Thân thể trong chớp mắt mất đi trọng tâm, ta nắm chặt cánh tay hắn, thậm chí còn không kịp hoàn hồn, máu tươi đã phun ra làm mờ hồ tầm mắt. Phía sau mũi tên bay tới cắm thẳng vào ***g ngực hắn, trong phút chốc vật áo nhuộm hồng.

Là Trần Duệ, hắn thật sự muốn giết ta, hắn tình nguyện lựa chọn dù khiến ta phải chết, cũng tuyệt đối không cho phép ta trở về bên cạnh người kia. Vì cái gì? Vì cái gì ngay cả đường sống duy nhất cũng không giữ lại cho chính mình? Vì cái gì đến chết cũng không chịu rời bỏ ta? Quân đội ẩn núp bao vây hắn, lúc này đây, hắn thật sự không còn đường trốn.

Mà người, Hoàng Thượng của ta, vì cái gì lại thay ta đỡ mũi tên này? Vì cái gì cứu ta? Người đáng lẽ nên để ta chết đi mới phải, chỉ cần ta chết, hết thấy đều có thể chấm dứt.

Hai tay ôm chặt thân thể từ từ ngã xuống ấy, khuôn mặt kia chưa bao giờ từng lộ ra vẻ yếu ớt tái nhợt đến nhường này, ta muốn gọi tên hắn, lại phát hiện chính mình sớm đã khóc không ra tiếng.

Hắn vươn tay, chạm vào khuôn mặt lạnh như băng của ta, thanh âm mỏng manh dập nát theo cơn gió: “Vì cái gì, Tử Phượng?..... Vì cái gì..... lại vì phạm lời thề?”

Trái tim hẫng 1 nhịp, chỉ có đôi tay và độ ấm của hắn dần rơi xuống, vẫn như cũ thật rõ ràng. Lời thề trong Phật đường hôm đó bị ta xem như 1 trò đùa, ở hắn trong mắt lại là lời hứa cớ đời không vi phạm.

Tha thứ cho ta đã vi phạm lời thề. Ta đáp ứng Trần Duệ sẽ không rời khỏi hân, nhưng lúc này lại lựa chọn rời xa; Ta đáp ứng chỉ yêu 1 mình ngươi, cuối cùng lại để bản thân yêu Trần Duệ. Lời thề với hân, ta vẫn luôn tuân thủ; Hứa hẹn với ngươi, tất cả đều là dối trá.

Đúng vậy, là dối trá, mỗi 1 câu ta nói với ngươi đều là dối trá, nhưng, nếu thật sự kia là nói dối, ta lại vì cái gì lại khóc? Vì cái gì lại đau lòng đến vậy?

Mẫu hậu của ta từng nói, ta nhất định không có được tình yêu, nhưng hiện tại, có người nguyện ý vì ta mà chết, cái này không phải là yêu thì sẽ là gì? Là ta tàn nhẫn, ta tham lam, ta đưa tất cả vào đường cùng. Có lẽ nàng nói không sai, ta có sống cũng chỉ mang đến hủy diệt, hủy diệt người khác, cũng hủy diệt chính mình.

Ta đã kiệt sức rồi, nếu có thể, giờ phút này ta rất muốn hủy diệt bản thân ta.

22. Chương 21

Ba ngày, suốt ba ngày không chớp mắt, mới đợi được tin hân tỉnh lại.

Ta hân là cảm thấy cao hứng, cũng quả thật cảm thấy một tia vui mừng, nhưng không thể, bởi vì ngày hôm nay cũng là ngày Trần Duệ bị hành hình.

Cung điện tím biếc, từ khoảng cách thật xa, ta nhìn thấy thân ảnh suy yếu của hân.

“Điện hạ xin dừng bước.”

Ta bị cản lại trước mặt hân, chỉ cách vài bước chân.

“Hoàng Thượng,” Người ngăn ta lại nói, “Lúc Trần Duệ khởi binh, Yến thái tử đang ở Giang Nam, không có lý do gì để xuất hiện, còn có đồ cùng Trần Duệ đang đào vong, thật sự khả nghi.”

Hân ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn ta, thanh âm lạnh như băng: “Đúng vậy, Tử Phượng, trăm cũng muốn nghe ngươi giải thích.”

Thẳng đến khi đó ta mới hiểu được, đáng sợ nhất không phải là 1 khuôn mặt đáng sợ, mà là thập phần ôn nhu.

“Ta nghĩ, điện hạ nhất định là bởi vì lâu không nhận được tin Hoàng Thượng trở về, không khỏi tâm sinh lo âu, vội vàng chạy về trong cung, muốn xác nhận an nguy của Hoàng Thượng, ai ngờ nhưng lại bị Trần Duệ bắt cóc để lấy đường lui cuối cùng.”

Nghe xong lời giải thích hoàn mỹ của Trương đại nhân, hân tiếp tục dùng ánh mắt không thay đổi nhìn ta chăm chú: “Là như thế này sao, Tử Phượng?”

“Phải.” Ta trả lời, cũng như hân, vẻ mặt không chút thay đổi.

“Chẳng qua đây là suy nghĩ của đại nhân.” Người nọ khinh thường.

“Trần Duệ nói như thế nào?” Hoàng Thượng thông dong nâng chén trà, không chút để ý.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng,” Đại Lý tự khanh tiến lên đáp, “Không khác với lời Trương đại nhân.”

“Ha ha,” Người che trước mặt cóy châm chọc, “Nhị vị quả nhiên là tình thâm ý trọng, cho dù chết đến, Trần Duệ cũng muốn vì điện hạ toàn lực giải vây, thật sự khiến người ta cảm phục.”

Hân buông chén trà, hướng ta bắt đầu dĩ cười cười: “Xem ra, hình như là khó có thể tin tưởng.”

Không khí lâm vào trầm mặc, ta nhìn hân đứng lên, thông thả tới bên cạnh ta.

“Trăm có một phương pháp, không biết ái khanh có nguyện ý thử một lần không?”

Câu nói ấy xẹt qua tai, mang đến một trận lạnh thấu xương.

Ta đón nhận ánh mắt hần, gật đầu.

Pháp trường, đó là nơi hần đem ta tới.

Những người bị phán tội quỳ cách đó không xa, trong đó đương nhiên cũng bao gồm Trần Duệ.

Bên cạnh là thủ vệ lấy lời khai theo thứ tự, sau đó không lâu, mũi tên trong tay bọn họ sẽ xuyên thấu trái tim tội phạm, lập tức mất mạng.

Là muốn cho ta thấy toàn bộ sao?

Ta cảm thấy buồn cười, hần rốt cuộc muốn chứng minh cái gì? Khổ hình, hành hạ đến chết, cũng không phải chưa từng gặp qua, mặc dù là dùng trên người Trần Duệ, ta cũng sẽ không cảm thấy gì, đối với ta mà nói, sống hay chết có cái gì khác nhau? Huống chi hần có thể chết nhanh như vậy, ta nên cảm thấy may mắn mới phải.

Hần dừng cước bộ, đối diện tướng quân phía xa, cách một khoảng cách xa thế này, ta vẫn có thể thấy rõ khuôn mặt hần, mỗi một cái biểu tình, mỗi một động tác. Ta không dời tầm mắt, ta muốn nhìn hần, đến tận khoảnh khắc hần ra đi, như vậy ta mới không quên hần.

“Tử Phượng, người cùng Trần Duệ không hề liên quan, phải không?” Hoàng thượng hỏi.

“Phải.” Ta trả lời.

“Người cam đoan chỉ trung thành với một mình ta, phải không?”

“Đúng.”

“Như vậy, đối với kẻ đã làm hại ta, người nhất định phi thường thống hận, phải không?”

“Đúng.”

“Hận tới mức nào?” Hần quay sang, nhìn thẳng vào ta, “Có phải hận không thể không giết hần?”

Có cảm giác hít thở không thông, ánh mắt người này trở nên đáng sợ, đáng sợ như thế, đến nỗi làm ta mất đi tri giác.

“Phải.” Máy móc trả lời, ta đã đoán được kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Hần gật đầu, lấy cung tiễn từ tay thủ vệ kia, đưa tới trước mặt ta: “Vậy chứng minh cho ta xem.”

Thì ra là thế, là muốn ta tự tay giết hần sao? Đây là cái hần cho rằng “không chết tử tế được”?

“Chuyện nào có đáng gì?” Ta tiếp nhận cung tiễn, nắm chặt trong tay, một khắc giờ lên lại bắt đầu do dự, “Hoàng Thượng, nếu ta không giết hần, người sẽ xử trí hần như thế nào?”

Hần lạnh nhạt cười cười: “Trẫm muốn 1 người chết ra sao, thủ đoạn vô số kể. Tử Viên có bao nhiêu khổ hình, trẫm có bấy nhiêu loại phương thức. Như thế nào, người không muốn hần chết đơn giản sao? Hay là muốn xem thử 1 phương thức khác?”

“Không cần.” Ta cầm cung tiễn, nhắm thẳng người phía xa.

Giờ khắc này, ta thật sự rõ ràng, Trần Duệ khê cười với ta, nói cho ta biết hần đã hiểu. So với việc nhận hết thầy lành nặc từ người khác, người nhất định càng nguyện ý chết trong tay ta, phải không? Ít nhất ta nghĩ như vậy, người nhất định sẽ minh bạch, có phải hay không? Chắc chắn, bởi vì người là Trần Duệ, bởi vì là người, cho nên sẽ minh bạch.

Nhưng có một việc ta còn lừa người, trên thực tế, thứ ta am hiểu hết chính là gbbắn tên.

Tên bắn lên rời cung mà đi, đâm vào giữa trái tim, ta rất rõ ràng, hần sẽ không cảm thấy thống khổ.

Nếu như nói ta vẫn ôm giấc mộng năm xưa, thì giây phút này giấc mộng ấy cũng vỡ tan rồi.

Đối với nam nhân lòng đầy cừu hận, đối với thế giới đầy tuyệt vọng, đây là những thứ người để lại cho ta. Cảm tạ người từng cho ta hy vọng, nhưng kết cục thủy chung không thay đổi.

“Khó trách người ra tay không chút lưu tình, bởi mũi tên khi ấy nguyên bản hướng vào người,” Hấn cười nói với ta, “Đối với kẻ muốn mưu hạ mình, người luôn không nương tay.”

Ta nói: “Đối với người muốn mưu hại Hoàng Thượng, ta cũng sẽ không nương tay.”

Lần này không phải lừa người, bởi vì người là người ta muốn giết, cho dù là Trần Duệ, ta cũng sẽ không đem người tặng cho hấn.

“Hoàng Thượng, nếu hai người yêu nhau mà 1 kẻ chết trước, có phải người còn sống kia đáng thương hơn không?” Ta hỏi, “Kẻ chết đi kỳ thật không thống khổ, bởi vì hấn cái gì cũng sẽ không biết, mà kẻ còn sống phải tiếp tục chịu tra tấn, người nói, có phải như vậy hay không?”

Hấn tiện tay vỗ về mái tóc ta, đáp: “Là như thế này.”

“Như vậy, nếu ta chết, Hoàng Thượng có phải hay không rất đau lòng?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng Tử Phụng không muốn Hoàng Thượng phải khổ sở,” Ta ném trường cung trong tay, ngẩng đầu nhìn hấn, “Cho nên, ta muốn Hoàng Thượng chết trước ta.”

“Phải không?” Hấn cười nói, “Vậy người có nghĩ đến phương pháp nào để trẫm có thể chết trước không?”

Ta lắc đầu: “Tử Phụng không biết. Hoàng Thượng có cao kiến gì không?”

“Không bằng, tìm người giết trẫm?”

“Hảo,” Ta nói, “Không biết Hoàng Thượng muốn chết trong tay người nào? Người yêu? Hay là kẻ thù?”

“Chỉ có hai lựa chọn này sao?” Hấn hỏi, “Nếu là một người vừa yêu vừa hận? Kỳ thật trẫm muốn chết dưới tay 1 người như thế.”

“Hoàng Thượng xin yên tâm, Tử Phụng nhất định sẽ vì người tìm được người như vậy, cho nên trước khi kẻo giết được người, Hoàng Thượng trăm ngàn lần không được đem tính mạng để trong tay người khác.”

“Được, trẫm hiểu,” Hấn nặng nề cười nói, “Trẫm nhất định sẽ chờ.”

Rời xa pháp trường, huyết tinh tràn ngập quanh thân rốt cục cũng tan đi.

Là ta giết hấn, là ta tự tay giết hấn.

Ta kính sợ quân vương nhiều như người kia căm hận hấn, nhưng ta vẫn có thể làm như không có gì xảy ra mà nói chuyện với hấn, làm như không có việc gì mà tận tình chăm sóc đối phương, làm như không có việc gì mà truy hoan bán rẻ tiếng cười. Có đôi khi ngay cả chính ta cũng cảm thấy kỳ quái, trái tim ta rốt cuộc tạo nên từ thứ gì? Quả thật một chút độ ấm cũng không có sao?

Ta ngây ngốc đứng trong phòng, hai tay gắt gao đặt trước ngực, muốn thử nghe tiếng tim mình đập, nhưng cái gì cũng không nghe thấy, nơi đó đã trống không, chỉ để lại một lỗ hổng thật lớn không thể lấp đầy.

Thân thể không hiểu vì sao mà bắt đầu run run, ta cảm thấy thật lạnh, nhưng chẳng ai có thể giúp ta xoa tan cái lạnh giá này đi.

“Điện hạ, điện hạ,” Tiểu Tứ kích động đỡ lấy ta, “Ngài làm sao vậy?”

Hấn vội vàng nâng tay áo lau mồ hôi trên trán ta, ta đổ mồ hôi sao? Vì cái gì rõ ràng cảm thấy rất lạnh, nhưng thân thể vẫn không ngừng đổ mồ hôi?

“Để tiểu nhân đi thỉnh Thái y.....”

“Không!” Ta giữ tay hấn, “Đừng cho người khác biết, không thể để nguoi khác nhìn thấy bộ dạng này, tuyệt đối không thể..... Nhất là hấn.....”

“Điện hạ.....”

“Không thể để hấn nhìn thấy, không thể cho hấn biết.....” Ta vô lực lặp đi lặp lại.

Hấn cẩn thận đỡ ta lên giường nằm, thần sắc sầu lo: “Điện hạ, thật sự không cần thỉnh Thái y sao?”

“Ta không sao, ta chỉ là..... quá mệt mỗi thôi.”

Hắn không thèm nhắc lại, chỉ đứng im lặng 1 bên.

“Ta không thể..... Không thể để hắn nhìn thấy..... Nhìn thấy ta.....”

Không thể để hắn thấy ta yếu ớt, không thể cho hắn nhìn thấy sự tuyệt vọng của ta, không thể cho hắn thân thể này đã tàn tạ đến mức nào.

Ý thức trở nên mơ hồ, hình như ta mơ thấy 1 người, là thiếu niên trong quá khứ, nhưng hắn đã vĩnh viễn tiêu thất, biến mất trên cõi đời này, cũng biến mất trong giấc mộng của ta, cho dù trong mơ cũng không cách nào nhìn thấy nữa.

Thời điểm này, ý nghĩ cũng sẽ trở nên buồn cười, ta bắt đầu nghĩ, nếu lúc trước có thể đối xử với hắn tốt hơn, có thể chân thành hơn, để hắn cảm nhận được tâm ý của ta, để hắn không hề cảm thấy bất an, để ta có thể mang tất cả tình yêu trao cho hắn, có lẽ kết cục sẽ không như ngày hôm nay.

Bởi vì ta lạnh lùng, bởi vì ta cự tuyệt, mới làm cho hắn không cam lòng chờ đợi, nếu không phải tại ta, hắn sẽ không có kết cục này. Hoặc đáng lẽ ngay từ đầu ta không nên tiếp cận hắn, không nên để hắn biết đến sự tồn tại của ta, trên thực tế, ta căn bản là không nên quen biết hắn. Nhưng ta không muốn bỏ qua mối nhân duyên này, không muốn bỏ qua hắn, nếu khi đó có thể cùng hắn rời đi, hết thảy sẽ không như bây giờ.

Mơ hồ tử trong cơn mê man tĩnh lại, xuất hiện trước mắt ta là người ta không muốn nhìn thấy nhất.

“Mời Thái y chưa?” Hắn hỏi, bàn tay đặt trên trán ta.

“Bất quá là phong hàn.” Ta nói, kiệt lực khống chế cảm xúc của mình.

“Sao ngươi biết?” Hắn hỏi lại, “Ngươi cũng không phải đại phu.”

“Bệnh lâu ngày thành lương y, Hoàng Thượng chẳng lẽ chưa từng nghe qua sao?”

“Tử Phượng,” Hắn thu tay, thâm ý nhìn ta, “Thật sự khổ sở như vậy sao?”

“Khổ sở? Có cái gì khổ sở?” Ta cười, “Bất quá là do thể nhược nên dễ nhiễm bệnh, không nên cả ngày ngồi oán trời oán đất.”

Hắn cúi đầu mà cười: “Ngươi là kẻ không buông tha 1 ai, làm sao phải miễn cưỡng chính mình như vậy? Muốn khóc, thì hãy khóc đi”

Vì cái gì lại là như vậy? Hắn muốn nhìn ta khóc sao? Ta thậm chí hoài nghi liệu hứng thú của hắn có phải là khiến ta rơi lệ?

Ngày trước khi nghe câu nói ấy, ta thật sự khóc, nhưng lần này sẽ không, bởi vì ta đã không còn nước mắt.

“Hoàng Thượng, ta sẽ không khóc nữa,” Ta nói, “Ngươi nhớ rõ lần trước ta khóc là khi nào không? Chính là thời điểm ngươi trúng tên, ta khóc đến chết đi sống lại, ha ha,” Ta nở nụ cười, “Chuyện hại thân như vậy, ta về sau sẽ không làm nữa. Hoàng Thượng chỉ cần nhớ rõ, đó là lần cuối cùng ta khóc, giọt nước mắt cuối cùng của ta chảy xuống vì ngươi, từ nay về sau, ta sẽ không vì bất luận kẻ nào mà rơi lệ, không bao giờ nữa.....”

Ta nhắm mắt lại, quay mặt đi, muốn chìm vào giấc ngủ.

Nhưng thanh âm của hắn không ngừng lại: “Tử Phượng, ngươi hận ta sao?”

Ta không lên tiếng, vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt.

“Nếu ngươi không thể yêu ta, vậy hãy hận ta đi.”

Hắn đi rồi, 1 thời gian dài sau cũng không đến nữa.

Ta phải chớp lấy cơ hội nghỉ ngơi.

Nhưng lại có 1 nguyên do làm chuyện bất thành, chính là không ngăn nổi bước chân của Thần quan đại nhân.

“Thần..... Thần quan đại nhân, điện hạ.....” Tiểu Tứ không ngăn nổi y, chỉ có thể lớn tiếng hô, để ta có thời gian chuẩn bị.

Kỳ thật cũng không có gì phải lo lắng, tính tình Việt Tử Mạch vẫn nôn nóng như ngày trước.

“Thần quan đại nhân.” Ta đứng dậy, đối mặt với người vừa tới.

“Nghe nói điện hạ thân thể bất an, vi thần vô cùng lo lắng,” Hần đi về phía ta, “Bất quá, khí sắc ngài cũng không tệ lắm.”

Ta lệnh co hạ nhân rời khỏi, xoay người nói: “Vậy sao, thần quan đại nhân cũng thần thanh khí爽, phong thái ung dung như mọi ngày.”

“Điện hạ khách khí rồi,” Y cười nói, “Tất cả không phải đều nhờ phúc của Trần đại tướng quân sao?”

Ta cười cho có lệ, xem ra khi trước đã quá coi thường y, lúc đầu còn tưởng rằng vị Thần quan tâm cao khí ngạo sẽ bởi vì thất thế mà đại loạn, không nghĩ y có thể tương kế tựu kế lại bên Trần Duệ làm nội gián cho Hoàng Thượng, vừa mới thân bại danh liệt, phút chốc lại trở thành công thần.

“Sao lại nói như vậy?” Ta nói, “Đại nhân không tiếc thân mình lao vào chốn hiểm nguy, xâm nhập hang cọp, trung quân như thế, trời đất chứng giám, lại có người luôn vi đại nhân mà làm tất cả, thật sự khiến cho người khác không khỏi ghen tỵ.”

Y nheo mắt, cười rạng rỡ: “Bất quá là có kẻ lòng dạ tiểu nhân, bụng dạ khó lường, thích vu oan phỉ báng. Nay hết thầy đã tra ra manh mối, ta cũng sẽ không truy cứu nữa.”

Quả nhiên đã xóa sạch mọi dấu vết, chỉ sợ tất cả những người có thể chứng minh thân phận của y đều đã trở thành vong hồn phiêu dạt.

“Đại nhân thật sự là trạch tâm nhân hậu,” Ta không quên khen tặng, “Tử Phượng thật xấu hổ.”

“Điện hạ quá khiêm tốn rồi,” Y nói, “Nhớ ngày đó khi điện hạ bị bắt cóc, lúc đó chẳng phải ngài cũng rất bình tĩnh hay sao?”

“Có phải bắt cóc hay không, trong lòng đại nhân hẳn là rõ ràng nhất,” Ta thần nhiên, “Có chuyện gì, xin cứ nói thẳng.”

“Nếu điện hạ đã nói như vậy, ta sẽ đi thẳng vào vấn đề,” Y thông thả tiến lên nói, “Ta đương nhiên biết quan hệ của ngài và Trần Duệ, bất quá xin yên tâm, Tử Mạch sẽ không kể chuyện này với hoàng thượng.”

“A, Tử Phượng vô cùng cảm tạ ơn cứu mạng của đại nhân.”

“Yến Tử Phượng,” Y nghiêm mặt nói, “Người hẳn biết rõ vì sao ta không nói ra chuyện này.”

“Rõ ràng, ta đương nhiên rõ ràng, so với tưởng tượng của đại nhân có khi còn rõ ràng hơn.” Ta không che giấu ý cười, “Đại nhân lần này xâm nhập phe địch, lấy được thông tin của địch, chẳng qua, bọn họ đương nhiên sẽ không biết, thực tế đây là bước đầu chiến lược của ngài, nhưng lại chẳng mang ý nghĩa nào hết. Chi tiết trong đó, kế hoạch cụ thể, đại nhân có lẽ chưa biết, mặc dù họ mới chỉ đề cập sơ lược. Về chuyện đóng quân ở Bắc cung, đại nhân cũng tìm cách chối bỏ hết trách nhiệm, trước đó chưa bao giờ nhắc đến. Cũng có thể, người còn muốn Hoàng Thượng tiết lộ hành tung cho Trần Duệ, để hắn trên đường gặp phải rất nhiều truy binh, suýt nữa nguy hiểm đến tính mạng. Tử Phượng nói không sai chứ, đại nhân?”

Y giận tái mặt: “Xem ra điện hạ quả nhiên là nhất thanh nhị sở, cứ như vậy, chúng ta đều biết được bí mật của đối phương, ta tin rằng điện hạ cũng sẽ không dễ dàng lộ ra, phải không?”

“Cũng không nhất định,” Ta nhíu mi, ngồi xuống cạnh bàn, “Không chừng có 1 ngày ta bỗng nhiên nổi hứng, hay là lỡ lời trong khi say rượu, có thể sẽ không cẩn thận mà phun ra.”

“Điện hạ nếu thực sự làm như vậy, kết cục sẽ chỉ là lưỡng bại câu thương.”

“Thì sao?” Ta chẳng hề để ý, “Tử Phượng trong lòng không chứa nhiều bản khoản như đại nhân, người nếu cao hứng, ngay bây giờ có thể tổ giết ta, đương nhiên Hoàng Thượng có tin hay không lại là một chuyện khác, kể cả hấn tin, thì cùng lắm là chết. Đại nhân, kỳ thật người rất sợ Hoàng Thượng phải không? Người nhận định hẳn sẽ thắng, nhưng trong lòng lại mong chờ 1 kết quả khác, bởi vì người sợ hấn, người không

thể không chế hấn, người biết hấn đa nghi, lo rằng hấn sẽ hận người, mặc dù lại một lần nữa lấy được ân sủng, người cũng không thể an tâm. Cho nên người ở mặt ngoài bán đứng Trần Duệ, nhưng lại ngầm vì hấn mà che giấu, thậm chí còn hy vọng có thể đổi chủ. Bất quá, đại nhân, loại sự tình này không đơn giản như vậy, ta biết nhất cử nhất động của các người, dưới trướng người có những tay chân nào, ta chẳng những rành mạch mà còn nắm giữ chứng cứ, chỉ cần ta muốn, lập tức có thể cùng người đồng quy vu tận. Không, có khả năng sẽ chỉ 1 mình đại nhân hy sinh mà thôi.”

“Ta nghĩ điện hạ không cần phải làm như vậy,” Y nói, khó nén hờn giận, “Dù sao chuyện này đối với cả 2 ta đều không có gì tốt lành.”

“Ta là người bốc đồng, không phải lúc nào cũng có thể bảo trì lý trí, có lẽ ngày nào đó ta chán ghét đại nhân, cảm thấy đại nhân thập phần chướng mắt, hay là muốn tìm người xả giận, nói không chừng liền nhất thời xúc động mà nói ra toàn bộ” Ta tươi cười trong suốt nhìn y, “Đại nhân, ta chỉ muốn người nhớ kỹ, nếu có cơ hội, hãy sớm giết ta đi, bằng không, bí mật của người sẽ không được bảo toàn.”

“Yến Tử Phụng, người rút cuộc suy nghĩ cái gì?” Y bắt đầu rối loạn, “Người thật sự không để ý đến sống chết của bản thân sao?”

“Ân,” Ta lười nhác gật đầu, “Bất quá chính là có chút chán ghét, sống nhiều năm như vậy, đại nhân không thấy mệt mỏi sao? Ta đã sống đủ lâu rồi.”

Nói thật, ta hy vọng y có thể tới giết ta, một khi sự bại, y khó có thể thoát tội, ta cũng mượn cơ hội này trừ bỏ cái gai trong mắt, nói không chừng còn có thể vặn hỏi tâm ý của Hoàng Thượng. Mà nếu sự thành, ta cũng coi như mọi chuyện được giải quyết, chết cũng có chút ý nghĩa.

Đàm phán thất bại, y không muốn nói thêm nữa, nhưng vẻ hùng hổ lúc đầu vẫn còn nguyên, bất quá còn sót nhiều vấn đề nghiêm trọng.

“Xem ra điện hạ hôm nay tâm tình không tốt, vi thần không làm phiền nữa, cáo từ.”

Ta gật đầu, không giữ lại.

Vị đại nhân này thật đúng là không hề thay đổi, cho tới bây giờ cũng không để ai vào mắt. Nhưng y giỏi về tâm kế, tinh thông nguy trang, một khi đắc thế lại không giấu nổi thái độ ngang ngược, trù địch này ra thì y cũng xem như thành thực.

Từ ngày ấy trở về sau, trong lòng như có thêm tảng đá đè nặng, nặng đến nỗi khiến người ta không thở nổi.

Chỉ cần ho khan cũng đã làm ta hao hết khí lực.

Ta trở nên nôn nóng bất an. Bệnh trạng, luôn làm cho ta phiền chán.

“Điện hạ, người bị bệnh sao?” Nữ hài tử nhìn chăm chú vào ta, trong tay là ***g chim họa mi đóng kín.

“Ân,” Ta gật đầu, nhìn chim họa mi ảm đạm đến xuất thần, “Thanh Trần, người tính khi nào thì thả nó?”

“Thả..... Nó?” Ánh mắt đứa nhỏ lộ vẻ không tình nguyện, “Ân.....”

“Người không muốn thả nó à?” Ta hỏi.

Đứa nhỏ này phồng 2 má, khe nhú lông mày, chuyên chú trầm tư.

“Hãy thả nó đi, cho dù...” Ta nói, nhin không được một trận ho khan.

“Điện hạ,” Nó kích động chạy đến bên ta, gấp đến độ chảy nước mắt, “Người đừng sinh khí, ta sẽ thả nó, nhất định sẽ.....”

Ta lắc đầu, mỉm cười: “Không liên quan tới người, ta một chút cũng không sinh khí.”

“Nhưng là vừa rồi rõ ràng không nghiêm trọng thế này.”

“Đó là bởi vì.....” Ta đang nghĩ cách an ủi đứa nhỏ vừa bị dọa phát khiếp này, “Bởi vì đại phu nói, bệnh của ta vào buổi tối sẽ phát tác mạnh hơn.”

“Thật vậy sao?” Nó vội vàng hỏi.

“Ân.”

“Vậy ban đêm hãy nhanh qua đi,” Đứa nhỏ tựa trong lòng ta, thành kính nói, “Không, tốt nhất không nên có ban đêm.”

Ta vuốt tóc nó, tầm mắt lại chuyển sang hướng khác.

“Sẽ không,” Ta nói, “Đêm dài vĩnh viễn sẽ không chấm dứt.”

Thần quan đại nhân một lần nữa lấy lại vị thế, trong lúc đó triều đình lại có nhiều biến hóa.

Tân hoan được sung ái, tự nhiên bận vui bên người mới, khó tránh khỏi làm người xưa vắng vẻ.

Cũng tốt, ta có nhiều thời gian thanh tĩnh, có thể nghỉ ngơi lấy lại sức.

Chỉ là trong lòng dường như thiếu vắng 1 thứ, thứ đó không đè nặng trái tim, cho nên chỉ cần không nghĩ tới, nó sẽ hồn phi phách tán, yên tiêu bụi diệt.

“Điện hạ, đây là nữ cải nam trang sao?” Thanh Trần đùa nghịch con rối bóng, tò mò hỏi.

“Ân.” Ta trả lời, có chút không yên lòng.

“Vì cái gì?” Nó hỏi, “Vì cái gì lại là 1 cô gái?”

Đúng vậy, vì cái gì? Bản thân ta cũng rất muốn biết câu trả lời.

“Không biết.” Ta nói, “Người biết chuyện đó đã chết rồi.”

“Phải không.....” Thanh Trần lẩm bẩm, cũng không hỏi nữa, đứa nhỏ này luôn tìm được hứng thú mới cho mình, “Ngày mai là ngày sinh của Hoàng Thượng, nghe nói thần quan đại nhân sẽ hiến vũ (kiểu như múa 1 bài tặng vua ấy ạ:3) trong yến tiệc.”

Ta cúi đầu nhìn nó, lơ đãng hỏi: “Người thích nhìn y khiêu vũ sao?”

“Ân,” Nó gật đầu, “Điện hạ, người định biểu diễn gì tặng hoàng thượng?”

“Ta?” Chuyện này ta chưa bao giờ nghĩ tới, “Ta không đi.”

“Không đi? Vì cái gì?”

“Không muốn đi,” Ta đáp, “Hơn nữa, ta lại không giỏi ca múa như Thần quan đại nhân.”

“Ngô,” Nó liếc mắt liếc đầu, “Điện hạ đánh đàn rất êm tai, hơn nữa, điện hạ còn có thể diễn biảnh kịch.”

Ta cười cười, trầm mặc không nói.

Chính là, quyết định bốc đồng như thế đương nhiên không được phép. Nội thị đại nhân năm lần bảy lượt đến thúc giục, khiến cho 1 kẻ chẳng có tài cán gì như ta cũng không đành lòng cự tuyệt.

“Điện hạ, Hoàng Thượng lại phái người đến thúc giục.”

Lòng ta có chút phiền, không muốn đến tới.

“Công công,” Tiểu Tứ hoảng sợ nói, “Điện hạ có bệnh trong người, chỉ sợ không thể đi dự tiệc.”

“Điện hạ,” Người nọ hoàn toàn không nghe hấn biện giải, đi thẳng về phía ta, “Hoàng Thượng đang ở trong yến tiệc, thỉnh ngài lập tức đi thôi.”

Ta ngẩng đầu, nhìn mấy tên thị vệ phía sau, nghiêm nhiên bày ra tư thế như muốn bắt người, xem ra nhẹ nhàng không được nên phải cứng rắn sao?

“Được, Tử Phụng sẽ đi ngay,” Ta đứng dậy, cười đến vô lực, “Làm phiền công công dẫn đường.”

Một mình đi vào đại điện, yến hội xa hoa sớm phô khai. Khách đến dự tiệc, trừ bỏ hoàng tộc Tử Viên, còn có quân chủ các nước chư hầu, người người đều từng cùng ta chi hoan, lúc này nhìn thấy ta tự nhiên khó nén xấu hổ, hoặc cúi đầu, hoặc trầm mặc, nhất thời tạo ra bầu không khí im lặng quý bí. Ta cười thầm trong bụng, xuyên qua ánh mắt quái dị của mọi người, lập tức đi lên trên điện, ngồi xuống bên cạnh hấn.

Hắn không nhìn ta, chỉ nghe lũ thủ hạ a dua nịnh nọt Thần quan, cổ vũ y tiến lên hiến vũ. Vũ giả tự nhiên không cự tuyệt, tiếng nhạc nổi lên bốn phía, bên kia là một màn [Lượng tướng], vừa rồi đã kinh diễm nơi này. Còn đây là vũ đài của hắn, bên cạnh là ta – một nam sủng ốm yếu thất thế, chỉ có không khí ẩm đậm.

Tảng đá trong lòng vẫn đang đè nặng, tiếng nhạc thật lớn vang lên bốn phía, không khí luôn luôn quỷ dị, khiến cho ta không được tự nhiên. Hết thấy rất rõ ràng, hắn muốn làm nhục ta, được lắm, mục đích này người đã đạt được rồi. Chỉ sợ không chờ được đến lúc bắt đầu, ta sẽ không chịu nổi mất, ta muốn rời khỏi đây thật nhanh.

Không may, hắn lại nhìn ra vẻ bất an của ta.

“Làm sao vậy?” Hắn cầm tay ta.

“Ta không thoải mái.”

“Không thoải mái?” Hắn cười, “Cũng không phải nữ nhân, không nên khó chịu nhiều ngày như thế chứ?”

Không có lời nào để nói, ta không tình nguyện mà rút tay về, lại bị hắn cầm thật chặt.

“Người đối với Thần quan như vậy quả thực không hề lễ phép,” Hắn nói, tầm mắt lại dừng lại ở phía trước điện, “Ngoan ngoãn ngồi đây, cảnh đẹp khó gặp như vậy, người cần phải hảo hảo mà thưởng thức.”

Khúc tấn vũ tán, tay hắn rời khỏi bàn tay ta, khách sáo cùng các khách nhân vỗ tay hoan nghênh ca tụng.

Không lâu, thủ hạ có người nói: “Vẫn nghe nói Tử Viên có hai vị tuyệt thế giai nhân, một vị là thần quan nổi danh khắp thiên hạ, một vị khác là Yến thái tử tài mạo song tuyệt, hôm nay như ý nguyện nhìn thấy thần quan hiến vũ, quả nhiên là danh bất hư truyền, không biết thái tử có thể.....”

“Tử Phượng sẽ không khiêu vũ.” Ta lạnh lùng nói, đánh mất ý niệm trong đầu kẻ đó.

“Vô phương,” Người nọ thản nhiên cười, “Từng nghe điện hạ cầm nghệ tuyệt hảo, tại nơi yến hội vui vẻ này, mời thái tử trở tài, nguyện vì ngô hoàng kính hiến một khúc, phải không?”

Đây không phải là mời, mà là hiếp bức, căn bản không cần câu trả lời của ta, sớm đã có người mang 1 cây đàn lên điện.

Ta liếc mắt nhìn người bên cạnh, không nói một tiếng mà đi tới thai trung, ngồi trên cầm án.

“Để các vị chê cười rồi.” Ta nói, tiện tay khẩu động cầm huyền.

[Phượng cầu hoàng], khúc này có lẽ hợp với không khí ngày hôm nay, còn lại ta cũng thật sự nghĩ không ra khúc nhạc mừng vui nào khác.

Ta đàn cho có lệ, trong lòng tích tụ nỗi khó chịu, chỉ muốn sớm rời khỏi nơi này.

Tiếng đàn tản mạn, không có mùi vị gì cả, nếu không phải một tiếng động dứt đoạn vang lên, chỉ sợ đây người đều đã muốn đi vào giấc ngủ.

Trên thân đàn xuất hiện một vết thâm đen, máu tươi cứ thế phân tán trên dây đàn.

Huyền cầm dứt đoạn. Trong mắt mọi người, đây là điềm xấu, cũng là ta cố ý mạo phạm Thiên Tử.

Bầu không khí tĩnh lặng kéo dài, ta không biết cái gì đã cho ta dũng khí để ta có thể kiên nhẫn đến tận bây giờ.

Đã đủ rồi, không cần nhẫn nại thêm nữa, ta bỗng nhiên đứng dậy, đi thẳng ra khỏi đại điện, không quay đầu lại.

Cho đến khi trở lại tẩm cung, vẫn không sao tin được mình có thể đối mặt những người này, đối mặt với ánh mắt bọn họ, đối mặt với những sỉ nhục xưa kia.

Đường đột rời khỏi yến hội như vậy, trong mắt người khác là lớn mật phạm tội khi quân, nhưng thực chất đó chỉ là 1 màn chạy trốn thất kinh mà thôi.

Ta khép cửa điện, tựa phía sau cánh cửa này, gắt gao nhắm hai mắt lại.

Hết thấy đều đã qua đi, giờ đây ta chỉ muốn chạy trốn khỏi địa phương này ngay lập tức.

“Tử Phượng, Tử Phượng!” Có tiếng gọi vang lên ngoài cửa phòng.

Ta nhận ra thanh âm kia, rất giống 1 người, trong thời khắc này, đây là người duy nhất ta tìm được chút an ủi.

“Tử Thiên.” Ta mở cửa, nhìn hần đứng trước mặt.

“Người không sao chứ, Tử Phượng?” Hần thân thiết hỏi.

Thật không ngờ người có thể an ủi ta lại là hần.

“Tử Thiên.....” Ta rất yếu ớt, đã sớm mất đi phán đoán, mặc kệ người trước mắt là ai, ta cũng chỉ muốn ôm chầm lấy hần. Ta làm như vậy hết như lần kia hần say rượu, có lẽ, ta cũng bắt quấdem hần biến thành 1 người khác, chỉ là ta thủy chung không muốn thừa nhận, người kia, người luôn cho ta ấm áp, cũng là người khiến ta thương tổn thật sâu, và là người mà ta oán hận.

Hần không cự tuyệt ta, chỉ im lặng đứng yên nơi đó, đem ta ôm vào lòng. Tử Hoàn nói đúng, hần đối với ai cũng tốt như vậy, vô luận là ai, hần cũng không nề hà, đó là bởi nội tâm hần quá mức ôn nhu, vì thế hần không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, nhưng người lương thiện như thế, cuối cùng cũng không tránh được mà làm thương tổn một người, người kia lại chính là người mình yêu tha thiết, bởi vậy hần mới vô tâm đẩy Thần quan đại nhân của hần rơi xuống vực sâu.

“Hoàng Thượng.....” Tử Thiên kêu lên 1 tiếng, không hề có 1 chút sợ hãi cùng bất an.

Không nghĩ được yện hội lại kết thúc nhanh đến thế, là vì ta sao? Sẽ không, ta biết mình đâu còn sức ảnh hưởng như thế nữa.

“Xem ra, không có trầm, ngươi cũng sẽ không tịch mịch,” Hần nói, dường như không có việc gì, “Tử Thiên, thay trầm hảo hảo chiếu cố y.”

Hần không trả lời, mặt không đổi sắc đứng một bên, hai tay vẫn ôm ta như cũ.

So với Hoàng Thượng bình thản ung dung, thần quan đại nhân phía sau tựa hồ có chút xao động, y luôn giồi nộy trang, thế nhưng lần này lại che giấu không nổi ánh mắt thất vọng cùng khiếp sợ, có lẽ bởi vì người trước mắt là người y yêu.

Hai người có đôi có cặp bước ra khỏi Tử Mộ trai, thật ngán ngùi, cứ như thế, ta không thể mở miệng nói 1 câu nào.

“Thực xin lỗi, Tử Thiên.....” Không biết qua bao lâu ta mới khôi phục thần trí, gian nan nói.

“Vì cái gì lại nói vậy?” Hần nâng mặt ta lên, cứ như vậy ôn nhu nhìn ta, “Người không làm điều gì sai hết.”

Ta không làm sai cái gì, trước kia, ta chỉ tin khimột người nói như vậy, hiện tại ngươi là người thứ hai.

“Tử Thiên, đêm nay ở lại đây được không?”

Hần cúi đầu hôn lên trán ta, mềm nhẹ, mỏng manh, lại ấm nồng.

Xúc cảm này lập tức dâng trào, vô cùng quen thuộc, hết như người nọ.

Ta thật không phải, thời điểm môi hần chạm vào ta, ta lại nghĩ về 1 người nào khác, nhưng thật sự ta không thể khống chế bản thân mình.

“Tử Phượng,” Hần ngưng thần nhìn ta, “Người muốn được an ủi, thứ này ta không thể mang lại cho người.”

Phải không? Vậy ta thực sự cần đến ai?

Ta vẫn đang tựa vào lòng hần, không muốn để hần chạy đi: “Lưu lại đi, cho dù ngươi đem ta biến thành y cũng không sao.”

“Ta sao có thể nghĩ ngươi là y được?” Hần vuốt ve gò má ta, “Người cùng y hoàn toàn bất đồng, ngươi là duy nhất, là độc nhất vô nhị, ta sẽ không đem ngươi biến thành 1 ai khác cả.”

Lời nói của hắn khiến ta áy náy, bởi vì ngay vừa rồi, ta bắt gặp bóng hình 1 người bao trùm lên hắn.

“Là người muốn biến ta thành người khác?”

Ta không thể phủ nhận, hai mắt nhìn hắn có vẻ thất thần.

Hắn một tay ôm lấy ta, nhẹ nhàng mà đặt ta trên giường, nói với ta: “Tử Phụng, ta không thể bảo hộ người, người có thể bảo vệ người chính là người đã xúc phạm người sâu sắc.”

Không, ta không tin, ta không thể thừa nhận ta muốn người kia che chở.

Hắn buông tay, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Tử Thiên,” Ta nắm lấy hắn vạt áo, kéo hắn lại trước mặt, hôn lên khuôn mặt hắn, “Đừng đi, ta van cầu người.”

Lần này, hắn không có rời đi, đáp lại nụ hôn của ta, sự mềm mại ấy dường như đang hòa tan tất cả.

Động tác của Tử Thiên rất nhẹ, hắn lúc nào cũng vô cùng tao nhã, kể cả lúc mây mưa cũng không ngoại lệ.

Ta dụ dỗ hắn, không phải bởi vì ta thương hắn, cũng không phải bởi vì dục hỏa khó nhịn, đây chẳng qua là 1 cách trả thù trắng trợn, nhưng buồn cười là, ta thậm chí vẫn không thể khẳng định, người ta muốn trả thù là Việt Tử Mạch hay là 1 ai khác, hay có chăng là cả 2 người? Việc duy nhất ta xác định được, nếu Việt Tử Mạch thật sự yêu người trước mắt này, y nhất định khiến ta chết không tử tế, có lẽ vì ta chọc giận y, ta muốn y giết ta, so với khi trước mong muốn này càng thêm mãnh liệt.

“Tử Thiên, Tử Thiên.....” Ta không ngừng hô tên của hắn, để chính mình nhớ kỹ, người này là Việt Tử Thiên, không phải hắn hay bất luận kẻ nào, không thể để Tử Thiên trở thành thể thân của người khác.

Ta không thương hắn, nhưng ta thích hắn, so với bất luận kẻ nào lại càng thêm thích, hắn là người duy nhất ta muốn gần gũi, có lẽ bởi vì ta không bao giờ có thể tìm được ai đó ôn nhu hơn. Hắn đối với ta là cảm giác gì? Ta biết, giờ phút này hắn không đem ta biến thành người khác, mà trong mắt ta cũng không có bóng hình của người kia. Hắn thật dụ hoặc, so với ai khác đều càng thêm mê người. Ta chuyên chú, gần không được mà đối đáp lại từng nụ hôn nồng nhiệt, thậm chí nhịn không được hoài nghi, liệu ta có vì thế mà yêu thương hắn?

Hắn thông thạo việc tìm người mua vui, chuyện mây mưa vốn là sở trường của hắn, nhưng, vẻ phong lưu ấy chỉ là vẻ bề ngoài, còn tận sâu thẳm bên trong, hắn chỉ dành tình yêu cho 1 người duy nhất.

“Người cùng các cô nương trong Túy Nguyệt Phường cũng như thế này sao?” Ta siết chặt tấm lưng hắn, thở gấp mà hỏi.

Trên mặt hắn hiện ra ý cười mơ hồ: “Nam nhân cùng nữ nhân không giống nhau.”

“Không, đều giống nhau,” Ta nói, “Mặc kệ cùng bao nhiêu người giao hoan, mặc kệ nằm ở dưới thân là kẻ nào, trong lòng người vĩnh viễn chỉ có 1 người.”

Thời điểm nói ra câu ấy, trong lòng dường như chưa xót. Sự thâm tình của hắn làm ta ghen tỵ.

“Người chẳng phải cũng vậy sao?” Hắn cúi đầu, đầu ngón tay xẹt mái tóc ta, “Tử Phụng, người trước giờ vẫn luôn yêu hắn, chỉ là người không biết mà thôi.”

Phải, ta không biết, ta cũng không muốn biết, ta chỉ biết hắn khiến ta tự tay giết chết 1 người quan trọng, ta chỉ biết hắn làm ta nhận hết bao sỉ nhục, nhận lấy thân phận đê tiện này, ta chỉ biết hết thấy bất hạnh của ta đều là do hắn.

Sinh nhật 16 tuổi, phụ hoàng hỏi ta: “Phượng Nhi, người biết thế nào là thị tẩm không?”

Ta ngây người, không hiểu gì nhìn hắn.

“Phượng Nhi, người cũng biết Tử Viên vì bảo đảm các chư hầu không làm phản, yêu cầu các quốc gia đem thái tử đã trưởng thành đưa tới Tử Viên, để phục vụ quốc quân?”

Ta lắc đầu, trực giác đẩy lên một trận hoảng sợ.

“Đợi đến lúc người trưởng thành, người cũng sẽ bị đưa đến hoàng cung Tử Viên làm con tin, là làm nam sủng.....”

“Không, không được nói nữa!” Ta bịt chặt tai, liều mạng lui về phía sau.

“Tử Phượng, người có biết cái gì là thị tẩm không?” Hắn vừa nói, vừa tới gần ta, “Nếu người không chiếm được niềm vui của hắn, Nhận Bắc sẽ không có hy vọng. Người phải học, người phải để hắn liếm mất một cái liên yêu thương người, người phải khiến hắn tìm thấy về sau không muốn xa rời người. Dùng thân thể của người mê hoặc hắn, phá hủy hắn, sau đó, là toàn bộ giang sơn của hắn.”

“Không, không cần, ta không cần!” Hai tay bị nắm chặt, không thể kịp phản kháng, ta đã bị thô bạo đẩy ngã trên giường.

“Phượng Nhi, không phải sợ,” Hắn một bên xé rách áo khoác của ta, một bên tùy ý xâm phạm hạ thể ta, “Phụ hoàng sẽ cứu người ra, chúng ta đã có kế hoạch chu toàn, đến lúc đó, toàn bộ thiên hạ đều là của chúng ta. Nghe lời ta, Tử Phượng, thống khổ chẳng qua là tạm thời, sau này, người có thể có được hết thảy.”

“Không..... Không cần.....” Ta gào khóc, dần dần mất đi khí lực.

Giang sơn, thiên hạ, hết thảy những thứ này là sao? Ta cho tới bây giờ vẫn chưa hề muốn chúng, cho tới bây giờ cũng chưa từng.

Đau đớn đem ta tra tấn đến nỗi không chịu nổi, ta ngất lịm đi, khi tỉnh lại, chỉ nhìn thấy từng chậu băng gạc loang lổ máu bên giường, thanh âm của ngực y như có nước không rơi vào trong tai, tràn đầy sầu lo: “Quốc chủ, điện hạ thân mình quá yếu, chỉ sợ không thích hợp.....”

“Vậy làm cho nó trở nên thích hợp.” Hắn nói, ngữ khí kiên quyết mà lạnh như băng.

“Tử Phượng,” Hắn quay người lại, cúi đầu nhìn đôi mắt trống rỗng của ta, vuốt ve khuôn mặt ta, “Còn rất đau sao?”

Ta không nhìn hắn, cũng không lên tiếng, trong tầm mắt trống rỗng cái gì cũng không còn sót lại, bao nhiêu khổ sở trong lòng cũng không thể tuôn ra giọt nước mắt nào.

“Đừng trách ta, Tử Phượng,” Hắn vươn tay đem ta ôm lấy, “Vi phụ cũng không còn cách nào, nếu không làm như vậy, người thật sự không có tương lai, mà Nhận Bắc cũng sẽ vì thế mà diệt vong. Người nhất định không muốn nhìn thấy viễn cảnh này, có phải hay không? Người chẳng lẽ thật sự cam tâm suốt đời làm một nam sủng? Hôm nay sở dĩ chịu sỉ nhục, chỉ là vì ngày sau đòi lại gấp trăm ngàn lần, Tử Phượng, đây là tâm niệm duy nhất người cần ghi nhớ.”

Ta vẫn không nói lời nào, đối với sự ân cần của hắn như mất điếc tai ngơ.

“Đừng lo lắng, Tử Phượng, chúng ta rồi sẽ chiếm được, thương thể của người rất nhanh sẽ tốt lên, đến lúc đó ta sẽ mời thầy giỏi về giúp đỡ người, bọn họ sẽ rất tận tâm, tuyệt đối sẽ không làm đau người, sẽ không giống như hôm nay.....” Hắn nói xong lại rơi nước mắt, “Đều tại ta, Tử Phượng, đều tại ta nóng vội mới khiến người chịu khổ, về sau sẽ không, nhất định sẽ không còn như vậy.”

Ta mồn cười lạnh 1 tiếng, nhưng làm thế nào cũng không thể phát ra 1 âm thanh. Không thể phản ứng, bởi vì ta đã không còn tri giác. Thân thể này vì hắn mà lần đầu tiên rách nát, về sau cũng sẽ chỉ nhận thêm sự tàn phá không nương tay, còn cần gì tri giác nữa?

Ta bắt đầu thụ giáo, dùng phương thức cường bạo này, mỗi ngày đều như vậy, đương nhiên, là cùng nhiều người khác nữa.

Có một ngày, quốc quân Tử Viên đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, ta đã nghĩ hết thảy có thể chấm dứt rồi, lại không ngờ rằng tân quốc chủ đem ước định xưa kia chấp thuận, ác mộng một lần nữa bắt đầu, ta bị bắt trở thành vật hi sinh cho sự liên kết các quốc gia, chu toàn phần đông các nước chư hầu, tiến hành dùng thân thể giao dịch.

Ta có đôi khi suy nghĩ, cả cuộc đời ta cuối cùng sẽ bị hủy diệt trong tay người nào? Không phải ta nghĩ không ra, mà là bởi vì có nhiều người lắm, bọn họ đem ta hành hạ, hao hết khí lực, cũng chưa từng thủ hạ lưu tình.

Suy nghĩ xa xôi, ta nhìn người ngủ say bên cạnh, nghĩ, trên đời này còn có ai thương hương tiếc ngọc hơn hẳn đây? So với những đả ngộ thô bạo trong quá khứ, hẳn càng vô cùng ôn nhu. Tại nơi này, chỉ có một người đã từng che chở cho ta, đáng tiếc, hết thấy có lẽ đều là giả dối, bởi vì cho tới hôm nay ta mới phát hiện, hẳn là ác ma đáng sợ nhất trên thế giới này.

23. Chương 22

Ta sợ hãi tỉnh lại từ trong mộng, lại phát hiện người bên cạnh đã không còn ở đây, thế này không giống hẳn, Tử Thiên sẽ không cứ như vậy mà đi.

Trực giác nói cho ta biết, nhất định đã ra chuyện gì.

Ta bước xuống giường, rất nhanh lao ra ngoài cửa, nhìn thấy đoàn thị vệ trước mặt, phóng mắt nhìn quanh, toàn bộ Tử Mộ trai sớm đã bị vây kín không kẽ hở, thị vệ trước cửa vừa thấy ta, liền làm như nhìn thấy bệnh dịch mà đem ta ngăn lại.

“Điện hạ, ngài không thể ra ngoài.”

Lại là như vậy, ta nổi giận, mở miệng quát to: “Nô tài lớn mật! Bản thái tử muốn đi đâu các người quản được sao?”

“Điện hạ thỉnh bớt giận,” Người ngăn trước mặt cung kính nói, “Hoàng Thượng phân phó, thái tử bệnh nặng, không thích hợp ra ngoài, còn thỉnh điện hạ lại tắm cung tĩnh dưỡng, sớm ngày kháng phục. Đương nhiên, nếu điện hạ cố ý ra ngoài, nô tài sẽ đi xin chỉ thị của Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng chấp thuận, nô tài sẽ hộ tống thái tử.”

Như thế nào? Ra khỏi cửa còn phải chờ hẳn phê chuẩn? Đường đường vua của một nước, không phải bận trăm công ngàn việc mới đúng sao? Cự nhiên còn có thời gian để ý đến việc ra vào tắm cung của 1 nam tử? Thật sự buồn cười.

“Tránh ra! Ta phải đến 1 nơi này!” Đẩy mọi người ra, ta mạnh mẽ bài trừ vòng vây, lại bị đám võ kiểm lạnh như băng kẻ trước ngực, mãnh liệt dồn ép khiến ta chao đảo.

Cầm tức, chỉ rửa, uy hiếp, xông vào, không thứ gì có thể đối phó họ. Chỉ có thể nổi giận dùng dùng đóng cửa lại, lui về phòng trong.

Nhìn chung quanh bốn phía, ngay cả hạ nhân bên cạnh cũng thay đổi.

“Tiểu Tứ, Tiểu Tứ!” Lòng ta phiền muộn hô to, lại nửa ngày không thấy ai đáp lại.

Sau đó không lâu, 1 hạ nhân mang chậu rửa mặt đi vào trong sảnh.

Nhìn chằm chằm gương mặt chưa từng gặp qua, ta không tình nguyện mà rửa mặt, uất giận ngồi ở bên cạnh bàn.

Đoàn sáng phô tràn đầy một bàn, nội thị đi đầu vẫn xa lạ như thế.

“Người là ai?” Ta tức giận hỏi, “Tiểu Tứ ở nơi nào?”

“Hồi bẩm điện hạ, Tiểu Tứ bị an bài đi nơi khác, từ hôm nay trở đi là tiểu nhân hầu hạ điện hạ.”

“Gọi Tiểu Tứ tới, ta không cần người hầu hạ!”

“Điện hạ, đây là Hoàng Thượng, xin đừng làm khó nô tài.” Hẳn làm như không có việc gì bưng lên 1 chén trà, đưa tới trước mặt ta, “Thái y nói, đoàn sáng nên ăn đầy đủ, như vậy đối với bệnh của điện hạ mới có lợi.”

“Ta không ăn!” Cầm giận quay mặt qua chỗ khác, ta hận không thể đem người trước mặt ném ra ngoài phòng.

“Thái y còn nói, bệnh của điện hạ cần chậm rãi điều trị, mỗi ngày đều phải theo quy luật. Hoàng Thượng biết điện hạ không có thói quen ăn sáng, cho nên phân phó nô tài ở bên cạnh thúc giục ngài.” Hấn như không nghe thấy lời nói của ta, vẫn bưng trong tay ngọc bát, lải nhải, “Điện hạ, thỉnh dùng bữa.”

“Ta nói ta không ăn!” Không thể nhìn được mà đẩy ra tay hấn, ta đứng dậy, phất tay đảo qua mặt bàn, đem bát đĩa hất nghiêng.

“Phân phó ngự phòng ăn, đưa một phần đồ ăn sáng khác đến.” Hấn nói, một bên chỉ điểm hạ nhân thu dọn từng mảnh vỡ nhỏ, “Điện hạ không nên tức giận, không tốt cho thân thể.”

Giận? Còn không phải các người chọc giận ta sao?

Đồ ăn sáng một lần nữa được đưa lên, ta bị hai gã thị vệ mạnh mẽ giữ tại chỗ ngồi, không thể nhúc nhích.

“Điện hạ muốn tự mình ăn, hay là muốn nô tài giúp?” Hấn yếu nâng bát cháo hoa đưa về phía ta.

Ta xoay qua chỗ khác, lại bị một bàn tay gắt gao giữ cầm, cứng rắn chế trụ.

“Buông ra!” Ta rống to, nhưng không cách nào kháng cự, bất đắc dĩ chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, “Ta tự mình làm!”

Hạ nhân phía sau gật gật đầu, bàn tay nắm chặt cầm ta lúc này mới thả lỏng.

Miễn cưỡng ăn sáng, một chén cháo hoa hơn nửa canh giờ mới gian nan nuốt xuống nổi, trong lúc đó còn không ngừng ho khan cùng nôn mửa.

“Ta muốn đi gặp Tử Thiên.” Ta nói.

“Chỉ sợ không được,” Thị vệ vẫn nhanh chóng chặn lại, “Điện hạ hiện tại không nên đi lại nhiều.”

“Vậy gọi hấn tới gặp ta!”

“Điện hạ,” Hấn bình tĩnh, “Thị trung đại nhân bận việc quân, bảo đảm an nguy của Hoàng Thượng, tất nhiên không thể phân thân, nếu điện hạ kiên trì muốn gặp hấn, nô tài có thể xin chỉ thị của Hoàng Thượng.”

Lại là Hoàng Thượng! Hấn nếu muốn ta có thể gặp ai, sẽ không đem ta nhốt ở trong này.

Ta lửa giận bốc cao, tới tới lui lui đi lại trong phòng.

“Điện hạ, tới giờ uống thuốc rồi.”

“Uống thuốc?” Ta phẫn nộ trừng hấn một cái, “Thuốc gì? Quên đi, thật là người ta tức chết!”

“Điện hạ tâm hỏa quá nặng, luôn dễ dàng sinh khí, vừa lúc có thể dùng thuốc này trấn áp.”

“Không uống không uống không uống!” Ta xoay người, định rơi chén thuốc trong tay hấn, lại bị người phía sau giữ chặt hai tay, ấn trở lại trên giường.

“Điện hạ, không uống thuốc làm sao bệnh tình tốt lên được?” Hấn múc 1 thìa thuốc, đưa đến bên miệng ta.

Ta phẫn uất nhìn hấn, cố ý làm khó dễ nói: “Ta sợ đắng.”

“Điện hạ xin yên tâm, Hoàng Thượng biết ngài sợ đắng, cố ý dặn ngự y đi tránh vị thuốc đắng, một chút cũng không đắng.”

Bị hấn cứng rắn ép uống một ngụm, ta nghẹn lên nghẹn xuống, nhìn không được lại nôn ra.

“Đây là thuốc gì?” Ta gian nan cười khổ, “Quả thực so với độc được còn khó uống hơn!”

“Cái cho là thuốc đắng đã tạt, hưởng hồ nó đã không còn đắng.”

“Không đắng? Vậy không phải thuốc hay, cho nên ta không uống.”

“Nga? Là như thế này.” Hấn buông bát thuốc trong tay, nói với hạ nhân bên cạnh, “Đi phân phó Thái y đổi thuốc đắng.”

Ta đoạt chén thuốc trong tay hấn, uống một hơi cạn sạch, nói là uống thuốc, nhưng không bằng nói là uống thuốc độc.

“Người vừa lòng chưa?” Ta ném cái bát trống không xuống đất, vỡ tan.

Chỗ nào cũng không thể đi, cái gì cũng không thể làm, ta bị nhốt tại nhà giam này, không thể thoát ra.

“Điện hạ.....”

“Lại làm sao vậy?!” Ta cơ hồ nhảy dựng lên, thanh âm này chỉ làm ta tức giận.

“Đã là giờ ngủ trưa.”

“Cái gì ngủ trưa? Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng ngủ trưa!”

“Điện hạ,” Hắc không phân trần mà đem ta đẩy lên trên giường đắp chăn, “Bệnh của ngài phải hảo hảo điều dưỡng, nhất là cần gia tăng giấc ngủ, Hoàng Thượng nói, ngày nào ngài cũng nhất định phải ngủ trưa.”

“Ta không ngủ được!”

“Điện hạ ngài thấp thỏm nôn nóng, tất nhiên không thể đi vào giấc ngủ, thử đem tâm tình thả lỏng mới có thể chậm rãi ngủ.”

“Thấp thỏm nôn nóng?” Ta cười lạnh, “Thấp thỏm nôn nóng cái gì? Có thể được sự chiếu cố cẩn trọng thế này, ta không học máu bò mình đã là vạn hạnh.”

“Điện hạ sẽ nhanh thích nghi,” Hắc mặt không đổi sắc nhìn ta, “Vừa rồi ngài uống được an thần, rất nhanh có thể đi vào giấc ngủ.”

Nguyên lai hắc lại kềm chế cho ta, thật sự khiến người ta dở khóc dở cười. Đầu càng ngày càng nặng, không muốn khuấy phục bát thuốc đắng ghét này, nhưng lại ngăn không được cơn buồn ngủ đang đánh úp. Không cam lòng, ta rất không cam lòng.

Khi tỉnh lại vẫn chưa quá muộn, ta biết, phản kháng thế nào cũng chỉ uống phí khí lực, rõ ràng cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, mặc cho bọn hắc bài bố. Hắc là hắc muốn bức ta đến phát điên, muốn xem ta hỗn hển làm trò hề sao? Ta cố thả lỏng, cố ngoan ngoãn thuận theo, ta tuyệt đối không để hắc thành công.

Nô tài kia thấy ta an tĩnh cũng sẽ không dồng dài nữa, một mình lui đến một bên, quy củ chờ đợi sai phái.

Chính là, giả bộ nghe lời, nén giận, nguyên lai là so với giận dữ còn muốn hại thân hơn, từng đợt ho khan liên tiếp không ngừng, ngực giống như vạn mũi tên khoét sâu đau đớn.

Trời ko còn sớm, đèn cung đình bắt đầu tắt, ta quay đầu, nhíu mày nhìn hầu cận.

“Điện hạ, giờ Tuất đã qua, ngài nên đi ngủ thôi.”

Ta cười ha hả, cười đến ức chế không được: “Hảo, ta ngủ, tốt nhất cứ như vậy ngủ đến chết đi, hôn mê không dậy nổi!”

Cứ như vậy giăng co liên tục, trong lúc đó hắc chưa bao giờ tới đây gặp ta một lần, không, phải nói, chưa từng có bất luận kẻ nào đến gặp ta.

“Hoàng Thượng khi nào thì mới bằng lòng thả ta ra ngoài?” Ta hỏi.

“Chờ điện hạ hết bệnh rồi, tự nhiên có thể đi ra ngoài.” Hầu cận trả lời.

“Nếu ta cả đời không khỏe, có phải hay không sẽ ở trong này cả đời?”

“Sao có thể như thế được? Hoàng Thượng dốc lòng chiếu cố ngài như vậy, tiểu nhân tin ngài rất nhanh có thể kháng phục.”

Ta không thèm nhắc lại, yên lặng nhìn mặt trời nhô lên từ phía đằng đông, vòng đi vòng lại, vĩnh viễn cũng không có điểm dừng.

Có một ngày, cửa điện mở rộng, ta ngồi trên án, nhìn hắc đi thông thả tới bên cạnh, nâng mặt ta lên: “Sao? Nhìn thấy trẫm nên mất hứng?”

Về mặt ta không chút thay đổi, nhìn hắc trả lời: “Không dám.”

“Không dám?” Hấn cười nhạo, “Người luôn nói không dám, nhưng lại lớn mật hơn bất cứ ai.”

“Ta khi nào thì có thể đi ra ngoài?”

“Trẫm lại không trói người lại, người muốn đi ra ngoài, lúc nào cũng có thể.”

“Chẳng qua là phải được sự chấp thuận của người, phải không?” Ta lạnh lùng hỏi.

“Tử Phượng, tất cả đều lấy tốt,” Tay hấn lướt xuống cánh tay ta, thông thả dao động, “Bệnh của người cần tĩnh dưỡng, đừng tìm cách chạy loạn lên như ngày xưa nữa.”

“Vì cái gì đem Tiểu Tứ đi?” Ta hỏi, mắt nhìn nơi khác, “Ta đã quen được Tiểu Tứ hầu hạ, đổi người khác, ta sẽ không được tự nhiên.”

Hấn nhẹ nhàng lắc đầu: “Tiểu Tứ rất nghe lời, nhất định quân không được người. Tử Phượng, người rất kiêu căng, cho nên mới luôn tùy hứng làm bậy, đem bản thân mình phá hỏng.”

Mặt hấn tiến lại gần hơn, hơi thở nóng bỏng thổi vào tai ta, đôi môi một chút một chút lướt theo gáy ta, cuối cùng chuyển thành từng đợt cắn mút mãnh liệt.

Ta vẫn không nhúc nhích, mặc cho hấn làm xằng làm bậy. Áo khoác từng lớp rơi xuống, tay hấn bắt đầu hướng dưới thân tìm kiếm, không ngừng vuốt ve phía trong đùi.

Sự thờ ơ của ta tựa hồ làm hấn mất hứng, hấn bỗng nhiên dừng động tác, ngượng ngùng đối ta cười nói: “Nhiều ngày nay không được trẫm chạm vào, cứ tưởng rằng người sớm bị dục hỏa thiêu đốt chứ. Xem ra, hình như ta đã lầm.”

Hấn liếc nhìn chén thuốc vẫn còn nguyên trên bàn, xoay mặt nhìn ta: “Sao lại không uống thuốc? A, ta biết rồi, người muốn trẫm giúp người uống, phải không?”

Ta không lên tiếng, nhìn hấn đưa chén thuốc lên miệng, tiến sát đôi môi ta, từ từ xâm nhập. Ta biếng nhác ngẩng đầu lên, miễn cưỡng đem thuốc cùng nước bọt của hấn nuốt xuống, dồn dập đến độ ta không thể hô hấp, rốt cục nhịn không được đẩy hấn ra, kịch liệt ho khan, nhất thời đen chút thuốc vừa uống nôn ra hết.

“Xem ra, người ngại trẫm bản, có phải hay không?” Hấn đứng dậy, chăm chú nhìn ta, “Tử Phượng, thật không có lương tâm, trẫm yêu thương người như vậy, người lại ghét bỏ trẫm.”

Ta nằm trên bàn, há miệng thở phì phò, nghĩ xem hấn còn trò gì để đùa giỡn nữa, không ngờ, đã thấy hấn xoay người, bước thật nhanh ra khỏi cửa, biến mất trong tầm mắt.

“Yêu thương” đặc biệt thế này, chẳng những không làm cho bệnh tình của ta chuyển biến tốt, ngược lại càng khiến ta suy yếu. Ta cũng không cần, dù sao, ta trước giờ cũng chưa từng yêu quý thân thể mình.

Tiếng ho ồ ồ vang vọng, cả ngày lẫn đêm quanh quẩn ở trong cung, nghe được tới tấp, thị vệ một đám lo lắng khó nhin.

Cơ hồ mỗi ngày nhìn thấy ta thức giấc, mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên, ta biết, bọn họ nghĩ rằng ta đã chết rồi.

“Vì cái gì kinh hoàng như vậy?” Mỗi khi nhìn thấy, ta đều hỏi như thế này.

“Điện hạ, người không có biểu tình, không có hơi thở, chỉ cần nhắm mắt lại, thật giống như.....”

“Đã chết?” Ta cười, bổ sung hấn còn lại của câu nói.

Ngày nào đó, ta một mình ngồi ở trước bàn, tựa như chờ ngày đại nạn của bản thân, bên ngoài truyền đến 1 âm thanh, là của 2 người mà ta vô cùng quen thuộc.

“Đừng nháo, Hoàng Thượng, ta muốn nhìn thấy thái tử điện hạ.” Thần quan đại nhân hờn dỗi.

“Không cho đi,” Người nọ nói, “Trẫm không cho bất cứ kẻ nào vãn an y.”

“Hoàng Thượng hảo bá đạo,” Ngữ khí y kiêu mi hoặc nhân, cùng thái độ đoan trang thường ngày quả thực một trời một vực, “Không chỉ bá đạo, còn là 1 con quỷ hẹp hòi.”

“Người nói trẫm keo kiệt?” Hấn hạ giọng, nặng nề nói, “Thật to gan, xem trẫm sửa chữa người như thế nào.”

“A..... Hoàng Thượng, đừng! Ồ..... chỗ thế này.....”

“Sợ cái gì?” Hần bình tĩnh nói, giọng trầm thấp tức giận, “Người nghĩ chuyện ta và người còn là bí mật sao?”

Ngay sau đó là tràng âm thanh *** mĩ không ngừng.

Tay ta siết chặt chén trà mỏng manh, đau, giống như miệng vết thương bị lưỡi dao sắc bén trong lòng càng lúc càng khoét sâu.

Tại sao cần phải vậy? Tại sao lại đẩy? Là hần cố tình chọc giận ta, chẳng lẽ ta còn nhìn không ra? Nhưng, là ghen tị thường không thể khống chế, mặc dù ta biết suy nghĩ của hần, cảm giác ấy cũng không thể giảm bớt nửa phần.

Trong lòng đau đến phiên sơn đổ hải, tiếng rên rỉ ngoài kia đã đến cao trào, đồ sứ yếu ớt ở trong tay ta hóa thành mảnh nhỏ. Lòng bàn tay trào máu đỏ tươi. Ta nhặt lên một mảnh sứ vỡ, vạch lên cổ tay.

“Điện hạ!”

Có người giữ chặt tay ta, gạt phẳng mảnh sứ nhỏ, rồi sau đó tay kia cũng bị nâng cao lên. Ta nhìn bóng người từ ngoài đó bước vào, nắm chặt cánh tay của ta, máu tươi thuận thế chảy xuống, chảy xuống trên mặt đất.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Hần gào lên.

Ta muốn như thế nào? Lại đổ thừa cho ta sao? Thật sự nhịn không được cơn buồn cười.

“Thả ta ra.”

“Thả ra?” Hần lặp lại, “Đi ra ngoài làm cái gì? Đi gặp Tử Thiên sao?”

Vừa nghe hần nhắc tới tên này, trái tim ta liền giống như bị bóp nghẹn, trầm trọng đến mức sắp hít thở không thông: “Người đã làm gì hần?”

“Sao? Người nói xem, ta có thể làm gì hần?”

Ta hoảng loạn nhìn hần, không nói nên lời.

“Tử Phượng, người không thiếu tình nhân đâu,” Hần vừa nói vừa vuốt ve gò má ta, “Hơn nữa đối với mỗi người đều là tình thâm ý trọng, lúc trước khi Trần Duệ khởi binh tạo phản, người không để tính mạng hiểm nguy, ngàn dặm xa xôi tới trợ hần giúp một tay; Nay bản thân người còn khó bảo toàn, lại còn lo cho an nguy của Tử Thiên. Ha ha, người thật đúng là đa tình.”

Hần cứ thế nói 1 tràng, ta không khỏi đầy bụng ừ ừ khụt: “Người cho là ngày đó ta ngày đêm vội vã rời khỏi Giang Nam là vì cái gì?”

“Vì cái gì?” Hần khinh thường nhìn ta, “Vì gặp ta? Vì lo cho an nguy của ta? Giống như lý do Thư trung đại nhân bịa giúp người ngày ấy?”

Ta suy sụp nhắm mắt lại, trong lòng sụp đổ như sắp vỡ ra: “Ta biết, vô luận ta nói cái gì người cũng sẽ không tin tưởng.”

“Yến Tử Phượng, đều tại người rất đáng giận,” Hần dùng siết chặt thắt lưng ta, mãnh liệt ngăn chặn hạ thể ta, “Ta đối với người tìm mọi cách sủng ái, mà người lại đem tâm ý của ta giẫm nát dưới chân, tùy ý chà đạp! Vì cái gì người luôn không biết thỏa mãn như vậy? Vì cái gì trái tim người luôn nghĩ về người khác? Là trầm làm không tốt, không thể thỏa mãn người sao?”

Hần bắt đầu điên cuồng mà hôn cắn ta, quần áo bị phá tan thành từng mảnh, trong nhất thời cơ thể của ta cơ hồ hoàn toàn bại lộ bên ngoài, động tác của hần càng ngày càng mạnh, như là muốn đem ta nuốt chửng. Hần mạnh hơn bạo ta, hần phải làm nhục ta trước mặt mọi người, hần làm được, hần tuyệt đối làm được!

Phí công giấy dựa, trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng đến ngày bị lăng nhục ở Ngọc Ninh điện, hần đã từng nói với ta... Khi đó hần ôm ta, đôi bàn tay kia vô cùng ấm áp, hần nói với ta: Phượng Nhi, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm tổn thương người.

“Vì cái gì.....” Ta ngừng giây dựa, vô lực ngã trong lòng hần, “Vì cái gì..... Người rõ ràng đã nói sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm tổn thương ta, nhưng người nhưng vẫn..... vẫn.....”

Thân thể hần như vừa chịu 1 cú đả kích trầm trọng, hoàn toàn cứng. Ta vì hần buông tay mà ngã sấp xuống, rơi vào tay hần cận.

Hần thất hồn lạc phách nhìn nhìn máu tươi trên tay ta, tỉnh ngộ quát: “Còn không mau cầm máu!”

Một đám người tay chân luống cuống rửa sạch miệng vết thương cho ta, chỉ là hần không biết, vết thương ngoài da so với vết thương trong lòng quả thực nhỏ bé hơn rất nhiều.

Một phen trầm mặc, hần tức khắc khôi phục lại uy hách, lạnh lùng nói: “Hảo hảo dưỡng thương cho ta, trăm còn chờ người tới hầu hạ.”

Ta nhìn hần lại 1 lần nữa khuất xa khỏi tầm mắt, nỗi đau khó nhin lại dâng lên trong lòng. Hần trở nên thật đáng sợ, thật vô tình, nhưng ta lại vẫn luôn lưu luyến hần, vì cái gì? Vì cái gì ta lại trở nên vô dụng thế này? Vì cái gì khi gặp hần, ta luôn không biết phải làm sao? Ta đã buông xuôi tất cả, chỉ có thể ngày qua ngày chịu đựng tra tấn nơi nhà ngục này, mãi cho đến chết.

Không hề tức giận mà nằm trên giường ba ngày, dự cảm hần sẽ đến, ta im lặng ngồi đây, nhìn hần đẩy cửa tiến vào.

“Sao sắc mặt vẫn khó coi như vậy?” Hần nâng mặt ta ngắm nghía “Nhất định là cầu nô tài kia phụng dưỡng người không tốt, đúng hay không?”

Lời vừa nói ra, đồ vật trong tay hạ nhân rơi xuống.

“Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết! Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!” Gã sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, khóc lóc cầu xin tha thứ.

Người bên cạnh mặt không động dung, liếc mắt nhìn 2 thị vệ theo bên cạnh, hai người liền tiến lên chế trụ hạ nhân kia, mạnh mẽ rót độc được vào miệng gã.

Sau 1 hồi thống khổ giây dựa, rốt cục gã cũng đoạn khí, tử trạng vô cùng khủng bố. Không nghĩ 1 tiện nô sẽ vì chút tức giận của ta mà chết, thế nhưng so với ta, chết như vậy có lẽ thật dễ dàng.

“Cao hứng không, Tử Phượng?” Hần cười nói với ta, “Ta biết gã chọc người sinh khí, hiện tại ta thay người giết gã, người nhất định thật cao hứng, đúng không?”

Ta một lòng vương bận chuyện Tử Thiên, lời nói của hần không vào tai 1 chút nào, ngược lại đường đột hỏi: “Người rót cuộc đã làm gì Tử Thiên?”

“Đang yên đang lành nhắc tới hần làm gì?” Hần tựa hồ tâm tình khá tốt, cũng không truy cứu nhiều, tiếp tục hưng trí bưng bưng nói, “Hai ngày nữa lại là mùa săn bắn.....”

“Ta hỏi người, người rót cuộc đã làm gì hần?” Ta quá mức nóng vội, lời vừa ra khỏi miệng mới ý thức được mình đã làm 1 việc cực kỳ ngu xuẩn.

Hần kinh ngạc nhìn ta, ý cười căng cứng, qua hồi lâu mới lấy lại nụ cười đáng sợ.

“Yến Tử Phượng,” Hần một tay túm lấy ta, kéo thẳng tới trước mặt, “Nói cho ta biết, vì sao người phóng đảng như thế? Lúc trước là Trần Duệ, hiện tại là Tử Thiên, a đúng rồi, còn có những vị khách trong yến hội hôm qua nữa!”

“Hết thấy đều là người cố ý an bài, đúng hay không?” Ta nhìn hần, trong lòng bi phẫn, “Người biết rõ bọn họ đã làm gì với ta, lại cố ý mời bọn họ dự tiệc, để xem ta sẽ mất mặt như thế nào, người cảm thấy bọn họ làm nhục ta chưa không đủ, cho nên phải làm ta nhục nhã trước mặt mọi người thêm 1 lần nữa, phải không? Còn Trần Duệ, người cố ý để chúng ta chung một chỗ, cố ý để chúng ta quen biết nhau, người biết hần vẫn luôn yêu ta, biết hần sẽ vì ta mà thiếu kiên nhẫn, người lợi dụng ta quây rối kế hoạch của hần, lợi dụng ta buộc hần xuất động, lợi dụng ta giết chết hần, lợi dụng ta tự tay hủy diệt hần, người vẫn luôn lợi dụng ta, vẫn luôn lợi dụng ta!”

“Đúng vậy, ta vẫn luôn lợi dụng người, người hôm nay mới biết được sao?” Hấn lạnh lùng liếc nhìn ta, “Người trong đầu chứa đầy âm mưu quỷ kế, Nhưng lại không thoát khỏi ánh mắt của ta. Lợi dụng cái gì? Người không phải 1 lòng mong ta chết hay sao? Ai lợi dụng ai, đều giống nhau hết. Chỉ là có một việc vẫn luôn làm ta thực cảm tức, trẫm chưa từng dung túng ai như vậy, cẩn thận chăm sóc như vậy, che chở như vậy, mà người lại muốn né ra, thích một mình chạy loạn, trên hoa ghẹo nguyệt khắp nơi. Ta sẽ không buông tha bọn họ, tất cả những kẻ đã từng chạm vào người, ta một người cũng không sẽ bỏ qua. Cho nên ta giết Trần Duệ; Còn đám quốc chủ các nước chư hầu kia, đã sớm chết trên đường về, thật sự là một đám người nhát gan, trẫm chẳng qua chỉ chấm chỉ 1 chút, nhưng bọn họ lại sợ tới mức tự sát.”

Tự sát? Trời mới biết hấn đã làm chuyện kinh khủng gì với họ. Nhưng lời nói của hấn đã sớm làm ta sợ tới mức hồn phi phách tán, hấn nói hấn sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai từng chạm vào ta, hấn sẽ giết hết bọn họ, như vậy Tử Thiên đâu? Tử Thiên cũng đã chết sao? Không, điều đó không có khả năng, là ta hại hấn sao? Sẽ không, hấn sẽ không chết!

“Tử Phượng, người thật sự quá tham lam, đến tột cùng phải bao nhiêu nam nhân mới thỏa mãn được dục vọng của người?”

Ta thất thần nhìn hấn, bỗng nhiên cất tiếng cười to: “Đúng, ta phóng dăng, ta *** loạn, cơ thể của ta đã sớm bị vô số nam nhân sử dụng, nhưng người cho rằng hết thảy đều do ai ban tặng? Là người, Ân Tử Ly, toàn bộ đều là bởi vì người! Năm ta mười sáu tuổi, phụ thân ta cưỡng bạo ta, từ đó về sau mỗi ngày đều có nam nhân xâm phạm cơ thể ta, dạy ta cách thị tẩm. Người cho là hết thảy chuyện này là vì cái gì? Vì muốn tới nơi này hầu hạ người, không, là phụ thân người, sau khi hấn chết, ta đã nghiác mộng này chấm dứt rồi, nhưng người lại đem hết thảy kéo dài, người làm cho ác mộng không có điểm cuối! Ân Tử Ly, người hủy diệt tất cả của ta, người là bất hạnh lớn nhất đời ta, người là thủ phạm của hết thảy tội nghiệt! Người đem ta chơi đùa, đập nát, giẫm đạp dưới chân! Kết quả người lại chỉ trích ta *** loạn phóng dăng? Ta hận người, ta hận người căm đời! Nếu có kiếp sau, kiếp sau ta vẫn sẽ hận người như thế! Mặc kệ một kiếp thế nào, mặc kệ luân hồi bao nhiêu, ta vĩnh viễn đều hận người! Ta vĩnh viễn cũng không tha thứ cho người! Ta không muốn gặp lại người, vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy người! Ta hận người! Ta hận người! Ta hận người!”

Ngực đau như bị xé rách, trong giây lát một cỗ nhiệt lưu nẩy lên cổ họng, ta cuối cùng chịu không nổi tra tấn, một ngụm máu tươi phun trên người hấn, thân thể ngã vào trong lòng hấn.

Cái gì cũng đều không nhìn thấy, cái gì cũng đều không nghe thấy, ta đã không thể cảm giác được sự tồn tại của hấn, không thể cảm thụ được nơi bàn tay hấn, không thể nhìn được vẻ mặt của hấn, nhưng ta biết, hấn sẽ không để, bởi hấn không hề yêu ta, hấn thậm chí sẽ đem ta hủy diệt, đúng vậy, hấn đã làm được, ta lập tức sẽ chết đi, mà hấn ngay cả mí mắt cũng sẽ không động đậy.

Ân Tử Ly, ta rất hận người, ta thật sự rất hận người, nhưng là, vì cái gì ta lại hận người như vậy? Vì cái gì? Người sẽ không biết, người vĩnh viễn cũng sẽ không biết, đó là bởi ... ta yêu người.

“Tử Phượng, người tỉnh rồi?”

Là giọng của Tử Thiên, có phải hay không ta đã chết? Không, hấn không có khả năng ở một chỗ cùng ta, Tử Thiên không bao giờ phải bước vào Địa Ngục.

“Tử Thiên,” Ta mở mắt ra, bối rối nhìn hấn, “Người có việc gì không?”

“Lời này hấn là ta hỏi người mới đúng,” Hấn tiến lên cầm tay ta, “Sao lại bệnh nặng như thế? Vừa nghe nói người ho ra máu, ta thực sự rất sợ. Hoàng Thượng nói người bệnh nặng không thể gặp khách, nên ta không dám đến, tận đến ngày hôm qua hấn muốn ta tới thăm người, mới biết được nguyên lai người đã bệnh nặng đến thế này.”

“Là hấn bảo người đến?”

“Ân,” Hấn gật gật đầu, “Hấn nói người muốn gặp ta.”

“Hấn không đối với người như vậy chứ?”

“Hấn có thể đối với ta thế nào?” Tử Thiên an ủi, “Đừng suy nghĩ nhiều, ta không có chuyện gì hết.”

Đúng vậy, là ta nghĩ nhiều, cho dù Hoàng Thượng muốn hại hần, thần quan đại nhân cũng sẽ liều mạng bảo hộ hần, dù sao, hiện tại phân lượng của hần lớn hơn ta rất nhiều.

Ta quay đầu, nhìn thấy Tiểu Tứ đang ở một bên lén lút lau nước mắt.

“Tiểu Tứ.”

“Điện hạ.....”

“Khóc cái gì?”

Bị ta hỏi, hần lại càng khóc lợi hại hơn: “Khi điện hạ bệnh nặng, Tiểu Tứ cũng không ở bên người, ta.....”

“Người có thể trở về là tốt rồi.” Ta vô lực nói, miễn cưỡng trưng ra khuôn mặt tươi cười thăm đạm không ánh sáng.

“Đúng rồi,” Tử Thiên nói, “Một tháng sau lại là ngày săn bắn, Hoàng Thượng tựa hồ muốn cho người đi.”

“Nhưng,” Tiểu Tứ cuống quýt nói, “Điện hạ bệnh thành như vậy, sao còn có thể ra ngoài?”

“Ta cũng nghĩ vậy,” Hần nói, “Nếu không, ta sẽ nói với Hoàng Thượng.....”

“Không cần,” Ta khoát tay áo, “Đừng vì ta mà trêu chọc Hoàng Thượng, người không thể xảy ra chuyện giũ được. Dù sao ta cũng muốn đi ra ngoài một chút, luôn bị nhốt trong phòng, không bệnh cũng sẽ buồn đến phát bệnh, Tử Thiên, không phải người đã từng nói vậy sao?”

Hần mở mắt nhìn ta, có chút ngây người, dù sao cũng đã một năm, bỗng nhiên quay đầu, chỉ cảm thấy hết thấy dường như đã qua mấy kiếp.

“Ta không thể ở lại lâu, lần này đến thăm người, hần dường như cũng có chút mất hứng,” Tử Thiên đứng dậy nói, “Tử Phượng, hảo hảo chiếu cố chính mình, ta sẽ nghĩ cách để lại đến thăm người.”

“Àn,” Ta đối hần gật đầu, “Người cũng thế, phải cẩn thận.”

Từ lần đó về sau, Hoàng Thượng cũng không dám tùy tiện đến gặp ta. Có lẽ bởi vì, ta nói, ta không bao giờ nguyện ý nhìn thấy hần. Cho nên mỗi lần đến, hần đều để Tiểu Tứ vào thông báo, nhưng mà lần nào cũng bị ta từ chối.

“Điện hạ, Hoàng Thượng muốn gặp người.....”

“Nói ta ngủ, không tiện gặp khách.”

“Vâng.”

Tiểu Tứ như thường lệ truyền đạt lại, mà hần cũng không miễn cưỡng, tình nguyện lựa chọn rời đi.

Ta không giận hần, cũng không phải cố ý đuổi hần, ta chỉ là, ta chỉ là không biết nên đối mặt hần như thế nào. Ta đến tốt cùng hần là hận hần, hay là thương hần? Thương hần, ta liền thua; Hận hần, ta lại làm không được. Ta thậm chí không biết, ta rốt cuộc sẽ ra sao khi yêu hần. Có lẽ, từ lần đầu tiên nhìn thấy hần, ta cũng đã yêu thương hần rồi, chỉ là bởi lòng ôm cừu hận, nên ta mới không nhận ra.

Nhưng ta không thể lún sâu thêm nữa, chỉ cần không nhìn thấy hần, chỉ cần không cho hần chạm vào mình, ta có thể khôi phục lý trí, cho nên ta không thể nhìn thấy hần, cho đến tận khi ta lại 1 lần nữa hận hần, ta mới có thể lại đối mặt với hần.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng! Điện hạ y đã.....”

“Lui ra!”

Đại môn bị đẩy ra thật mạnh.

Hần mang theo dày đặc men say, thông thả đến trước mặt ta: “Còn nói người ngủ, không phải đang thức sao?”

Ta ngồi ở mép giường, cúi đầu không nói.

“Tử Phượng,” Hần bỗng nhiên ôn nhu ôm lấy ta, ở ta bên tai mềm giọng, “Trẫm rất nhớ người.”

Tim ta dồn dập theo từng hơi thở áp của đối phương.

“Tử Phượng, Tử Phượng.....” Hấn thì thào, cúi đầu khẽ hôn lên môi ta, đầu lưỡi mềm mại đầu lưỡi đảo qua, ở trong miệng quần quýt si mê.

“Ngô.....” Ta giãy dụa đẩy hấn ra, chỉ biết là không thể đẩy hấn tiếp tục mê hoặc ta nữa, “Buông ra!”

Đối mặt với sự phản kháng của ta, hấn tựa hồ có chút kinh ngạc.

“Tử Phượng, ngươi còn giận sao?” Hấn nhẹ nhàng mà nâng mặt ta lên, trong ánh mắt tràn đầy trìu mến cùng đau đớn, “Đừng giận ta, ngươi sao có thể giận ta? Ta thích ngươi như vậy, yêu thương ngươi như vậy.....”

Đừng, xin ngươi đừng nói nữa! Ta tình nguyện nghe hấn nói lời lạnh nhạt, cũng không nguyện nhận từ hấn nhu tình mật ý, bởi vì ta biết, ta sẽ vô lực chống đỡ.

Ta lại đẩy hấn ra, nép mình vào 1 góc, quay mặt không thèm nhìn hấn. Chỉ cần không để hấn chạm vào, chỉ cần không nhìn thấy hấn, ta mới có thể bảo trì thanh tĩnh.

Cho nên, xin hãy rời xa ta, xin đừng ôm ta thật chặt, nếu không, ta sẽ lại chìm đắm trong ***g ngực ấm áp của ngươi, không thể tự thoát ra được.

Sự cự tuyệt của ta làm hấn phần nộ, sẵn men rượu, hấn liều lĩnh đè ta xuống, điên cuồng mà hôn. Hơi thở của hấn, độ ẩm của hấn gắt gao vây lấy ta, khiến ta không kềm chế được. Không thể, không thể 1 lần nữa dung túng chính mình, ta thất kinh nắm vạt áo hấn, muốn đẩy hấn ra, nhưng không thể, trong bối rối, ta hướng bờ môi của hấn hung hăng cắn xuống, trong miệng tràn đầy máu tươi.

Hấn buông tay, kinh ngạc nhìn ta, nhìn khoe miệng máu tươi không ngừng chảy xuống.

Nhìn miệng vết thương của hấn, ngay cả chính ta cũng hoảng sợ, ta bắt quá chỉ muốn cảnh cáo hấn rời đi, lại không nghĩ rằng sẽ làm hấn bị thương như vậy. Một khắc kia, ta hận không thể xông lên lau vết thương cho hấn, thỉnh cầu hấn tha thứ, nhưng không thể, ta không thể làm như vậy.

Hấn ngạc nhiên rồi dần chuyển thành cười lạnh, sau đó quay lại vẻ mặt thường ngày.

“Đúng vậy, trăm đã từng nghĩ, ngươi không thích bị trăm chạm vào người, ngươi chỉ thích được người khác chạm vào thôi,” Hấn cười nhạt nói, “Hảo, vậy trăm để người khác tới hầu hạ ngươi. Người đâu!”

Theo tiếng thét của hấn, hai gã nam nhân từ ngoài cửa đi vào.

Đầu ta nhất thời nóng lên, còn chưa thấy rõ bộ mặt hai người, liền bị khống chế hai tay, trói chặt trên đầu giường.

“Đừng tay!” Ta kinh hãi, “Các ngươi muốn làm gì? Mau thả ta ra!”

“Các ngươi nhớ kỹ, hảo hảo mà hầu hạ thái tử điện hạ, để y phải tâm phục khẩu phục,” Hấn nhẹ nhàng cười, “Thoải mái đến dục tiên dục tử, thoải mái đến kêu hoan liên tục, phải khiến y kêu không ra tiếng, khiến y phải cầu xin tha thứ mới thôi.”

“Đừng! Đừng!” Ta hoảng sợ hô to, thân thể sớm bị lột trần như nhộng, hai người thuần thực tách 2 chân ta ra, cầm chặt phân thân không ngừng cọ xát.

“Kêu lên đi, Tử Phượng, thực thoải mái có phải hay không?” Hấn cúi đầu, nhìn chăm chăm vào ta, “Đừng nhẩn nại, cứ kêu lên đi. Ngươi kỳ thật rất thích như vậy, đúng không?”

Ta cắn chặt môi, liều mạng nhẩn nại không cho mình phát ra bất cứ âm thanh nào, cắn đến mức khoe miệng nát bươm chảy máu, máu cứ thế theo 2 gò má mà chảy xuống.

“Mau cầu xin ta đi, Tử Phượng, cầu xin ta, trăm sẽ bảo bọn họ tha cho ngươi.”

Ta quật cường cắn chặt răng, 1 tiếng cũng không phát ra.

“Vẫn không chịu kêu sao?” Hấn đứng dậy, lên tiếng, “Mạnh tay hơn, điện hạ hình như chưa vừa lòng.”

Dưới thân động tác càng ngày càng mạnh, ta rốt cục cầm cự không được, kinh hãi hét lên.

“A..... Dừng tay! Buông, mau thả ta ra!”

“Điện hạ, điện hạ, người làm sao vậy?” Nghe được tiếng hét của ta, Tiểu Tứ bên ngoài đã lo lắng đến phát khóc, “Hoàng Thượng, cầu xin người hãy tha cho điện hạ! Van cầu người tha cho y!”

Nhưng mà hoàn toàn ngược lại, nghe được tiếng gào, hấn lại càng khoái chí, liều mạng thúc giục hai người tiếp tục mạnh tay.

Ta bị trói hai tay, không thể giãy dụa, không thể thoát đi, chỉ có thể để bọn họ tùy ý chà đạp. Hạ thân đau đớn, nhưng vô luận ta thống khổ như thế nào, bọn họ cũng sẽ không dừng lại.

Ai tới cứu ta? Ai có thể tới cứu ta?

“Tử Thiên, Tử Thiên.....” Ta mơ mang gọi tên hấn, giờ này khắc này, hấn là người duy nhất ta có thể nghĩ đến.

Mà ta gọi tên hấn lại khiến quân vương càng thêm nổi giận.

“Còn chờ cái gì?” Hấn hướng hai người rống to, “Còn không mau tiến vào cho ta!”

Phần eo đột nhiên bị nhấc lên, ta cảm thấy dị vật đang hướng trong cơ thể mà xâm nhập.

“Dừng! Dừng tay!” Chưa bao giờ ta hoảng sợ đến thế, “Nếu không dừng tay, ta liền cắn lưỡi tự sát!”

Vừa dứt lời, một chiếc khăn được nhét vào miệng, ngăn ta lại.

“Ngô.....” Phần thân của nam nhân tiến thẳng vào cơ thể, trong nháy mắt, ta chỉ thấy trong ***g ngực một trận huyết khí dâng lên, máu tươi chặn nơi cổ họng, lại bởi vì mảnh vải che mà không thể phun ra. Ngũ tạng lục phủ giống vỡ nát, vô cùng đau đớn, hạ thân có chất lỏng chảy ra, ta biết, đó là máu chảy xuôi từ trong cơ thể mình.

Chậm rãi ngừng giãy dụa, ta đã không còn khí lực phản kháng, kết quả cũng chỉ có thể như 1 con cá, nằm yên nơi đó, đón nhận hết thảy.

“Hoàng Thượng, điện hạ y..... Y đã.....”

Lời nói của hạ nhân làm hấn bình tĩnh, hấn cúi đầu, nhìn ta hấp hối, bỗng nhiên cả người run lên: “Các người..... Các người đang làm cái gì? Các người đang làm gì y?!”

Hai người kia lập tức bị đẩy ra, hấn như nổi điên nắm lấy vai ta, hô to: “Tử Phượng, Tử Phượng! Ta không muốn..... Ta không muốn như vậy! Người mau tỉnh lại, mau tỉnh lại!”

Đại môn bị phá vỡ, Tử Thiên chạy vội đến trước giường ta, cởi bỏ sợi dây trói chặt 2 tay ta, nhìn thăm trạng trước mắt, trong lòng nhất thời đau đớn, cơ hồ sắp chảy ra nước mắt.

Mảnh vải trong miệng vừa lấy ra, máu tươi bị chặn lại trong miệng cứ thế tuôn ra, đem đệm giường dưới thân nhiễm 1 sắc màu đỏ chói.

“Tử Phượng!” Tử Thiên ôm lấy ta, thanh âm bắt đầu run run, “Hoàng Thượng, người sao có thể..... Người sao có thể đối với y như vậy?!”

“Không, không phải ta! Ta sao lại đối xử thế này với y? Ta sao có thể để y thương tổn? Tử Phượng!” Hấn bổ nhào vào ta, trong mắt ngấn lệ, “Ta nhất định là điên rồi! Ta nhất định là điên rồi mới làm như vậy! Người tha thứ cho ta, tha thứ cho ta!”

Ta hấp hối mở mắt ra, đem hết toàn lực mới thốt ra một thanh âm mỏng manh: “Đi..... đi! Ta..... không bao giờ muốn..... nhìn thấy người nữa!”

Hấn chợt ngây người, nhất thời bị lời nói của ta làm cho ngây ngốc, đau lòng, hối hận, kinh ngạc, hết thảy viết ở trên mặt, nhưng miệng không phát ra nổi 1 chữ.

“Hoàng Thượng, xin người hãy đi ra ngoài đi!” Tử Thiên cương chế cơn giận mà nói.

Ngự y vừa vội vàng chạy tới cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, không khỏi nhíu chặt lông mày.

“Thỉnh Hoàng Thượng hãy rời khỏi đây,” Hần nói, nhìn quân vương một tác cũng không rời, lại bổ sung một câu: “Hoàng Thượng, lúc này cảm xúc của điện hạ không ổn định, thần cũng không tiện chắn trị.”

Hần rốt cục tỉnh táo lại, hồi hận liếc nhìn ta, mới ảm đạm xoay người, thất tha thất thểu rời khỏi cửa.

Vận mệnh luôn buồn cười như thế, một năm trước hần cứu ta từ tay Ninh phi, hứa sẽ không bao giờ làm ta thương tổn; Nhưng mà một năm sau, hần lại làm chuyện hệt như khi ấy.

Ân Tử Ly, ta đến tột cùng đã làm sai cái gì, để ngươi phải đối xử với ta như vậy?

Ta đã lựa chọn không hận ngươi, vì cái gì ngươi lại khiến ta khơi dậy lòng thù hận?

Ta căn bản có thể xóa đi thù hận, ta căn bản có thể tha thứ hết, nhưng ngươi tự tay đem hết thủy hủ diệt, nguyên nhân vì là ngươi, ta mới có thể hận sâu như vậy.

Lúc này đây ta thật sự sẽ không tha thứ cho ngươi nữa, vĩnh viễn cũng không!

24. Chương 23

Mỗi một lần đều là 3 ngày, vô luận thương tổn sâu nặng cỡ nào, vô luận ốm nặng ra sao, ba ngày sau ta vẫn có thể tỉnh lại, tiếp tục chịu đựng dày vò. Đến tột cùng thì 3 ngày nào mới là điểm cuối sinh mệnh ta, chấm dứt vòng luân hồi tàn khốc này?

“Tử Phượng, ngươi nói một chút nói đi.” Tử Thiên ngồi trước giường, nhìn ta mặt không chút thay đổi, chỉ cảm thấy bất lực.

Từ khi tỉnh lại, ta vốn không hề mở miệng nói một câu, nước 1 giọt chưa uống, cơm 1 miếng chưa ăn, ta chỉ lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, hờ hững nhìn về phía trước.

“Tử Phượng, ta biết ngươi trong lòng ủy khuất,” Hần nói, “nên hãy khóc đi, đừng đem hết thủy đặt nặng ở trong lòng, khóc được sẽ tốt hơn.”

Ta đã từng nói với hần sẽ không bao giờ khóc nữa, cho nên ta sẽ không, ta không thể lại khóc.

Nhưng đến khi ý thức được, nước mắt đã lãnhã chảy dài.

“Tử Phượng.....” Hần tiến lên lau nước mắt cho ta.

Ta hoảng hốt nhìn về phía hần nói: “Tử Thiên, đừng nói cho người khác, đừng nói cho người khác rằng ta khóc. Ta đã thề sẽ không khóc nữa, đừng nói cho hần, đừng cho hần biết.”

“Ân,” Hần gật đầu, đem ta ôm vào trong lòng, “Ta biết, ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

Ta chôn mặt trong ngực hần, nước mắt thấm đẫm vạt áo hần, thân thể bắt đầu không nhin được mà run run, run rẩy, ta thật không ngờ, ta lại có thể khóc thảm thương đến thế, cứ như vậy không thể ức chế.

“Vì cái gì? Vì cái gì hần lại đối với ta như vậy?”

Ta thầm tuyên thệ trong lòng, lúc này đây sẽ là lần cuối cùng ta khóc, từ nay về sau ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không vì hần mà rơi một giọt nước mắt nào nữa. Ta sẽ vĩnh viễn hận hần, ta muốn làm cho hần hối tiếc không kịp, ta muốn để hần trả giá tất cả.

Cứ như vậy đến nửa tháng sau, ngày sẵn sẵn đã đến.

Ta ngồi trong xe ngựa, theo đội ngũ xuất hành chậm rãi đi.

“Điện hạ, vì sao nhất định phải đi? Một muốn chết, rồi thân thể sẽ không tốt.” Tiểu Tứ phụng dưỡng ở bên, vô cùng sầu lo.

Ta quay ra ngoài cửa sổ, nhìn rừng rậm trong ánh sáng nhạt nhòa, ảm đạm thất thần.

“Ta chỉ là..... muốn nhìn lại một nơi.”

Xe ngựa của Hoàng Thượng cùng thần quan đã sớm đi xa, sớm thoát khỏi tầm nhìn của ta, lệnh cho phu xe thay đổi hướng đi, tiến nhập đường mòn sâu thẳm.

Thanh phong phát qua hai gò má, cũng phát đi một thân bụi bặm. Ngay tại nơi này một năm trước, có người bằng 1 mũi tên cứu tính mạng ta; Mà một năm sau, ta cũng bằng 1 mũi tên mà lấy đi sinh mệnh hắn.

Ta xuống xe, đạp trên thảm cỏ khô, đi vào rừng trúc.

Ngón tay khẽ chạm vào những cành trúc xanh biêng biếc, vô luận giá lạnh hay nóng bức, sắc màu này sẽ không thay đổi. Mà trái tim hắn cũng như thúy trúc này, sẽ không thay đổi, ta tin tưởng, mãi cho đến khoảnh khắc chết đi, hắn cũng vẫn yêu ta, nhưng ta thủy chung không thể đáp lại tâm ý hắn, vô luận ta tưởng niệm thiếu niên khi trước cỡ nào, vô luận ta muốn thoát đi nơi này bao nhiêu. Khi còn sống hắn không có được ta, mà nhân sinh của ta sẽ lại bị một người khác hủy diệt.

Nếu lúc này ngươi còn sống, nhất định sẽ không để ta phải chịu thương tổn đến thế này; Nếu khi đó ta có thể cùng ngươi rời đi, sẽ không phải chịu đựng vận mệnh nữa.

Ý niệm lặp đi lặp lại trong đầu, tới tới lui lui không ngừng nghỉ, có lẽ vĩnh viễn cũng chẳng thể quên.

Ta sở dĩ cảm thấy áy náy, là vì ta cuối cùng vẫn không thể chân chính yêu thương hắn, ta phản bội tình yêu thời niên thiếu, phản bội tưởng niệm quanh quẩn trong lòng nhiều năm qua.

Ta đã yêu 1 người mạnh mẽ chiếm đoạt ta.

Một mình bồi hồi trong khu rừng yên tĩnh, ta bắt đầu nhớ lại, giờ khắc này, nếu lại có kẻ muốn mưu hại ta, liệu có còn ai cứu ta 1 mạng?

Nơi này là nơi duy nhất ở bãi sấn không có phòng vệ, cho dù ta lọt vào nguy hiểm, cũng không có bất luận kẻ nào phát hiện.

Người nào đó nếu muốn trừ bỏ ta, thì chọn nơi này quả thật rất tuyệt vời.

Quay lại, ta đã đi được rất xa, có thể hay không cứ như vậy chạy thoát, vô thanh vô tức?

Cảnh trước mặt một trận lạnh lẽo, ta kinh hãi, ý niệm vừa rồi quả nhiên ứng nghiệm.

Ta không biết, đối phó với 1 kẻ yếu như ta, cần gì phải xuất động 1 đoàn quân khổng lồ đến vậy.

Thích khách đứng đầu kẻ dao sát cổ ta, những người phía sau dần xúm lại gần.

Thật cẩn thận quay đầu lại, lại phát hiện người này chính là thị vệ mở cửa cung khi ta trở về từ Giang Nam, nói như vậy, những người này đều là bộ hạ của Trần Duệ?

“Chúng ta lại gặp nhau.” Hắn nói, ngữ điệu bình tĩnh.

“Giết y!” Người bên cạnh nói, “Y bán đứng Trần tướng quân!”

Nghe lời ấy, ta mới hiểu được nguyên lai tình cảnh của mình đáng thương như vậy. Lúc này, ta là kẻ tiểu nhân xu nịnh bán đứng Trần Duệ; Ở bên Hoàng Thượng, ta lại trở thành kẻ có mưu đồ phản bội. Xem ra ta hết đường chối cãi, ta cũng lười cùng bọn họ nhiều lời.

“Không vội,” Người phía sau ta nói, “Người không biết là có thể dùng y để uy hiếp hoàng đế sao?”

Ta nhìn đám người chung quanh, bỗng nhiên cười lạnh: “Nhất định là thần quan đại nhân đã nói cho các ngươi những chuyện giết gân này? Không phải y nói, Hoàng Thượng sẽ diệt trừ dư đảng của Trần Duệ, quyết định đem các ngươi đuổi tận giết tuyệt?”

Mọi người không nói, chỉ ngạc nhiên địa trầm mặc 1 bên nhìn nhau.

“Vì thế, y có tốt nhắc nhở cùng an bài tử tử, các ngươi lên vào bãi sấn, ép Hoàng Thượng để các ngươi đi khỏi Tử Viên, có phải như vậy không?”

Người bên cạnh vẫn không nói lời nào, vẫn nặng nề nghi hoặc từng lời ta nói.

“Nếu muốn tiến vào bãi săn, như vậy chỗ lơi lòng phòng bị là người của y, các người đương nhiên sẽ đến nơi này, mà y cũng biết ta sẽ xuất hiện lúc này, cho nên cố nói với các người là ngày đó ta bán đứng Trần Duệ, để các người thuận tiện chấm dứt tính mạng ta. Chỉ tiếc, các người trúng quỷ kế của y rồi, thủ vệ bên cạnh Hoàng Thượng nghiêm mật thể nào, sao có thể khiến ta dễ dàng bị bắt cóc? Y bắt quá là muốn mượn tay các người trừ khử ta, sau đó nhìn các người sa lưới, vừa lúc đem tất cả hũu thi diệt tích. Lúc trước kẻ bán đứng Trần Duệ là y, thật đáng thương, các người bị lợi dụng đến tận bây giờ vẫn chưa hề phát giác.”

“Người nghĩ chúng ta đều là kẻ ngốc sao?” Người nọ cười nói, “Đây tất nhiên là quỷ kế của Việt Tử Mạch, nhưng chuyện Hoàng Thượng muốn trừ bỏ chúng ta cũng là sớm muộn mà thôi, sao không tiên hạ thủ vi cường? Huống hồ chúng ta hiện tại không phải đang có biện pháp tốt hay sao?”

Xem ra tình thế vượt qua dự đoán của Thần quan đại nhân, bọn họ sẽ không giết ta, mà lấy ta làm con tin áp chế.

Lòng ta rối loạn, đảo mắt lại nhìn thấy một đội kỵ binh vội vàng tìm đến.

“Người quả nhiên ở trong này,” Hoàng Thượng nhanh ghim dây cương, dừng lại cách đó không xa, phía sau là 1 đoàn hộ vệ, “Tử Phượng, người chỉ khiến trẫm càng thêm phiền toái.”

Ta quay đầu, nói với mọi người: “Thực đáng tiếc, các người tính nhầm, lấy ta uy hiếp hấn là vô dụng, ai chẳng biết Yến Tử Phượng ta đã sớm thất sủng, người các người nên bắt là thần quan đại nhân mới đúng, a không, là người đã sai khiến các người, các người sao có thể bắt y được.” Mặc kệ như thế nào, trước hết đem việc này đổ cho Việt Tử Mạch, cho dù phải chết, ta cũng muốn y cùng chết.

Hai kẻ giữ 2 bên vẫn trấn định, nói: “Nếu muốn y sống, ngay lập tức rút quân khỏi biên cảnh, để chúng ta rời Tử Viên.”

“Các người phải đi, cứ đi là được, trẫm không ngăn cản các người.”

Ta cười: “Người xem, ta không có nói sai đâu, hấn sẽ không cứu ta.”

“Vậy sao,” Lưỡi dao kề trên cổ tiến sát hơn, vẽ nên 1 vết thương nhọt nhọt, “Nói như thế nào hấn cũng từng đỡ giùm người 1 mũi tên.”

Ta trầm mặc, hồi tưởng lại khoảnh khắc ấy, không khỏi mềm lòng.

“Ta đáp ứng các người,” Hấn nói, “Nhưng ta muốn đảm bảo an toàn của y.”

“Khó tin người lại dễ dàng đáp ứng như vậy,” Bàn tay kề dao vào cổ ta càng siết chặt hơn, “Bất quá, ta đổi ý rồi. Người xem y ốm yếu thể này, nói không chừng chưa tới biên cảnh đã chết, đến lúc đó chúng ta không thể giao người, tại vậy không biết sẽ tới nhường nào.”

Người đối diện nhíu mi, hỏi: “Các người muốn như thế nào?”

“Ta cảm thấy, ta tựa hồ đã nói rất rõ ràng.”

Hấn cup mắt nhìn theo từng giọt máu của ta, lập tức xuống ngựa tiến đến:

“Thả y, ta và các người đi.”

“Không cần,” Ta lạnh lùng nói, “Ta không cần người tới cứu.”

“Tử Phượng,” Hấn cười, “Hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính.”

“Ta trả lại cho người,” Ta nói, “Ta nợ người một mạng, hôm nay coi như là trả lại người, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai.”

“Trả lại ta? Người cho là người còn có thể sao?” Hấn cười lạnh, xoay người đối mặt thích khách, “Các người thả y, ta tuyệt đối không nuốt lời.”

Ta bị kéo về phía trước, nhìn hấn từng bước đến gần.

Khóe mắt xẹt qua một tia hàn quang, lòng ta kinh ngạc, mắt thấy một thích khách âm thầm rút kiếm ra khỏi vỏ, mới nhất thời tỉnh ngộ, những người này cũng là hạng người không sợ chết, mục đích của họ không phải trốn khỏi Tử Viên, bọn họ bắt quá là một đám tử sĩ, tới đây cũng chỉ vì 1 chuyện, đó là ám sát.

Áp chế, bắt cóc, chẳng qua là mồi nhử, thứ bọn họ chờ là giây phút hấn đến gần.

Trong đầu bỗng nhiên trống rỗng, ta giãy khỏi cánh tay thích khách, liều lĩnh nhào vào lòng hấn. Lưỡi kiếm từđang sau đâm xuyên vai trái ta, khi rút kiếm ra là 1 cảm giác tê tâm liệt phế.

Nếu biết sắp tới sẽ phải thống khổ nhiều như vậy, khi đó ta có thể hay không do dự? Ta không biết, ta chỉ biết, khi nhìn thấy đường kiếm ấy, ta may mắn không có 1 tia sợ hãi.

Vì cái gì cứu hấn? Cứ như vậy nhìn hấn chết đi, không phải đó là tâm nguyện của ta sao? Ta không rõ, chẳng lẽ ta đãđiên rồi? Nhất định là thế, chính là người này, chính là người trước mắt này đãđem ta bức điên rồi.

“Tử Phượng.....”

Ta ần ần nghe được thanh âm hấn, mở mắt ra, không biết giờ khắc này, giữa chúng ta, đến tột cùng sắc mặt ai tái nhợt hơn.

Máu tươi vẫn không ngừng trào ra, hấn ôm lấy ta, trừ việc kêu tên ta, rốt cuộc không thể nói thêm điều gì khác.

Không rõ trong loại thời khắc này, có phải tất cả mọi chuyện đều trở nên nhỏ nhặt hay không.

“Hoàng Thượng.....” Ta đem hết toàn lực nói với hấn, thanh âm mỏng manh đến ngay cả chính mình cũng nghe không rõ,“Ta không có lừa ngươi, ngày ấy ta rời khỏi Giang Nam, là vì..... muốn gặp ngươi. Ta rất lo lắng..... rất lo lắng cho ngươi, ta sợ ngươi xảy ra chuyện gì, ta sợ sẽ không còn được gặp lại ngươi..... Ta chỉ là, muốn gặp ngươi..... Thật sự, thật sự..... không có lừa ngươi.....”

“Ta biết, ta biết!” Hấn gắt gao ôm lấy ta, thân thể bởi vì kích động mà run run không ngừng,“Ta tin ngươi, vô luận ngươi nói cái gì ta cũng đều tin tưởng!”

Phải, hấn tin, sinh mệnh này không rõ bao lâu nữa sẽ kết thúc, ta nói như vậy với hấn, vì muốn hấn tin tưởng ta sao?

Thích khách rất nhanh đã bị hộ vệ bắt lại, trong hỗn loạn, hấn đem ta vào xe ngựa, chạy như bay về hoàng cung.

Ta nhớ rõ, ngày đó khi thần quan đại nhân trúng độc, Tử Thiên cũng như vậy, lao thẳng đến ôm y vào lòng, thẳng đến khi chạy về trong cung vẫn không muốn buông tay. Khi đó, ta cũng chưa hề thấy hấn thất kinh cùng tuyệt vọng như Tử thiên. Hiện tại, ta lại nhìn được vẻ mặt ấy của hấn.

“Tử Phượng.....” Hấn cúi đầu nhìn ta, nhẹ vỗ về khuôn mặt ta, nhưng cũng không thể nói thêm gì nữa.

“Ta nói rồi..... sẽ không tha thứ cho ngươi,”Đối mặt với hấn, ta cũng bắt đầu nói những lời vô nghĩa,“Rõ ràng nói không muốn gặp lại ngươi, rõ ràng nói..... sẽ hận ngươi, nhưng.....đến cuối cùng, vẫn nhịn không được mà cứu ngươi..... Ngươi nói xem, ta có phải..... rất ngốc hay không?”

“Đều là ta sai,” Hấn thống khổ than nhẹ,“Đều là ta sai, ta không nên đối với ngươi như vậy, ta không nên mang ngươi đến nơi này Là ta hại ngươi, là ta hại ngươi!”

Ta chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của hấn, thất hồn lạc phách, hồi chi không kịp, trước nay có lẽ hấn chưa từng hối hận việc gì, hấn vĩnh viễn luôn tự tin như vậy, không hề dao động, hấn cho tới bây giờ cũng không yếu đuối như ta, hấn từđầu đến cuối đều là cường giả, chính làđiểm này, làm cho ta vừa yêu vừa hận, làm cho ta như thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay hấn.

Đến bây giờ ta vẫn không cam lòng, ta không muốn cứ như vậy bại bởi hấn, không muốn cứ như vậy mà biến mất, mặc dù hiện tại có chết đi, ta cũng muốn hấn vĩnh viễn không thể quên ta, ta muốn làm cho hấn hối hận cảđời. Vì thế, ta quyết định lại lừa gạt hấn.

“Hoàng Thượng, ta.....”

“Tử Phượng,” Hấn cầm tay ta,“Đừng nói nữa, ta đều hiểu được, ta đáp ứng ngươi, từ nay về sau ta sẽ hảo hảo đối đãi ngươi, ta vĩnh viễn cũng không làm tổn thương ngươi nữa. Đừng miễn cưỡng chính mình, chờ khi vết thương của ngươi tốt lên.....”

Ta lắc đầu, chặn lời hấn: “Để ta nói, bằng không, chỉ sợ không còn kịp.....”

“Như thế nào lại không kịp? Không có khả năng không kịp! Chúng ta còn có một thời gian rất dài, Tử Phượng, người sẽ không chết, ta muốn người sống! Ta không cho người chết!”

“Hoàng Thượng,” Ta vô lực nói, “Ta biết người hạo độc trong thuốc của ta, rất nhanh ta sẽ không còn nói chuyện được nữa, ta sẽ không nhớ rõ người, không nhớ rõ hết thấy.....”

“Người đang nói cái gì, Tử Phượng?” Hấn kinh ngạc nhìn ta, “Độc gì? Ta sao có thể hạo độc người? Ta sao có thể hại người? Ta không rõ, người rất cuộc..... Người rất cuộc đang nói cái gì?”

“Ta biết người hận ta, chỉ là, ta thật không ngờ nỗi hận của người lại thâm sâu như vậy,” Ta gian nan nói, “Nhưng người từng cứu ta một mạng, vô luận người đối với ta như thế nào, ta cũng không có gì để nói. Nếu đó là kết cục người an bài cho ta, ta sẽ không cự tuyệt.....”

“Không, Tử Phượng, không phải ta! Ta chưa từng muốn làm như vậy, ta chưa từng hạo độc người! Van cầu người tin tưởng ta, Tử Phượng, thật sự không phải ta!”

Ta không để ý tới lời biện giải, chỉ bình tĩnh nhìn hấn, đối hấn nói: “Ta nói rồi, ta vĩnh viễn cũng không tha thứ cho người, đến bây giờ vẫn như thế. Ta sẽ hận người đời đời kiếp kiếp..... vĩnh viễn.....”

Tại 1 khắc này, ý thức hoàn toàn đoạn tuyệt, ta nghĩ ta có lẽ thật sự không thể nhìn thấy hấn. Trước đó, ta đã có dự cảm lần này xuất hành ắt gặp bất trắc, nhưng mà vô luận ta sống hay chết, tội của người đều không thể chối từ. Nếu ta chết, đó là bởi trúng độc của người; Nếu ta sống, cũng sẽ vì người mà nhận hết tra tấn, cho đến tận lúc chết đi. Bởi vậy ta sớm an bài hết thấy, vô luận ta sẽ tỉnh lại hay không, người sẽ đều chỉ nghe được 1 câu chuyện, đó là kế hoạch của ta và nguyện ý, bọn họ sẽ nói cho người, ta đã trúng kịch độc, mà độc này sẽ phá hủy hết thấy cảm giác cùng trí nhớ của ta, đương nhiên đây đều là nói dối, không chỉ có là trả thù người, đây cũng phương pháp duy nhất khiến người phải đỡ bỏ lớp phòng bị. Ta muốn người làm cách nào cũng không thể quên ta, nếu trong lòng người còn nghi hoặc ta, như vậy, hãy quên ta đi, hãy đem ta cùng hết thấy âm mưu, cừu hận hết thấy quên đi hết.

Đau nhức trên vai dồn dập không ngừng, ta không biết mình làm thế nào có thể tỉnh lại, chỉ biết rằng khi mở mắt ra, một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt ấy, ta cũng chỉ có thể trầm mặc.

“Tử Phượng! Người tỉnh, người tỉnh rồi!” Hấn ôm lấy vai ta, vì quá vui mà khóc, “Thật tốt quá! Người còn sống, người còn sống!”

Ta thờơ đem tầm mắt đặt nơi khác, trầm mặc không nói.

“Thực xin lỗi, đều là tại ta, tại ta nên người mới bị thương, tại ta khiến người phải chịu thống khổ,” Hấn tựa đầu chôn sâu bên cổ ta, “Nhưng ta không cố ý muốn đả thương người, ta cũng không cố ý đối xử với người như vậy. Người không biết rằng, khi ta nhìn thấy người cùng Trần Duệ thông đồng mưu phản bội, khi đó ta thực hận không thể bị hủy diệt người! Bất luận kẻ nào cũng đều có thể phản bội ta, bất luận kẻ nào ta cũng không để ý, duy chỉ có người không thể!”

Ta hồ hững ngẩng mặt nhìn hấn, giống như nhìn 1 người xa lạ, không hề động dung.

“Tử Phượng, nói gì đi,” Hấn buồn bã nhìn ta, “Đừng làm như không để ý tới ta, đừng làm bộ như nhìn không thấy ta! Người không biết, người sẽ không hiểu được, ta chỉ là quá yêu người, Tử Phượng, bởi vì quá yêu, cho nên mới vô cùng hận!”

Hai vai bị nắm đến sinh đau, ta hoảng sợ đẩy hấn ra, ôm lấy hai chân, cuộn mình ở trong góc.

Nhìn hành động quái dị của ta, hấn nhất thời bất an: “Người làm sao vậy, Tử Phượng? Người không nhận ra ta sao? Vì cái gì sợ hãi như vậy? Tử Phượng!”

Đối mặt tràng chất vấn của hấn, ta lại hoảng sợ nhìn hấn, làm như vô cùng kinh hách.

“Vì cái gì? Vì cái gì lại như vậy?” Hấn xoay người quát Thái y, “Vì cái gì y không nói lời nào? Vì cái gì giống như không nhận ra ta? Y làm sao vậy? Y điên rồi sao? Y điên rồi sao?”

“Hoàng Thượng, thỉnh bình tĩnh một chút,” Đối phương trả lời, “Điện hạ bị như vậy, là vì..... bởi vì trúng độc.”

“Trúng độc?” Hần đột nhiên cả kinh, hoảng hốt lại lời nói của ta trên xe ngựa, sắc mặt tái nhợt.

“Là điện hạ phát hiện trong thuốc có độc,” Thái y tiếp tục nói, “Độc này chính là thể gian kị độc, hung ác phi thường, người trúng độc sẽ dần dần đánh mất ngũ cảm, trí nhớ không còn, không nói nên lời, đến cuối cùng, thê thảm chết đi.”

“Đánh mất..... ngũ cảm?” Hần máy móc lặp lại bốn chữ này, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Nói cách khác, điện hạ sẽ mù, câm điếc, không có ngũ vị, hơi thở, thậm chí mất đi xúc giác, hơn nữa hiện tại, điện hạ đã.....”

“Đã cái gì?!”

Thái y do dự rồi đáp: “Đã mất trí nhớ, hơn nữa..... không thể nói chuyện!”

Hần nhất thời giật mình, thật lâu không thể nói tiếng nào.

Ta tiếp tục trốn trong góc, lo sợ đưa mắt nhìn biểu tình của hần. Hần khiếp sợ, hần tuyệt vọng, rồi hần hồi hận, tất cả đều làm ta khoái ý. Nguyên lai ta vẫn khát khao báo thù như vậy.

“Thuốc giải.....” Hần bỗng nhiên nói, “Thuốc giải đâu? Nhất định có thuốc giải, mau, nhanh đem thuốc giải đến đây!”

“Hoàng Thượng.....” Thái y không nề hà, “Không có thuốc giải.”

“Người nói cái gì?” Hần lạnh lùng nói, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, “Sao lại không có thuốc giải? Nhất định sẽ có, nhất định sẽ có! Đi tìm cho ta! Nhanh đi tìm cho ta!”

“Hoàng Thượng, nghe đồn quả thật có giải được, nhưng thuốc dẫn khó tìm, mà đơn thuốc này từ lâu đã thất truyền.....”

“Chắc chắn sẽ có cách, chắc chắn sẽ có cách! Vô luận như thế nào, nhất định phải cứu y, nhất định phải chữa khỏi cho y, mặc kệ dùng phương pháp nào!” Hần thống khổ loạng choạng nắm 2 vai Thái y, khiến đối phương nghiêng ngã, “Là ai? Là ai độc ác đến thế?”

Ta bất động thanh sắc nhìn hần đi đến bên ta, nhẹ nhàng vuốt ve gò má: “Ánh mắt xinh đẹp thế này sao có thể không nhìn thấy? Còn thanh âm của y nữa, trăm không cách nào nghe lại được sao? Y không nhớ rõ ta, y đã quên mất ta rồi, y sẽ không nghe thấy ta nói chuyện, thậm chí ngay cả với những cái đụng chạm của ta cũng không có cảm giác..... Không, ta không thể tin được! Mãi cho đến cuối cùng, y vẫn nghĩ ta hại y, y hận ta, y sẽ hận ta cả đời! Không thể, không thể quên ta, Tử Phụng! Mau nhớ lại đi, ta muốn cho người biết, kẻ hại người không phải là ta! Ta muốn tự tay giết người kia, ta muốn người nhìn thấy ta giết chết kẻ đó! Nhưng sau hết thấy, sau hết thấy người cũng không nhớ được, thì còn có nghĩa gì? Đừng quên ta, Tử Phụng, mau nhớ lại, người không thể cứ như vậy mà quên, không thể cứ như vậy mà quên ta!”

Ta kinh ngạc né tránh hần, càng lui sâu vào trong góc.

“Đừng sợ, Tử Phụng, đừng sợ ta,” Hần tiến lên đem ta ôm vào lòng, “Ta không muốn dọa người, ta cũng không phải muốn trách người, không có vấn đề gì, người không nhớ rõ ta cũng không có vấn đề gì, chúng ta bắt đầu lại 1 lần nữa đi, quên hết những chuyện đã xảy ra, có được không?”

Ta nhớ rõ, hơn mười năm trước, có một vị thiếu niên đã nói với ta: Vứt bỏ hết thấy, vĩnh viễn không cần suy nghĩ nữa, như vậy, hết thấy có thể một lần nữa bắt đầu.

Hần luôn khiến ta nghĩ tới thiếu niên kia, nhưng lại ép ta tự tay chấm dứt sinh mệnh hần. Giờ khắc này, cừ hận với người trước mắt lại dâng lên trong lòng, không thể ngăn chặn.

Ta dùng sức đẩy hần, nhưng thế nào cũng đẩy không ra, tình thế cấp bách khiến ta cắn 1 nhát trên cánh tay hần, thẳng đến khi máu tươi chảy ròng ròng, hần cũng không buông. Vết thương trên vai lại bắt đầu đổ máu, ta vô lực buông ra, nằm trong lòng hần, dần dần nhắm mắt lại.

“Hoàng Thượng, điện hạ bị trọng thương, lại mất trí nhớ, sau khi tỉnh dậy thấy cái gì cũng xa lạ, cho nên khó tránh khỏi kinh hách, cảm xúc không khống chế được,” Ngự y ở một bên kiên nhẫn khuyên bảo, “Trước hết nên để điện hạ 1 mình 1 thời gian, chờ y khôi phục bình tĩnh, sẽ giải thích cho y hiểu.”

Tay hắn rút cục dần dần thả lỏng, hắn sau khi cẩn thận đỡ ta nằm xuống, mới từ từ buông tay.

Ta từng tưởng tượng đến hình ảnh này, tưởng tượng đến bộ dáng thống khổ cùng cực này, nhưng đến khoảnh khắc thật sự nhìn thấy, lại cảm thấy xót xa, sự chấp nhất của hắn so với tưởng tượng của ta thâm sâu hơn rất nhiều.

Ám sát, đầu độc, làm phản, hết thảy tội trạng đều giả họa thành công cho thần quan đại nhân, trừ việc hạ độc, nguyên bản cũng đều do y, nhưng thứ làm y rơi vào đường cùng lại chính là tội danh y không hề phạm phải. Tình thế phát triển như sở liệu, lúc này đây, vô luận y có biện giải như thế nào cũng đều khó thoát khỏi vận rủi, bởi vì giờ đây, người y phải đối mặt là 1 quân vương điên cuồng.

Đêm khuya.

Bắc Cung.

Mang theo vô số thị vệ cùng lòng tràn đầy phần uất mẫn, hắn chặn trước mặt thần quan, trong mắt hàm uy, cũng không giấu nổi sắc mặt giận dữ.

“Tử Mạch, trăm thật không ngờ ngươi lại ác độc đến vậy.”

“Nga?” Y cười nhạt, “Còn có chuyện Hoàng Thượng không thể ngờ sao?”

“Không thanh minh cho chính mình?”

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.”

“Muốn gán tội cho người khác?” Hắn lặp lại, “Người nói xem, là ai gán bừa tội cho ngươi?”

Ai? Trừ Yến Tử Phụng còn có ai? Nhưng y không thể nói, bất luận đối phương có tin tưởng hay không, là vì Tử Thiên, nên y phải bảo trì trầm mặc. Đúng vậy, đó là người Tử Thiên thích, ngay từ giây phút y nhìn thấy bọn họ chung 1 chỗ, Tử Thiên thật sự thích người kia, mà y lại có thể nào xúc phạm tới người Tử Thiên thích? Y đã nợ hắn quá nhiều, giờ đây chỉ hy vọng hắn có thể thoát khỏi trận phân tranh này, khoẻ mạnh bình an. Nghĩ đến đây, trong lòng lại tự cười thầm, Việt Tử Mạch, từ khi nào người đã trở nên si ngốc thế này? Hoặc có lẽ, ngay từ đầu người đã là như vậy.

“Không trả lời được sao?” Nhìn thần quan rơi vào trầm mặc, Hoàng Thượng thần sắc lạnh lùng, “Tử Mạch, trăm dung túng ngươi quá nhiều, cho nên ngươi mới được thể làm càn. Ngươi cho là, ta không biết ngươi tác oai tác quái thế nào sao? Ngươi ở trong triều hãm hại trung lương, làm xằng làm bậy, thậm chí mưu toan đổ thừa cho trăm, trăm đều có thể làm như không thấy, nhưng lúc này đây trăm tuyệt đối không dễ dàng tha thứ. Biết trăm lúc trước vì cái gì mà coi trọng ngươi, khoan dung với ngươi không? Chính là bởi vì, ngươi cùng y có vài phần tương tự.”

“Phải không?” Y tự giễu nói, “Nguyên lai, ta mới là vật thay thế.”

“Thay thế?” Hắn cười, “Người cho là ngươi có thể thay thế y sao? Việt Tử Mạch, ngươi ở trong mắt ta, căn bản không hề có giá trị.”

Đúng, ngay từ ban đầu chính là như vậy, bản thân tồn tại cũng được mà không có cũng không sao, kể từ khi được sinh ra, rồi bị đưa đến Việt phủ, cho đến lúc vào cung làm Thần quan vẫn chỉ là vật thay thế cho người khác, mà nay ngay cả một vật thay thế cũng không bằng.

“Hoàng Thượng,” Y từ trong thất thần tỉnh táo lại, “Tử Mạch không có lời nào để nói, cũng sẽ không vì chính mình biện giải, nhưng thỉnh Hoàng Thượng có thể đáp ứng thỉnh cầu cuối cùng của Tử Mạch không.”

Người trước mặt ánh mắt lạnh đậm, chỉ ngắn gọn nói: “Nói.”

“Tể diện ba ngày sau, hy vọng ta vẫn có thể chủ trì, sau đó, Tử Mạch mặc cho Hoàng Thượng xử trí.”

“Tử Mạch,” Ngữ khí hắn bỗng nhiên trở nên nhu hòa, “Người biết không? Trăm thích nhất nhìn ngươi khi múa, chỉ có thời điểm ấy, ngươi mới thuần túy sạch sẽ không nhiễm bụi trần, không giống ngươi trong hiện thực, vàng đỏ nhọ lòng son, chỉ vì cái trước mắt. Trăm có thể đáp ứng thỉnh cầu của ngươi, nhưng sau đó, ngươi sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.”

Ác ma rốt cục rời đi, mà cảnh đợi ngày bước vào thiên lao của Thần quan đại nhân cũng bắt đầu lặp lại.

Thương thế của ta dần dần chuyển biến tốt, nhưng vì tránh lộ ra sơ hở, ta vẫn không gặp mặt hần.

Ngẫu nhiên hội nghe được tiếng hần vang lên bên ngoài, tiếp theo, là tiếng bước chân rời đi.

Chỉ là đêm nay, người đến không phải hần, mà là Tử Thiên.

Sắc mặt hần thoát nhìn có chút tiêu tụy, nhưng trên mặt ý cười lại thủy chung chưa biến.

“Tử Phượng, người đã không nhớ rõ ta sao?”

Lòng ta không yên lắng tránh ánh mắt hần, lại nhịn không được mà nhìn hần, bởi vì hần đã từng tin tưởng ta như vậy, mà ta lại hại Tử Mạch của hần.

“Người có biết ta là ai không?” Hần nói với ta, “Ta là Việt Tử Thiên, trước kia chúng ta là bằng hữu tốt.”

Ta nửa tin nửa ngờ nhìn hần, kì thực lại rất tò mò, hần đến tột cùng muốn nói với ta điều gì.

“Người hại người bị thương tên Việt Tử Mạch, là đệ đệ của ta, cũng là thần quan của quốc gia này.”

Vẫn nói tên y với ta, Tử Thiên, người nếu muốn hận ta thì hãy hận đi, vĩnh viễn cũng đừng tha thứ cho ta, bởi vì ta là kẻ đáng hận nhất trên đời, là người không đáng được tin tưởng nhất.

“Kỳ thật y và ta không phải huynh đệ ruột thịt,” Hần lầm bầm, “Người có biết chúng ta sao lại ở bên nhau không? Đó đã là 1 chuyện rất xưa rồi”

Hần bắt đầu nói với ta bọn họ quen biết thế nào, hiểu nhau cùng gần nhau ra sao, cho dù cuối cùng không thể bảo vệ nhau, hần vẫn luôn thủy chung như một. Ta bắt đầu chậm rãi tin tưởng, hóa ra tình yêu là thứ rất mơ hồ, không cần đạo lý, không cần nguyên do. Tử Thiên, người vì sao phải yêu 1 người đáng giận như thế? Quả thực, y và ta đều đáng giận như nhau.

“Người nhất định thấy rất kỳ quái, ta vì cái gì yêu thương y? Vì cái lại yêu 1 người không có quan hệ gì với bản thân mình?” Hần nói, “Ta cũng không biết, có thể là bởi vì kiếp trước ta nợ y, nên kiếp này phải trả lại. Đã từng nói phải bảo vệ y, cuối cùng vẫn lại không thể cứu y, ta sai lầm rồi, ngay từ đầu ta đã sai lầm rồi, ta không nên để y bước vào nơi đây, không nên để y bước vào thế giới của ta, chuyện tới mức này, ta phải làm gì để cứu y? Tử Phượng, người nói cho ta biết, ta phải làm như thế nào để cứu y?”

Người không cứu được y, vô luận làm như thế nào y, người cũng đều không cứu được y. Quên y đi, Tử Thiên, không có y, người mới có thể tự do mà sống.

“Y rất xấu xa phải không?” Hần cười nói với ta, “Y đã làm rất nhiều chuyện xấu, lại tùy hứng, không thèm nói đạo lý, hôm nay biến thành như vậy, cũng là tự làm tự chịu. Bất quá lúc này đây, ta lại tin tưởng y, ta tin người hại người không phải y, bởi vì dù y có tùy hứng thế nào, cũng sẽ không làm hỏng chuyện của ta. Y rất vô tâm, cái gì y cũng muốn có, nhưng ngược lại y chẳng nắm được thứ gì. Vô luận là cái chết của Lan Nhược hay chuyện bất hòa với ta, đều không phải là y mong muốn, y nhất định biết ta thích người, cho nên y sẽ không làm người thương tổn, đương nhiên, có lẽ là do ta quá tự tin, bất quá không có vấn đề gì, ta biết người luôn luôn không thích y, nếu đây là nguyện vọng của người, y nhất định sẽ vì người thực hiện.”

Ta đương nhiên chỉ có thể trầm mặc, hần nói đúng, người hạo độ xác thực không phải Việt Tử Mạch, có lẽ ngay cả thích khách cũng không phải do y sai khiến, nhưng hết thấy đã không thể thay đổi, y phải biến mất trước mắt ta.

“Tử Phượng,” Hần vuốt tóc ta, “Ta từng cảm thấy các người thật giống nhau, nhưng ta sai lầm rồi, các người tuyệt không giống, y nông nổi hơn người rất nhiều, bất kể hậu quả, hơn nữa, y thật sự không giỏi nói dối.”

Có phải hần đã nhìn thấu trò dối trá của ta? Nhưng ta biết, hần cái gì cũng sẽ không nói, giống như việc hần lựa chọn tin vào Tử Mạch, Hoàng Thượng cũng lựa chọn tin tưởng ta, mà con người một khi đã tin, sẽ rất khó để hoài nghi.

Ta chuyên chú nhìn hần, hần thần sắc bình tĩnh, bình tĩnh như muốn vứt đi hết thấy, bình tĩnh nhưng lại khiến người khác đau lòng không thôi.

Ta có làm sai không? Ta bắt đầu tự hoài nghi chính mình.

Thời điểm hần đi, không gian lặng yên không một tiếng động, từ đầu tới cuối ta đều không đáp lại hần.

Ta không cầu xin hần tha thứ, không cầu xin hần khoan dung, ta chỉ hy vọng, hần có thể sớm rời khỏi nơi này, mặc dù phải đạp lên những mắt mắt cùng bị ai.

Ngày hôm sau, ta được Hoàng Thượng nâng xuống tể đàn. Hần nói, muốn ta chính mắt chứng kiến sự diệt vong của Tử Mạch, cho nên ta phải ở trong này thưởng thức trọn vẹn cái hoa lệ phương hồn cuối cùng của y, rồi sau đó thưởng vị giây phút điêu linh.

Khúc [Lan Lăng vương] kia một năm trước câu hồn đoạt phách, mà giờ đây, y lại đem mặt nạ vứt bỏ, mặc 1 thân y phục trắng thuần, không hề có hoa văn hay trang sức.

Tiếng nhạc còn chưa vang lên, nghe không được trận khúc hùng hồn ngày đó, bên tai lại truyền đến tiếng chuông bạc thanh thanh trên tay quan ti tể. Hôm nay y làm 1 gã ti tể, khẩn cầu cho đất nước bình an giàu có và đông đúc, kính hiến một khúc tế vũ.

Vũ giả nâng cao tay áo, giơ ngón tay ra hiệu, phía sau ngọn lửa bốc cao, đưa y một thân áo trắng ánh đến đỏ bừng, càng khiến y trở nên uy hách, khoan thai, thanh thanh nhiếp hồn, trong miệng chú ngữ đoạt phách. Từng lời nói ra đầy khí phách, giống như đẩy lui quỷ mị, tùy bước mà niệm: “Thiên bồng, thiên nội, thiên động, thiên phụ, thiên cầm, thiên tâm, thiên trụ, thiên nhâm, thiên anh! Thanh dương vì thiên, trọc âm vì! Phụng thỉnh thủ hộ chư thần, thêm hộ từ bi!”

Phù chú vừa ra, nghi thức tế lễ kết thúc, y lui vào phía trong tể đàn, nhất thời hoa quang bốn phía, ngọc thủ khinh triển, liền cầu nguyện: “Thịnh thế thái bình, thiên thu vạn tuế!”

Tiếng nhạc vang lên, nhưng điệu múa nhẹ nhàng kia chưa đổi. Bước chân khẽ chuyển, bạch sam khẽ nhếch, thanh tao thoát tục, tựa như tiên nhân.

Hết thấy đều cùng lần đó thập phần tương tự, ngay cả vị trí ngồi cũng không từng thay đổi.

Trên mặt ta không có biểu tình, hần nói người này là kẻ đã hại ta, nhưng ta cũng không tỏ vẻ oán thán, bởi vì một người mất trí nhớ không thể có cừu hận.

Hần vẫn như lần trước, nhập tâm ngắm nhìn, nhưng lần này có lẽ chỉ là vì hần sắp hủy diệt người trước mặt, cho nên muốn khắc sâu dung mạo xinh đẹp kia trong lòng.

Không khí vi diệu khiến người người hít thở không thông, ta cúi đầu, nghiêng mặt, dư quang xẹt qua nơi Tử Thiên đang đứng, hần tựa hồ đã hoàn toàn chết lặng, cho nên không thể phản ứng gì.

Khúc nhạc kết thúc, bốn phía lại rơi vào yên lặng, chờ đợi y là sự hủy diệt khốc tàn.

Gió lạnh thổi tung mái tóc y, hé ra một dung nhan non nớt mà trong suốt, nguyên lai y trẻ tuổi đến vậy, chỉ tiếc sinh mệnh này sẽ chấm dứt ngay tức khắc.

Cánh tay y khẽ buông lơi, chính đồn lại dung nhan, tựa như sắp đi thịnh yến, là yến hội chính tay ta bày ra cho y.

Ánh mắt y giờ đây không còn ánh lên tia ngoan độc, nhìn không ra sự sắc bén, thậm chí khi đối mặt với ta, cũng không có nửa phần oán giận hay không cam lòng.

Chỉ là ánh mắt ấy không dừng lại trên người Tử Thiên, là không muốn, không dám, hay không đành lòng?

Cảnh thượng thập phần quen thuộc, ta cũng hơn 1 lần bị cả đám người kẻ dao vào cổ giống thế kia. Vừa quay đầu lại, quân vương bên cạnh cũng rơi vào cảnh ngộ này.

Thị vệ canh giữ trên tể đàn bất ngờ làm phản, giờ khắc này ta mới ý thức được, thủ vệ trong cung đều do Tử Thiên chỉ huy, hần nếu muốn phản loạn, cũng không phải việc gì khó.

“Tử Thiên,” Hoàng Thượng ngồi yên tại chỗ, trên mặt vẫn lấy cười lạnh nhạt, “Ngay cả ngươi cũng muốn phản bội ta.”

Hần trấn định như vậy, lại khiến ta thêm sợ hãi, không phải sợ tình cảnh của mình, mà là Tử Thiên, ta thật không ngờ hần cũng có thể lỗ mãng thế này, không tiếc đại giới, nhưng ta biết, kết cục của hần chỉ có một.

Tử Thiên không đáp lại, hắn đã không cần biết kết quả như thế nào, hắn không cứu được y, điều này hắn đã sớm biết, nhưng vô luận như thế nào, hắn cũng muốn thử một lần, cho dù cuối cùng chẳng thể thay đổi bất cứ điều gì, nhưng hắn sẽ không hối hận.

“Người cho là làm như vậy có thể cứu y sao?” Hoàng đế hỏi.

“Ta không biết,” Tử Thiên trả lời, “Có lẽ không thể, nhưng ta vẫn muốn thử một lần.”

Tầm mắt hắn đảo qua thủ hạ, rồi sau đó xoay người đi về phía tể đàn, thần quan si ngốc yên nơi đó, kinh ngạc nhìn hắn đến gần.

Hết thấy vừa mới bắt đầu cũng đã chấm dứt, Hoàng Thượng đã có chuẩn bị, đội quân tinh nhuệ thâm ẩn núp đột nhiên phát động tập kích bất ngờ, chỉ trong nháy mắt, các tướng sĩ phản loạn liền bị cắt đứt cổ họng, toàn quân bị diệt.

Tử Thiên không dừng lại, hắn tiếp tục đi về phía tể đàn, tại nơi này, hắn từng không chỉ một lần ngắm nhìn Tử Mạch từ phía xa, hắn trở nên càng ngày càng xa xôi, càng ngày càng xa lạ, nhưng mà hiện tại, hắn đã trở về, về với con người mình ngày xưa ấy.

Ánh mắt Tử Mạch nhất thời động lại, hết thấy đều ngoài dự kiến của y, y nghĩ hắn không còn thương y, y từng nghĩ hắn đã sớm không để ý, cho tới giờ, đều là do mình quá ích kỷ, quá mức tự kiêu, liều lĩnh để rồi mất đi hết thấy. Y vốn tưởng rằng đây là kết cục của mình, nhưng có lẽ trời cao vẫn thương hại y, hắn đang trao cho y tất cả những gì quý giá nhất, hắn yêu y, mãi cho đến hiện tại cũng không từng thay đổi.

Thủ vệ vây quanh tể đàn, tướng sĩ giương cung tiễn, ngàn vạn mũi tên nhọn đồng loạt hướng về nơi 2 người đang đứng.

Cuồng phong gào thét bên tai, Tử Thiên vươn tay, vén những sợi tóc tán loạn của đối phương, nói với y: “Tử Mạch, lần này chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa.”

Đó là lời hứa thời thiếu, hắn chưa bao giờ quên. Đúng vậy, lúc này đây sẽ không rời xa nữa, bởi vì sinh mệnh luôn quá ngắn ngủi, chỉ có cái chết mới vĩnh hằng.

Y rúc vào lòng hắn, vòng tay này vẫn ấm áp tựa khi xưa, từ giờ trở đi, y sẽ vĩnh viễn nép vào vòng tay hắn, bất cứ lúc nào, vô luận người nào cũng không thể khiến họ chia lìa.

Hơn một ngàn mũi tên bắn ra, từ bốn phương tám hướng nhắm thẳng phía tể đàn.

Ta nhắm mắt lại, khó có thể tiêu thụ thịnh yến đầy huyết tinh ấy, cung tiễn trong không trung vẽ lên trăm ngàn đường cong tán loạn, hồi lâu sau mới dần dần ngưng hẳn.

Khi rời khỏi chỗ này, trời bắt đầu mưa, nước mưa trút xuống rửa sạch vết máu tanh, tựa như cọ rửa hết thấy tội ác trên thế gian này. Máu loãng hòa với nước mưa chảy khắp tể đàn, lan tràn, đỏ sẫm đến rợn người.

Thi thể 2 người bị ném lên xe chở tù, trừ những mũi tên nhọn cắm trên thân xác, tất cả sớm đã huyết nhục mơ hồ, phân biệt không rõ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy dáng người đang ôm nhau. Mãi cho đến chết, bọn họ cũng không buông đối phương ra, bởi vì hắn từng nói, lúc này đây sẽ không rời xa y nữa, hắn đã làm được rồi.

Tử Thiên, người thật sự rất ngốc, người làm như vậy, không những không cứu được y, cũng không cứu được chính mình, nhưng người cũng thực thông minh, bởi vì chỉ có như vậy người mới vĩnh viễn được ở bên Tử Mạch của người, người đã chạm được đến sự giải thoát rồi.

Ta cùng hắn đứng trong mưa, nếu lúc này khóc cũng sẽ không bị phát hiện, thứ chảy xuống trên mặt đến tận cùng là nước mắt hay là mưa, chắc không ai nhận ra nổi, nhưng ta không khóc, ta không thể lại nuốt lời. Người bên cạnh lại trở nên trầm mặc, chỉ lặng im, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không nhìn, đôi mắt hắn trống rỗng không ánh sáng, có lẽ ngay cả trái tim cũng dường như ngừng trệ. Lần đầu tiên ta biết hóa ra hắn vô cùng tịch mịch. Trên đời này không có ai cô độc hơn hắn, bởi vì không ai tin tưởng hắn, không ai thương yêu hắn thật lòng, kể cả là người thân nhất hay tin cậy nhất.

Mọi người đều có vận mệnh của riêng mình, kết cục của bọn họ, không ai có thể thay đổi, nhưng nếu vẫn còn có thể cùng một chỗ, có lẽ cũng đã đủ rồi, ầu cũng là 1 chút an ủi.

25. Chương 24

Từ sau khi Từ Mã rời khỏi, Thái y chẩn trị cho ta đã bị Trương Sĩ Ngạn thay đổi, vị Tôn thái y này từng chịu ân huệ mà gia nhập phe Nhạn Bắc. Kế sách trúng độc nguyên bản vốn chỉ dùng khi sự tình bại lộ, không ngờ phải dùng tới nhanh như vậy.

Ta dù không trúng kịch độc, nhưng vì để đảm bảo mọi chuyện, mỗi ngày đều dùng thuốc làm tê liệt các giác quan, có đôi lúc thật sự không thể nhìn, không thể nghe, nhưng đến ngày hôm sau, hết thấy lại phục hồi như cũ.

Có đôi khi tỉnh lại, hắc ở ngay bên cạnh ta, nhưng vô luận như thế nào cũng không nhìn rõ khuôn mặt hắc, koong nghe được những lời hắc nói, rồi đến khi các giác quan khôi phục, khi đó ánh mắt hắc luôn tràn đầy tiếc thương, quả thực không giống những gì ta biết về hắc. Ta cũng không hoàn toàn lừa hắc, bởi vì ta vừa dùng xong ách được (thuốc làm cho bị câm), cho nên, ta thật sự không thể nói chuyện.

Đó là đêm sau ngày tể điển, Hoàng Thượng trên đường tới Bắc cung, lại gặp Tử Hoàn thân đầy máu được 1 hạ nhân đỡ xuống giường, bối rối phụ giúp ngự y cứu trị.

“Tự sát?” Hắc nhìn người đang mê man, từ miệng hạ nhân kia biết hết ngọn nguồn, “Tự sát theo chủ?”

Máu tươi không ngừng trào ra từ cổ tay mảnh khảnh, hắc vốn đã gầy gò, giờ đây càng trở nên yếu ớt, khiến người ta đau lòng không thôi.

Ngày đó không hiểu tại sao quân vương ở lại Bắc cung, tận đến khi người nọ tỉnh lại.

“Vì cái gì?” Hắc hỏi, “Vì cái gì làm như vậy?”

Tử Hoàn mặt không chút huyết sắc, cup mắt trả lời: “Ta không phục vụ tốt cho đại nhân, ta đã từng hứa với Tử Thiên thiếu gia, sẽ chăm sóc y thật tốt, nhưng.....”

Đơn giản chỉ là 1 lời hứa hẹn, hắc cũng không tiếc sinh mệnh, so với kẻ luôn vi phạm lời thề kia, hắc thật sự cao thượng hơn nhiều lắm.

“Người làm rất tốt,” Lời nói của hắc tràn ngập an ủi, “Ta nghĩ Tử Thiên cũng không muốn nhìn thấy người như thế này.”

Hoàng thượng đang an ủi mình sao? Thật buồn cười, giết chết hai người kia không phải hắc sao? Cần gì phải bày ra bộ dáng mèo khóc chuột?

“Tử Hoàn,” Hắc trầm ngâm, “Sẽ chẳng bao giờ có người tuân thủ lời hẹn ước hơn người đâu.”

Tử Hoàn quay sang nhìn người bên cạnh giường, vẻ mặt tịch liêu như vậy kiếp này hắc chưa từng gặp qua.

Hắc không biết vì sao hoàng đế lại đến đây, vì sao phải an ủi hắc, nhưng trên mặt hắc không còn chút nào xa cách, hắc không còn là đế vương cao cao tại thượng, mà là 1 người bình thường, có thống khổ, có mệt mỏi, cũng có những thứ không thể nê hà.

Hai người cùng nói chuyện, nhưng Tử Hoàn chỉ lắng nghe, chậm rãi, hắc thậm chí có chút chờ mong sự hiện diện của hoàng đế.

Ngày đó từ Bắc Cung trở về, hắc đem ta ôm tới trong đình viện, ngồi trên đùi hắc.

Hạo nguyệt nhô cao, bóng cây loang lổ, hắc khẽ vuốt tóc ta: “Tử Phượng, thứ ta thích nhất chính là ánh mắt của ngươi, sáng rọi vô cùng, cứ như tinh tú của ánh trăng.”

Hắc nói, một tay chỉ lên mặt trăng tròn trong suốt, ánh trăng khuya bàng bạc khiến ánh mắt hắc mông mông một tầng lượng sắc.

Ta nhìn theo hướng tay hắc chỉ, rồi quay đầu nhìn hắc, vì cái gì đến lúc này hắc lại thật ôn nhu? Ta không thể nào lý giải.

Về mặt ta vẫn ngây thơ mà lạnh lùng, mới đầu hấn vì thế mà thập phần thương tâm, sau đó cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

“Tử Phượng, người thật sự không nhớ rõ ta sao?” Hấn luôn hỏi như vậy, ngay cả thần sắc cũng không từng thay đổi.

Ta không thể trả lời, chỉ khó hiểu nhìn hấn, kỳ thật rất muốn biết, đến khi nào hấn mới nhìn thấu màn kịch của ta.

Tựa hồ ta đã bị hấn phát hiện ngay từ cái nhìn đầu tiên, cho nên luôn chuẩn bị cho giây phút sẽ bị hấn vạch trần, có lẽ vì hấn sẽ giả vờ dung túng ta như khi trước, sau đó đột nhiên có một ngày lột trần chiếc mặt nạ ta đeo.

Nhưng điều khiến ta khó hiểu là lúc này đây hấn không có chút nào hoài nghi, hấn không hề giống con người ta không thể nắm bắt ngày xưa, mỗi một biểu tình, mỗi loại tâm tư đều rành mạch viết trên mặt. Hấn không còn che giấu chúng, hấn mất mát, uể oải, bất an, tất cả đều hiện lên trước mắt ta, rõ ràng đến mức khiến người khác không đành lòng hoài nghi.

Chỉ tiếc, ta đã không thể tha thứ cho hấn, cừ hận giữa chúng ta đã không thể nào hóa giải, cho nên, ta chỉ có thể tiếp tục lừa hấn, tiếp tục thưởng thức sự hối tiếc của đối phương.

“Tử Phượng, người muốn biết chuyện của ta không?” Hấn hỏi, “Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ta sẽ kể cho người nghe 1 câu chuyện của ta, người nhất định phải nhớ kỹ toàn bộ, không thể quên, có được không?”

Vì thế hấn bắt đầu kể với ta chuyện của hấn, từ lúc còn nhỏ, từng câu từng chữ, thật chậm thật chậm, tựa như đang e sợ giây phút này chấm dứt.

Ba tháng sau, những câu chuyện kể đã nói về khi hấn sáu bảy tuổi, hấn giống như muốn đem từng việc nhỏ nhặt nhất kể với ta, có lẽ bởi vì trước đó chúng ta chẳng thể hiểu nhau.

Thuốc ta dùng càng ngày càng nặng, càng khiến hấn không thể không tin rằng sinh mệnh trong lòng hấn đang dần biến mất.

Thời gian ngày càng cấp bách, hấn thật sự lo lắng cho ta.

Thái y cả ngày làm bộ bận rộn tìm thuốc giải cho ta, nhưng lần nào đáp án cũng khiến quân vương thất vọng. Ta bắt đầu tưởng tượng, nếu ngự y nói phải lấy Thiên Sơn tuyết liên để chữa bệnh cho ta, hấn có thể hay không tự mình chạy tới đại mạc sông băng mang nó về cho ta?

Ý niệm ấy khiến ta bật cười, còn tưởng rằng sẽ không bị phát hiện, nhưng chắc không thể thoát nổi tầm mắt hấn.

“Chuyện gì khiến người cao hứng vậy?”

Hấn đột nhiên xuất hiện khiến ta cứng đờ tại chỗ, nét cười trên mặt cũng vội vàng thu liễm.

“Trầm lâu rồi chưa nhìn thấy người cười,” Hấn chăm chú nhìn ta, “Bắt đầu từ khi nào người không còn cười nữa? Từ khi Trần Duệ chết sao? Hay là từ khi ta làm chuyện đó với người? Không, Tử Phượng, có lẽ là từ trước đó nữa, người chưa bao giờ từng cười thật sự, người hận ta, cho nên người sẽ không cười với ta, người chẳng qua vẫn luôn đối gạt ta, ngay cả những nụ cười cũng thế.”

Hấn nói vậy, tựa hồ tất cả đều là sai lầm của ta.

Ta không thèm nhìn hấn, cúi đầu, không nói một lời, từ khi bị thương tỉnh lại vẫn bày ra bộ dáng này.

“Tử Phượng, vì cái gì muốn gạt ta? Vì cái gì không chịu tin tưởng ta?”

Thực buồn cười, chuyện này ta cũng luôn tự hỏi, có lẽ là từ trước khi ta đến nơi này, chúng ta vẫn luôn lừa gạt nhau.

“Thời điểm người bước vào cung, ta đã kể cho người 1 câu chuyện xa xưa.....” Hấn xuất thần nhớ lại, đem chuyện xưa đó kể lại 1 lần.

Ta cẩn thận nghe, nhưng không hiểu vì sao hấn lại kể câu chuyện này.

Kể xong, hắn nói với ta: “Tử Phượng, người là vũ giả của trẫm, chẳng qua, người bị mất đi cánh tay áo kia thôi.”

Kể từ lúc ấy, thời gian rảnh của hắn đều dành cho ta, ngày đêm làm bạn, không rời nửa bước, cho dù không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chú vào ta, ngay cả việc triều chính cũng bắt đầu bỏ bê.

Hắn toàn tâm toàn ý như thế, thật sự làm ta kinh ngạc, ta chỉ có thể cố gắng tưởng tượng, một người mất trí nhớ khi đối diện với một người thân cận đến thế này, đến tận cùng sẽ phản ứng thế nào? Vẫn bất hòa, kháng cự, có hợp lẽ thường hay không? Mà nếu bắt đầu thân mật, tin cậy hắn, thì lại làm hắn găm bớt 1 phần thống khổ. Cho nên ta không chịu nhượng bộ, vẫn lạnh lùng như cũ, ta đã từng đối xử rất ôn nhu với hắn, nay lại coi hắn là người xa lạ, không thêm đố kỵ, ta nghĩ trong lòng hắn chắc sẽ khó chịu đến nhường nào.

Có một đêm, ta mộng thấy Tử Thiên, đó là khi vừa tới hoàng cung này, hắn mang ta đi chơi khắp thành Trường An, chúng ta cùng nhau xem diễn kịch, cùng nhau nghe ca hát, vô tư nói cười, bỗng nhiên hắn nói với ta: “Tử Phượng, người thật giống y, luôn luôn nói dối, cả hai người đều gạt ta.”

Ta có chút không hiểu nhìn hắn, mà hắn lại buông tay, dần dần đi xa, bên cạnh hắn là Tử Mạch, trên khuôn mặt non nớt là nụ cười rục rịch, khiến y càng thêm thuần mỹ mà chân thành.

Hắn mang theo y rời đi, ta biết, đó là kết cục hắn mong muốn, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi chua xót, nhất định là ta nhớ hắn, cho nên mới mơ thấy đối phương, nếu đang ở trong mộng, có lẽ khóc cũng không sao. Những người ta thích đều rơi vào bất hạnh, Trần Duệ, rồi Tử Thiên, mẫu thân nói đúng, ta chỉ có thể mang đến bất hạnh mà thôi.

Hai bóng người đã biến mất ở trong tầm mắt, nước mắt mơ hồ dâng lên, ta quay đầu lại, lại nhìn thấy thân ảnh của đế vương, khuôn mặt ấy không có chút nào giả dối, chỉ có yên hoa ngập tràn sáng rực, hắn đưa tay gỡ xuống mặt nạ của ta, nói nhỏ với ta, nhưng vô luận thế nào ta cũng không thể nghe rõ lời hắn nói.

Giấc mộng tàn, ta cảm thấy khoe mắt có chút ướt át, mở mắt ra, hắn vẫn canh giữ trước giường ta, cúi đầu hỏi ta: “Nhớ mơ sao?”

Có lẽ là vì còn đắm chìm trong mộng, còn rất nhớ Tử Thiên, thế nên trong lòng đau đến mức khó có thể thừa nhận.

Nhưng ta không thể biểu lộ quá nhiều bi thương, bởi vì người nào ta cũng không thể nhớ rõ, cho nên sẽ không biết thương tâm.

Ta gật đầu, lập tức nhắm mắt.

Hắn mỉm cười nhìn về phía ta, trong mắt có chút tò mò: “Không ai sẽ xuất hiện trong giấc mộng của người?”

Ta nhìn hắn, tựa vào lòng đối phương.

“Ta sao?” Hắn hỏi, không giấu nổi vui sướng.

Thời gian này, trừ hắn ra ta còn có thể nhìn thấy ai? Nói mơ thấy hắn cũng coi như hợp tình hợp lý.

“Tử Phượng, người có biết vì sao người bị thương không?” Hắn hỏi, “Là vì ta, là bởi người cứu ta 1 mạng nên mới bị thương.”

Khi hắn nói câu này, trong giọng nói tràn đầy áy náy.

Vì cái gì một người đáng sợ như hắn lại có thể ôn nhu đến nhường này?

Tay của ta men theo bờ ngực hắn, phát qua vết sẹo trước ngực, đó là vết thương khi chấn mũi tên cho ta, ta ngẩng đầu nhìn hắn, mang theo ánh mắt đầy nghi vấn.

Nhưng hắn chỉ lắc đầu, đem tay ta dịch sang chỗ khác, cái gì cũng không có nói.

Hắn không nói cho ta biết chuyện hắn vì ta mới bị thương, là vì không muốn ta có thêm nhiều gánh nặng?

Ta bắt đầu hỗn loạn, hai người có thể hy sinh tính mạng vì nhau, nhưng lại vô cùng hận đối phương, đến tận cùng là vì cái gì?

Sáng sớm hôm sau hấn hứng trí bưng bưng mang ta đến vườn hoa, nhìn những cánh hoa mênh mông vô bờ bến, hấn quay đầu hỏi ta: “Tử Phượng, người thấy sao?”

Ta nhìn hấn, không biết nên trả lời ra sao.

“Người trước kia rất thích trốn ra bên ngoài,” Hấn nói, “Luôn không muốn bị nhốt ở nơi này. Lúc này đây ta với người cùng nhau đi, đúng rồi, đi chỗ nào nhỉ? Lại đi Giang Nam được không?”

Vùng đất ấy từng là nơi ta yêu thích, nay nghĩ lại mà kinh sợ, ta ngẩng đầu nhìn trời xanh, ánh sáng lung linh không hề làm ta chói mắt, có lẽ là vì tác dụng của thuốc rất mạnh, khiến cho tầm mắt trở nên mơ hồ.

“Tử Phượng!” Hấn ôm lấy ta, nhìn vào đôi mắt ta, “Có thể nhìn thấy ta sao?”

Ta mặt hoảng hốt nhìn hấn, gật đầu.

Ánh mắt hấn đầy vẻ sầu lo, lại tràn ngập đau khổ, người này đã không còn là quân vương cường ngạnh không ai bì nổi.

Ta tin hấn yêu ta, chẳng qua, nỗi hận của ta đã sâu không thấy đáy.

Bởi vì thân thể ta đột ngột suy yếu, kế hoạch xuất hành không thực hiện được.

Đông đi xuân đến, sau đó là nắng hè chói chang.

Để tránh sốt cao đột ngột, vừa vào đầu hạ, ta đã cùng hấn đến nghỉ hè ở sơn trang.

Đường rừng quanh co, hấn xốc màn xe, gó khe lùa vào, phóng tầm mắt nhìn cánh rừng xanh biếc, tâm tình cũng trở nên trống trải.

Ta nhìn phía ngoài xe, trong đầu trống trơn một mảnh, chỉ cần không phải ở trong cung là ta đã cảm thấy thật tự do tự tại.

Chỉ là chưa kịp định thần, lại bị hấn từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy.

“Tử Phượng,” Hấn nói nhỏ bên tai ta, “Chúng ta có thể ở lại nơi này, vĩnh viễn không trở về.”

Còn nói như vậy, khiến ta suýt chút nữa lại tin tưởng.

Ta có chút khó xử giã ra khỏi lòng hấn, duy trì khoảng cách với hấn.

Hấn không thèm nhắc lại, chuyện ta cự tuyệt đối với hấn đã thành thói quen, nhưng ánh mắt hấn vẫn không rời khỏi ta, trong mắt là ý cười lượng giải cùng khoan dung.

Xe dừng lại trước sơn trang, ta được hấn nâng xuống xe, dọc đường vào vườn hoa như gấm, đẹp không sao tả xiết, cảnh trí so với Giang Nam một chín một mười.

Hạ nhân mang hành lý vào, còn hấn ở lại hoa viên cùng ta ngắm hoa. Kỳ thật, ta bắt quá chỉ muốn đem lực chú ý chuyển dời đến nơi khác, bởi vì khi đối mặt hấn, ta không biết phải làm sao.

“Hoa mùa hạ không hợp với người,” Hấn nhìn mãn viên hoa cỏ nói, “Người giống hoa mai của mùa xuân.”

Ta quay đầu nhìn hấn, lại có chút thất thần.

Hấn không nhiều lời, chỉ lẳng lặng đứng ở một bên, tầm mắt đảo qua trên người ta, rồi dừng ở không trung.

Sắc trời dần âm đạm, ta xoay người, ánh mắt hai ta lần lượt thay đổi.

“Mệt mỏi sao?” Hấn hỏi.

Ta lắc đầu, lại đem tầm mắt buông trên mặt đất.

“Chúng ta đi xem diễn kịch đi,” Hấn bỗng nhiên nói, “Người trước kia thích nhất xem biảnh kịch.”

Chẳng lẽ hấn mời cả gánh hát đến đây?

“Đi thôi.”

Ta bị hấn nắm tay kéo vào trong phòng.

Trên màn che trắng xóa, loang lổ bóng người lay động, hần cùng với ta ngồi ở phá trước, nghe kia nghệ nhân điều khiển con rối bóng độc thoại:

“Phu quân, người cũng biết việc này lành ít dữ nhiều, đường xá nhiều gian nan nguy hiểm?”

Lời nói của “phụ nhân” kia tình thâm ý thiết, một màn tiền đưa này diễn đến thật giả khó phân.

Chỉ là phu quân kia không nói nhiều lời, phút cuối cùng chỉ để lại 1 câu:

“Kết tóc làm phu thê, ân ái không nghi ngờ.....”

Nguyên là tô vờ [Lưu biệt thê], xem ra lần này, diễn là [tô vờ Mục Dương].

Nhất thủ thi, lưu loát tám mươi tự, chích cuối cùng kia một câu “Sống làm chim liền cánh, chết làm cây liền cành” lại làm cho người ta bỗng nhiên tâm sinh phiền muộn. Từ biệt hai mươi năm, hần vẫn giữ lời hứa hẹn, nhưng khi trở về, thê tử lại gả cho người khác.

“Vì cái gì thê tử hần không chờ đợi lâu thêm 1 chút?” Hần hỏi, “Nàng nếu thực sự yêu trượng phu của mình, nên chờ đợi thật lâu mới phải.”

Nói như vậy thật sự không công bằng, nữ nhân thanh xuân ngắn ngủi, hướng hồ, nàng nghĩ trượng phu đã sớm chết nơi sa trường, cũng sau 1 thời gian dài mới tái giá.

“Đổi lại là người, người có chờ không?” Hần lại hỏi.

Ta có chút bất đắc dĩ, bởi vì hần lại đem ta so với nữ nhân, vấn đề này thật khó để trả lời.

“Nếu là người trước kia, ta đoán người nhất định sẽ nói không,” Hần nhìn ta nói, “Nhưng hiện tại, ta không thể đoán được câu trả lời.”

Không thể nói chuyện, cũng chỉ có thể lấy giấy bút đáp lời, tuy rằng ta không muốn trả lời, nhưng lúc này đây lại không thể cự tuyệt.

Ta nhắc bút, viết lên bốn chữ.

“Cùng xuống hoàng tuyền?” Hần thì thầm, “Ý người là, sau khi nghe tin trượng phu chết, người sẽ tự tử theo hần?”

Ta gật đầu, vẻ mặt đương nhiên.

Hần ngây ngốc sững sốt hồi lâu, rồi sau đó lại nở nụ cười: “Tử Phụng, người nếu là nữ nhân, nhất định sẽ là một trinh tiết liệt nữ.”

Nữ nhân, nữ nhân, đem ta so sánh nữ nhân thú vị vậy sao?

Ta buông bút, không phản ứng gì với lời nói của hần.

“Nếu là trước kia, khi nghe ta nói như vậy, người nhất định sẽ sinh khí, nhưng hiện tại.....” Hần thở dài, “Tử Phụng, đến tận cùng người nào mới thực sự là người?”

Ta không thể trả lời bởi chính ta cũng không biết được đáp án, cho nên trừ bỏ tỏ ra vô tội mà nhìn hần, ta cũng không có cách nào.

Mặt trời nhô lên ở phía đằng đông, lặn ở hướng tây, từng ngày trong sơn trang qua đi thông thả, công văn trong triều chồng chất được hạ nhân đưa tới, thực làm cho người ta phiền lòng, bất quá hần đã hao hết tâm tư, luôn tìm cách khiến ta cao hứng.

Nhưng mà nơi này cũng chỉ là 1 chiếc ***g sắt, ta bắt đầu cảm thấy chán ghét nó.

“Cùng ta cùng một chỗ mất hứng sao?” Hần nhìn ta hỏi.

Đương nhiên mất hứng, hần nghĩ cả ngày cùng 1 chỗ với cừu nhân sẽ có cảm giác gì?

“Bất quá trầm rất vui vẻ,” Hần nói, “Trầm chỉ cần nhìn thấy người liền cảm thấy thỏa mãn, cho dù người không cùng ta nói chuyện, không nhớ rõ ta cũng không sao, chỉ là..... Có lẽ rất nhanh thôi, ngay cả tâm nguyện này cũng vô pháp thực hiện.”

Hắn luôn nói những câu bất ngờ, nhưng lại khiến cho người ta khó có thể cự tuyệt.

Lúc này đây, ta lại tựa trong lòng hắn, bởi vì ta nhớ rõ, bản thân ta của ngày xưa đã chết trong mắt hắn, cho nên lúc này, hắn nói cái gì cũng sẽ không buồn.

Hắn thật nhanh ôm lấy ta, tựa như chỉ cần nói lỏng vòng tay, sinh mệnh này sẽ mất đi trong nháy mắt.

“Vì cái gì lại biến thành như vậy?” Hắn đem mặt chôn sâu trong ngực ta, trầm trọng nói, “Nói cho tabiết đi, là người gạt ta, người còn nhớ rõ hết thấy, người sẽ không chết, có phải hay không?”

Ta nhìn ánh mắt xót xa của hắn, nhưng không biến động. Nhưng chỉ có trời mới biết, một khắc kia ta thiếu chút nữa sẽ dao động rồi.

Trong mắt chảy xuống 1 giọt lệ trong suốt, chảy xuống bàn tay, lạnh đến thấu xương.

Ta lau đi dòng nước mắt hắn, mỉm cười. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn khóc, hắn đã từng nói sẽ không khóc trước mặt ta.

Ta cũng từng nói sẽ không khóc nữa, nhưng hắn lại luôn làm cho ta rơi lệ, cho nên lúc này đây, coi như là hòa nhau đi.

Tay hắn vẫn không có buông ra, bắt đắ dĩ chỉ có thể để hắn ôm chặt ta suốt cả đêm dài.

Một lần kia, ta ngủ trên đùi hắn suốt một đêm, ngày hôm sau chúng ta phải đi Giang Nam. Đảo mắt đã qua nửa năm, hết thấy còn rõ ràng trước mắt, nhưng lại xảy ra nhiều biến cố ngoài ý muốn, tất cả cũng chỉ bắt nguồn từ lần đó.

“Người còn hận ta?” Hắn hỏi, “Đến tận khi đó, người cũng vẫn cho rằng là ta hại người, Tử Phượng, người thật tàn nhẫn, người để ta vĩnh viễn đeo tội danh này, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho ta..... Người sao có thể cứ như vậy quên đi hết thấy, người sao có thể cứ như vậy mà rời bỏ ta?”

Hắn thậm chí trở nên buồn bực, ta nghĩ chắc tại hắn bị giam ở nơi này lâu lắm, cho nên ngay cả lòng người cũng hóa tro tàn.

Có một ngày ta lật tới lật lui vài tập thơ trên giá sách, bắt gặp 1 câu

“Vô tình bất tựa tình khổ, nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ. Thiên nhai địa giác hữu cùng thì, chích hữu tương tư vô tận xử.”

(Vô tình không khổ nhưđã tình, một bước biến thành bão lữ. Thiên nhai nơi xa, chỉ còn tương tư vô tận.)

“Nhân đạo hải thủy thâm, bất dễ tương tư bán, hải thủy thượng hữu nhai, tương tư miểu vô hạn.”

(Lòng người sâu tựa biển, không dễ rơi vào tương tư, nước biển vô bờ, tương tư vô hạn=> chắc thế)

“Tương kiến tranh như bất kiến, hữu tình hà tự vô tình.”

(Gặp lại làm như không thấy, hữu tình cũng giống như vô tình)

Ta khép sách lại, những câu này lộ vẻ tư tình oán ngữ, thật sự là không hợp phong thái hoàng gia.

Hắn cầm tập thơ trong tay ta, lật qua xem hai lượt, liền cau mày lắc đầu: “Tương tuấn tương tuĩ, làm khổ chính mình, lại hại người khác. Nếu có thể tương tư, làm sao không đi tìm nhau?”

Đúng như lời hắn nói, từ trước tới nay hắn đều có thể dễ dàng có được hết thấy, hắn nghĩ mỗi người đều có thể gần nhau, lại không biết trong cuộc sống có bao nhiêu bất đắc dĩ.

Ta lấy lại tập thơ, mở ra một tờ, để trước mặt hắn:

“Thiên dĩđã tình, bất dĩ trường tương thủ.”

(Trời xanh cũng đã tình, không dễđể gần nhau)

Ta nghĩ, hắn đại khái sẽ nói rằng “Người sẽ thắng trời” linh tinh vân vân, không ngờ hắn lại nhìn câu chữ trên tờ giấy, hồi lâu không nói gì.

“Tử Phượng,” Hồi lâu sau, hần lộ ra một nụ cười thỏa hiệp, “Ta trước kia chưa bao giờ tin vào ý trời, nhưng hiện tại, ta lại tin.”

Nghe hần nói những lời này, ta thậm chí có chút cao hứng, bởi vì hần đã rơi vào buồn khổ.

Một phen đối đáp qua lại khiến ta bắt đầu suy nghĩ, nếu có thể, ta nguyện ở gần bên ai? Và ai sẽ nguyện ở bên ta? Người ở bên ta, nhất định sẽ là người ta yêu, nhưng người ta yêu là ai?

Ta đã từng nghĩ ta yêu thương Trần Duệ, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ đó không phải là yêu, mà nếu có, thì là yêu nhiều hay ít? Yêu đến mức nào? Hay là, có rất nhiều loại yêu thương?

Thật chẳng rõ ràng, tình yêu trong mắt ta trước giờ luôn bị bẻ cong, ta không biết nó vốn có bộ mặt như thế nào, cho nên ta vĩnh viễn sẽ không biết mình yêu ai.

Sau ta lại cho rằng mình người người trước mắt, nhưng ta lại không muốn chúng ta ở bên nhau, trong mắt ta hần vô cùng đáng sợ, hơn nữa thật đáng giận, ta nghĩ nếu chúng ta cùng một chỗ, trừ bỏ cho nhau cừu hận cùng thương tổn, liệu còn có điều gì khác?

Đem suy nghĩ đặt sang 1 bên, ta đặt quyển sách vào chỗ cũ, đi qua trước mặt hần, nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ.

Ta từng chìm đắm một thời gian bên hần, càng lún càng sâu, nhưng hần lại tàn khốc làm ta thanh tỉnh. Đến bây giờ, vô luận hần nói cái gì, lời ngon tiếng ngọt ra sao, nói hết tâm sự thế nào, cũng đều không thể làm cho ta có chút động dung.

Tĩnh lại trong vòng tay ấm áp của hần, mới biết được chính mình lại một lần nữa lâm vào hôn mê, “trúng độc” đã mấy tháng, tỉnh ra cũng đến lúc độc phát, khó tránh khỏi phải tăng thêm một ít dược lượng, tăng thêm bệnh tình.

Tầm mắt trở nên càng ngày càng mơ hồ, khi nhìn hần, chỉ có thể cố sức nheo hai mắt. Nếu không phải thuốc này có tác dụng trong thời gian ngắn ngủi, ta có lẽ sẽ nghĩ mình thực sự trúng độc rồi.

Giác quan dần trì độn làm ta khôn khổ, hết thấy hần đều nhìn thấy, nhưng bất lực.

Có đôi khi ta sẽ cố gắng tới gần khuôn mặt hần, muốn thấy từng biểu tình thống khổ. Ta biết hần vẫn còn tự trách, hần nghĩ, nếu không phải bởi vì chính mình sơ sẩy, nếu không phải bởi vì hần bỏ rơi ta, ta sẽ không bị hạ độc, mà tàn khốc hơn là, ta đem hết tội danh đặt trên người hần.

“Biên cảnh có động, thỉnh Hoàng Thượng lập tức hồi cung thảo luận chính sự!”—rốt cục hần vẫn bị chính sự thúc giục trở về cung. Chính là lần này “biên cảnh có động”, hần về cung sẽ thương lượng như thế nào đây?

Mùa hạ chớp mắt đã qua đi, mà cơ thể của ta cũng nhìn như vô cùng nguy kịch, phải cấp bách về cung trị liệu.

Có đôi khi ngẫu nhiên thanh tỉnh, ta cũng có thể đi lại 1 chút, còn hần cứ thêm chặt ta, mặc kệ có xảy ra chuyện gì.

“Tử Mệ trai”—đã rất lâu rồi ta chưa nhìn kĩ ba chữ này.

Tử mệ, tử mệ, hần đến tốt cùng muốn nói điều gì? Chuyện xưa ấy có quan hệ gì với ta? Chúng ta từ khi nào lại giống đôi tình nhân trong truyện, chỉ vì gần nhau mà chấp nhất trở thành 2 kẻ giống nhau? Ta bị mất cái gì? Hần hy sinh cái gì? Ta chỉ biết hần vĩnh viễn vượt lên trên ta, chưa bao giờ vứt bỏ thân phận tôn quý của mình, mà ta, lại bị bức xuống kém một bậc, phải dựa vào hần.

Nhưng có lẽ ta đã bỏ qua 1 thứ, sự nhẫn nhịn của ta chỉ là giả dối, trên thực tế, ta chưa bao giờ mất đi tư thái kiêu ngạo. Ta rất kiêu ngạo, cho nên sẽ không tha thứ.

Ta cả ngày nằm trên giường nghỉ ngơi, mỗi ngày chỉ có thể chờ Tiểu Tứ đi hỏi thăm chút tình hình.

Quả không ngoài sở liệu, biên cảnh các nước chư hầu rốt cục bắt đầu rục rịch, người Nhạn Bắc chưa bị xếp vào hàng chư hầu, mà trở thành nước láng giềng của Tử Viên, cũng bởi vậy mà trở thành địch quốc có binh lực lớn nhất. Tình hình chiến đấu gay go, nhiều năm cùng các nước chư hầu âm thầm kết giao, Nhạn Bắc được khắp nơi ủng hộ, trở thành chỉ huy chúng chư hầu phản kháng Tử Viên.

Nhưng dù sao Tử Viên cũng là 1 nước lớn mạnh, sở chiến xuống dưới, ít khi thất bại, nhất thời không thể dao động.

Cũng may là, nơi giao nhau của Tử Viên cùng Nhạn Bắc địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, hai quân vẫn giằng co không dứt, khó phân thắng bại.

Kể từ đó, tình cảnh của ta có chút xấu hổ, nhưng ta cũng không lo lắng, hẳn sẽ không để ta dây vào, huống hồ hiện tại hết thảy cũng chỉ là kế hoạch.

Thế cục thay đổi làm hấn mệt mỏi vô cùng, nhưng chỉ cần ta liếc mắt, hấn lại lập tức tươi cười.

Hấn vẫn đều đặn kể chuyện hồi nhỏ của hấn cho ta, tất cả những gì có liên quan đến hấn, tất cả đều được thuật lại từng câu từng chữ. Từ mùa đông năm trước cho đến cuối mùa thu năm nay đã gần một năm, hôm nay mới kể đến những chuyện năm mười tuổi.

“Ngày nào đó, ta theo phụ hoàng tòng quân, hấn chỉ vào 1 thiếu niên xấp xỉ tuổi ta, nói đó là con của Lại Bộ Thị Lang Trần Lận, chẳng những sáng tạo nhanh nhẹn, hơn nữa thân thủ bất phàm, tuổi còn nhỏ mà đã ra chiều lịch lãm, lớn lên tất là nhân tài hiếm có.” Hấn ôm lấy ta, cùng ta nhớ lại, “Ta nghe xong không phục lắm, đến tận khi ta vẫn là người được sủng ái nhất trong số các huynh đệ, nghe hấn giáp mặt khen người khác, trong lòng phi thường hờn giận. Từ đó về sau, vô luận săn bắn, thi đấu thể thao, hay là tập đọc thi thư, ta đều phải cùng hấn tranh cao thấp. Tử Phượng, người còn nhớ rõ hấn không?” Hấn cúi đầu nhìn ta, “Hấn tên Trần Duệ, từng là người yêu.”

Ta trên mặt không nhiều gợn sóng, còn mang theo chút buồn ngủ, có lẽ hấn đang thử ta, cho nên ta chỉ có thể im lặng không đáp lại.

“Sau lại ta mới biết được, nguyên lai hấn là con của Ngọc di nương,” Hấn nói, “Mẫu hậu cùng di nương đều là phi tử của phụ hoàng, khi đó Ngọc di được sủng ái, lại sắp sanh, nếu không phải hoàng hậu trộm đổi long tử, người ngồi ở ngôi vị hoàng đế hẳn là Trần Duệ. Người nói, này thế đạo có phải hay không thực không công bằng?”

Nguyên lai hấn cũng biết sao? Vậy mà khi ta giết Trần Duệ, hấn lại không hề do dự.

“Hấn là người có tài, cho nên ta rất tin dùng hấn,” Hấn lạnh nhạt nói, “Nhưng sau khi gặp người, hấn liền không yên phận, Tử Phượng, người luôn khiến cho người ta đại loạn.”

Lời này cho dù là người mất trí nhớ cũng có thể hiểu, hấn đang thăm oán ta, bất quá ta vẫn như cũ không có phản ứng gì, mặc cho hấn nói.

“Chung quy chúng ta trở thành địch nhân từ đó,” Hấn nói, “Bởi vì chúng ta luôn muốn cùng 1 thứ, là người, là ngôi vị hoàng đế này. Ta đã từng nghĩ bản thân chiếm được cả 2, đáng tiếc ta sai lầm rồi, ta vĩnh viễn không chiếm được người, vì cái gì, Tử Phượng?” Hấn ôm chặt ta nói, “Vì cái gì không chọn ta? Hấn chỉ quen người trước ta thôi mà, chỉ chốc lát thôi, thế nhưng người lại lựa chọn hấn. Nếu có thứ gì để ta và hấn vĩnh viễn phải tranh giành, thì đó phải là trái tim người, người không biết rằng kỳ thật ta.....”

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!” Tiếng bộ binh thượng thư từ xa truyền đến, bắt chấp thị vệ ngăn trở, hấn đã bước vào trong điện, “Hoàng Thượng! Biên quan thất thủ, thỉnh cấp tốc thương nghị, trấn định quân tâm, chủ trì đại cục!”

Hấn bình tĩnh liếc người đang quỳ dưới đất, buông tay khỏi ta, rồi sau đó đứng dậy, cùng người kia đi ra cửa điện.

Thời khắc này hấn vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ có khi ta cãi lời hấn, hay khi ta vì hấn mà bị thương, hấn mới có thể lâm vào hỗn loạn điên cuồng, chỉ là hấn yêu rất thật lòng, lại rất bá đạo, cho nên ta không thể tín nhiệm.

Đêm đã khuya, hấn không có trở về, trần trọc trên giường, lại nhớ tới 1 tập thơ lâu rồi chưa xem.

Thiên bất dữ trường tương thủ, ngẫm nghĩ, trong lòng chợt có chút muộn phiền.

Trong cơn hoảng hốt, ta lại gặp giấc mộng ở Trường An, ta nghe thấy thanh âm hấn trầm thấp mà mềm mại, nhưng khi tỉnh lại, ta không thể nhớ hấn đã nói những gì.

26. Chương 25

Hắn vừa đi mấy tháng, đợi đến lúc trở về, ta đã lâm vào mê man, ít khi có thể tỉnh lại. Sau khi hắn rời khỏi, ta vẫn tiếp tục duy trì bệnh trạng, ai có thể khẳng định hắn sẽ không giả như rời cung, rồi lại âm thầm theo dõi từng hành động của ta, chờ ta lộ ra dấu vết?

Theo miêu tả của ngự y, ta chỉ còn sống 1 tháng nữa, mà giờ phút này là lúc ngũ cảm hoàn toàn biến mất, không bao lâu sau ta sẽ hoàn toàn vô tri vô giác, không thể nhúc nhích, sau đó trong 1 thời điểm không ai hay biết chậm rãi chết đi.

Trên thực tế, ta bắt quả chỉ dùng 1 chút thuốc khiến người ta mê man, sắc mặt tái nhợt cũng chỉ là bởi vì thể chất luôn suy yếu.

Sở dĩ kéo dài thời gian độc phát lâu như vậy, là để có thể kéo hắn ra khỏi cung, giúp Nhạn Bắc có thêm thời gian chuẩn bị.

Từ khi hai quốc gia chính thức đối lập, quan lại trong triều có nguyên quán Nhạn Bắc đều bị cách chức để điều tra, trong lúc nhất thời xuất hiện nhiều vị trí trống, mà quan chủ chương điều phối Lại Bộ là người của Trương Sĩ Ngạn, muốn tìm một vài thủ hạ bổ khuyết những vị trí còn trống thật sự dễ như trở bàn tay.

Nay Trung Nguyên đại địa, thế phân tam phương, 1 là Tử Viên, 1 là liên minh do Nhạn Bắc cầm đầu, còn lại là Kiềm Chiêm quốc phe trung lập. Nhạn Bắc quốc nhiều năm trước tới nay trăm phương ngàn kế, trau dồi thế lực.

Ta hôn trầm mở mắt ra, nhìn cũng không rõ ràng, nhưng độ ẩm đôi bàn tay này vẫn vô cùng quen thuộc.

“Hoàng Thượng, vi thần đã đem hết toàn lực khiến độc trong người điện hạ phát chậm hơn, nhưng chung quy khó có thể hóa giải độc này,” Thái y nói, “Ít ngày nữa, điện hạ sẽ mất hết ngũ cảm, đến lúc đó không chỉ không nhìn thấy, nghe không được, liền ngay cả thức cũng sẽ dần dần biến mất, không thể có cảm giác với mọi thứ, giống như.....”

Hắn không lên tiếng, không dám nói tiếp nữa, “Phế nhân” Hoặc là “Hoạt tử nhân” những chữ đó thật cuộc vẫn không thể dùng trên người ta.

“Ta mặc kệ y biến thành cái dạng gì,” Ôm lấy ta, hắn nói, “Ta chỉ cần y còn sống, vô luận như thế nào cũng phải nghĩ cách cứu sống y, chỉ cần y còn sống, ắt sẽ có 1 ngày tỉnh lại.....”

“Hoàng Thượng,” Đối phương thật cẩn thận mà trả lời, “Chuyện này..... là không có khả năng”

Hắn nhìn ta, 1 chữ cũng không nói, đứng phía sau là các danh y được lựa chọn kĩ càng.

“Ra ngoài hết!” Hắn nặng nề quát, mọi người tức khắc lui đi, chỉ để lại bốn phía một mảnh lặng im.

Ánh mắt hắn sâu thẳm thăm, tĩnh lặng, trong suốt không có nửa điểm tạp sắc.

Nhưng ta không nhìn hắn, bởi vì, ta đã mất đi thị lực, đợi đến sáng mai khi tỉnh dậy, cái gì cũng sẽ không nhìn thấy.

“Tử Phượng, nhìn ta,” Thanh âm hắn mơ hồ truyền đến, “Đừng nhắm mắt lại, mau mở mắt ra nhìn ta!”

Mở ra thì như thế nào? Dù sao ta cũng sẽ làm bộ như không nhìn thấy người. Huống hồ hiện tại tất cả đã không do ta làm chủ, thuốc vô hiệu các giác quan đã bắt đầu tác dụng, ta lập tức sẽ lâm vào trạng thái vô tri vô giác.

Chỉ là cảm giác này thật sự đáng sợ, tựa như rơi vào vực sâu không đáy, không thể bay lên cũng không thể rơi xuống, không có thanh âm, không có ánh sáng, chỉ có hắc ám vô tận, trống rỗng, không có sức nặng.

Không biết khi tỉnh lại ra sao, ta mở mắt, những cái gì cũng không nhìn thấy. Vươn tay chạm đến khuôn mặt hắn, ướt át, như là có nước mắt, muốn nghe, cũng không nghe được thanh âm của đối phương, cảm giác trên tay cũng trở nên yếu ớt, dần dần biến mất.

Hôm nay, hần thu được mật hàn của Yến Chính – quốc chủ Nhận Bắc, ngay sau đó liền cùng người thân tín tới Kiền Chiêm quốc.

Sau hôm hần đi, ta cũng đã tỉnh lại, một lần nữa khôi phục tri giác đối với ta mà nói có chút kỳ lạ.

Ách được có tác dụng trong thời gian ngắn cũng qua đi, ta được Tôn Thái y nâng xuống giường, ngồi vào bên cạnh bàn.

“Điện hạ, thân thể có khỏe hay không?” Hần hỏi.

Ta lắc đầu, bởi vì đã lâu không nói gì, mở miệng có chút gian nan: “Hần đã đi gặp phụ hoàng ta sao?”

Đối phương gật đầu nói: “Phải.”

“Chờ sau khi hần trở về, ta còn có thể tiếp tục dùng thuốc được không?”

“Để tránh khả nghi, chỉ còn cách tiếp tục dùng thuốc vô hiệu hóa giác quan, đương nhiên ách được cũng thế, chẳng qua,” Hần tạm dừng một chút, “Dùng khối lượng thuốc cao như vậy sẽ hại đến thân thể, hơn nữa sau mỗi ngày uống thuốc, điện hạ đều lâm vào mê man.”

Như vậy ngày chết thực sự của ta cũng không còn xa nữa, cho nên không có gì phải đắn đo nhiều.

“Vô phương,” Ta nói, “Chỉ cần có thể lừa gạt hần là được.”

“Ta thấy Hoàng Thượng tựa hồ vẫn chưa hề hoài nghi,” Hần suy nghĩ sâu xa nói, “Quãng thời gian này, hần so với điện hạ còn gầy yếu hơn. Khi hần rời khỏi đây cũng chỉ phân phó vài Thái y chăm sóc, chứ không phân phó người giám thị.”

Nguyên lai là như vậy, cho nên hai ta mới có thể an toàn nói chuyện với nhau.

Ta nhìn chung quanh bốn phía, hỏi: “Ngay cả hạ nhân, thị vệ cũng là người của ta?”

“Đúng là.”

Trương Sĩ Ngạn, người đến tột cùng đã làm như thế nào? Ta không thể không bội phục tài năng của người.

Đang cảm thán mọi việc diễn ra tốt đẹp, trong sảnh lại phát ra tiếng động lạ.

“Ai?” Ta cảnh giác quát, thị vệ canh giữ bên ngoài đã đẩy người khả nghi vào.

“Tử Hoành?” Ta đứng dậy, đi đến trước mặt hần.

Hạ nhân gầy yếu giãy ra khỏi tay thị vệ, hoảng loạn nhìn ta.

“Nghe nói, khi ta bệnh, là người thay ta chiếu cố Hoàng Thượng?” Ta tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, ngón tay lướt qua khuôn mặt tái nhợt của hần.

“Người.....” Hần thê lương nói, “Người quả nhiên là lừa hần!”

“Đúng,” Ta tiến lên từng bước, “Ta lừa hần, người mất hứng sao?”

“Vì cái gì.....” Hần nói đứt quãng, “Vì cái gì muốn gạt hần?”

“Vấn đề này ta không muốn trả lời,” Ta nói, “Không bằng, người hãy trả lời ta 1 câu này?”

Hần cương trực quỳ tại chỗ, thân thể bởi vì ta chạm đến mà run rẩy không thôi.

Khi nghĩ rằng tính mạng bị ta đe dọa, hần lại trở nên nhàn tĩnh, trong lòng không hiểu sao có chút cảm tức.

“Người đã hầu hạ Hoàng Thượng thế nào?” Ta ghé vào tai hần nhỏ giọng hỏi, bàn tay từ trên mặt hần chảy xuống phía dưới.

“Hần thương.....” Hần bỗng nhiên đáp, “Hần thương còn không hết, người.....”

Tim bắt giác ngừng đập, ta nhìn hần, lại lập tức thay khuôn mặt tươi cười: “Nga? Phải không? Cái loại này ‘thương’ này, người cũng có thể nhìn ra? Xem ra, các người đã làm không ít chuyện đâu.”

“Không! Không phải! Chúng ta không có.....”

“Ha ha,” Ta cười nói, “Các ngươi chủ tớ cao thấp một lòng, cùng làm 1 chuyện.”

“Không phải.....” Hắc liên mạng lắc đầu, “Không phải như ngươi nghĩ.....”

Ta không để ý tới hắc, bảo thị vệ giữ chặt hắc, lại xoay người nhìn ngự y.

Độc được lấy ra từ hòm thuốc, từng giọt tinh xảo rơi trong chén rượu.

“Ngươi không phải muốn chết theo chủ sao?” Ta giữ cầm hắc, bắt hắc hé miệng, “Hôm nay ta sẽ thanh toán cho ngươi.”

Thân thể bị thị vệ gắt gao chế trụ không thể nhúc nhích, ta đem độc đổ vào miệng hắc, nâng cầm hắc lên, ép hắc nuốt xuống.

Thị vệ buông hắc ra, ta nhìn hắc vô lực ngã trên mặt đất, trong lòng lại có chút khoái ý.

“Vì cái gì..... Vì cái gì gạt hắc?” Hắc ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt tràn đầy nước mắt, “Tử Mạch đại nhân như thế này, ngươi cũng là như vậy, vì cái gì..... Vì cái gì nhất định phải thương tổn người mình yêu?”

Hắc khi nào trở thành người ta yêu? Xem ra nô tài này rất thích tự cho là thông minh.

“Ngươi không thể..... Không thể đối với hắc như vậy,” Thanh âm Tử Hoàn càng ngày càng mỏng manh, nhưng lại mang theo tiếng nức nở, “Hắc..... yêu ngươi như vậy.....”

“Yêu?” Ta cười, “Ngươi có biết cái gì là yêu? Hắc nếu yêu ta, sao có thể đối xử với ta tàn nhẫn như vậy?”

“Không, ngươi không hiểu,” Hắc đã hoàn toàn mất đi khí lực, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, “Ngươi không hiểu, hắc kỳ thật..... Hắc.....”

Không thể nói hết lời, hắc đã nhắm mắt, đình chỉ hô hấp, khoe miệng còn lưu lại 1 dòng máu tươi.

Ta nhìn thi thể trước mắt, lắc đầu: “Đã được Hoàng Thượng quan tâm như vậy, lại muốn tự tìm đường chết, ngươi nói xem, hắc không phải rất khờ sao, Tôn Thái y?”

“Điện hạ nói phải,” Hắc cúi đầu nói, “Tử Hoàn vẫn vì cái chết của chủ nhân mà suy nghĩ, cuối cùng vẫn chọn con đường này.”

Ta thấy hắc đã hiểu ý, liền mệnh hắc sai người đem thi thể mang về Bắc cung, tạo hiện trường như tự sát.

Tẩm cung trống rỗng chỉ còn lại mình ta.

Vì cái gì Tử Hoàn lại xuất hiện ở trong này? Ta không rõ, chẳng lẽ hắc đã nhìn thấu hết? Hay là, ai cũng đã nghi ngờ, chỉ có Hoàng Thượng là không chút hoài nghi?

Sự mệt mỏi thật sâu khiến ta không còn sức tự hỏi, ta ngồi vào giường, cúi người tựa vào chiếc gối mềm mại, vô tình chạm đến chỗ hắc đã từng nằm, nơi đó còn lưu lại hơi thở của hắc.

Kiên Chiêm quốc.

Quân vương lẻ loi tiến đến 1 mình, đứng hèn đến quân doanh.

Người chờ nơi đó khuôn mặt gian xảo, lại lộ vẻ thâm sâu khó lường, hắc sớm đã không còn là 1 quân vương yếu đuối vô năng, là 1 vị vua mất nước, hết thấy đều là nguy trang. Một người có thể đem chính mình che giấu lâu như vậy, hắc sẽ đáng sợ biết chừng nào.

“Yến Chính,” Hắc lạnh lùng nói, “Không thể tin người lại lợi dụng cả con trai của mình.”

“Các hạ quá lời rồi,” Đối phương bình tĩnh trả lời, “Nhưng tất cả không phải lấy của ta, mà là, so với toàn bộ Nhận Bắc, không, toàn bộ thiên hạ này, một tiểu nhi nho nhỏ có là gì? Huống chi, ta không phải đang muốn cứu nó sao?”

Người nghe không khỏi khịt mũi cười: “Cứu y? Người sát hại cả cốt nhục của mình, lại dựa vào cái gì để trảm tin tưởng?”

“Người đương nhiên sẽ tin,” Hấn nói, mang theo tự tin không thể che giấu, “Người nếu không tin sẽ không đến nơi này. Ta nếu không tính sai, độc trong người Phượng Nhi đã phát, người liệu có chịu đứng yên nhìn nó bị tra tấn đến chết?”

“Ngay cả người cũng bỏ được, ta lại có cái gì luyện tiếc?”

Yến Chính bỗng nhiên cười ha hả: “Ân Tử Ly, đến bây giờ người còn có thể nói như vậy, không phải muốn cho người ta cười đến rụng răng sao? Người tới đây là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì thăm ta? Ha ha, người đã sớm thua, kể từ khi người yêu nó, người đã thua rồi!”

“Vì cái gì?” Ánh mắt Tử Ly lộ ra nghi hoặc, “Vì cái gì người biết ta nhất định sẽ yêu y?”

“Ta đương nhiên biết,” Hấn không che giấu ý cười, vẫn bày ra tư thái tự tin, “Ta cái gì cũng biết hết, ta khẳng định, người yêu nó.”

Đối phương không hề truy vấn, tức khắc lại khôi phục sự trấn định: “Trở lại chuyện chính, người nói xem, người sẽ cứu y như thế nào?”

“Người trúng độc có thể cứu như thế nào?” Hấn cười, “Người đã quên, Nhạn Bắc nổi danh nhất chính là độc vật, để đối phó với kì độc này, đối với ta mà nói, cũng không phải việc khó. Người có biết vì sao có lời đồn độc này không thể giải không? Kỳ thật không phải là không có giải dược, chính là độc tính rất phức tạp, sao có thể dùng 1 loại thuốc mà giải hết? Ngũ cảm, dây thanh cùng tâm trí, những dược liệu để làm thuốc giải, trước sau bảy thứ, tùy theo thể chất và độc ngấm sâu cỡ nào để chỉnh liều lượng, uống vào cùng lúc.” Hấn phát tay, sai người đưa lên chén thuốc, “Người nếu không tin, có thể đem thứ này về thử một lần, hai ngày sau, nó sẽ có thể nhìn thấy.”

“Hồi phục thị lực?” Đối phương khinh thường nói, đảo mắt nhìn đám thị vệ vây quanh, “Ta muốn toàn bộ. Yến Chính, người dựa vào cái gì cho rằng người có thể uy hiếp ta?”

“Nơi này là địa bàn Kiềm Chiêm, luận binh lực người ta tương xứng, Ân Tử Ly, người không có phần thắng,” Hấn thản nhiên, “Ta có thể nói cho người biết, trên đời này chỉ có ta có thể cứu nó, sáu loại thuốc còn lại chỉ có mình ta biết.”

“Ta có rất nhiều loại phương pháp có thể bức người giao ra giải dược,” Tử Ly đứng dậy, gắt gao tới gần, “Tử Viên còn nhiều khổ hình, tùy tiện dùng 1 loại cũng có thể khiến người muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.”

“Nga? Người thật sự đối xử với phụ thân nó như vậy? Chỉ sợ khi nó tỉnh lại sẽ càng hận người.”

“Phụ thân như thế này thiên đạo vạn quả cũng không tiếc.”

“Sao có thể?” Yến Chính cười nói, “Sao nó có thể hận chính phụ thân mình? Nguời nó hận, cho tới nay đều chỉ có người a.”

Những lời này giống như dao cứa trong lòng, làm hấn một trận đau đớn.

“Hơn nữa người cũng không thể bắt ta, dụng hình với ta,” Quay lại, binh lính được võ trang đầy đủ đã bị thị vệ đối phương bức lui lại, “Hoặc là chúng ta hiệp ước ngay tại nơi này, hoặc là chỉ có lương bại câu thương. Đương nhiên, ta cũng muốn nói, Tử Phượng không chờ nổi nữa rồi.”

Quyết định trong 1 khắc, hấn cũng đã chuẩn bị để đối mặt với cục diện này, là vì người kia, cho nên lúc này đây, hấn không thể đào thoát.

“Nói đi, người muốn như thế nào?”

“Nay Trung Nguyên tuy chư quốc phản loạn, thế cục rung chuyển, nhưng Tử Viên vẫn là bá chủ, khó có thể dao động,” Yến Chính hơi tạm dừng, nhìn thẳng người trước mặt, “Ta muốn cái gì, người hấn là rất rõ ràng đi?”

“Ta có thể cho người ngôi vị bá chủ,” Hấn trả lời không chút do dự, nhưng cũng không hoàn toàn buông đường sống, “Chỉ cần độc của y có thể giải, ta liền lập tức thoái vị.”

“Không thể biết người có thực sự thoái vị hay không, cho dù người thật sự thoái vị, căn cơ Tử Viên cũng sẽ không dao động, đến lúc đó ai sẽ nghe lệnh ta?” Yến Chính nói, “Hơn nữa, ngai vàng này nhiều người mơ ước, kết quả không phải sẽ quay về điểm xuất phát, lại lao vào tranh đấu hay sao?”

Không nghĩ mình đã nhượng bộ đến vậy mà đối phương lại càng lấn tới, đối lại là ngày thường, hẳn nhất định sẽ giận dữ, làm sao có thể để người khác làm càn? Nhưng mà sự tình liên quan đến tính mạng của Tử Phượng, hẳn chỉ có thể nhẫn nại.

“Ta không cần người thoái vị, ta chỉ cần người tự mình xuất chinh,” Đối phương tiếp tục nói, “Ta muốn người thua dưới quân ta, ta muốn để người trong thiên hạ chứng kiến kết cục của người, ta muốn để mọi người biết, chỉ có Nhận Bắc ta mới có thể đánh thắng Tử Viên vô địch, mới có tư cách xưng bá chủ Trung Nguyên, ta muốn thế nhân cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân ta.”

“Người muốn ta bại bởi người?” Hãn ngữ khí nặng nề nói, “Ở trên chiến trường?”

“Người phải thua, người phải thua tất cả,” Yến Chính ánh mắt lạnh lùng, “Bao gồm cả tính mạng của người.”

Nói đây là yêu cầu vô lý, còn không bằng nói là vui đùa, chỉ tiếc, hẳn hiện tại không thể xem nó như 1 trò vui.

“Người tự tin có thể thắng ta?” Tử Lyngữ điệu khinh miệt, lại giấu không được tức sắc, “Chỉ sợ cho dù ta có thoái nhượng, người cũng không là đối thủ của ta.”

Đối phương nhẹ giọng mà cười: “Cuyện này người không cần lo lắng, ta nơi này cũng sẽ có người cùng người chống đỡ, Nhận Bắc đã nhiều ngày liên tục báo cáo thắng lợi, cũng là nhờ công người này cả.”

“Phải không?” Hãn cứng ngắc nói, “Xem ra Nhận Bắc quả nhiên là nhân tài xuất hiện lớp lớp.”

“Ta chỉ nói đến đây, kế tiếp tùy người lựa chọn,” Hãn đứng dậy, đi về phía trước, “Vận mệnh của Tử Phượng nằm trong tay của người, người phải hiểu rõ rồi chứ. Thuốc giải này người cứ mang về thử 1 lần, tạm thời cũng có thể trì hoãn độc phát.”

“Ta sao biết được, sau khi ta thực hiện lời hứa, người sẽ thực sự cứu y?”

“Người yên tâm, như thế nào nó cũng là hoàng nhi của ta, ta nếu không cứu nó, ngày sau tìm ai để kế thừa ngôi vị hoàng đế của ta? Hơn nữa,” Hãn bỗng nhiên quay đầu lại, thần sắc quỷ bí, “Cho dù ta thật sự không cứu nó, người kia cũng sẽ không buông tha cho ta.”

Người kia..... Lúc này đây, hẳn rốt cục cũng tỉnh ngộ.

“Được, ta đáp ứng người, nếu thuốc này thật sự hữu dụng, 7 ngày sau, ta liền tự mình xuất chinh Nhận Bắc, đương nhiên..... sẽ là kết quả người mong muốn.”

Hãn xoa người, dẫn theo thị vệ ra khỏi quân doanh.

Ta hốt hoảng mở mắt ra, nhìn hãn, nhìn không chuyển mắt.

“Tử Phượng, có thể nhìn thấy ta sao?”

Hãn ở trước mặt ta vung năm ngón tay, vẻ mặt sầu lo.

Ta chậm rãi nâng cánh tay, cầm lấy bàn tay hãn.

“Người có thể nhìn thấy..... Người có thể nhìn thấy!” Hãn gất gao ôm chặt ta, thật lâu không muốn buông ra, “Người nhất định thực sự hãi, có phải hay không? Cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không được, Tử Phượng, sao người lại phải chịu khổ sở thế này? Ta quả thực không dám tưởng tượng!”

“Hoàng Thượng,” Thái y không thể không ở một bên nhắc nhở, “Điện hạ chỉ khôi phục thị lực, còn cảm quan của y vẫn không phục hồi, cho nên hiện tại không thể nghe thấy ngài nói chuyện.”

Hãn tựa hồ có chút thất vọng, nhưng lại chợt nói với ta: “Không phải sợ, Tử Phượng, người sẽ khỏe lên, trăm nhất định sẽ cứu người, nhất định sẽ làm người trở lại bộ dáng trước kia!”

Ta tỏ vẻ thờơ, bởi vì ta sẽ không nghe được lời nào từ hãn.

Hắn vừa rồi tỏ ra vô cùng kỳ vọng, nhưng hiện tại, ta lại cảm thấy phi thường bất an. Bởi vì có nghĩa là, hắn cam tâm vì ta mà chết.

Vài ngày sau hắn 1 tắc cũng không rời, nhưng mỗi ngày đều dùng thuốc làm ta nhanh chóng lâm vào mê man, thời gian nhìn thấy hắn kỳ thật cũng không nhiều.

“Tử Phượng, ngươi có biết ‘tử mẹ’ đến tột cùng là cái gì không?” Hắn ôm ta, ở bên tai ta nhẹ nhàng nói, “Là thứ đẹp nhất của 1 đời người. Thứ đẹp nhất này, cả hai ta đều đánh mất.”

Ta không hiểu hàm ý trong lời nói ấy, có lẽ này cả đời cũng vô pháp lý giải.

Ta chỉ có thể tiếp tục trầm mặc, trầm mặc, sau đó lắng nghe thanh âm bối rối trầm luân của đối phương, rồi chìm đắm.

“Tử Phượng, ngươi có thể hay không thường xuyên nhớ tới chuyện khi còn trẻ?” Hắn ngồi bên cạnh ta, không cần biết câu trả lời của ta, từ từ nói, “Trẫm có đôi lúc hay nhớ nhiều chuyện cũ, người nhất định cũng từng có thời gian như vậy, phải không? Vô lo vô nghĩ, không có gì vướng bận. Những gì hồn nhiên, tươi đẹp nhất đều để lại nơi tuổi thơ đó, rốt cuộc không thể tìm về. Những thứ ấy vô cùng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi nào..... Cả tình yêu, cũng sẽ không tìm lại được.”

Ta ngó lơ nhìn hắn thật lâu, ánh mắt kia nhìn đến vô tận thần thờ cùng mất mát.

“Người hắn đã sớm quên, chuyện tại đây lâu thật lâu rồi, người cũng đã quên đi hết,” Hắn vuốt ve mái tóc dài của ta, đem ta ôm vào trong ngực, “Tử Phượng, khi đó người đem chính mình vứt bỏ, rốt cuộc không thể tìm về, cho nên ta, ta cũng lựa chọn để giống như người.....”

Trong lòng không nhận ra đau đớn, có lẽ hắn nói đúng, ta đã sớm vứt bỏ tất cả, ta là vũ giả, ta đã mất đi cánh tay áo của mình.

Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, nhaoáng cái lại đã một năm trời đông giá rét, trong tấm cung ấm áp, huân người ý tứ thần mê.

“Giờ này năm trước, chúng ta còn ở Giang Nam,” Hắn ngồi ở trên giường, để ta tựa đầu vào vai hắn, “Chỉ có khi ấy, trẫm mới nhìn thấy nụ cười thực sự của người, khi chúng ta ra ngoài ngắm tuyết rơi, nhìn Đoàn kiều tàn tuyết, người cười nói: ‘Đẹp quá.’ ta không biết khi đó người có thật sự muốn trốn đi cùng ta không, nếu là thật, vậy thì thật tốt rồi, bởi vì ta thật sự muốn mang người đi.”

Ta hỗn loạn dựa trong lòng hắn, ý thức đã có chút mơ hồ.

Thanh âm hắn vẫn tiếp tục: “Tử Phượng, ngươi có biết vì sao ta có cái tên Tử Ly không? Khi ta sinh ra, thần quan tiền nhiệm nói ta mệnh hỏa, mà ‘Ly’ mang ý hỏa. Có lẽ ta cùng với người vốn là tương phản, người luôn lạnh như băng, giống như hồ thủy đầu đông, thủy cùng hỏa nhất định không thể dung hòa, cho nên chúng ta mới có thể biến thành như vậy, luôn dành cho nhau cừu hận. Nhưng người là phượng hoàng, phượng hoàng trong lửa sẽ sống lại, ta đã cho rằng ta có thể cho người cuộc sống mới, nguyên lai là ta quá tự phụ. Ta không thể cho người cuộc sống mới, lại cho người những khuất nhục không ngừng. Người nhất định vẫn còn hận ta, có phải hay không?”

Ta không thể trả lời, cũng không biết trả lời như thế nào, ta từ khi nào thì bắt đầu hận hắn? Vì sao phải hận? Hết thấy đáp án đã bị năm tháng mài mòn, tìm không được căn nguyên.

“Nếu có thể lại đi một chuyến tới Giang Nam thì tốt rồi,” Hắn đem mặt trên trán ta, “Trẫm thật muốn nhìn một chút, khi đó người cười như thế nào, còn có..... bộ dáng khi đó, khi đó người cũng không có cười.”

Ta không thèm đáp lại, mà hắn lại thích lắm bằm bên cạnh, ta bắt đầu mê luyến cảnh tượng này, hơi thở của hắn, lời nói của hắn, và cả gương mặt không thể che giấu nỗi bi thương.

Cảnh trong mơ lại một lần nữa hiện lên trong đêm tối.

Vẫn là Tử Thiên, bộ dáng của hắn vĩnh viễn sẽ không thay đổi, người bên cạnh hắn từng làm ta chán ghét như vậy, nhưng lúc này lại khiến người ta ghen tị.

Hắn chỉ nhìn ta khó hiểu, có lẽ là bởi ta không hề có đạo lý mà chấp nhất cùng kiên trì khuyh tẫn toàn bộ.

Tình cảnh lặp lại đã không còn khiến ta xa lạ, quay đầu lại, vẫn là gương mặt của đế vương.

“Tử Phượng,” Lúc này đây ta nghe được rồi, cũng nhớ rõ từng lời của hắn, “Theo ta đi.”

Ngày hôm sau hắn luôn vì việc xuất chinh mà chuẩn bị, không rảnh đến đây, trong lòng bỗng nhiên trống rỗng một mảnh, không dám nghĩ tới chuyện kia nữa

Ta gian nan đứng dậy, Tiểu Tứ đỡ ta ra phía ngoài.

“Thái y nói, ngài nên đi lại nhiều, như thế sẽ mau phục hồi.” Hạ nhân cẩn thận nói, không may hay biết tất cả đều là dối trá.

“Tham kiến điện hạ!” Là nội thị tổng quản Đức công công, luôn hầu cận Hoàng Thượng, lúc này biết ta không nghe thấy, cố ý nói thật lớn rồi hành lễ.

Ta nâng tay, ý bảo hắn đứng dậy.

“Tạ điện hạ.”

“Đức công công,” Tiểu Tứ nói, “Vẫn chưa tìm thấy sao?”

Lão nội thị lắc đầu: “Đã tìm nhiều nơi nhưng không thấy, chỉ còn lại có Tử Mệ trai này.”

“Là vậy sao,” Tiểu Tứ hoang mang thì thào, “Không biết rốt cuộc đó là vật gì a?”

“Nga,” Đối phương đáp, “Là vật gia truyền của Hoàng Thượng.”

“Nguyên lai là thứ quan trọng như vậy,” Tiểu Tứ nói, “Trách không được khiến công công lao tâm khổ tứ.”

“Làm phiền Tiểu Tứ công công xin chỉ thị điện hạ.”

“Tất nhiên.” Hạ nhân đề bút viết xuống ngọn nguồn để ta xem.

Ta quay đầu nhìn chăm chăm người vừa tới, nhợt nhạt cười đối hắn gật gật đầu.

“Thứ lỗi đã mạo phạm,” Công công kính cẩn nói, quay đầu phân tiểu thái giám phó đi theo phía sau: “Đừng làm mọi thứ lộn xộn!”

“Vâng.”

Vài nội thị bắt đầu tìm kiếm trong phòng.

“Công công,” Tiểu thái giám hỏi, “Vật kia rốt cuộc là thứ gì? Chúng ta cũng chưa gặp qua, không thể tìm được a.”

“Là một khối ngọc tím,” Đức công công đáp, “Hình bán nguyệt, rất đẹp.”

“Công công, công công!” Sau một lát, một gã nội thị mang ra 1 khối ngọc tinh xảo, đặt trong tay tổng quản, “Người xem có phải hay không?”

“A,” Công công tiếp nhận ngọc bội, hai tay bởi vì vui sướng mà run run không thôi, “Đúng đúng, chính là nó!”

Ta ngạc nhiên, nhìn chăm chăm khối ngọc trong tay đối phương, thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại, khối ngọc kia, khối ngọc tím độc nhất vô nhị kia, sao ta có thể nhìn lầm? Rõ ràng nó ở trong tay Trần Duệ, vì cái gì, vì cái gì lại xuất hiện ở trong này?

“Công công, thứ này thật sự quan trọng vậy sao?” Tiểu thái giám kích động nhìn lão công công, nghi hoặc hỏi.

“Người không biết, đây là di vật mà mẫu phi của Hoàng Thượng – Tần phi nương nương lưu lại cho ngài,” Đối phương trả lời, “Trước giờ vẫn cẩn thận cất trong Tử Ngưng điện, nhưng mấy ngày trước đây Hoàng Thượng lại lấy ra, không bao lâu liền thất lạc. Ta nghĩ Hoàng Thượng thường đến Tử Mệ trai, quả nhiên là ở nơi này.”

“Nga.” Người nghe gật đầu.

“Đúng rồi, ta nhớ rõ năm đó Ngọc phi nương nương cũng có một khối giống thế này,” Hần cảm khái nhớ lại, “Hai khối hợp lại cùng một chỗ trở thành một vòng trăng tròn, nghe nói là tín vật của tỷ muội cùng gia tộc, chỉ tiếc, 1 cặp tỷ muội như vậy đến cuối cùng cũng khó thoát khỏi vận rủi.....”

Thoát ra khỏi hồi ức, công công xoay người nói một tiếng tạ ơn, rồi mang theo nội thị ra khỏi tẩm cung.

Trong lòng giống như bị ai bóp nghẹt. Bất an, nghi ngờ, khiến ta cảm thấy hít thở không thông.

Là ai? Người rút cuộc là ai?

Rất muốn hỏi, nhưng mở miệng lại nói không ra lời.

Thuốc lại bắt đầu có tác dụng, thân thể một trận vô lực, khó có thể ngăn cản cơn buồn ngủ đánh úp lại, ta đã không thể nhúc nhích.

“Điện hạ,” Tiểu Tứ đỡ ta, thân thiết hỏi, “Điện hạ mệt mỏi sao? Tiểu Tứ đỡ ngài trở về nghỉ tạm.”

Ta bị đuổi về giường, kiệt lực khởi động thân mình, ách được làm ta không nói nên lời, chỉ có thể thống khổ nhìn hạ nhân.

Nói cho ta biết, hẳn là ai vậy, ta thật muốn hỏi hạ nhân, nhưng ta không thể nói tiếng nào.

“Tử Phượng,” Hần đến, đem ta ôm lấy, “Rất thống khổ sao? Thực xin lỗi, đều là bởi vì ta.”

Trong một mắt, ta vẫn thấy được khí lực suy sút của hẳn, trong lòng hỗn loạn đến mãnh liệt mệnh mông, nhưng mà thân thể lại không thể phản ứng gì, chỉ có im lặng, bị bắt im lặng.

Hần nhìn ta bình tĩnh trở lại, ngữ khí lại dịu đi: “Lần trước ta kể chuyện đến đâu rồi? Đúng rồi, là năm ta mười một tuổi, mười một tuổi, chính là năm đó, người biết không? Năm ấy ta vào Nhạn Bắc.”

Mười một tuổi, Nhạn Bắc, thiếu niên..... Là hẳn? Chẳng lẽ là hẳn sao?

“Năm ấy mẫu phi ta đã chết, là phụ hoàng tự mình ban độc dược, hẳn để ta tận mắt thấy tử trạng của nàng, sau đó nói với ta, một ngày nào đó ta cũng sẽ trở nên tàn nhẫn như hẳn vậy. Ta chạy thoát, là phụ thân giết chết mẫu thân của ta, ta hận hẳn, nhưng ta không thể giết phụ thân của mình.” Hần nói, ngữ khí bình tĩnh, giống như đang nói chuyện cùng người khác, “Bọn họ nói Trường An ở phía bắc Trung Nguyên, cho nên ta một mình cưỡi ngựa, tiến về phương bắc, nghĩ rằng, nếu cứ tiến về hướng bắc, nói không chừng có thể nhìn thấy chân trời trong truyền thuyết. Đáng tiếc ta không thể tìm thấy chân trời, ta đi tới một vương quốc khác, cảnh trí giống nhau, đám người giống nhau, tên của vùng đất này là Nhạn Bắc, nơi ấy chim nhạn từ khi bắt đầu mùa đông liền bay về phía nam. Rất nhanh ta đã bị quân Tử Viên mang về doanh trại.”

Hần tạm dừng một chút, gạt mái tóc tán loạn của ta, tiếp tục nói: “Khi đó ta mới hiểu được, trên đời này căn bản không có chân trời, cho dù ta tiếp tục đi về hướng bắc, thì cũng chỉ có thể thấy một vương triều khác, một thiên hạ của người khác, chúng ta vĩnh viễn cũng trốn không thoát thế đạo này. Ở nơi nào, ta gặp Trần Duệ, mới đầu ta không rõ hẳn vì sao luôn si ngốc đứng trên thành lâu nhìn về nơi xa, phía bức tường của 1 hoàng cung, sau ta mới biết được, nguyên lai hẳn nhìn chăm chú về nơi ấy chính là mỗi ngày hẳn cùng 1 người theo hồng nhạn truyền thư. Người kia là thái tử Nhạn Bắc quốc, tên là Yến Tử Phượng.”

Hần cúi đầu, yên lặng nhìn chăm chú vào ta: “Ở Nhạn Bắc một ngày cuối cùng, Trần Duệ không có thể lại đi lên thành lâu, bởi vì quân đội Tử Viên sáng sớm liền bắt đầu rút lui. Ngày đó, người lên lâu là ta, từ thành lâu cao cao nhìn xuống, ta nhìn thấy người 1 thân diễn trang (y phục diễn kịch), chạy ra khỏi hoàng cung. Ta đuổi theo, đuổi tới chợ, đuổi tới chùa miếu, sau đó rốt cục ở nơi nào gặp được người, ta biết, cả đời này ta cũng không thể nhìn thấy người nào đẹp hơn, ánh mắt ta không thể chăm chú nhìn ngắm người khác nữa, ta đã muốn mang người đi, ta đã muốn mang theo người cùng chạy trốn.”

Trong mắt một trận toan sắp, nhưng không có nước mắt, đây là mộng, ta nói với chính mình, đây chỉ là một giấc mộng.

“Người tuyệt vọng đến vậy,” Hần nói, “Thật giống ta, ta đem người đưa đến bên hồ, người nói cho ta biết người đã giết mẫu thân mình, khi đó ta thật cao hứng, bởi vì ta cũng chuẩn bị giết chết phụ thân, rút cuộc..... Không bao giờ có thể tìm được người thứ hai nữa, không bao giờ có thể tìm được người hiểu hết mọi thống khổ của ta như người, chúng ta giống nhau đến vậy, vô cùng giống.....”

Chuyện này ta cũng từng nghe từ miệng Trần Duệ, nguyên lai mỗi người đều tuyệt vọng như thế này, mỗi người đều chỉ cảm thấy thống khổ của bản thân, chúng ta hóa ra thật hẹp hòi, cho nên mới đem chính mình đẩy vào tuyệt cảnh.

“Ngày nào đó hồ nước thực xanh, trong suốt, trong suốt, hệt như ánh mắt của ngươi,” Hắc đưa tay vuốt ve khuôn mặt ta, lẳng lặng nhìn đôi mắt ta, “Ta vươn tay về phía ngươi, nói, theo ta đi, nhưng ngươi lại quay đầu, khi đó ngươi cự tuyệt ta, mãi cho đến hiện tại.”

Cự tuyệt? Ngươi sao có thể biết, ta khi đó muốn cùng ngươi trốn đi cỡ nào.

“Phụ thân ta lựa chọn ngươi, cho nên ta giết hắc, khi lâm chung hắc nói với ta, ngày này rốt cục đã đến, ta đã có thể tàn khốc hệt như hắc, giết cha sát huynh bất quá chỉ là bắt đầu, sau này ta sẽ đặt lên máu tươi của vô số người để tiến lên phía trước, cuối cùng giống như hắc, tự tay hủy diệt người mình yêu. Ta vuốt đôi mắt trống rỗng của hắc khép lại, nói cho hắc, ta tuyệt đối sẽ không làm người ta yêu thương tổn, ta sợ dĩ làm hết thấy, ta sợ dĩ tàn khốc, đều là vì bảo vệ ngươi. Chỉ tiếc, cuối cùng ta vẫn không thể làm được.....”

Thanh âm hắc nhẹ nhàng như dòng nước chảy xuôi, nhưng lại mang theo đau, mang theo thương.

“Trần Duệ nói ngươi sẽ không yêu ta, bởi vì ta đã không còn là thiếu niên ngày đó, ngươi sẽ không yêu ta của hiện tại, bởi vì cho dù trước đây nguoi có cảm tình với ta, thì cũng chỉ có thể chứng minh, ngươi yêu thiếu niên ngày trước, mà không phải ta,” Hắc xuất thần nhớ lại, “Ta cùng hắc đánh đổ, mặc dù không nói cho ngươi thân phận của ta, ngươi cũng sẽ yêu thương ta. Đáng tiếc ta thua, ngươi cuối cùng vẫn lựa chọn hắc. Ta vẫn luôn chờ đợi ngươi, chờ đợi 1 ngày ngươi sẽ nhận ra ta, ta đã cho ngươi ám chỉ, ta nghĩ ngươi có thể nhận ra, nhưng không, bởi vì ngươi hận ta, ngươi sẽ không nghĩ ta là thiếu niên nọ, ngươi tình nguyện tin tưởng người kia không phải ta.”

Vì cái gì ta cho tới bây giờ đều không nghĩ đến là hắc, có phải hay không đúng như hắc nói, đơn giản giữa chúng ta chỉ còn thù hận?

“Tử Phượng,” Hắc hôn lên trán ta, lại cúi đầu nhìn ta thật sâu, “Nhiều lúc, ta đã nghĩ ngươi thực sự yêu ta, ta thật sự đã nghĩ thế, nhưng là ta sai lầm rồi, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không yêu ta, ngươi chỉ biết hận ta. Nhưng hiện tại ta vẫn thật cao hứng, bởi vì ta có thể cứu ngươi, ta sẽ không giống như phụ thân, phải nhìn người ta yêu chết, ta nói rồi, ta sẽ thực hiện nguyện vọng của ngươi, rất nhanh thôi, tâm nguyện của ngươi sẽ đặt thành, ngươi sẽ không gặp lại ta, ngươi có thể đạt được hết thấy mong muốn, ngươi đem không hề bị ta quản thúc, Tương lai kia là yến hội ta sắp sẵn cho ngươi, ta nhất định sẽ làm được.”

Hắc buông tay, từ trong tay áo lấy ra một cây trâm, xuyên vào búi tóc của ta, trâm phượng ngọc tím, hắc còn vẫn giữ bên người.

“Vô số lần ta muốn nói tất cả với ngươi, nhưng đến khi có thể nói ra, ngươi lại không nghe thấy,” Hắc trào phúng cười nói, “Ta không nói, là vì ta rất cố chấp, ta không muốn thua trận cá cược kia, nhưng thực tế, vô luận ta nói hay không, kết cục cũng đều giống nhau. Nhớ câu chuyện cũ ta từng kể với ngươi không, [Tử mẹ], khi đó hết thấy đều đã bị ngươi vứt bỏ, chúng ta rốt cuộc không thể quay về thời khắc kia, ngươi đã quên chính ngươi, ngươi đánh mất ký ức của chính mình, cho nên ta cũng lựa chọn quên đi, ta đã nghĩ chỉ cần như vậy, chỉ cần trở thành 1 người giống ngươi là có thể khiến ngươi ở lại bên ta, nhưng ta lại một lần nữa sai lầm rồi.”

Tay hắc chậm rãi buông rơi, ta muốn nắm chặt bàn tay ấy, nhưng làm cách nào cũng không giữ được.

“Ta cả đời chỉ phạm 2 sai lầm, một là ngày ấy không mang ngươi theo cùng, một là để ngươi lại bên cạnh ta,” Hắc cuối cùng đặt trên môi ta 1 nụ hôn sâu thật sâu, khinh thiên, nồng nàn, sau đó chậm rãi rời khỏi ta, đi xa thật xa, “Tha thứ cho ta vì tất cả những chuyện ta đã làm, ta chỉ là quá yêu ngươi.”

Tử Ly, ta muốn gọi tên hắc, nhưng không thể nghe được thanh âm của chính mình.

Tử Ly, giống như những ánh lửa bập bùng, có thể thiêu cháy tất cả.

Tử Ly, ta chỉ muốn gọi tên ngươi 1 lần như thế.

Tử Ly, ta không trúng độc, ta trước giờ vẫn lừa ngươi.

Tử Ly, ngươi cần bản không cần vì ta mà chết.

Tử Ly, vì cái gì..... Vì cái gì bây giờ mới nói? Vì cái gì đến lúc này người mới nói cho ta biết?

Tử Ly, ta rút cuộc, không bao giờ có thể gọi tên người nữa.

27. Chương 26

Mở to hai mắt, thế giới là màu xám, ta biết, thế giới trong mắt ta sẽ không khôi phục sắc màu.

“Điện hạ.” Bên tai vang lên thanh âm quen thuộc, đem hết thảy quay lại như xưa. Thị nhi theo ta từ năm bốn tuổi, ta từng có chút tưởng niệm người này, nhưng hiện tại, ta lại sợ nhìn thấy hắn.

Ta đứng dậy, nhìn chung quanh bốn phía, người hầu đều đã bị thay, hoàng cung này cũng đã đổi chủ.

“Điện hạ có gì phân phó không?” Hắn theo sát phía sau ta, kính cẩn hỏi.

Ta không để ý câu hỏi của hắn, đẩy cửa phòng, đi ra ngoài điện.

Trước mắt 1 mảnh trống trải, im lặng không có tiếng động.

“Ta mê man bao lâu?”

“Ba ngày.”

“Ba ngày.....” Ta không tiếng động nở nụ cười, “Lại là ba ngày.....”

Ba ngày, đủ để thay đổi hết thảy, ba ngày, đủ để làm một người biến mất trên đời.

Nhưng mà ta vẫn còn 1 con đường hy vọng.

Từ ngoài cung truyền tiếng người ồn ã, quân đội mệnh mông cuộn cuộn khai hoàn trở về, ta ngây ngốc đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn, nhìn người đi đầu, nhìn hắn đi đến trước mặt ta, rút cục, ta lại cảm thấy trái tim lại bị ném xuống đáy cốc thật sâu, vĩnh viễn không thể quay về.

“Trần Duệ.....” Ta dùng thanh âm khàn khàn phun ra hai chữ này, người này, vĩnh viễn, vĩnh viễn luôn xảy ra chuyện bất ngờ đến thế.

“Tử Phượng!” Hắn hăng hái nắm lấy vai ta, “Hôn quân kia đã chết, người tự do rồi! Từ nay về sau, không ai có thể tách chúng ta ra nữa!”

Ta kinh ngạc nhìn hắn, trong đầu chỉ vang lên 1 thanh âm: Đây là mộng, đây là mộng!

“Không cần hoài nghi, người không có nhìn lầm,” Hắn vui sướng cầm tay ta, “Là ta, Tử Phượng, ta không chết! Người người giết chết chẳng qua là thể thân của ta, từ khi bị bắt vào ngục chúng ta đã trao đổi.”

“Thế thân?” Ta thất thần lặp lại, bỗng nhiên lại cười ha hả, “Ha ha, Trần Duệ, người luôn không thiếu tử sĩ đâu. Thế thân..... Thế thân.....” Hắn sao lại không biết đó là thế thân? Hắn cố ý buông tha người, Trần Duệ, là hắn thả người.....”

“Đừng nói những lời ngu ngốc, Tử Phượng, hắn sao có thể bỏ qua ta? Người làm sao vậy?” Hắn cứng ngắt nói, “Lúc này người phải rất cao hứng mới đúng, làm sao.....”

“Vì cái gì?” Ta đột ngột chặn lời hắn, “Vì cái gì gạt ta? Người rõ ràng..... Người rõ ràng không phải thiếu niên kia!”

“Ta đã khi nào nói ta là thiếu niên ấy?” Hắn hỏi lại, “Lúc trước người viết thư cùng người là ta, nhưng ta chưa từng nói ta là người đã gặp người khi ấy.”

“Đúng vậy, người cái gì cũng chưa từng nói, cái gì cũng chưa từng nói,” Ta vô lực cười, “Cho tới nay đều là ta ngộ nhận.....”

“Cho dù là hắn thì sao?” Hắn không hề tỏ ra hờn giận, “Người căn bản không hề yêu hắn!”

Ta mờ mịt nhìn xa xa, sớm đã nghe không rõ thanh âm của hắn.

“Hắn đã chết sao? Hắn thật sự..... hắn đã chết sao?” Vô thức lặp lại, ta đã hoàn toàn thất thần.

“Phải, hắn đã chết! Là ta tự tay giết chết!” Hắn lớn tiếng hướng ta tuyên cáo, “Là ta tự tay chém đầu hắn, giắt trên cửa thành, như thế nào? Người không phải muốn tận mắt chứng kiến chứ?”

Hắn đã chết, đáp án này ta đã sớm đoán được, không hề kinh ngạc, chỉ là trong lòng vô duyên vô cớ khuyết đi 1 mảnh, không bao giờ có thể bù đắp nữa.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Tiếng kêu của hoạn quan làm ta theo bản năng quay đầu lại.

Hoàng Thượng đã không còn là người lúc trước, Hoàng Thượng giờ phút này là phụ thân ta, từ vị vua mất nước trở thành bá chủ 4 phương, từ 1 kẻ yếu đuối vô năng biến thành người không ai bì nổi.

Ta cho đến bây giờ mới hiểu, hắn đã sớm biết, hắn biết hắn sẽ yêu ta, bởi vì hắn sớm hiểu hết cả 2 người. Vì để ta hận hắn, vì để ta giấu giếm sơ hở, liền ngay cả chuyện Trần Duệ được cứu cũng gạt ta. Nguyên lai ta mới là người bị lừa gạt, còn tưởng rằng chỉ có ta ở lừa gạt người khác, kết quả người bị lừa lại chính là ta.

“Phượng Nhi, hai năm nay người chịu khổ rồi.” Ngồi trên xe ngựa, phụ hoàng nói với ta.

Ta lạnh nhạt liếc hắn một cái, không trả lời.

“Người xem,” Hắn chỉ vào cái đầu huyết nhục mơ hồ treo trên cửa thành, tựa vào bên tai ta nói, “Là của kẻ thù người.”

Ta nhìn theo hướng tay hắn chỉ, mặt không chút thay đổi, khuôn mặt kia miễn cưỡng còn có thể phân biệt ra tướng mạo, tầm mắt dừng lại ở nơi nào, lại nhìn thấy một đám người chen chúc xem cảnh này, không biết bọn họ trời sinh thích náo nhiệt, hay là thích nhìn cảnh máu chảy đầu rơi?

Xe ngựa thông dong đi xa, ta nhìn qua cửa sổ, trông thấy phồn hoa lầu các.

“Phụ hoàng,” Ta chỉ vào lầu cao cách đó không xa, “Kia là giáo phường đệ nhất Trường An ‘Túy nguyệt phường’, không biết phụ hoàng có từng nghe nói qua?”

Hắn nhíu mi một cái, trả lời: “Đã từng nghe.”

“Nơi đó có 1 danh khúc vô cùng nổi tiếng, tên là [Mỹ nhân từ],” Ta thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, tự nói với mình, “Không biết bây giờ còn hát nữa hay không.”

“Tử Phượng, người nếu thích, trăm sêdem các nàng triệu vào cung.....”

“Không cần,” Ta khoát tay áo, “Tử Phượng tuyệt không thích.”

“Nga? Vì cái gì?”

“Bởi vì, mỹ nhân kia, mỹ nhân trong ca khúc đó, xấu xí vô cùng!”

Khi trở về cung đã là chạng vạng.

Ta mệt mỏi đi về hướng tẩm cung, lại nghe phía sau có tiếng ai than phiền.

Quay đầu lại, là những hạ nhân của Tử Viên ngày trước bị xiềng chân đuổi ra khỏi cung.

“Điện hạ.” Hình quan thi lễ với ta.

“Những người này,” Ta liếc mắt đảo qua những gương mặt khốn khổ, “Sẽ xử trí như thế nào?”

“Hồi bẩm điện hạ, sung quân biên cương.”

“Tiểu Tứ đâu?” Ta bỗng nhiên nhớ tới hắn, nhưng không cách nào tìm thấy thân ảnh hắn trong đám người.

“Tiểu Tứ? A, ngài đang nói tới vị nội thị đã từng hầu hạ ngài sao?”

Ta gạt đầu: “Ta nhớ rõ ta đã từng phân phó, phải đối xử tử tế với hắn.”

“Điện hạ phân phó tiểu nhân sao dám quên? Chỉ là.....” Hấn do dự nói, “Chỉ là Tiểu Tứ công công không muốn nghe theo, hấn nói..... Hấn nói điện hạ không phải là người như vậy, nói mình chỉ trung thành với Tử Viên, nói điện hạ nhất định sẽ không bức mình nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, sau đó liền..... liền tự sát.”

Tự sát? Thật không tưởng tượng nổi, hấn lại là trung thần liệt sĩ.

Ta cười lạnh một tiếng, phất tay áo định rời đi.

“Điện hạ! Điện hạ!”

Trong đám người truyền đến âm thanh của 1 nữ hài tử, đứa trẻ giãy dụa trong tay thị vệ, không ngừng la lên.

“Buông nó ra.” Ta nói, sau đó để đứa nhỏ chạy đến bên mình.

“Nó đã chết! Nó đã chết!” Thanh Trần nắm vạt áo ta, khóc lóc kể, “Hoạ mi..... Hoạ mi đã chết rồi!”

Cứ nghĩ rằng đứa nhỏ này cầu cứu ta, không ngờ nó vẫn quan tâm đến sống chết của 1 con chim. Dù sao nó cũng chỉ là trẻ con, đối với tình cảnh hiểm ác của mình có lẽ còn hồn nhiên không biết.

“Sớm muộn rồi cũng đều phải chết, làm sao phải khóc?”

Sự lạnh lùng của ta làm nó ngạc nhiên, không nói nên lời, chỉ biết trừng mắt kinh ngạc.

Phất tay đuổi đám người đi, ta xoay người nói với hạ nhân: “Tìm một gia đình tử tế nhận nuôi đứa nhỏ này, tận lực rời xa Trường An.”

“Vâng.”

“Thanh Trần,” Ta cúi người nói với nó, “Đừng trở lại nhà ngục này, nếu không, cho dù có một ngày cửa lớn mở rộng, người cũng vĩnh viễn không thể ra ngoài.”

Bị kéo về phía cửa hoàng cung, Thanh Trần nhịn không được mà quay đầu nhìn ta.

Ta cũng vội vã về cung, không hề đưa mắt nhìn nó 1 chút nào.

“Thị nhi đã thật lâu chưa chải đầu cho điện hạ.”

Ta ngồi trước gương đồng, nhìn bóng mình trong đó, và cả hạ nhân đứng phía sau chải đầu cho ta.

Tay hấn khi chạm vào trâm ngọc bỗng ngừng một chút, rồi sau đó lại cúi đầu, làm như không có việc gì mà tiếp tục công việc.

Xem ra ngay cả hấn cũng biết, tất cả mọi người đều biết, trừ bỏ ta, tất cả mọi người đều biết Tử Ly chính là thiếu niên kia.

“Người vì cái gì không hỏi?” Ta nói, “Chiếc trâm này đã mất từ nhiều năm về trước, sao người không hỏi ta làm cách nào tìm được nó?”

Hạ nhân nhìn ta xuyên qua gương đồng, nhưng không đáp lại.

Cửa điện bị đẩy ra, phát ra tiếng âm vang.

“Người lui ra!” Trần Duệ khóa cửa, nói với hạ nhân bên cạnh.

Thị nhi buông lược ngọc trong tay, liếc nhìn hấn, rồi lại nhìn ta, cuối cùng rời khỏi tấm cung.

“Ngọn gió nào mang người tới đây vậy?” Ta nhìn hấn từ trong gương, khuôn mặt tươi cười trong suốt nói, “Trần đại tướng quân hiện tại là đại ân nhân, muốn tự mình ra ngoài chúc mừng đại nhân nhưng chưa chọn được lúc thích hợp.”

“Nhìn người có vẻ mất hứng,” Hấn đi đến phía sau ta, đối diện với bóng ta trong gương đồng, “Vì cái gì mất hứng? Người vì ai mà bất bình?”

“Sao? Ta thoát nhìn giống như mất hứng sao?” Ta cười, “Người lầm rồi, đại nhân, ta đang cao hứng, cao hứng vô cùng, cao hứng đến độ không biết làm sao.”

“Hừ!” Hắc nắm lấy vai ta cười lạnh, “Người đúng là vẫn còn yêu hắc, yển Tử Phượng, người yêu cả kẻ thù của mình sao.”

Kẻ thù? Kẻ thù thì sao? Đâu chỉ là hắc, khắp thiên hạ ai cũng là kẻ thù của ta Huống chi, chúng ta nguyên bản không hề có cừu hận.

“Người đã quên? Hắc từng bức người tự tay giết ta.”

“Ha ha,” Ta thất thanh bật cười, “Người hiện tại không phải còn sống sao? Hơn nữa, lúc trước là ai giương mũi tên nhắm vào ta? Là ai thay ta cầm mũi tên ấy?”

Sắc mặt hắc xanh mét, nhưng vẫn nói: “Tử Phượng, người không biết, ta một khắc cũng không thể chịu đựng khi thấy người ở bên cạnh hắc, nếu khi đó hắc không cứu người, ta sẽ cùng với người chịu chết, nhưng là vì hắc cứu người, cho nên ta mới yên tâm để người ở lại.....”

“Người lấy mạng của ta thử hắc?” Ta lạnh lùng nói, “Kết quả làm người vừa lòng không? Ta rất ngạc nhiên, người rốt cuộc quy thuận Nhận Bắc từ bao giờ? Hay là, người đã gạt ta ngay từ đầu?”

“Tử Phượng,” Tay hắc rời khỏi vai ta, “Ta xác thực có chuyện giấu người, nhưng ta làm như vậy toàn bộ đều là vì người, vì người, ta có thể không tranh ngôi vị hoàng đế, để Nhận Bắc trở thành bá chủ, vì người, ta cam nguyện làm con dân của người, vĩnh viễn trung thành với người. Hết thấy những thứ này hắc có thể làm được sao?”

“Hắc cho ta diệt trừ sinh mệnh,” Ta nói, “Mà người lại còn sống. Chỉ điểm này, người đã không có tư cách mở miệng rồi.”

Hắc gắt gao siết chặt nắm tay, trầm mặc không nói.

“Hắc vì ta vứt bỏ giang sơn, cho ta quyền diệt trừ 1 mạng sống, vì ta mà dung túng người Nhận Bắc trà trộn vào triều, vì ta mà đem người thả hổ về rừng. Chỉ như vậy thôi, đến tội cùng ai mới vì ta mà hạ sinh nhiều hơn?”

“Ha ha, Yển Tử Phượng, lúc này người lại ca ngợi hắc, vậy trước kia thì sao?” Ánh mắt hung ác của hắc xoáy vào ta, giọng nói tràn đầy châm biếm, “Người chớ quên, hắc phải đi đến bước đường ngày hôm nay, tất cả đều do người ban tặng!”

Đúng vậy, nguwoif không có tư cách nói chuyện này nhất là ta.

“Sao không nói lời nào? Hối hận sao? Đau lòng sao?” Hắc cúi đầu cười nhẹ bên tai ta, “Người khi nào sẽ vì người khác mà đau lòng?”

Ta đứng dậy, đi qua trước mặt hắc, ở trong mắt hắc, ta là kẻ lãnh huyết, một khi đã như vậy, cần gì phải yêu ta?

“Ta mệt mỏi rồi, có chuyện gì hãy để khi khác.”

Phía sau truyền đến âm thanh rút kiếm ra khỏi vỏ, lướt qua không khí trong nháy mắt, sợi tóc lập tức bị xén mất, cây trâm trên đầu rơi xuống, từng mảnh vụn đập nát vương vãi trên mặt đất.

Ta cúi xuống, nhặt mảnh nhỏ từng để trong lòng bàn tay, gắt gao nắm chặt, tận đến khi máu tươi tràn ra từ những kẽ ngón tay cũng không buông.

Hắc ở phía sau lạnh lùng nhìn ta, cảm giận ly khai tầm cung.

“Điện hạ,” Thị nhi lo lắng băng bó miệng vết thương cho ta, nhìn những mảnh nhỏ trên bàn, “Có lẽ..... vẫn còn có thể sửa được.”

“Ném nó đi.” Ta nói.

“Nhưng.....”

“Ném,” Ta lặp lại, “Đã không thể sửa nữa rồi.”

Hắc do dự nhìn ta, thấp giọng nói: “Điện hạ, hắc..... hắc đối với người có tốt không?”

Cái gì là tốt, cái gì là xấu, ta sớm không thể biết rõ ràng, bởi hết thấy đều là nói dối, thoát nhìn là tốt, trên thực tế lại như thế nào? Không ai có thể hiểu được.

Biết mình đã hỏi câu không nên hỏi, hấn đánh lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, ta mang đàn đến cho điện hạ, điện hạ nên giữ nó, bởi vì..... đây là di vật nường nường lưu lại.”

Đêm hôm sau, ta ngồi ở ngoài hiên, mờ mịt khầu khởi cầm huyền.

Khúc [tương tư], khi mới chín tuổi ta đã có thể tấu khúc này.

Mẫu hậu đã dạy ta đàn, khi đó nàng chưa điên cuồng đến vậy, chỉ là mỗi lần nghe khúc này đều rơi lệ. Ta nghĩ nàng nhất định đang tưởng niệm người kia, mà người này lệnh cho nàng hận ta, làm nàng nổi điên.

Vết thương trên tay lại lần nữa bị dây đàn cắt đứt, máu lại chảy, nhưng không hề đau đớn, một lần lại một lần gây đàn động đến vết thương, vô luận bao nhiêu lần, vô luận lướt qua dây đàn mạnh ra sao, vẫn không thể cảm thấy cái gì sâu sắc.

Người đang đi tới là tướng lĩnh đầu tiên của Nhạn Bắc, bất cứ lúc nào, vô luận làm sao, hấn đều là độc nhất vô nhị.

Ta nhớ rõ, có một lần, cũng là trong này, hấn đi qua trước điện. Ta ngoác hấn vào, nhìn hấn đi đến bên cạnh, hấn luôn trầm tĩnh, mềm mỏng như vậy, tựa như khi ở trong rừng thanh trúc.

“Không cần như vậy,” Hấn nắm tay ta, “Tử Phượng, ta biết ngươi chẳng cần gì cả, giang sơn, quyền lực, hết thấy đối với ngươi không hề có giá trị, ngươi không nên ở lại nơi này nữa, không phải trước giờ ngươi luôn muốn rời đi sao? Đi thôi, Tử Phượng, ngươi đã làm hết những chuyện nên làm, hiện tại toàn bộ thiên hạ đều là của Nhạn Bắc, ngươi không còn trói buộc nữa. Cùng ta rời đi, ta nói rồi sẽ mang ngươi đi, chúng ta cùng đến 1 vùng đất mới, một lần nữa lại bắt đầu, được không? Ta biết, đó cũng không phải cuộc sống mà ngươi mong muốn.”

“Ngươi sai lầm rồi, Trần Duệ,” Ta giãy ra khỏi bàn tay hấn, “Đây là cuộc sống ta mong đợi, ta muốn ở đây để hưởng thụ vinh hoa phú quý, hưởng thụ quyền lực tối cao, ngươi cần gì phải nghĩ ta thanh cao đến vậy?”

“Đừng lừa bản thân mình nữa,” Hấn thanh âm nhu hòa, “Quên tất cả đi, đừng tự làm mình thống khổ.”

Lời này ta đã từng nghe 1 người khác nói, nhưng hiện tại ta cũng hết rung động rồi.

“Ngươi xem,” Ta chỉ lên không trung nói, “Ngày đó ánh trăng có giống đôi mắt của ta không?”

Hấn ngẩng đầu, buồn bã nói: “Ánh mắt ngươi sáng hơn trăng.” (clgt???=. =)”

Ta cúi đầu, trong lòng dấy lên 1 nỗi mất mát.

“Đi Giang Nam đi,” Ta nói, “Được không?”

Hấn nhìn ta, trong mắt tràn đầy vui sướng: “Mặc kệ ra sao, chỉ cần ngươi muốn, ta lập tức mang ngươi đi.”

Ta bất động thanh sắc nhìn hấn, thật lâu không dời tầm mắt.

“Giang Nam.....” Hấn rất cục tĩnh ngộ, khẽ lặp lại trong miệng, rồi sau đó xoay người phân phó người hầu, “Lập tức chuẩn bị xe.”

Cũng hết như lần đó, trên cùng 1 tuyến đường.

“Xem này,” Ta xóc màn xe, chỉ ra phía ngoài, “Ngươi có biết đây là đâu không? Biết nơi này nổi danh nhất là gì không? Có biết nơi cách Giang Nam còn bao xa không?.....”

Những lời hấn nói khi xưa, từng câu từng chữ ta đều nhớ rõ, đó là lần đầu tiên hấn nói với ta nhiều như vậy, cũng là lần đầu tiên ta thấy hấn vô cùng cao hứng. Hiện tại ta đem từng câu từng chữ nghe được khi đó nói cho 1 người khác.

“Tử Phượng,” Hấn bỗng nhiên chặn lời ta, “Đến Giang Nam khiến ngươi cao hứng như vậy sao?”

“Cao hứng, ta đương nhiên cao hứng, chưa từng cao hứng như thế bao giờ!” Ta cười to.

Hấn trầm mặc, nhìn ra phía ngoài xe, dọc đường không nói thêm câu nào nữa.

Cảnh vật Giang Nam chưa hề thay đổi, chỉ là mấy ngày liên mưa dầm không khỏi làm cho người ta mất hứng.

Ta xòe ô, một mình đứng ở bên hồ, nhìn Đoàn kiều xa xa, cứ như vậy trôi qua vài ngày.

Hắn đứng sau ta, cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn về phía trước.

“Vì cái gì tuyết còn chưa rơi?” Ta hỏi, không quay đầu lại, “Tháng mười năm trước tuyết đã bắt đầu rơi, vì cái gì năm nay đến bây giờ vẫn chưa thấy?”

“Muốn nhìn cảnh tuyết rơi, quay về phương bắc không phải rất tốt sao?” Hắn khó hiểu hỏi.

“Người đã nhìn thấy cảnh Đoàn kiều tàn tuyết chưa?” Ta nói, “Ta đã thấy một lần vào năm trước.”

Hắn không thèm nhắc lại, tiếp tục trầm mặc ở bên.

“Ta cứ nghĩ..... sẽ lại được nhìn thấy một lần.”

Mỗi sáng sớm khi mở mắt, câu hỏi đầu tiên là:

“Tuyết rơi sao?”

“Không có.” Hắn trả lời.

Ta đứng dậy, nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ: “Xem ra năm nay tuyết sẽ không rơi.”

Giang Nam mùa đông, ban đêm càng thêm âm lạnh, ta ngồi trong phòng, nhìn lò than sưởi ấm đến xuất thần.

“Người nhất định cũng từng nghe chuyện xưa đó?” Ta bỗng nhiên nói, “Tử mê, là thứ mê hoặc lòng người, nam tử cũng nói, là vì nàng khởi vũ phiêu phiêu tay áo, hắn mới có thể yêu nàng. Nhưng cho đến lúc nàng mất đi, hắn cũng vẫn yêu nàng như cũ. Cho nên hắn lựa chọn trở nên giống nàng, có phải hay không chỉ cần cùng mất đi một thứ, hai người sẽ không còn khoảng cách? Vì cái gì mọi người đều ích kỷ như vậy? Vĩnh viễn chỉ nghĩ đến cảm nhận của bản thân? Trần Duệ, người thích ta vì cái gì? Người từ khi nào thích ta?”

Hắn quay sang nhìn ta, không trả lời được.

“Người đã nói, lần đầu nhìn vào mắt ta đã biết là yêu ta, nhưng,” Ta nói, “Khi đó ta mới chỉ có mười tuổi. Ta khi mười tuổi cùng với ta hiện tại hoàn toàn bất đồng, người sao lại biết người người yêu là ta khi đó hay là ta ở hiện tại?”

Hắn im lặng, không nói gì mà chống đỡ.

“Người đối với hắn cũng là như thế? Người nói ta sẽ yêu thiếu niên trong kén, sẽ không yêu thương hắn. Đúng vậy, người nói tuyết không sai. Ta năm mười tuổi đã không còn tồn tại, ta của hiện tại đến cả chính ta còn chán ghét. Ta đã vứt bỏ con người ngày xưa của mình, rồi cuộc tìm về không nổi, cho nên hắn cũng lựa chọn vứt bỏ chính bản thân mình. Các người không phải đã từng cá cược sao? Hắn làm như lời đánh cược, không nói với ta những chuyện đã qua, mà người lại nói cho ta, nếu cả người và hắn đều nói mọi chuyện cho ta, hiện tại sao có thể có kết cục này?”

Hắn nhắm mắt lại, ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt mệt mỏi.

“Vì cái gì?” Ta hoảng hốt gối đầu lên chiếc gối mềm, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, “Các người là vì tò mò hay vì yêu ta? Vì cái gì lại yêu 1 người như ta?.....”

Bóng đêm buông xuống, ta thấy hắn đứng dậy đi đến bên cạnh ta, khẽ nói: “Yêu không cần lý do, chỉ có hận mới cần.”

Ta không có trả lời, chỉ từ từ nhắm hai mắt, ở khóe miệng hiện lên 1 ý cười thần nhiên.

Ngày hôm sau, thời tiết vẫn như cũ, gió vẫn thổi, nhưng không trở lớn, cũng vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

“Đi thôi,” Ta nói, “Năm nay nơi này tuyết sẽ không rơi.”

“Đi đâu?” Hắn hỏi.

“Về Nhạn Bắc.”

Từ Giang Nam đến Nhạn Bắc, đường xa hơn tưởng tượng rất nhiều, cảnh trí thay đổi, hình như buồn tẻ vô vị hơn trước.

“Không cần chuẩn bị rơm rạ! Thay ngựa! Đổi xe! Tóm lại không được dừng lại!” Ta mệt mỏi không chịu được mà hô to, “Ta muốn lập tức trở về! Lập tức trở lại Nhạn Bắc!”

Hắn không biết ta vì sao nôn nóng như thế, nhưng cũng không hỏi.

Xe ngựa cứ đi, ta không giấu nổi lo lắng, liên tiếp nhìn ra phía ngoài.

Vài ngày sau, xe ngựa dừng lại.

“Tử Phượng,” Hắn cúi đầu đánh thức ta, “Đến rồi.”

Ta mở mắt ra, đứng dậy nhìn ra cửa sổ xe.

Phổ phường hoa lệ, không khí Nhạn Bắc quốc không hiểu sao quá hỗn độn.

“Không phải nơi này! Không phải nơi này!” Ta la lớn.

“Tử Phượng,” Hắn nghi hoặc nhìn ta, “Người rốt cuộc muốn đến nơi nào?”

“Nơi ấy, nơi ấy.....” Ta cố gắng nhớ lại, “Ở..... Ở ngoại thành, đúng, nhanh đi ra ngoại thành!”

Xe ngựa quay đầu, dọc theo hướng thiếu niên khi ấy đã cưỡi ngựa dạo qua, một đường thẳng tắp.

Là nơi này, ta nhớ rõ là nơi này mà, chính là ở đây, hắn đã nói muốn dẫn ta đi.

“Hồ đâu? Hồ đâu?!” Ta nhảy xuống xe, nhìn về địa phương trong trí nhớ, “Ta nhớ rõ có một cái hồ, chính là ở đây! Chắc chắn không nhớ lầm! Vì cái gì không có? Vì cái gì lại không thấy?”

“Điện hạ,” Hạ nhân vội vàng đuổi theo, “Nơi này trước kia xác thực có một cái hồ, nhưng vài năm trước đã cạn khô.”

Ta dừng bước, nhìn lòng hồ khô cạn, thất thanh mà cười: “Đã không còn, cái gì cũng đều không còn nữa, ngay cả hồ nước cũng đã cạn khô, cái gì cũng đều tiêu thất, cái gì cũng không hề lưu lại.....”

Hắn vẫn như cũ đợi ta, đứng trong đêm tối bên hồ.

Ánh trăng chiếu vào mặt đất khô cạn, sẽ không còn bóng hình phản chiếu nữa.

Về tới hoàng cung Nhạn Bắc, nơi ta đã sống hai mươi năm, nhưng nó đã không còn địa vị của ngày xưa, chỉ còn là một nơi nghỉ chân nho nhỏ, hoàng cung chân chính vĩnh viễn là ở Trường An.

Cung đình không ánh đèn tràn ngập hắc ám, ở một nơi xa xa nào đó là 1 tia sáng mỏng manh.

Đây là trong cung, là nơi xưa kia hoàng hậu ở, mẫu hậu ta cũng từng ở tại nơi này.

Cũng là ở trong này, ta tự tay giết chết nàng.

Rất nhiều năm từ khi đó, ta không dám đặt chân tới nơi này, bởi vì không thể chấp nhận chuyện bản thân giết chết nàng, bởi vì ta luôn yêu nàng, yêu mẫu thân của ta, trên đời này liệu có ai không yêu thương mẫu thân của mình, nhưng vận mệnh của ta là phá hủy nàng, đồng thời cũng để nàng hủy diệt ta.

Hắn canh giữ bên cạnh ta, không nói nhiều, chỉ lẳng lặng sắm vai người bảo hộ.

Ta có từng yêu hắn chút nào không?

Có, nhưng đều bởi ta hiểu lầm hắn là một người khác.

“Về việc bình ổn thế lực phản loạn sau này, ta đã dự tính,” Đứng trong cung điện mờ nhạt, ta đối hắn nói, “Hắn hận ta như vậy, bởi vì ta lựa chọn người, hắn hận ta, hận đến nỗi muốn đem ta hủy diệt. Khi đó ta không rõ, tại sao hắn lại hận sâu đến thế, có lẽ bản tính hắn là vậy, có lẽ hắn thực ra rất muốn giữ lấy..... Ta thật sự, một chút cũng không rõ..... Đợi cho hết thấy đều kết thúc, ta mới biết được đáp án. Người biết không, Trần Duệ? Hắn từng để người khác lăng nhục ta.”

Ta nhìn đôi mắt hần, đôi mắt khó có thể che giấu kinh ngạc cùng day dứt.

“Cho nên ta hận hần,” Ta nói, “Hiện tại hần đã chết, ta thật cao hứng, thật sự, rất cao hứng.”

“Là vì ta.....” Hần ôm lấy ta, áy náy lặp đi lặp lại.

“Vì cái gì..... muốn giết hần? Vì cái gì.....”

Ta dựa vào lòng hần, đem thủy chủ (dao ngắn) giấu trong ống tay đâm vào bụng hần.

“Trên dao có độc,” Ta nói, “Trần Duệ, người sẽ không sống qua nỗi đêm nay.”

Hần chậm rãi ngã xuống, không có chút giãy dụa.

“Thực xin lỗi, ta không thể yêu người.”

Ta nhìn người trong lòng dần mất đi tri giác, rồi sau đó, tất cả lại lạnh như băng.

Vẫn là bóng đêm mông mông không có điểm dừng, ta rời đi, đem giải dược đặt ở trên bàn. Có thể sẽ có người tới cứu hần, cũng có thể không có, có lẽ hần sẽ chết, lại có lẽ sẽ không. Ta không thể nắm trong tay sinh tử của người khác, cho nên cứ để vận mệnh quyết định đi.

Xe ngựa trong đêm tối lướt nhanh, ta hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, lại nhìn không thấy một tia phong cảnh.

Thành Trường An ban đêm luôn yên tĩnh, vô thanh vô tức, hết như trong quá khứ, không hề thay đổi.

Trong tay là rượu ngon Tây Vực tiến cống, ta đem nó hiến cho phụ hoàng của ta, chủ nhân vương quốc này.

“Hoàng nhi thật là có tâm,” Hần cười nói, “Rượu ngon như vậy, đương nhiên phải dùng chén đựng thật tốt rồi.”

“Đến đây,” Hần quay đầu phân phó hạ nhân, “Đem Tử Ngọc của trẫm đến.” (trong trường hợp này là bộ chén bằng ngọc tím)

Đặt chén xuống bàn, hần đem ta kéo đến trước điện, chỉ vào màn chiếu cùng mấy con rối bóng: “Không thể ngờ trong cung cũng có thứ này, trẫm nhớ rõ người rất thích xem biễn kịch, cho nên đã mời gánh hát đến diễn cho người xem. Bất quá, trẫm vẫn là thích nhất tay nghề của người, Phượng Nhi, người diễn biễn kịch hay hơn bất kì ai.”

Ta nở nụ cười, đối hần nói: “Phụ hoàng nếu thích, Tử Phượng liền bêu xấu, tự mình vì ngài diễn một đoạn, được không?”

“Ta còn mong gì hơn nữa.”

“Hoàng Thượng, điện hạ.” hạ nhân một lần nữa mang rượu lên, chất lỏng màu tím hồng hòa trong chén ngọc tím biến thành 1 sắc màu nồng đậm, nhìn không thấy đáy.

Hần tiếp nhận chén rượu, nói: “Vì vương triều Nhận Bắc thiên thu muôn đời, thái bình thịnh thế!”

Ta cũng nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Đại điện rộng mở từng là nơi ca múa tưng bừng, giờ này khắc này lại có vẻ lạnh lẽo.

Ta đi đến sau màn che, hai tay đùa nghịch những con rối bóng, nhất thời không biết nên diễn cái gì.

Lần đầu tiên nhìn thấy những thứ này, lão Bắc Cung trong triều đình nọ, công chúa diễn một màn “Xuất giá”, nay đã nhớ không rõ lời kịch.

Lần thứ hai lão Tử Mệ Trai, ta tự mình trình diễn đoạn “Giải đoán sâm”, hần đứng ngay trước mặt mà nhìn, bất động thanh sắc, khi đó hần đã từng ám chỉ, lại bị ta bỏ qua.

Cuối cùng là lần nghỉ hè sơn trang, đào kép dâng lên một màn “Lâm biệt”, ta cùng với hần ngồi ở đó, hần hỏi, nếu ta là phụ nhân kia, liệu sẽ chờ phu quân mình chứ?

Đã chết rồi, cần gì phải tương tư? Ngàn vạn thống khổ cùng bị ai, tất cả sao phải như thế này.

“Sinh đương phục lai quy, tử đương trường tương tư. Tương tư bất cập xử, hà nhược tương vong khước? Hoàng hoàng tư bất đắc, thê thê chung bất vong. Tương tư vô thì tẫn, bất như tương truy tùy...”

(Sống luôn nhớ về nhau, chết bởi tương tư đặng đặng. Tương tư còn không hết, sao có thể lãng quên? Hoảng sợ nhận ra chẳng thể nào quên được. Tương tư mỗi mòn, không bằng cùng đi theo...)

Máu đen phun trên màn che trắng toát, ta ngã vào màn che, những chiếc bóng hỗn độn phân tán mất.

Hắn từ trên điện đi về phía ta, cúi đầu nhìn xuống, trên mặt mang theo nét cười nhạt lạnh lùng: “Thứ trăm vừa rồi uống bất quá là rượu bình thường, mà thứ người uống mới chính là rượu ngon người mang đến dâng ta. Tử Phượng, người quả nhiên muốn hại ta.”

Hắn đa nghi, hắn gian trá, ta sớm đã đoán được, trong thời điểm ấy rượu độc đã bị đổi.

“Con ta cần gì phải sốt ruột như thế? Sau khi ta chết đi, ngôi vị hoàng đế này còn không phải của người sao?”

Nọc độc trong cơ thể làm ta thống khổ không chịu nổi, ta ngẩng đầu, mỉm cười với hắn: “Ai biết được phụ hoàng chừng nào sẽ chết?”

“Tử Phượng, người quả nhiên đến chết vẫn độc ác như thế.” Hắn nhìn ta, trong mắt tràn đầy hèn mọn.

Ta cười: “Còn không phải phụ hoàng đã dạy con như thế sao?”

“Đừng gọi ta là phụ hoàng,” Hắn nói, “Người bất quá là nghiệt chủng của tiện nhân kia cùng huynh trưởng của ả tư thông, ta sao có thể nhận một tiếng ‘Phụ hoàng’ của người?”

“Nga? Còn có những chuyện ly kỳ vậy sao? Tử Phượng lần đầu nghe nói đến.” Ta miễn cưỡng cười nói, “Xem ra, lúc trước nói người đáng thương, quả nhiên không có chút sai lầm.”

“Vì cái gì, Tử Phượng? Người không phải là người lỗ mãng, là vì hận ta sao? Bởi vì ta hại chết hắn?”

Ý thức ta trở nên mơ hồ, có chút hoảng hốt, nhưng lại cảm thấy hắn giống như còn sống: “Hắn ở nơi nào? Hải nhi rất muốn gặp hắn, phụ hoàng, nói cho hải nhi biết, hắn ở nơi nào?”

“Người rất nhanh có thể nhìn thấy hắn,” Hắn lạnh lùng nói, “Tại địa ngục.”

Phải rồi, hắn cũng từng nói sẽ theo ta xuống địa ngục.

“Phụ hoàng,” Ta hướng hắn vươn tay, ánh mắt đau thương, “Tử Phượng luyện tiếu người, hải nhi sợ sẽ không còn được gặp lại người.”

Hắn nửa tin nửa ngờ nhìn ta, trên mặt đã có một tia biến sắc.

“Phụ hoàng, hải nhi biết, người đối với hải nhi tốt như vậy, là vì người vẫn luôn yêu quý hải nhi. Kỳ thật ta, hải nhi đối với người.....” Ta gian nan bắt lấy ống tay áo hắn, cầu xin hắn.

Lúc này đây, hắn rốt cục cúi xuống, nghiêng tai bên môi ta lắng nghe.

Ta lao về phía trước ôm hắn, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Ta đối với người..... Chỉ có hận.”

Độc châm chui vào cổ hắn thật sâu, ta buông tay, chỉ còn lưu lại dấu vết của cây châm nhỏ xíu.

Hắn một tay đẩy ta ra, nổi điên thối lui về phía sau, hai tay ôm gáy, lại không thể phát ra một chút thanh âm.

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!” hạ nhân bên cạnh hoảng loạn hét to, đại điện lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Máu từ khóe miệng chảy xuống tay, đen đặc, không sạch sẽ, có lẽ linh hồn của ta cũng mang sắc màu này.

Ta chống đỡ thân thể đứng lên, khó khăn bước ra khỏi cung điện, dọc theo hành lang sâu hun hút tiến về phía trước, đi đến nơi đã từng gặp nhau ngày ấy.

Ở trong hoàng cung của thành Trường An, có một chỗ tên là “Tử Mẹ trai”.

Ta đẩy cửa ra, nhưng không nhìn thấy người từng đứng đó, ở nơi này, hẳn nói cho ta biết một câu chuyện xa xưa.

Ánh sáng nơi hoàng cung luôn u ám như vậy, ta vứt bỏ chụp đèn, đem lửa trong đó ném vào cột nhà.

Ngọn lửa bốc cao, cắn nuốt toàn bộ cung điện, nóng rực, đem ta gắt gao vây lấy. Biển lửa kia, với tên của người có cùng độ ấm.

Người còn nhớ không? Người từng cùng hẳn đánh đổ, mặc dù không nói ra thân phận thiếu niên, ta cũng sẽ yêu thương người.

Người nói người thua, người nói ta chỉ có hận người, người nói người ta yêu khi ấy là thiếu niên nọ chứ không phải là người, người nói ta dù lựa chọn hẳn nhưng cũng chưa bao giờ đối với người cự tuyệt.

Nhưng hiện tại, ta muốn nói cho người biết,

Ván cược ấy, người không hề thua.

Người ta yêu là ai?

Ta chưa bao giờ nói cho người khác.

Không phải thiếu niên trong ký ức, cũng không phải vị đại tướng quân kia, mà là kẻ đã chiếm đoạt ta, thống hận ta nhưng lại yêu ta say đắm, dung túng cái kiêu ngạo vương giả của ta.

Mãi cho đến khi chết đi, người cũng chưa bao giờ cảm thấy ta đã từng yêu người, đó là bởi vì người không muốn tin tưởng, còn ta, ta yêu nhưng không hay biết.

Một mảnh trời xanh phá tan sương khói, hồ nước đầu hạ tràn đầy quang ảnh. Từ sau ngọn núi phía xa xa, ta trông thấy một áng mây bầy sắc ở trong không trung tự tại phiêu diêu.

Ngày nào đó, hồ nước thực xanh, trong suốt, trong suốt, hết như ánh mắt của người.

Thiếu niên vươn tay, nói với ta:

Theo ta đi.

Ta gập đầu, đưa tay đặt trong lòng bàn tay hẳn.

Thỉnh thoảng ta đi,

Lúc này đây, sẽ không quay đầu lại.

—Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-me>